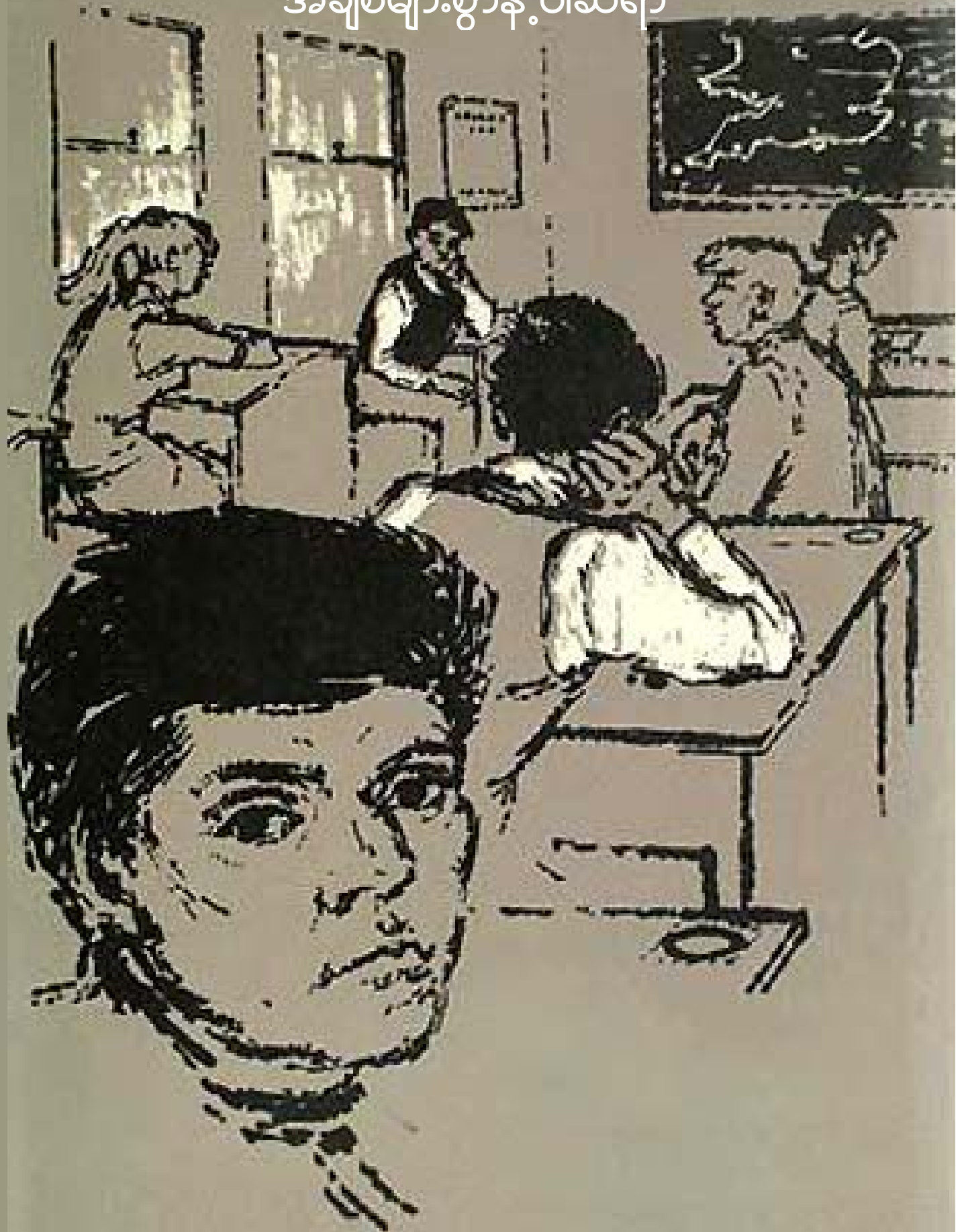

တင်မောင်မြင့်
အချစ်များစွာနဲ့ ပါဆရာ

အချစ်များစွာနဲ့ပါဆရာ

လူတွေပြုတ်သိပ် ကျပ်ညပ်ပါလာသော အနီရောင် နှစ်ထပ် ဘတ်စ်ကားကြီးသည် မော်တော်ယာဉ်တွေ ဆူညံ ရှုပ်ပွနေသည့် အလယ်လင်ဂိတ် လမ်းပေါ်တွင် ဘီးကို တစ်ပတ်ချင်း လိုမ့်လျက်ရှိသည်။ ကားကြီးသည် မတန်တဆ သယ်ဆောင်လာရသည့် ခရီးသည် မိန်းမကြီးများ၏ ဒဏ်ကိုကြိတ်မှတ်ခံနေရပုံ။ မှတ်တိုင်တကာ မှ တက်စီး လိုက်ပါလာကြသည့် ခရီးသည် အမျိုးသမီးကြီးများမှာ နွမ်းနွမ်းပါးပါး အလုပ်သမားကြီး တွေ ဖြစ်သည်။ ဧရာမ ရင်သားကြီးတွေ၊ လက်မောင်း တုတ်တုတ်ကြီးတွေနှင့်။ ကလေးမွေးရဖန်များတော့ သူတို့ကိုယ်ခန္ဓာတွေမှာ ပုံပျက်ချင်တိုင်းပျက်ကာ နို့စားနွားမကြီး များနှင့် တူနေသည်။ မနက်စောစော အလုပ်ကြမ်းလုပ်ခြင်းနှင့် မေလ၏ နံနက်ခင်း နေရောင်ကြောင့် သူတို့ မျက်နှာ များ မှာ ပန်းနရောင် ပြေးနေပြီး ချွေးကလေးများ စို့လျက်ရှိသည်။

ဆေးဆိုးထားသော ဦးခေါင်းမှ တမင် ကောက်ကွေးထားသည့် ဆံခွေကလေး တစ်ခွေနှစ်ခွေကိုဖော်ပြီး ခေါင်းစည်းပဝါ ကြောင်ကြောင်ကျားကျားများကို စည်းနှောင်ထားကြ၏။ ခြေထောက်များကမူ မြေမှပေါက်သည့် ပင်စည်များလိုတောင့်တင်း ခိုင်မာကြသည်။ သူတို့အားလုံးမှာ ဘယ်လို ရန်သူလာပစေ၊ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲသည်ဟူသည့် ဒေါင်းတင်မောင်းတင် ပုံစံတွေချည်း။ သူတို့ ကိုင်ဆောင်လာကြသည့် ဈေးအိတ်ကြီးများမှာ ငါးညှီနဲ့တထောင်းထောင်းနှင့်။ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ဂျွန်စတီန်းဘက် ၏ ဝတ္ထုများထဲမှ တောသူတောင်သားများကို ပြေးသတ်ရလိုက်မိသည်။ မြို့ကြီးပြကြီးတွင် ရောက်နေလင့် ကစား သူတို့ အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုမှာ ပီဘီ တောသူတောင်သားများနှင့်မခြား။

ကားစပယ်ယာနှင့် အပြန်အလှန် နောက်ပြောင်လာကြသည်။ ယောက်ျားခရီးသည် ဆို၍ ကားပေါ်တွင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း။ ကျွန်တော်က လူမည်း၊ နီဂရိုး၊ ကျွန်တော့်ကို ဖုတ်လေသည့် ငါးပိရီလေသည်မှ သူတို့မထင်ကြ။ စပယ်ယာက လူသွက်၊ ခပ်နောက်နောက်။ သူတို့အားလုံးကို သိနေပုံ။ တရင်းတနီး ဟာသတွေ ဖောက် နေ၏။ အမျိုးသမီးတွေကလည်း အားကျမခံ သူကိုပြန်နောက်သည်။ သူတို့ဟာသတွေက ချက်အောက် ပြက်လုံးတွေချည်း။ မိန်းမဝကြီး တစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော် ကပ်ထိုင်ရသည်။ ကျွန်တော်ကပြတင်းပေါက်ဘက်က။ တံတောင်ဆစ် မရှိသော သူ့လက်မောင်းတုတ်တုတ်ကြီးတွေက ဧရာမဈေးခြင်းတောင်းကြီးကို ဖွေထားသေးသည်။ ကားနံရံနှင့် ထိုမိန်းမကြီးအကြားတွင် အသက်ကို ကျွန်တော် မနည်းရှူနေရသည်။ ထိုမိန်းမကြီးသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အဖော်မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့ လျက် လိုက်ပါလာသည်။ အပေါ်စား ဟာသတွေ ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ် ပြောလျက်။ "ညည်းအဘိုးကြီး အတွက် ဘာဝယ်လာခဲ့တုန်း အေ့" "ပေါင်မုန့်နဲ့ အသားပြုတ်ရည်လောက် ကျွေးလို့ ဘယ်အားရှိမတုံးကောင်မရဲ့" " ကြက်သား

အဲဒါက ကျွေးလည်း မထူးပါဘူးဟယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ ကျော ကိုတော့ သူ နွေးအောင် လုပ်ပေးနိုင်တုန်းပါပဲ" အားလုံးကြားအောင် အသံကို တမင် မြှင့်ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ခရီးသည် အမျိုးသမီးများက မနောလေခွေနေကြသည်လေ။

မျက်စောင်းထိုးခုံမှ မိန်းမကြီးက ရှေ့သို့ အသာကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်နံဘေးမှ မိန်းမကြီးကို လေသံနှင့် ပြော သည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံက ကျွန်တော့်တွင် စိုက်လျက်။ "ညည်းလူကြီးကို ကောင်းကောင်းကျွေးပြီး အားမွေးခိုင်းထားနော်။ ခရစ္စမတ်မှာ အသုံးချနိုင်အောင်လေ" " အောင်မယ် ညည်းက ဒါတွေ မမေ့သေးဘူး ဟုတ်လား၊ မုဆိုးမ ဖြစ်တာဖြင့်ကြာလှပြီ" "ညည်းအတွက် စေတနာနဲ့ ပြောတာပါအေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါမျိုးက စက်ဘီးစီးတတ်တာနဲ့ အတူတူပဲဟ၊ ဘယ်တော့မှ မေ့မသွားဘူး" သူတို့ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောကြီးတွေနှင့် လုံးလုံးမလိုက်သည့် ဟာသများ။ ကျွန်တော် ရယ်ချင် ပက်ကျို ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော့် မျက်နှာတွင် ပြုံးဖြူဖြူသွားမိလေသလား မသိပါ။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩ ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ အလင်္ကာတွေကို ကျွန်တော် နားလည်ခြင်းအတွက် အံ့ဩ နေကြဟန်ဖြင့် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုးလုပ်ကာ တစ်ခပ်တစ် ခပ်ရယ်ကြပြန်သည်။ သူတို့လို မိန်းမကြီးများသည် တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စကို ဟိရိသြတ္တပု စာရင်းတွင် ထည့်သွင်းကြလိမ့်မည် မဟုတ် ဟု ကျွန်တော် ကောက်ချက်ဆွဲမိသည်။

ယာဉ်သွားယာဉ်လာ ရှင်းသည့်အပိုင်းသို့ ရောက်လာပြီး ဘတ်စ်ကားကြီး အရှိန် သွက်လာသည်။ အချို့က မှတ်တိုင်များတွင် အလှို၊အလှိုဆင်းကာ လမ်းကျဉ်းကလေး များနှင့် ရပ်ကွက်ကြို ရပ်ကွက်ကြားများတွင် ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ကုန်သည် လမ်းတစ်လျှောက်မှ ဆိုင်ကြီးကနားကြီးတွေ၊ ကဖီဆိုင်တွေကို ငေးရင်း ကျွန်တော် ဆက်စီးလာသည်။ ဆိုင်းဘုတ်တွေက အမျိုးမျိုး။ ဝရီ အစွရေး၊ ပိုလန်၊ တရုတ်၊ ဂျာမနီ၊ ဘယ်လ်ဂျီယံ၊ ရုရှား၊ အိန္ဒိယ ... စုံလို့။ ရှုဖ်၊ ချင်ယန်၊ စမစ်၊ ဆီယက်စ်၊ လီတိုဘာရီကီ စသည် စသည်။ ကျွန်တော့် နံဘေးမှ မိန်းမကြီးက မနိုင်မနင်း ပုံစံဖြင့် မနည်းအားယူ ထကာ ကျွန်တော့်အား တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ရင်း ကျန်အမျိုးသမီး တစ်သိုက် ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဆင်းသွားသည်။

နည်းတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး မဟုတ်ပါ။ ခုမှ ကျွန်တော် အသက်ရှူချောင်သွားသည်။ ကျွန်တော့် နံဘေးမှ ခုံလွတ်ဆီကို ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက် လျှောက်လာသည်။ ပြီးမှ သူ့နံဘေးတွင် ကပ်ပါလာသော ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် ကိုယ်နေဟန် သွယ်လျလျ အမျိုးသမီးကို ဦးစားပေးလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက ချာတိတ်ကို အပြုံးဖြင့် ကျေးဇူးတုံ့ပြန်လိုက်သည်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်၏။ ထိုင်ရန် ဟန်ပြင် သည်။ ထိုင်ချမည့်ဆဲဆဲတွင်မှ ကျွန်တော့်ကို သူ မြင်သွားသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩခြင်း အရိပ်အငွေ့များ ရုတ်ခြည်း ယှက်သန်းသွားပြီး ခါးကို ပြန်ဆန့်ကာ မထိုင် တော့ဘဲ တစ်ဖက်သို့ တိုး၍ ကျောင်းသားလေးနားတွင် သွားရပ်နေသည်။ ချာတိတ် က ဘာမှ နားမလည် သလို အမျိုးသမီးကို မော့ကြည့်နေ၏။ စပယ်ယာ အနားရောက်လာသည်။ ခပ်ရွှင်ရွှင် လေသံဖြင့် - " လက်မှတ် မဆုတ်ရသေးတဲ့

ခရီးသည်များ ဆုတ်ကြပါခင်ဗျာ၊ အခမဲ့ စီးရမယ့် အချိန်က သန်းခေါင်မှပါ" သည်လို ပေါက်တတ်ကရ စကားလုံးများဖြင့် လက်လုပ်လက်စား အလုပ်သမားကြီးများကို သူ ထိန်းလာခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးက ပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်ပြီး နှိုက်သည်။ လက်မှတ်ဝယ်သည်။ စပယ်ယာက ပိုက်ဆံကိုလှမ်းယူရင်း- "ထိုင်လေ အစ်မ၊ ဒီခုံ လွတ်နေသားပဲ" စပယ်ယာ ပေးသည့် လက်မှတ်ကို လှမ်းယူရင်း- "ကျေးဇူးပါပဲကွယ်"ဟု ဆိုသည်။ ထိုင်ဖို့ပြောသည်ကိုမူ မသိကျိုးကျွန် ပြုလျက်။ "အစ်မဒီမှာ ခုံလွတ်ရှိတယ်လေ"စပယ်ယာ က ကျွန်တော့်နံဘေးမှ နေရာလွတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ကျောင်းသား ကလေး၏ ကျောင်းသားလက်မှတ်ကို စစ်ဆေးပြီး ချာတိတ်ကလေးကို နှုတ်ဆက်စကား ဆိုနေသည်။ အမျိုးသမီးဘက်ကို စပယ်ယာက တစ်ချက် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ အမျိုးသမီးက သူ့ကို အပေါ်စီးဆန်ဆန် စူးစူးရဲရဲပြန်ကြည့်နေ၏။ "အမျိုးသမီးတွေ ကားပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ် မစီးရဘူးဗျ" စပယ်ယာက ခပ်ဆတ်ဆတ် လေသံဖြင့် အော်ပြောသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ပျော်ပျော်ပါးပါး တာဝန် ထမ်းဆောင်လာသည့် လူရွယ်စပယ်ယာကို ကားပေါ်တွင် ကျန်ရှိသည့် အလုပ်သမား မိန်းမကြီးတွေ ပိုင်းကြည့် နေကြသည်။ သည်သူငယ် ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်။

အမျိုးသမီးက စပယ်ယာ၏ ခြိမ်းခြောက်မှုကိုရော၊ ခရီးသည်မိန်းမကြီးများကိုပါ ထိမထင်သည့်ဟန်ဖြင့် မထုံတက်သေး ဆက်ရပ်နေသည်။ အထက်တန်းလွှာမှ ဖြစ်ဟန်တူသည့် အကြင် မိန်းမငယ်ကို အများနည်းတူ ကျွန်တော် အော့နလုံး နာလာသည်။ ကားတစ်စီးလုံးကို သူက အဖက်မတန်သလို။ စပယ်ယာကို ကြည့်ပြီး မထီမဲ့မြင် ပြုံး နေသေးသည်။ သူ့အပြုအမူအတွက် သူ ပျော်နေပုံ။ ယဉ်ယဉ်ကလေးနဲ့ လူပါးဝတဲ့ ဟာမ၊ ကျွန်တော် စိတ်ချဉ် ပေါက်ပေါက် နှင့် ကျိတ်ပြီး ကျိန်ဆဲလိုက်မိ၏။

ထိုစဉ် " လမ်းသစ်ရိပ်သာ" ဟု ရေးထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခပ်သွက်သွက် ထရပ်ပြီး -" မှတ်တိုင်ပါတယ် " ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။ စပယ်ယာ က ကျွန်တော့်ကို ဘုကြည့် လှမ်းကြည့်သည်။ သူနှင့် အမျိုးသမီး ချဲ့ပွဲမပြီးခင် ကျွန်တော် ဆင်းသွားမည်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည့်အလား။ အမျိုးသမီး ကို သူ ဆက်ပြီး ချဲ့လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ထင်နေ၏။ ကြီးကို လှမ်းဆွဲပြီး ကားကို ရပ်စေ လိုက်သည်။ တုံ့ခနဲ ကားကြီး ရပ်သွားသည်နှင့် ကျွန်တော် ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ထလိုက်သည်နှင့် စောစောက အမျိုးသမီး ကျွန်တော့်နေရာတွင် ခပ်တည်တည် ဝင်ထိုင်သည်။

*မှတ်တိုင်မှ ဘတ်စ်ကားကြီး ထွက်သွားပြီ။ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ် အကျကြီး ကျကာ ပလက်ဖောင်း ပေါ်တွင် ငေးကျန်ရစ်သည်။ စင်စစ် ကျွန်တော်သည် လန်ဒန် အရှေ့ပိုင်း၏ ဓလေ့စရိုက် များကို နှစ်သက်မြတ်နိုးသူ ဖြစ်ပါသည်။ လူတန်းစားပေါင်းစုံ နေကြသည့် ဒေသနှင့် သည်ဒေသ၏ ချစ်စဖွယ် သမိုင်း ကို ချေးခါးအူမ မကျန်ဖတ်ထားသူဖြစ်ပါသည်။ လန်ဒန်မြို့အကြောင်းကို ရှေးဟောင်းစာပေ များမှရော ခေတ်စမ်း စာပေများမှပါ ကျွန်တော် မွေနှောက် ထားပြီး ဖြစ်ပါ၏။ ချောစာဝ တို့၊

အီရပ်စ်မတ်စ် ၂ တို့ခေတ် လန်ဒန်ကိုပင်လျှင် စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်ပါ သည်။ ရှေးဟောင်း လန်ဒန်ကျောက်လမ်းများပေါ်တွင် စိတ်ကူးဖြင့် လမ်းလျှောက်ကြည့်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဆူဇန်လောရင့်စ် အမည်ရှိ မီးသင်္ဘောဖြင့် ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ်သို့ ရွက်လွှင့်ပြီး အင်္ဂလိပ် ကိုလိုနီ စတင် တည်ထောင် သည့် ကပ္ပတိန် ဂျွန်စမစ် ခရီးစထွက်သည့် သိမ်းမြစ်ဆိပ်ကမ်းကို အရောက် သွားကြည့်ဖူးသူ ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် တကယ့်လက်တွေ့ လန်ဒန်သည် စိတ်ကူးရုပ်ပုံထဲက ကားချပ်နှင့် လားလားမျှ မတူဘဲ လုံးဝ ရှုချင် စဖွယ် မရှိဖြစ်နေ၏။ လမ်းတွေမှာ ဆူညံရှုပ်ပွနေ၏။ ဆိုင်များရှေ့တွင် ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ကျင်းကြီးတွေဖြစ်ကာ ခြံစည်းရိုး တွေမှာလည်း ပြိုကျ ပျက်စီးနေ၏။ လမ်းမီး စိမ်းသည်နှင့် ကုန်သည်လမ်းမှ လမ်းသစ်ရိပ်သာထဲသို့ ကျွန်တော် ချိုးဝင်ခဲ့သည်။ နာဇီဗုံးဒဏ်ကို မခံ လိုက် ရသည့် အဆောက်အအုံအချို့ ရှိသော်လည်း အိမ်တိုင်းတွင် လူရှိပုံမရ။ ကွဲနေသည့် ပြတင်းပေါက် မှန် တွေကို ကတ်ပြားများ၊ သံဖြူပြားများဖြင့် ဖာထေးထားသည်။

နေရာတိုင်းတွင် ဖုန်တထောင်းထောင်း၊ ယင်တလောင်းလောင်းနှင့် အနံ့အသက် ကလည်း အသက်မရှူရဲ လောက်အောင်ပင်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် အဆောက်အအုံများမှ ပဲ့စဉ် လွင့်ကျထားသည့် အုတ်ကျိုး အုတ်ပွဲတွေ တောင်ပုံရာပုံ။ ကုန်စုံဆိုင်များမှ သားငါးနှင့် ကုန်ခြောက်နံ့က အော်ဂလီဆန်ချင်စရာ။ သီးနှံဆိုင်များမှ အကြွင်းအကျန်များ၏ အနံ့ ကလည်း လေထုထဲတွင် မင်းမူနေသေး၏။ လမ်းပေါ်တွင် လူမျိုးပေါင်းစုံ ယောက်ယက် ခတ်သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြ၏။ အနိဋ္ဌာရုံ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်သူ မှ သတိထားမိပုံ မပေါ်။ ကျွန်တော်ကမူ သွားရင်းလာရင်း ပျို့ချင် အန်ချင် ဖြစ်လာသည်။ ကိစ္စ ရှိလို့သာ ခရီးဆုံးအောင် ဆက်လျှောက်နေခြင်းဖြစ်၏။

၁။ ဂျက်ဖရီချောစာ (၁၃၄၀-၁၄၀၀)၊ အင်္ဂလိပ်ကဗျာဆရာ။

၂။ အီရပ်စ်မတ်စ် (၁၄၆၉-၁၅၃၆)၊ ဒတ်ချ်လူမျိုး တွေးခေါ်ရှင်။

မီးရထား ကုန်းကျော်တံတားအောက်တွင် အနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်းကို သဘာဝမိခင်က ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် အလား။ တောင်လိုပုံနေသည့် စွန့်ပစ်ပစ္စည်းမျိုးစုံကို မြက်ပင်ရှည်တွေက မလုံမလဲ ဖုံးအုပ်လျက်။ စပရင်မွေ့ရာ အပျက်တွေက ထိုးထိုး ထောင်ထောင်။ ကလေးတစ်သိုက်မှာ အမှိုက်ပုံတွေကြားတွင် တပျော်တပါး ဆော့ကစား နေကြ၏။

မကြာမီ လမ်းကြားကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော် ချိုးဝင်ရမည့် လမ်းကလေး။ နာမည်ကျော် "ဂရင်းစလိတ်" အထက်တန်းကျောင်းရှိရာ လမ်းသွယ် ကလေး။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး အမည်က မစ္စတာအေ ဖလောရင့်။ လမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်ဝင်သွားလျှင် အတန်ကျယ်သော ကျောက်လမ်းကလေးကိုတွေ့ရသည်။ လမ်းတစ်ဖက်တွင် " ယောက်ျားကလေးများ" အိမ်သာ။ ဆေးစိမ်းသုတ်ထား၏။ အိမ်သာထဲ မှ ဆံပင်နက်နက်နှင့် ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ အရောင်လွင့်ပြယ်နေ သည့် တီရှပ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ လက်ထဲမှ သောက်လက်စ စီးကရက်ကို ပုတ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း -

"ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ" ကြောင်စီစီ အသံနှင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးသည်။
"ဘယ်သူ့ဆီ လာတာလဲ ကိုယ့်လူ" သူက နောက်ထပ်မေးသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် စီးကရက်က မီးခိုးတလူလူ။" ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့။ သူ့ရုံးခန်း ဘယ်နားမှာလဲ" ဆေးလိပ် ခိုးသောက်နေခြင်းကို ပြောင် ဖုံးကွယ်နေသည့် ချာတိတ်အား ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ရယ်ချင်နေ သည်။ ရယ်ချင်စိတ်ကို မျိုချပြီး သူ့ကို ပြန်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

"အဲဒီတည့်တည့်က လှေကားအတိုင်းတက်သွားပါ" ချာတိတ်က စီးကရက်တိုဖြင့် အမှတ်ထင် ညွှန်ပြသည်။ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီး ကျွန်တော် ဆက် လျှောက် လာခဲ့သည်။ ဆရာကြီး၏ ရုံးခန်းဝတွင် " အဲလက်စ် ဖလောရင့်၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၊ တံခါးခေါက်ပြီးမှဝင်ပါ" ဟူသည့် စာတန်းကလေးချိတ်ထားသည်။ တံခါး ခေါက်ပြီးမှ ကျွန်တော် ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေ၏။ အတွင်းဘက်မှ ဖွင့်ထားတယ်။ ဝင်ခဲ့ပါ" ဟူသည့် အသံ ထွက်လာသည်။ စိတ်တိုမာန်တိုနှင့်ပြောသည့် အသံမျိုးများလားဟု ကျွန်တော် သံသယ ဖြစ်လိုက်မိသည်။

ဧရာမ စားပွဲကြီးတွင် လူပုပုသေးသေးကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဦးခေါင်းကြီးကြီး ပေါ်မှ ဆံပင်တွေမှာ ဖြူဖွေးနေပြီ။ သို့သော် သေသေသပ်သပ် ဖြိုးသင်ထား၏။ အသားရောင် က နေလောင် ထားသည့်နယ်။ ပါးရိုးမြင့်မြင့်နှင့် မျက်နှာကမူ နုပျိုရွှင်ပျလျက်။ သူ့ဆံပင်တွေကို စွန့်ခွာသွားခဲ့သည့် ပျိုမျစ် နုငယ်ခြင်းသည် သိမ်းငှက်နှုတ်သီးနှင့် တူသည့် နှာခေါင်းအောက်မှ ရွှင်ချိုချို နှုတ်ခမ်းအစုံတွင် နေရာယူထား ဆဲ။ ပြူးကျယ်ကျယ် အညိုရောင် မျက်လုံးများက ထူးထူးဆန်းဆန်း အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိထား သလို တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ရှားနေ၏။

စားပွဲဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားတော့ ဆရာကြီးက နှုတ်ဆက်ဖို့ ထ ရပ်သည်။ သို့သော် သူ့အရပ်မှာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေစဉ်ကထက် သိသိသာသာ မြင့်မလား။ သည်တော့မှ ဆရာကြီးမှ အရပ်ပုရုံမက ခါးပါ အနည်းငယ် ကုန်းနေကြောင်း ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကမူ သေသပ်သည်။ စားပွဲနှင့် ရုံးခန်းမှာလည်း ရှင်းသန့်ပြောင်လက်ကာ ပြင်ပဝန်းကျင်နှင့် တခြားစီ။ ဆန့်ပေးလာသည့် သူ့လက်ချောင်း များက မြူဖျော့ဖျော့နှင့် သန်မာတောင့်တင်း၏။ ပြီးမှ အပြုံးဖြင့် ပဋိသန္ဓာရ ပြုသည်။ " ဆရာ ဘရိတ်ဂိတ် မှတ်တယ်၊ ဟုတ်စ၊ ကျုပ်တို့ မောင်ရင့်ကို မျှော်နေကြတာ။ ကဲ ... ထိုင်" ဆရာကြီးသည် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာ ဆရာမများကို တန်းတူ တရင်းတနီး ဆက်ဆံတတ်ကြောင်း နောင်တွင် ကျွန်တော်သိလာသည်။ ဘယ်တော့မှ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီး မရှိ။

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော်ဝင်ထိုင်သည်။ တရင်းတနီး ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ဖော်ရ သည့်အတွက် ဆရာကြီး ကို စိတ်ထဲက ကြည်ညိုလိုက်မိ၏။ ဆရာကြီးက စားပွဲပေါ်မှ သေတ္တာကလေးကို ဖွင့်ကာ ကျွန်တော့်ကို စီးကရက်တည်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်လိပ်ယူသည်။ နှစ်ယောက်သား မီးညှို့ကြပြီးမှဆရာကြီးက ကုလားထိုင်နောက်ကျောကို မှီကာ စကားစသည်။

"တော်တော် ရှာရသေးလား၊ ကျောင်းက ချောင်ကျတော့ တချို့မလာတတ်ကြဘူး"

" ကျွန်တော်တော့ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်လာပါတယ် ဆရာကြီး၊ တိုင်းပညာဝန်ရုံးက သေသေချာချာ ညွှန်လိုက်ပါတယ် ခင်ဗျ"

"တော်သေးတာပေါ့လေ၊ ဆရာ့ကို ရတာ ကျုပ်တို့ သိပ် ဝမ်းသာနေကြတယ်၊ ဆရာလည်း ဒီကျောင်းမှာ ပျော်မယ် လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်"

" ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအတိုင်း မျှော်လင့်ပါတယ် ခင်ဗျ"

ကျွန်တော်က ခပ်လောလော ထောက်ခံလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် စိတ်အားထက်သန်မှုကို ဆရာကြီး ပြုံးပြီး စကားဆက်သည်။

" ကဲ ပထမဆုံး ကျောင်းကို လျှောက်ကြည့်ပါလား ဆရာ၊ ပြီးမှ စကားပြောကြတာပေါ့၊ ကျောင်းကတော့ သိပ် ပုံစံမကျသေးဘူး၊ ဖြစ်သလို စခန်းသွားနေရဆဲလေ၊ ဆရာ ဆရာမ အများစုကတော့ အဲ ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ တော်တော်ကလေး ဒုက္ခဖြစ်နေကြတယ်၊ စိတ်ကြိုက်သာ လျှောက်ကြည့်ပါ၊ အခြေအနေကို ဆရာ တွေ့ရ လိုမိမယ်၊ အဲဒီတော့မှ ဒီကျောင်းမှာ လုပ်နိုင် မလုပ်နိုင် ဆုံးဖြတ်ပေါ့၊ နေ့လယ်စာ စားပြီးမှ ဆရာနဲ့ ပြန် တွေ့ပြီး စကားပြောကြတာပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား" ပြောပြောဆိုဆို ထ ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို တံခါးဝထိ ပို့ပေးသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် ကလေး တစ်ယောက်လို ဆရာကြီး၏ မျက်ဝန်းများက တဖျတ်ဖျတ် ကခုန်လျက်။ တံခါးကို နောက်ပြန်ပိတ်ပြီး ရုံးခန်း ပြင် သို့ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။ ဆရာကြီး ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး လှေကားအတိုင်း ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ခန်းမဆောင်သို့ သွားရာ လမ်း တစ်ဖက်စီ တွင် စာသင်ခန်းများ ရှိကြ၏။ ပထမဆုံးတွေ့သည့် စာသင်ခန်းဝတွင် ကျွန်တော် ခဏ တွေ့ ရပ်နေ မိ၏။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိသဖြင့် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေစဉ် အခန်းတံခါး ပုန်းခနဲ ပွင့်လာပြီး အရပ် မြင့်မြင့်၊ ဆံပင်နီနီနှင့် ကျောင်းသူကလေး တစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည်။ သူ့နောက် မှ နှစ်ယောက် အပြေးအလွှား ထွက်လိုက်လာသည်။ စင်္ကြံ လမ်းက ကျဉ်းကျဉ်းကလေးဖြစ်၍ သူတို့ သုံးယောက် ကျွန်တော်နှင့် ဝင်တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားပြီး ရှေ့ဆုံးတစ်ယောက်မှာ တစ်ဖက်သို့ ယိုင်သွား သည်။ ကျွန်တော်က လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲပြီး ထိန်းပေးလိုက်ရ၏။

ချာတိတ်မလေးက ကျွန်တော့်ကိုတစ်ချက် မော်ကြည့်ပြီး ဆောရီးဟု တောင်းပန်ကာ စင်္ကြံတစ်လျှောက် ပြေး ထွက်သွားသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ကြောင် ကြည့်နေပြီးမှ တစ်ဆက်တည်း စာသင်ခန်းထဲသို့ ပြန်ပြေးဝင်သွား သည်။ တံခါးကိုပုန်းခနဲဆောင့်ပိတ်သွား၏။ မမျှော်လင့်သည့် အဖြစ်ကြောင့် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေ၏။ ခဏ ရပ်စဉ်းစားပြီးမှ အခန်းအခြေအနေကို သိချင်လာသဖြင့် ဝင်ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တံခါးကို အသာခေါက်ပြီး တွန်းဝင်သွားသည်။

အခန်းထဲတွင် လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသလို ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော် ဝင်လာသည်ကို ဘယ်သူမှ သတိ မထားမိကြ။ အတန်ကြာမှ တစ်ယောက်ချင်း ကျွန်တော့်ကို ဝဲကြည့်ကြသည်။ အတန်းထဲတွင် ဆရာနှင့် တူသူဟူ၍

တစ်ယောက်တလေမျှ မရှိ။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားအားလုံး လေးဆယ်ခန့် ရှိမည့် စာသင်ခန်းဖြစ်၏။ သူတို့သည် ကလေးသူငယ်များ မဟုတ်ကြတော့ပြီ။ သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်း များကို ကြည့်ကြည့်၊ သူတို့ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားကြပုံကို ကြည့်ကြည့် ကလေးဘဝက လွန်မြောက်လာကြပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာနေ၏။

သူတို့သည် အခန်းထဲတွင် ဟိုတစ်စု၊ သည်တစ်စု စုဝေးကာ အေးအေးလူလူ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေကြ၏။ အချို့က အခန်းထောင့်ရှိ မီးဖိုနားတွင် ရပ်လျက်။ အချို့က ကုလားထိုင်တွေ၊ စားပွဲတွေပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လျက်။ အများစုက ကျောင်းယူနီဖောင်းကို ဝတ်မထားကြ။ မိန်းကလေးများက ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းကို အတတ်နိုင် ဆုံးပုံပေါ်အောင် ကိုယ်ကျပ် ဆွယ်တာများ ဝတ်ထားကြ၏။ ဆံပင်ကို အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ထုံးဖွဲ့ထားကြ၏။ သို့သော် တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းမှုကိုတော့ သိပ်ဂရုစိုက်ကြပုံ မပေါ်။ ယောက်ျားလေးများက တီရှပ်ကို အင်္ကျီ ကြယ်သီး မတပ်ဘဲ ဂျင်းဘောင်းဘီကိုယ်စီဖြင့်။ မျက်နှာပြားပြား၊ မဲ့ယင်ချေး သဲ့သဲ့နှင့် ကျောင်းသူတစ်ယောက် သူတို့အထဲမှ ထလာပြီး ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာသည်။

"ဆရာဟက်ကမန်းရဲ့ ဧည့်သည်လားဟင်၊ ဆရာတွေ အခန်းထဲမှာရှိမယ်ထင်တယ်၊ ဆရာက မှာထားတယ်၊ ကျွန်မတို့ အားလုံး ငြိမ်ပြီဆိုမှ သူ့ကိုလာခေါ်တဲ့" ပြောရေးဆိုခွင့် ရှိသူအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ပြီး ရှင်းပြနေသည့် ကျောင်းသူကို အားလုံးက ထောက်ခံသည့် သဘောဖြင့် မိန်းကလေးနောက်မှ ပိုင်းလိုက်လာပြီး ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် စုရုံး လိုက်ကြသည်။ သူတို့အမှုအရာက ထိမထင်သည့် ကျောင်းတော်သူ ကျောင်းတော်သားများပုံစံ။ ကျွန်တော် ဘုရားတလိုက်မိ၏။ လွယ်ပါလား။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် ကြွက်စီကြွက်စီနှင့် နားထောင်သူမရှိဘဲ အလှအယက် ပြောကြပြန်သည်။ ပြီးတော့ ရုတ်ခြည်း ရပ်သွားကာ ကျွန်တော့်ကိုအလောတကြီး ပိုင်းမေးကြသည်။

"ခင်ဗျားက ဆရာအသစ်လား"

"ဆရာဟက်ကမန်းနေရာကို ဝင်မှာလား"

"ဆရာ ဟက်ကမန်းက တကယ်သွားတော့မှာလားဗျ"

ပထမဆုံး မိန်းကလေး၏ မေးခွန်းကိုသာ ကျွန်တော်ဖြေပြီး-" ကဲ ဆရာတွေအခန်းကို သွားလိုက်ဦးမယ်"ဟု ပြောကာ သူတို့အခန်းထဲမှ လစ်ထွက်ခဲ့၏။ သည်အတွေ့အကြုံ ကြောင့် ကျွန်တော် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်ကူးရုပ်ပုံထဲမှ အတန်း သည် ခု ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့သော တိရစ္ဆာန် လှောင်အိမ်နှင့်တူသည့် အတန်းမျိုး မဟုတ်ပေ။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်တွေ စီစီညီညီနှင့်။ အတန်းထဲမှ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေက သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ကလေးတွေ၊ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ကလေးတွေ။ ဆရာ ဟက်ကမန်းဆိုသူသည် ဘယ်လိုလူလဲ၊ သည်လို အတန်းမျိုးကို သည်းခံနိုင်သည့် ဆရာသည် ဘယ်လိုဆရာမျိုးလဲ၊ သည်ကျောင်းကကော သည်လို အဖြစ်မျိုးကို လက်ခံထားသည်လား၊ သည်အသိုက် အဝန်းတွင် ကျွန်တော် ရောယိမ်းလိုက် ဘသားယိမ်းလိုက် လုပ်နေနိုင်ပါမည်လား။

သည်အတွေးပေါင်းစုံဖြင့် ဆရာများအခန်း ရှိမည်ထင်ရာသို့ ကျွန်တော် ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ စင်္ကြံလမ်းတွင် စောစောက ပြေးထွက်သွားသည့် ကျောင်းသူကလေး ပြန်ပြေးဝင်လာသည်။ မြင်းမြီးဆံပင် နီကြန့်ကြန့် ဦးခေါင်းပေါ်တွင် လှုပ်ကာ ဝဲကာဖြင့်၊ ဖွံ့ဖြိုးစတင်ကြီးနှစ်လုံးက နိမ့်တုံမြင့်တုံ။ စောစောက သဘောမပေါက်ခဲ့သည့် ဆရာကြီး၏ မှတ်ချက်ကို ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း ရိပ်မိစ ပြုလာပြီ။ တစ်ကျောင်းလုံးရဲ့ ပုံစံကိုက တစ်မျိုးပါလား။ ဆရာများအခန်းမှာ စင်္ကြံထိပ်တည့်တည့်တွင် ဖြစ်သည်။ လှေကားထစ် အနည်းငယ်ကို တက်ရသေး၏။ အခန်းတံခါး ပွင့်လျက်သား တွေ့ရသည်။ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် အလောင်းကောင် တစ်ခု လို အစနဲ့သား ထိုင်နေသည့် လူရွယ်တစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။ ဆံပင်ထူထူ၊ ဗလကောင်းကောင်း၊ ဝတ်ပုံ စားပုံက မသေမသပ်နှင့်။ ဂျာကင်အင်္ကျီအဟောင်းကို တံတောင်ဆစ်နှင့် လက်ကောက်ဝတ်တွင် သားရေချပ် များဖြင့် ဖာထေးထားသည်။ ကျွန်တော် ဝင်သွားတော့ သူက ခေါင်းထောင်ကြည့်ပြီး- "သားသတ်ရုံထဲကို သိုးတစ်ကောင် ဝင်လာပြန်ပါပြီဗျား၊ အဲဒီသိုးကတော့ သိုးမည်းလို့ ပြောရမယ်" သူ့ကိုယ်ပိုင် တစ်ကုပုတ္တိဉာဏ် အတွက် သူ့ဘာသာသူ သဘောကျပြီး သွားတွေအားလုံး ပေါ်လုနီးပါး ပြုံးလိုက်၏။ သွားတွေက မညီမညာ၊ ဝါကြန့်ကြန့်။ ကျွန်တော်သည် ပင်ကိုအားဖြင့် စိတ်ဆက်သူဖြစ်ပါသည်။ ယင်နားခံချင်သူမဟုတ်ပါ။ သို့သော် စိတ်ရှည်ရှည် ထားဖို့၊ စိတ်ကိုထိန်းဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်အတန်ပင် ကြာခဲ့ပြီ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အား မြင်မြင်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်းသည့် အနီသကောင့်သား အားနုကမ္မတိပြန်ကြည့်ရင်း- " ကျုပ်နာမည် ဘရိတ်ဂိတ်၊ တိုင်းပညာရေးရုံးက လာခဲ့တာ " " ဪ ... လက်စသတ်တော့ ဆရာသစ်ကိုး၊ အင်း ... ပေါက်လွှတ်ပဲစားတွေကို ထိန်းတဲ့နေရာမှာ ဟက် ကမန်း ထက် ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပေါ့လေ " " ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဟက်ကမန်းအောက်မေ့နေတာ၊ ကလေးတွေက ဆရာဟက်ကမန်း ဒီအခန်းထဲမှာ စောင့်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်လို့" " လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်မိနစ်လောက်အထိတော့ ရှိတယ်၊ ခုတော့ အမြီးကုပ်ပြီး လစ်သွားပြီး၊ ခုလောက်ဆို တိုင်းရုံးမှာ သူ့ဝေဒနာတွေကို ကြေညာနေလောက်ပြီ" သူက ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။

"ဒါဆို သူ့အတန်းကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့တာပေါ့၊ ဟုတ်လား" ကျွန်တော့်အမေးကို သူက အော်ရယ်ပြီး ဖြေသည်။

"ကျုပ် တွေးကြည့်ရင် ပြေးကြည့်တာထက် မှန်စေရမယ်၊ အဲဒီ အတန်းဟာ ခင်ဗျားအတွက်ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့" ထိတ်လန့်အံ့ဩစရာ သတင်းကို ကျွန်တော့်အား ပေးပြီး သူ ထွက်သွားတော့၏။ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားရင်း အခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည်။ သူ ထွက်သွားပြီး အတန်ကြာအောင် တံခါးပေါက်ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ ကျွန်တော့်အတွက် အားလုံးသည် မှန်းချက် နှင့် နှမ်းထွက် တခြားစီချည်း ဖြစ်နေပါကလား။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် လွယ်လွယ်နှင့်

လက်မြောက် အရုံးပေးတတ်သူကားမဟုတ်ပါ။ သည်ငါတို့ကို စာရင်းထဲ ထည့်တွက်ဖို့ မလိုပါ။ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော့် မျှော်လင့်ချက်တို့ ရေအဖြစ် မခံနိုင်ပါ။ အခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် ခပ်ချောချော ဆရာမတစ်ယောက် ဝင်လာ သည်။ နဂိုလှသည့် ကိုယ်နေဟန်မှာ ခပ်ကျပ်ကျပ် ဝတ်ထားသည့် ဘောင်းဘီကြောင့် ပို၍ ပေါ်လွင်နေ၏။ မျက်နှာတွင် ကျက်သရေအရှိဆုံးမှာ မီးခိုးရောင် မျက်လုံးများနှင့် သေသပ်လှပသည့် ပြုံးယောင်ယောင် နှုတ်ခမ်းများဖြစ်၏။ ဆံပင်ကိုမူ လူကြီးဆန်ဆန် ရိုးရိုး ယဉ်ယဉ် ခွေထုံးထားသည်။ ကျွန်တော့်ဆီကို တန်းတန်း မတ်မတ် လျှောက်လာ၏။ လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလျက် နဂိုပြုံးနှုတ်ခမ်းများကို ပိုပြုံးလျက်- "တိုင်းရုံးက ပို့လိုက်တဲ့ ဆရာအသစ် ဟုတ်ပါတယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော့်နာမည် ဘရိတ်ဂိတ်ပါ"

"ကျွန်မက မစ္စက် ကရေ့စ်ဒေးလ်အီပန်ပါ။ အဘိုးကြီးနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား"

အမျိုးသမီး၏ အသံက ခပ်တိုးတိုး။ သို့သော် ရွှင်သည်၊ လွင်သည်။ "မစ္စတာ ဖလောရင့်ကို ပြောတာပါလားခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တွေ့ပြီးပါပြီ၊ ဆရာကြီးက ကျောင်းရဲ့ အခြေအနေကို အကဲခတ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို လျှောက်ကြည့်ခိုင်းထားပါတယ် ဆရာမ"

"ကလေးတွေကိုရော ဆရာ တွေ့ပြီးပြီလား"

"ဒီဘက်ကို လျှောက်လာရင်း မစ္စတာ ဟက်ကမန်းရဲ့ အတန်းကို ခဏ ဝင်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်"

" ဟုတ်လား ခပ်ဆိုးဆိုးကလေးတွေလို့ ဆရာ မထင်ဘူးလား၊ ကျွန်မက အဲဒီအတန်းမှာ အိမ်တွင်းမှုသိပ္ပံ သင်ရတယ်၊ သိပ္ပံနည်းကျကျ သင်လို့ မရပါဘူး ဆရာ၊ အိမ်တွင်းမှုဆန်ဆန်ပဲ သင်ရတယ်လေ"

စကားပြောနေရင်း သူ့လက်က ဇယ်ဆက်သလို အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ မီးလင်းဖိုပေါ်တွင် တချို့၊ ပြတင်းပေါက် ပေါင်ပေါ်တွင် တချို့၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တချို့၊ ပြန့်ကျဲနေသည့် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်တွေကိုစုပြီး အခန်းထောင့်မှ လက်ဆေးကြောကန်ထဲ ထည့်နေသည်။

ကြောကန်ပေါ်မှ ရေနွေးပိုက်ခေါင်းကို ဖွင့်ချပြီး ပန်းကန်တွေ ဆေးနေရင်း ဆရာမ စကားဆက်ပြောသည်။ ပန်းကန်ချင်း ထိသံတွေ တချင်ချင်ဖြင့်။

" တချို့ ဆရာတွေက ကလေးတွေထက်တောင် ဆိုးကြသေးတယ် ဆရာရဲ့၊ ကြည့်လေ၊ သောက် တဲ့ နေရာမှာ ပန်းကန်တွေကို သည်အတိုင်း ချသွားတာပဲ။ ဪ ... ဆရာ၊ ထိုင်လေ" ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဆေးပြီးသား ပန်းကန်တွေကို အဝတ်နှင့် သုတ်နေသည့် ဆရာမကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ " ဆရာလုပ်သက် တော်တော်ရပြီလား"

" ဟင့် အင်း ... ဒါ ကျွန်တော် ပထမဆုံးရတဲ့ အလုပ်ပါ ဆရာမ" " အို ... " ဆရာမ မျက်ခုံးတွေ မြင့်တက်သွားပြီး "ဒါဖြင့် အရင်ဘာလုပ်သလဲဟင်" " ကျွန်တော် လေတပ်က ထွက်လာတာပါ။ ဘာပြုလို့ပါလဲ ဆရာမ" " အို ... ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင့်ကြည့်ရတာ တစ်မျိုး ထူးခြားနေလို့ပါ။ နေ့လယ်စာ စားပြီးမှ ပြန်မှာ မဟုတ်လားဟင် "

" ဗျာ ... ကျွန်တော့်မှာ ဘာအစီအစဉ်မှ မရှိပါဘူး၊ ဆရာမတို့ စားတဲ့

အစဉ်အလာရှိရင်လည်း စားတာပေါ့" " ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ကျွန်မ ရုံးခန်းကို ပြေးပြီး ကျောင်းစာရေးနဲ့ ညှိလိုက်ဦးမယ်၊ အဆင်ပြေမှာပါ။ ဆရာ ဒီအခန်း ထဲမှာ ပဲ စောင့်နေလေ၊ အားလပ်ချိန်နီးပါပြီ၊ တခြားဆရာတွေနဲ့ တွေ့လိုက်ဦးပေါ့၊ သွားမယ်နော်" တံခါးကို အသာ နောက်ပြန်ပိတ်ပြီး ဆရာမ ထွက်သွားသည်။

အခန်းကို ကျွန်တော် အကဲခတ်လိုက်သည်။ စာအုပ်တွေ ဟိုတစ်ပုံ၊ သည်တစ်ပုံနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။ နံရံ ကပ်စီရိုမှာ ပွင့်လျက်။ ပီရိုထဲတွင် အားကစားပစ္စည်းမျိုးစုံဖြင့် ပြုတ်သိပ်စုပြုံနေ၏။ ဘောလုံးတွေ၊ တင်းနစ်ရိုက်တံတွေ၊ လက်ပွေ့ထိုးသည့် လက်အိတ်တွေ၊ အားကစားဝတ်စုံတွေဖြင့် ရှုပ်ပွနေ၏။ မီးလုံးဝမရှိသည့် မီးလင်းဖိုထဲတွင် စီးကရက်တိုတွေ ပစ်ထည့်ထားသည်။ တချို့မှာ နှုတ်ခမ်းနီစတွေဖြင့်။ နံရံတစ်ဖက်တွင် ထီးတွေ၊ ကုတ်အင်္ကျီတွေ၊ လက်ပွေ့အိတ်တွေ တိုးလိုးတွဲလောင်း ချိတ်ထားသည်။ လက်တန်းကုလားထိုင် နှစ်လုံးနှင့် ပက်လက်ကုလားထိုင် ခုနှစ်လုံး၊ ရှစ်လုံးခန့် နံရံတစ်ဖက်တွင် စီချထား သည်။ အခန်းလယ်မှ စားပွဲရည်ကြီးတွင်တော့ လက်တန်းမပါ ကုလားထိုင်တွေ ပတ်ပတ်လည်။

စီးကရက်တိုနှင့် အောက်သိုးသိုး အဝတ်ဟောင်းနဲ့မှာ အခန်းထဲတွင် မင်းမူနေ၏။ ပြတင်းပေါက်ဆီ လျှောက်သွားပြီး တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးခြင်းမှလွတ် ပျက်စီးနေသည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးကို ဝင်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး၏ သံချေးတက်နေသည့် ခြံစည်းရိုးတစ်ဖက်တွင် ပန်းစုံပွင့်နေသည့် လှလှပပ ပန်းခြံ ကလေး။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနှင့် စာသင်ကျောင်းကို အုတ်နံရံ အမြင့်ကြီးဖြင့် ခြားထားသည်။ အခန်းထဲမှ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့၏။ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသည့် လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာသည်။ ကျောက်တုံးများ စီခင်းထားသည့် ကျောင်းရှေ့ ကွက်လပ်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့၏။ ကွက်လပ်ထဲတွင် စက္ကူအိတ် ၁ စုံ တွေ၊ သစ်သော့သီးခွံတွေ၊ ချိုချဉ်ပတ် စက္ကူစတွေ၊ သတင်းစာ အပိုင်းအပြတ်တွေနှင့် မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း။ နေရာတကာတွင် အများဆုံး တွေ့ရသည်ကတော့ တစ်ရှူးစက္ကူနုကလေးများ။ တစ်ကျောင်းလုံး နှာစေးချောင်းဆိုး ဖြစ်နေသည့်အလား။

ကွက်လပ်နှင့် တစ်ဆက်တည်း အနံ့ပေအစိတ်ခန့် ကစားကွင်းကို ကျောင်းနံရံ အုတ်ရိုးတစ်လျှောက် အလျားလိုက် ဖောက်လုပ်ထားသည်။ ကျောင်း၏ တစ်ဖက်ရပ်ကွက်မှာ ဆူဆူညံညံ ရပ်ကွက်ပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် အုတ်ရိုးတွေက မြင့်လွန်းသည်မို့ အဆက်အစပ် လုံးဝမရှိ။ အုတ်နံရံလေးဖက်အတွင်းမှ ကျောင်းမှာ ကျောင်းနှင့်မတူဘဲ ထောင်နှင့် ပိုတူနေ၏။ စိုထိုင်းထိုင်း၊ မှုန်မှိုင်းမှိုင်းနှင့်။ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်အကျကြီးကျသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က နေခဲ့ရသည့် ကျောင်းကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာ၏။ ဂျော့တောင်းမှ ကျွန်တော် နေခဲ့ရသည့် ကျောင်းမှာ အလင်းရောင်များများဝင်ပြီး နွေးနွေး ထွေးထွေးရှိလှသည့် ဧရာမ သစ်သားကျောင်းဆောင်ကြီးဖြစ်သည်။ အရိပ်အာဝါသကောင်းသည့် ပင်မြင့်ပင် စောက် တွေဖြင့် အုပ်ဝေ စိမ်းလန်းလျက်။ ပျော်စရာသူငယ်ချင်းများ၊ သားသမီးများကို ချစ်တတ်သည့် မိဘ များ၏ မေတ္တာအငွေ့အသက်များဖြင့် ငြိမ်းချမ်းအေးမြလှပါ၏။

ခု လန်ဒန်အရှေ့ပိုင်းမှ ကလေးများ၏ ဘဝနှင့်များစွာ ကွာခြားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်ကလို သည် ကလေးတွေ ကျောင်းတော်ဝိဟာကို မြတ်နိုး တွယ်တာကြရစကောင်းမျှန် သိကြပါမည်လား။

*ကလိုင်ခေါက်သံကြောင့် ကျွန်တော့်အတွေး ရပ်သွားသည်။ တဆက်တည်းပင် တပုန်းပုန်း တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် တံခါးဖွင့်သံ၊ ပြေးလွှားသံများဖြင့် အင်္ဂါစိ ပွက်သလို ဆူညံသွား၏။ မနက်ပိုင်း ခေတ္တ ကျောင်းအားချိန်ပေကိုး။ ဆရာများ အခန်းဆီသို့ ကျွန်တော် ခပ်သွက်သွက် ပြန်တက်လာစဉ် ခပ်မှောင်မှောင် လှေကားတွင် စုပုံတိုးပေ့ ပြေးဆင်းလာကြသည့် မိန်းကလေး တစ်သိုက် နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးတော့သည်။ နံရံတစ်ဖက်ကို ကပ်ပြီး မနည်းလွတ်အောင် ရှောင်နေရ၏။ သို့သော် မရ။ ကျွန်တော့် ကို အတင်းတွန်းတိုက်ပြီး အလှအယက် ပြေးဆင်းသွားကြသည်။ တစ်ကောင် တစ်ဦးကမှ ကျွန်တော့် ကို ဂရုမစိုက်ကြပါ။

ကျွန်တော် ဆရာများအခန်း ပြန်ရောက်တော့ မစွက်ဒေးလ်အီဗန် လက်ဖက်ရည် ဖျော်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး- "ဪ ခဏလေးနော်၊ လက်ဖက်ရည် ပြီးပါတော့မယ်၊ ဆရာတွေလည်း ခုပဲ ရောက်လာကြတော့မှာပါ။ ကျွန်မ အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါ့မယ်" ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းပျက်ကြီးကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေသည်။ အပျက်အစီးများ ကြားထဲတွင် ခိုတစ်အုပ် အစာရှာစားနေကြ၏။ အခန်းထဲသို့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ အလှူအလှူ ဝင်လာပြီး လက်ဖက်ရည် သောက်ကြသည်။ အတန်းထဲက အတွေ့အကြုံ တွေကို ဖလှယ်ကြသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် သာမန် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အားလုံးစုံမှ ဆရာမ မစွက်ဒေးလ်အီဇန်က ကျွန်တော်နှင့် တစ်ဦးချင်း မိတ်ဆက်ပေး သည်။ ဆရာ ဆရာမ တစ်ဦးစီ၏ ဂုဏ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုး ဖော်ထုတ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော့်မှာ အားတုံ့အားနာ ဖြစ်ရသေးသည်။

ပထမဆုံး မိတ်ဆက်ရသည့် ဆရာမက မစ္စ ဂျီစီဒေါ့စ်။ ဂျီစီမှာ ဂျီဇက်ဖင်း၏ အတိုကောက်ဖြစ်သည်။ စကော့ အမျိုးသမီးဖြစ်၍ ကျန်းမာတောင့်တင်းသည်။ မျက်နှာကို ဆေးဆိုးပန်းရိုက် လုပ်ထား။ ဆံပင်ကို တိုတို ညှပ်ထား၏။ ယောက်ျားရှပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထား၏။ ထွားကျိုင်းသည့် ရင်သားများသာ မရှိလျှင် ယောက်ျားဆန်နေမည် မှချ။ နှုတ်ဆက်စကားဆိုသံက လေးနက်ပြီး ရွှင်သည်။ နောက်တစ်ယောက်မှာ မစ္စယူဖီနီးယားဖီးလစ်။ အသက်ငယ်သည်။ စုတ်ချွတ်ချွန်းနှင့်။ မနူးမနပ် ကျောင်းသူ ကလေးတစ်ဦး ၏ ပုံစံမျိုး။ မျက်လုံးများက အားငယ်နေပုံ။ တစ်စုံတစ်ရာကို အားကိုးအားထား ရှာနေပုံ။ ဖွံ့ဖွံ့ ထွားထွား မရှိလျှင် ခန္ဓာကိုယ်ကို မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဖြင့် ဆင်မြန်းထား၏။ စောစောက ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့သည့် ကျောင်းသူတချို့လောက်ပင် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း မရှိ။

သီအိုဝက်စတန် အလှည့်ရောက်တော့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြုံးပြသည်။ သို့သော် ဝါကြန့်ကြန့် မှတ်ဆိတ်မွေးများ ထဲမှ အပြုံး၏ နောက်ကွယ်အထိ လှမ်းကြည့်ဖို့တော့ မလွယ်လှ။ " ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်စုထဲကို မစ္စတာ ဘရိတ်ဝိတ် ဝင်လာတဲ့အတွက်

ကျွန်တော်က သိပ်ဝမ်းသာနေတာပျ။ ကျွန်တော်တို့ စောစောက ဆုံပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ဆရာဟက်ကမန်းနဲ့ မှားနေလို့ လေ" ဆရာမတစ်ယောက် ဖြတ်မေးသည်။

"ဒါထက် အဲဒီဆရာက ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ" ဆရာ ဝက်စတန်က ဆက်ရှင်းပြသည်။ " လစ်သွားပြီလေ တစ်ချိုးတည်းပဲ။ ဖနောင့်နဲ့တင်ပါး တသားတည်း ကျအောင်ကို ပြေးတာ၊ အဘိုးကြီးကို တောင် နှုတ်ဆက်မသွားဘူးထင်တယ်" "ဘယ်တုန်းကလဲ"

"ဒီမနက်ပဲ တစ်ချိန်အားတာနဲ့ ကျွန်တော် ဒီအခန်းထဲ ရောက်နေတုန်း သူ ဝင်လာတယ်လေ။ ပုန်းခိုင်းကျလို့ ကျွန်တော် ဖတ်နေတဲ့ သတင်းစာကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူတယ်။ ကုတ်အင်္ကျီကို ချိတ်က လွှားခနဲ ဆွဲချတယ်။ ပြီးတော့ ဘာမှ မပြောဘဲ လစ်ထွက်သွားတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်တော့ သူဒီကျောင်းကို ဘယ်တော့မှ ပြန်လာတော့မယ် မထင်ဘူး" မစ္စက် ဒေးလ်အီဗန်က ပခုံးတွန့်ပြီး- "ဒါတွေ မဆန်းပါဘူးလေ၊ ဒီလိုပဲ ထွက်တဲ့လူ ထွက်၊ ဝင်တဲ့လူ ဝင်ပေါ့။ ကဲ ... ကျန်တဲ့ ဆရာတွေကို တွေ့ လိုက်ပါဦး" ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲပြီး မစ္စက်ဒရူးဆီ ခေါ်သွားသည်။ ဆံပင်တွေ တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူဖွေး နေပြီး ဦးခေါင်းမှ ခြေထောက်လေးများထိ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပုံရသည်။ ဆရာမကြီး ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုက အထက်တန်း ကျသည်။ ဂျီဘရော်တာ ကျောက်တောင်တမျှ သမန်ရှည်သည့် ပုံစံမျိုး။ မစ္စက်ဒေးလ်အီဗန်က ကျွန်တော့်နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောသည်။

"အတော်ဆုံးပဲ၊ လက်ထောက်ကျောင်းအုပ်လေ"

နောက်တစ်ယောက်က မစ္စ ဝီဗီယန်ကလင်တီ။ ပန်းချီနှင့် အကသင်ဆရာမ။ အသက် သုံးဆယ်ခန့်။ ဝ သော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှသည်။ ခပ်ရိုင်းရိုင်းလှသည့် အလှမျိုး။ တရင်းတနီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။ ပြုံးနေသည့် သူ့မျက်လုံးညိုများထဲတွင် ကျွန်တော့်ပုံရိပ်ကို မြင်နေရ၍ တအံ့တဩ ဖြစ်ရသေးသည်။ နှုတ်ဆက်သည့် အသံက ကြည်လင်၏။

"ကလင်တီက ပန်းချီ သိပ်တော်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ထမင်းတစ်နပ်အတွက် လခစား ဝင်လုပ်နေရတယ်လေ" အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ပြောနေသည့် မစ္စက်ဒေးလ်အီဗန်၏ ဝေဖန်ချက်များကို အခြား ဆရာဆရာမတွေ ကြားနိုင်ပါ့မလား မသိပါ။ နောက်ဆုံး မိတ်ဆက်ရသည့် ဆရာမလေးက မစ္စဂျီလီယံဘလင်းချဒ်။ အလှနှင့်ပတ်သက်၍ ယောက်ျား တိုင်းတွင် ကိုယ်ပိုင် လောကအမြင်များ ရှိတတ်ကြပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ကာရီဘီယံကျွန်းတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် တွေ့ဖူးခဲ့၏။ အကြင် အမျိုးသမီးကို ကမ္ဘာပေါ် တွင် အလှဆုံးဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည်။

ဂျီလီယံဘလင်းချဒ်မှာလည်း သည်လို အလှမျိုးပိုင်ရှင်ဖြစ်ပါသည်။ အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်း၊ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်၊ ပျားရည်ရောင်အသားနှင့် ပျော့ပျောင်းနူးညံ့လှသည့် ပိတုန်းရောင်ကေသာက အလှိုင်းလှိုင်းထလျက်။ မိန်းမ ကျက်သရေဖြင့် ပြည့်စုံသည့် ရှင်းသန့်သန့်အလှ မျက်နှာပိုင်ရှင်ဖြစ်ပါ၏။ မျက်လူးများက ပကတိ အနက်ရောင်။ ဂျူးသွေး

သို့မဟုတ် အီတလီသွေး ပါပုံရ၏။ ချစ်စရာလည်း ကောင်းပါ၏။ ဆရာမ ဒေးလ်အီဗန်က ကျွန်တော့် နားနားကပ်ပြီး ပြောပြန်သည်။

"သူက လူသစ်လေ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကမှ ရောက်လာတာ"

အားလုံးနှင့် မိတ်ဆက်နှုတ်ဆက်ခြင်း ပြုပြီးတော့ လက်ဆေးကြောကန်အနီးမှ ပြတင်းပေါက်နားတွင် ကျွန်တော် သွားရပ်နေလိုက်၏။ စာသင်ခန်းများအကြောင်းကို ဆရာ ဆရာမတွေ ဆက်ပြောနေကြသည်။ အသံ တွေ တိုးသွားလိုက်၊ ကျယ်လာလိုက်နှင့်။ မစ္စ ကလင်တီက မီးလင်းဖိုတွင် မှီကာ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် နံနက်ပိုင်း ပန်းချီသင်တန်းအကြောင်း ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ခပ်ရွှင်ရွှင် ပြောနေ၏။ ရံခါတွင် ဆစ်ဂမန်ဖရော့ဒ်၏ စိတ်ပညာ သီပရီများကို ကူးကားလျက်။ မစ္စဒေါ်နှင့် မစ္စဖီးလစ်တို့က အခန်းထောင့်တွင် ကပ်ထိုင်ပြီး အခြားဆရာ ဆရာမတွေနှင့် မရောချင်သည့် အလား နှစ်ကိုယ်ကြား တွတ်ထိုးလျက်ရှိ၏။ ထိုစဉ် မစ္စကဒရူးက ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာသည်။ လှပ သွယ်ပျောင်းသည့် လက်ချောင်းကလေးများကြားတွင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ညှပ်လျက်။

"ဆရာ ဒီကျောင်းမှာ ပျော်ပါလိမ့်မယ်လို့ ဆရာမ မျှော်လင့်ပါတယ်ကွယ် "

ကြင်နာတတ်ပုံရပြီး အားတက်သရော ရှိလှသည့် ဆရာမကြီး၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ကျွန်တော် ပြုံးနေလိုက်သည်။

"ဆရာမတို့ကျောင်းမှာ ယောက်ျားဆရာတွေ သိပ်မမြဲကြဘူးကွယ်၊ နှစ်လုံးပေါက် လုပ်တဲ့ဆရာ ခပ်ရှားရှား ရယ်၊ ကျောင်းသားကလေးတွေရဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြဘူးလေ၊ ကျောင်းသားကြီးတွေက ပိုဆိုးတာပေါ့လေ၊ သူတို့တစ်တွေကို ထိန်းဖို့ ဆရာမတို့ကျောင်းမှာ အမျိုးသားဆရာတွေ သိပ်လိုတယ်ကွယ်" ဤတွင် မစ္စကလင်တီ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး-"ဘာတဲ့ အမျိုးသားဆရာ ဆိုလား ကြားလိုက်လို့" ဟု ပြုံးစိစိနှင့် ပြောကာ လက်ဆေးကြောကန်ကို တင်တစ်ခြမ်း တင်ပြီး ထိုင်သည်။

"ဆရာမက ဆရာဘရိတ်ဂိတ်ကို ပြောနေတာပါကွယ်၊ ယောက်ျားဆရာတွေ ဆရာမတို့ကျောင်းမှာ သိပ်လိုတဲ့ အကြောင်းလေ၊ ဆရာ ဟက်ကမန်း ထားသွားတဲ့ အတန်းကို ထိန်းဖို့ ဘယ်လောက်ခက်မလဲ" " ဆရာမရေ ... ခက်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောရရင်တော့ အများကြီးပဲပေါ့။ ကျွန်မကလည်း ဆရာအသစ်ကို ကျွန်မရဲ့ အခက်အခဲတွေကို ပြောရဦးမယ်" ဆရာမ ကလင်တီ၏ ရယ်သံက ပွင့်လင်းသည်။ ချိုသာသည်။ တရင်းတန်းရှိသည်။

မစ္စကဒရူးက ရယ်ပြီး -" ကလင်တီကလဲကွယ်၊ ဆရာ့ကို အဲလို မကျီစားပါနဲ့။ သူ့ကို တို့စည်းရုံးရမှာကွယ်၊ လန့်အောင် မလှန့်ရဘူးလေ" "အို ဆရာမရယ်၊ စောစောပြောရောပေါ့၊ ဆရာ့ကို ကျွန်မတို့ ကျောင်းမှာ လုပ်ချင်လာအောင် ပြောစရာတွေ ကျွန်မမှာ အများကြီးရှိတာပေါ့" အမူအရာကလည်း အားတက်သရောရှိ၏။ နှုတ်ခမ်းကို စု၊ မျက်ခုံးတွန့်ကာ ပြောနေခြင်း။ ခပ်တည်တည်နေဖို့ ကြိုးစားရင်း သူ့ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် မပြုံးဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ မစ္စကလင်တီ မျက်နှာပိုးသတ်ပြီး စကားဆက်သည်။

"ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာ၊ ဒီမှာ လုပ်မယ် မဟုတ်လားဟင်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... လုပ်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ထင်တယ် ဆရာမ"

ကျွန်တော် မတင်မကျ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ စင်စစ် ကျွန်တော့်ကို ဂရုတစိုက် ဖိတ်ခေါ်နေခြင်းအတွက် ကျွန်တော် ကျိတ်ပြီး ကျေနပ်နေ၏။ သည်အလုပ်ကို ဘယ်အကြောင်းကြောင့်မှ လက်လွှတ်မခံနိုင်ကြောင်း ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အသိဆုံး မဟုတ်လား။ သို့သော် သည်ဆရာမ တစ်သိုက် ကျွန်တော့်ဘက်က ပင်ပြီး စိုးရိမ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကို ကလိချင်သည်နှင့် ကျွန်တော် မရေမရာ တမင် ဖြေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် အတန်းတက် ခေါင်းလောင်းသံ ပြန်ကြားရသည်။ မစ္စကလင်တီက " ကောင်းပါလေ့ ဆရာရယ် " ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကြွေကန်ပေါ်မှ လျှောဆင်းပြီး အခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။ အခြား ဆရာ ဆရာမများလည်း မစ္စကလင်တီ နောက်မှ လိုက်ထွက်သွားကြသည်။ မစ္စ ဘလင်းချစ် တစ်ယောက်သာ သူ့ ကုလားထိုင်နံဘေး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လေ့ကျင့်ခန်း စာအုပ်များကို အမှတ်ခြစ်ရင်း ကျန်နေရစ်သည်။ အခန်းထဲတွင် ရုတ်ခြည်း တိတ်ဆိတ် ကျန်ရစ်၏။ ဆရာမ၏ စာရွက်လှန်သံ၊ ခဲတံခြစ်သံမှာ ပို၍ ကျယ်လောင် လာသလို ထင်ရ၏။ အတန်ကြာမှ ကျွန်တော့်ကို ငဲ့ကြည့်ညှပ်ပီး -

"ထိုင်ပါလား ဆရာရဲ့."

ကျွန်တော် သူ့နံဘေးမှ ကုလားထိုင်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ထိုင်သည်။

"ဒါ ဆရာ ပထမဆုံးရတဲ့အလုပ် ဟုတ်လား"

သူ့အသံက တိုးသော်လည်း ကြည်လင်သည်။ အမှတ်ခြစ်လက်စ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်ကို ပိတ်ပြီး နံဘေးမှ စာရွက်ပုံပေါ်တင်သည်။ ကုလားထိုင် နောက်တန်းကိုမှီသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်တင်သည်။ လက်ချောင်းကလေးများ မသိမသာ ကွေးလျက်။ "ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ။ ဒါထက် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်အတွက်ပိုင်းပြီး ဒါလောက် စိတ်ပူနေကြတာပါလိမ့်"

"အဲဒါတော့ ကျွန်မ မဖြေနိုင်ဘူး။ ကျွန်မလည်း ရောက်တာ မကြာသေးဘူးလေ၊ တိတိကျကျ ပြောရရင် သုံးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်"

ချိုသာအေးမြသည့် အသံဟု ထပ်မံအတည်ပြုမိ၏။

"ကျွန်မတုန်းကလည်း အဲဒီလို ပြောကြတာပါပဲ၊ ခုတော့ ဘာကြောင့်ဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်စ ပြုပါပြီး ကျောင်းက အခြေအနေ မကောင်းဘူး၊ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဖြစ်နေတာ ဆရာ"

ကျွန်တော်ကို ပြောပြနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ သူ့ခံစားချက်ကို သူ့ဘာသာ သူ ပြောနေသည် ထင်ရ၏။

" ဒီကျောင်းမှာ ပြစ်ဒဏ်ဆိုတာ လုံးဝ မရှိဘူး ဆရာရဲ့၊ ဘယ်လို ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့မှ မရှိတာနော်။ ဒီတော့ ကလေးတွေ ကဲတာပေါ့၊ နှုတ်မစောင့်လျှာမစောင့် ဖြစ်လာတာပေါ့၊ ပြောရမယ့် စကားမှန်း မသိ၊ မပြောရမယ့် စကားမှန်း မသိ။ တစ်ခါတစ်ခါများ မကြားပုံ မနာသာတွေတောင် ပါတယ်ဆရာ၊ ဆရာမ ကလင်တီနဲ့ ဒေးလ် အီဗန်တို့ နှစ်ယောက်ကတော့ လန်ဒန် အရှေ့ပိုင်းသူတွေ ထင်တယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံ မဖြူဘူး" "ကလေးတွေ ဒီလောက်ပဲ ထိန်းရသိမ်းရ ခက်သလား ဆရာမ"

မလိုအပ်ဘဲ ကျွန်တော် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာမ စကားဆက်ပြောစေချင်၍ ဖြစ်၏။ ကျောင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းပလင်းများ ရလိုမှုထက် ဆရာမ၏ အသံသာသာကို နားထောင်ချင်နေ၏။

"မလွယ်ဘူး ဆရာ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊ ကျွန်မက အတွေ့အကြုံ မရှိသေးလို့ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့။ ကျွန်မတော့ သူတို့ကို လန့်နေတယ်၊ သူတို့ဟာ ကလေးတွေ မဟုတ်ကြတော့ဘူး။ လန့်စရာကောင်းလောက် အောင် ထွားကျိုင်းပြီး သိပ် တစ်ဖွတ်ထိုးနိုင်ကြတာ၊ မိန်းကလေးတွေက ပိုဆိုးတယ်၊ ကျွန်မကို သူတို့ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ဆရာမ တစ်ယောက်ကို ကြည့်တာနဲ့ မတူဘဲ သူတို့လောက် အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးမျိုးတွေလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ကျွန်မ ဝတ်ပုံ စားပုံနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ပြင်ပဘဝကိုသာ စိတ်ဝင်စားပြီး စာသင်တာကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားကြဘူးလေ" ပြောနေရင်း သူ့အသံကလေး မသိမသာ တုန်လာသည်။ ရှည်လျားသော မျက်တောင်များကို မှေးစင်းကာ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်သည်။ အခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီး မစ္စက်ဒေးလ်အီဗန် ပြန်ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ပြုံးကြည့်ပြီး လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်တွေကို သိမ်းဆည်း ဆေးကြောနေပြန်သည်။ လုပ်နေကျအလုပ် ထင်ပါရဲ့။ ဆေးကြောနေရင်း ဆရာမ စကားစသည်။

"ကလင်တီ အတန်းက မာဖီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ရေချိုးပေးရဦးမယ်၊ တခြားကျောင်းသူတွေ ပူညံပူညံ ဖြစ်လာပြန်ပြီလေ၊ သူ့နားမှာ ဘယ်သူမှ မထိုင်ချင်ကြတော့ဘူး၊ တချို့ အမေတွေဟာ အသုံးကို မကျဘူး၊ ပစ်သတ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ သနားပါတယ်၊ ကလေးမလေးခမျာ နံစော်နေတာပဲ"

ကျွန်တော်တို့၏ ဝေဖန်ချက်ကို ရယူလိုသည်ထင်သဖြင့် ကျွန်တော်က -
"ကလေးမက ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာမ၊ ဆီး ထိန်းတာလား"

"အို မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ အဝတ်တစ်စုံကို ကိုးရက် ဆယ်ရက် မလဲဘဲ ဆက်ဝတ်တာပါ။ ဆယ့်လေး နှစ်သမီးရှိပြီ။ တကယ့် ကလေးလေး တစ်ယောက် အတိုင်းပဲလေ၊ ယောက်ျားဆရာ ဖြစ်ရတာ ဆရာတို့ ဘယ်လောက် ကံကောင်းတယ် မှတ်လဲ။ အဲဒီလို ကျောင်းသူကလေးတွေအတွက် ကျွန်မတို့ ဆရာမတွေ သိပ် ဦးနှောက်ခြောက်ရတာ "

ပန်းကန်တွေ ဆေးကြောပြီး လက်သုတ်ရင်း ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

" လာ ... ဆရာ့ကို ကျွန်မပိုင်နက် လိုက်ပြမယ်၊ ကြည့်မယ်မဟုတ်လား "

ဆရာမ မစ္စဘလင်းချဒ်ကို ခွင့်ပန်ပြီး ဆရာမ ဒေးလ်အီဗန် နောက်သို့ ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။

*အိမ်တွင်းမှ သိပ္ပံခန်းမှာ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် ရှိသည်။ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနှင့် အထောက်အကူပြုပစ္စည်းတွေ စုံစုံလင်လင်ရှိသည်။ ဆရာမက သူ့အခန်းကို သူ ဂုဏ်ယူနေပုံရ၏။

ဓာတ်ငွေ့ မီးဖိုကို ဖွင့်ပြသည်။ အိုးတွေ ခွက်တွေ တင်သည့် စားပွဲရှည်ကြီးမှာ ပြောင်နေအောင် တိုက်ချွတ်ထား၏။ ခြေနင်း အပ်ချုပ်စက်။ အဝတ်လျှော်စက်တို့မှာလည်း

သူ့နေရာနှင့်သူ။ နံရံတစ်ဖက်တွင် အံဆဲတွေ စီရင်နှင့်။ မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်းမျိုးစုံ ထည့်ထားသည့် အံဆဲများ။ မီးပူတိုက်ရန်အတွက် မီးပူကြိုးသွယ်ဖို့ ပလပ်ပေါက်တွေလည်း နံရံတွင်စီနေသည်။ အခန်းထောင့် တစ်နေရာတွင် ခုတင်သေးသေးကလေးတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ခုတင်ပေါ်တွင် ကလေး ကျွဲကော်ရုပ်ကလေး တစ်ခု။ ခုတင်ငယ်၏ နံဘေးမှ စားပွဲပေါ်တွင် ကလေးပစ္စည်း အသုံးအဆောင်တွေ။ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပြုရင်း နှုတ်မှလည်း တတွတ်တွတ် ရှင်းပြနေ၏။ ကလေး ခုတင်ကလေးကို လက်ညှိုး ထိုးပြီး - " တချို့ ကျောင်းသူတွေကျတော့ အဲဒီကိစ္စတွေ ကျွန်မထက်တောင် နားလည်နေကြတယ် ဆရာ၊ အတွေ့အကြုံ ဘယ်လောက်များနေကြပြီလဲ စဉ်းစားသာ ကြည့်တော့ " ဆရာမ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းလင်းပြောပြနေစဉ်မှာပင် အချက်အပြုတ် သင်တန်းအတွက် ကျောင်းသူ တစ်သိုက် အခန်းထဲ ဝင်လာကြသည်။

အားလုံးလက်ကို စင်စင်ဆေးဖို့ ဆရာမက အမိန့်ပေးလိုက်၏။ လက်ဆေးပြီးတော့ စားပွဲတွင် နေရာယူကြ သည်။ ဆရာမ အချက်အပြုတ် သင်တန်းကို စတင်ပို့ချသည်။ အဆင့်မြင့်မြင့် သင်ကြားနေသော ဆရာမ၏ သင်တန်းကို ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်လေ့လာနေသည်။ ကျောင်းသူ များ စိတ်ဝင်စားအောင် ဆရာမ ဒေးလ်အီဗန် သင်နိုင်ပါပေသည်။ အားလုံး သေသေဝပ်ဝပ် ရှိကြ၏။ စောစောပိုင်းက ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကိုင်တွယ်ခဲ့ပုံရ၏။

ဆရာမသည် ကျောင်းသူများအပေါ် ဆရာမလိုရော၊ မိခင်လိုပါ အုပ်ချုပ်နိုင်ကြောင်း ကျွန်တော် လေ့လာမိ သည်။ အရေးကြုံလျှင် အတန်းကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ထိန်းမည့် ဆရာမဟု အကဲခတ်လိုက်မိသည်။ စားသောက်ခန်းနှင့် အားကားဆောင်မှာ အောက်ဆုံးထပ်တွင် တိုးချဲ့ထားသည့် အဆောင် ဖြစ်၏။ တစ်တွဲ တည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်သွားပြီး ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ ထိုင်နေသည့် ခေါက်စားပွဲ များနှင့် မလှမ်းမကမ်း တွင် နေရာယူလိုက်ကြသည်။ အားလုံးစုံသည်နှင့် ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီး မစ္စတာ ဖလောရင့် က မတ်တတ်ထပြီး ဆုတောင်းသည်။

"ငါတို့အခုစားသောက်ကြမည့် အစားအစာအတွက် ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကို အာရုံပြုကြ လော့" အာမဇွေသံ ပြိုင်တူ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် ဖွန်းသံ၊ ခက်ရင်းသံ၊ အိုးသံ၊ ခွက်သံ တွေ နှင့် အတူ ကလေးတစ်သိုက် ၏ တီးတိုးစကားသံတွေ ထုနှင့် ထည်နှင့် ထွက်ပေါ်လာ၏။ စားသောက်ခန်း တာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းများက စွတ်ပြုတ်ပန်းကန်တွေကို လိုက်ဖြည့်နေသည်။

ကျောင်းသူကျောင်းသား ရှစ်ယောက်တစ်ဝိုင်း ထိုင်ကြရ၏။ နှစ်ယောက်က ဟင်းလျာဝေငှဖို့ တာဝန် ယူ ရသည်။ ကျောင်းသူများရော ကျောင်းသားများပါ ဒါကိုတော့ ကျွမ်းကျင်ပုံရကြသည်။ ဟင်းလျာ ဝေငှဖို့ တာဝန် ကျသည့် နှစ်ယောက်ကပင် ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေကို သိမ်းဆည်းပြီး စားဖိုဆောင် ဝန်ထမ်းများ လက် သို့ အပ်ရသည်။ စားသောက်ပြီးစီးကြတော့ စားပွဲခင်းတွေကို ခါပြီး ခေါက်ကြရ၏။ ပြီးမှ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် ဆရာကြီး၏ သွားခွင့်ပြု အမိန့်ကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်စောင့်နေကြသည်။ ဆရာ ဆရာမတွေ အားလုံး စားသောက်ပြီး ကြတော့ ဆရာကြီးက

မတ်တတ် ထရပ်သည်။ ဤသည်မှာ ကလေးများအား ထွက်ခွင့်ပြုလိုက်ခြင်းပင်။ ကိုယ့်အုပ်စု နှင့်ကိုယ် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထွက်သွားကြသည်။ ဆရာ ဆရာမများနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲ ရောက်သည် နှင့် မစွက်ဒေးလ်အီဗန် အလုပ်ရှုပ်ပြန်ပြီ။ လက်ဖက်ရည် ဖျော်ရပြန်၏။ ပြတင်းပေါက်တွင် သွားရပ်ပြီး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းပျက်ကြီး ကို ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်တော် ငေးနေစဉ် တေးသွား တစ်ပုဒ် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၍ ဆရာ ဆရာမတွေကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ ဘာများပါလိမ့်၊ မစွကလင်တီက ကျွန်တော် ဇေဝေဝေ ဖြစ်နေပုံကို ရိပ်မိသွားဟန် တူ၏။ "နေ့ခင်းပိုင်း အကလေ့ကျင့်ခန်း လေ၊ ခန်းမဆောင်ကို သူတို့တစ်နာရီက တစ်နာရီ လေးဆယ့်ငါး အထိ သုံးခွင့် ရကြတယ်။ ဓာတ်စက်ကော အသံချဲ့စက်ကောပဲပေါ့၊ တစ်ခါတလေ ကျွန်မနဲ့ ဂရေစ်လည်း ဝင်ကကြတယ်၊ အဘိုးကြီးတောင် ဝင်ကတဲ့အခါ ကတယ်ရှင့်"

"လူသစ် ဆရာ ရေ၊ ခင်ဗျားကို သူတို့ ချိုပြောတော ခင်ဗျ"

ဆရာ ဝက်စတန် ဝင်ထောက်ပြန်သည်။ လူပုံ က မသေသပ်သလို အသံကလည်း ကြောင်စီစီနှင့်။ သူက ဆက်ပြီး -"ဆရာမ ကလင်တီ မတရားပါဘူးဗျာ၊ နေလောင်လို့ အသားညိုနေတဲ့ ကျုပ်တို့ဆရာသစ်ကို ဘာလို့ ဖုံးဖုံးဖိဖိ လုပ်နေကြတာတုံး၊ ဒီ စိတ်မနှံ့တဲ့ ဟာကလေးတွေ အကသင်တန်း မှာ ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင် စားဘူးဆိုတာ လူတိုင်း သိနေတာပဲ၊ သူတို့က သိပ်ကွက်ကျော်မြင်တာနော်။ အကပညာကို တတ်ချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် လှအောင် လှုပ်ခါနေကြတာ၊ ဒါဟာ ယောက်ျားဆရာတွေကို ဆွဲဆောင်တဲ့နေရာမှာ အထိ ရောက်ဆုံး ဖျော်ဖြေမှုလေ၊ သီချင်းတွေကို အကျယ်ကြီး ဖွင့်ထားတာကတော့ တကယ့် ကပွဲကြီး ကျင်းပ နေတာနဲ့ တူအောင် လုပ်ထားတာ။ ကျုပ်တို့ ကောလိပ်တုန်းက ကျောင်းပြီးလို့ ကျောင်းဆင်းပွဲမှာ ပျော်သလို ပျော်ကြတဲ့ သဘောပေါ့ ဗျာ။"

"ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီဆရာ က နေရာတကာ ကန့်လန့်ချည်းပဲဟေ့"

ဆရာမ ကလင်တီက မှတ်ချက်ချသည်။ မစွကက်ဒရူးက စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားရသည့် လေသံဖြင့်- "အို ... သူ့ကို အဖက်လုပ်ပြီး နားထောင်မနေနဲ့၊ သူက ရှုပ်ဖို့လောက် စိတ်ကူးနေတာ"

"ထားပါလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သွားရာလမ်းကို မလိုက်ဘဲ သူ့ရှေ့က ဆရာတွေထက် ပိုပြီး အဆင် ပြေပြေ ရှိပါစေ လို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါတယ်" ဤတွင် မစွက်ဒေးလ်အီဗန် ကြားဝင်သည်။

"ရှင် တစ်ဖက်သားကို ဘာလို့ စိတ်ဓာတ်ကျအောင် လုပ်နေတာလဲ ဆရာ ဝက်စတန်" ဆရာ ဝက်စတန်က ပြောင်စပ်စပ် အမူအရာဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်မြှောက်ပြီး- "ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို မတရားဘူး ထင်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ အလုပ်သင့်ဆုံး အလုပ်က သူ့ကို စိတ်ပျက်သွားအောင် လုပ်ဖို့ပဲ၊ ဘာပြုလို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဒုက္ခဘုံထဲ သူ့ကို ဆွဲသွင်းမလဲ"

"ဆရာ ဟက်ကမန်း ရဲ့ နေရာကို လူစားခေါ်တာ ကြော်ငြာထည့်ရဲ့လား မသိဘူး"

မစ္စက်ဒရူးက စကားဖြတ်ပြီး ဝင်မေးတော့မှ သူတို့အားလုံး အာရုံ ပြောင်းသွားပြီး တီးတိုးတီးတိုး ဖြစ်သွား ကြသည်။ သည်တော့မှ ဆရာကြီးနှင့် ပြန်တွေ့ဖို့ ရှိသေးသည်ကို သတိရပြီး ကျွန်တော် အခန်းထဲမှ လှမ်းထွက်ခဲ့သည်။ မစ္စဘလင်းချဒ်က သတိရပြီး ကျွန်တော်နှင့်အတူ ထွက်လိုက်လာပြီး-

"တော်တော် ခွကျတဲ့ ဆရာပဲနော်"

ထရမ်းပတ်သံတွေ ကြားထဲတွင် မလိုတမာ လေသံဖြင့် ပြောသည့်တိုင် ဆရာမအသံက ချိုလွင်နေသည်။

"ဆရာ ဝက်စတန်ကို ပြောတာလား ဆရာမ"

"ဒါပေါ့၊ တချို့လည်း အလိုတူ အလိုပါ နေမှာပါ။ ကျွန်မကိုသာ အဲဒီလို ပြောရင် ပါး ထရိုက်ပစ်မှာပဲ" သူ့လေသံ က ပြောသလို လုပ်မည့် လေသံ။

"ဆရာ သူ့ကို လန့်တော့ မလန့်ပါဘူးနော်"

ကျွန်တော် ဆရာမကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ရိုးသားပွင့်လင်းခြင်းမှ လွဲ၍ ဘာမှ မတွေ့ရ။ သို့သော် ကျွန်တော် အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသည်။ ခန်းမဆောင်ထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်လာခဲ့သည်။ ဓာတ်ပြား သီချင်းသံတွေက နားပွင့်လှမတတ် ဆူညံ နေ၏။ ဓာတ်ပြားထဲက ထရမ်းပတ်သံဖြင့် ယောက်ျားလေး မိန်းကလေး လေးတွဲနှင့် မိန်းကလေးချင်း အတွဲ နှစ်ဆယ်ခန့် ကနေကြသည်။ သို့သော် သူတို့ မျက်နှာများတွင် စိတ်အား ထက်သန်ခြင်း လုံးဝ မရှိ။ ကျောင်းသား တော်တော်များများမှာ အနိမ့်ဆုံး ခုံတန်းတွင် ထိုင်ကာ နံရံတွင် မှီလျက် ထိုင်ကြည့်နေ ကြသည်။ ကျောင်းသူများ၏ ပေါင်တံ ဖွေးဖွေးတွင် သူတို့မျက်စိတွေ စိုက်နေကြသည်။ စင်မြင့်ပေါ် တွင် ကနေကြသည့် ကျောင်းသူများကလည်း ဒါကို သိပုံရသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်၏။ ဂါဝန်ကို ပို၍ ပို၍ပဲနေအောင် တမင်လုပ် ကနေကြ၏။

"ကြည့်လို့တော့ ကောင်းသားနော်၊ ကျွန်မလည်း အဲဒီ အကမျိုး သူတို့လို က တတ်ချင်လိုက်တာ"

ဆရာမ မစ္စဘလင်းချဒ်က ကျွန်တော့်နားနားကပ်ပြီး ပြောလာသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုငဲ့ကြည့်ပြီး-

"ဒါဖြင့် ကပါလား ဆရာမရဲ့"

"ရှင် ... ဒီမှာ ကျွန်မ ကရမယ် ဟုတ်လား"

စက်ဆုပ်ရွံရှာသည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပုံလည်း ရ၏။ ကျွန်တော်က ကနေသည့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများဆီသို့ မျက်နှာမူပြီး ပြန်ကြည့်နေလိုက်၏။ သူတို့တစ်တွေ အတွဲဖြုတ်လိုက်ကြပြီး နောက်တီလုံးတစ်မျိုးကို ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု ရပ်စောင့်နေ ကြသည်။ တီးတိုးတီးတိုး လုပ်လိုက်ကြ၊ ရယ်မောလိုက်ကြနှင့်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူတို့ အုပ်စုထဲမှ ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ လျှောက်လာနေသည်။ မနက်စောစောပိုင်းက ကျွန်တော်နှင့် တိုးမိမလို ဖြစ်သွားသည့် ဆံပင်နီနီနှင့် ကောင်မလေး။

သူ့ကို မမှတ်မိနိုင်စရာ မရှိပါ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ပြည့်ဖြိုးထွားကျိုင်းနေပြီ။ အသားအရေ စင်ကြယ် သည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် တည့်တည့် ရပ်ပြီး- "က မလားဟင်" ကျွန်တော် လုံးဝ မမျှော်လင့်ပါ။ သည်တော့ ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ခပ်သွက်သွက် ငြင်းလိုက်ရ၏။ ကလေးမက ကျွန်တော့် ကို အေးစက်စွာ ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ့အဖွဲ့တွေဆီ ပြန် ရောက်သွားသည်နှင့် သူ့ရယ်သံ စီခနဲ ထွက်လာသည်။ ဤတွင် နောက်ခံ တီးလုံး နောက်တစ်မျိုး ထွက်ပေါ် လာသည်။ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာမ မစ္စဘလင်းချဒ် မရှိတော့။ ကောင်မလေး ကျွန်တော့်အနား ရောက်လာတုန်း ဆရာမ လစ်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်လည်း ဆရာကြီး ရုံးခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့၏။

ဆရာကြီးအား စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လက်ထဲတွင် အရာဝတ္ထုလေးတစ်ခုကို ကိုင်လျက်။ ကျွန်တော် ထိုင်မိသည်နှင့် သူ့လက်ထဲမှာ ဟာကလေးကို ကျွန်တော့်အား ပြသည်။ ရွံ့စေးဖြင့် ပြုလုပ် ထားသည့် ကိုယ်လုံးတီး ရုပ်ကလေး။ အစိမ်းရောင် ရေညှိတွေ ဖုံးနေပြီ။

"မထူးဆန်းဘူးလား ဆရာ၊ ဩစတြီးယားမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာက တူးဖော် ရရှိခဲ့တာတဲ့။ ဒီအရုပ်ကို ထုခြေ ဖျက်ဆီး ဖို့ ကြိုးစားကြတာလည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှိပြီတဲ့" ဆရာကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ အရုပ်ကလေးကို စားပွဲပေါ်သို့ အသာပြန်ချသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ကို တည့်တည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးက ကြင်နာပုံရသည်။ သို့သော် တိကျပြတ်သား ပုံ။

"ကဲ ... ဘယ်လို သဘောရသလဲ ဆရာ"

"တစ်ပတ်တော့ လျှောက်ကြည့်ခဲ့ပါပြီ ဆရာကြီး"

ကျွန်တော်က စိတ်အားထက်သန်မှုကို သတိထားဖုံးကွယ်ပြီး မယုတ်မလွန် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ဒီကျောင်းအကြောင်း ဒါထက် ပိုပြီး ဆရာနားလည်အောင် ပြောပြမယ်" ဆရာကြီးက စကားလုံး ချွေတာသလို သူ့ကျောင်းအကြောင်းကို တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောပြသည်။ "ဆရာလည်း ကြားသင့်သလောက် ကြားပြီးရောပေါ့။ ကျောင်းတစ်ကျောင်းရဲ့ ကောင်းသတင်း မကောင်းသတင်း ဆိုတာကတော့ ပျံ့လွင့်စမြဲပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ဆိုးတာက ဆရာတို့ကျောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ မကောင်း သတင်း က များနေတယ်။ ဆရာတို့ သည်းခံဖို့ ကြိုးစားနေကြတဲ့ ကိစ္စတွေကို သည်းမခံတဲ့ လူ တွေရဲ့ ဝါဒဖြန့်ချိရေးတွေပေါ့လေ။"

"ဆရာတို့ကျောင်းက ကလေးအများစုဟာ အထိန်းရခက်တယ်ပဲ ထားပါတော့။ ဒါကလည်း မူလတန်း ကျောင်း တွေမှာတုန်းက အရွယ်နဲ့မမျှအောင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်အောင် ရိုက်နှက် ဆုံးမ ခဲ့ကြလို့ပဲ။ အဲဒီ အကြမ်းပတမ်း နည်းဟာ မအောင်မြင်ပါဘူး။ အုပ်ချုပ်တဲ့အပိုင်းက ဘယ်လောက်ပဲ စည်းကမ်းကောင်းနေ၊ ဘယ်လောက် ပဲ မှန်နေ ဒါက တစ်ပိုင်း၊ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ကြိမ်နဲ့ ဆုံးမဖို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးဖို့ ကျတော့ ဆရာတို့ စဉ်းစားရတယ်။"

"ဆရာတို့ကျောင်းက ကလေးတွေဟာ လူကြီးဖြစ်စပြုနေတဲ့ ကလေးတွေ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကို မူလတန်း ကလေးတွေကို ကိုင်သလို ကိုင်လို့ မရဘူး။ ပြီးတော့ ဒီအပိုင်းက ကလေးတွေဟာ ဆင်းရဲကြတယ်။ အစားချို့တဲ့၊ အဝတ်ချို့တဲ့၊ အနေချို့တဲ့နဲ့။ အဲဒီ ရုပ်ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် သူတို့တစ်တွေရဲ့ မသိစိတ်မှာ နာကြည်းချက် တွေ သိပ်များလာတယ်။ ဆူးတွေ တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း ပေါက်လာ တယ်။ အမြစ် တွယ်လာတယ်။ ဆရာတို့ ဒီအခြေအနေတွေကို နားလည်ထားမှ သူတို့ကို စေတနာ ထားနိုင်မယ်။"

"ပထမဆုံး သူတို့မိဘတွေရဲ့ ဝင်ငွေကို ဆရာတို့ ကြည့်ရမယ်။ ဈေးအပေါဆုံး အစားအစာတောင် နပ်မှန်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ နွေးနွေးထွေးထွေး မထားနိုင်ဘူး။ ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်တဲ့ နေရာမျိုးမှာ မနေနိုင်ဘူး။ ဆရာတို့ ကျောင်းမှာ အလုပ်လက်မဲ့တွေရဲ့ သားသမီးတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ လက်ကြောမတင်းလို့ အလုပ်မရှိတဲ့ မိဘတွေလည်း ရှိတာပေါ့လေ။ အဲဒီတော့ နပ်မှန်အောင် မစား နိုင်ကြတော့ဘူး။ စားနိုင်ပြန်တော့လည်း အာဟာရဖြစ်တဲ့ အစားအစာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။"

"မြတ်ကျပ်နေတဲ့ အခန်းကလေးထဲမှာ ကြုတ်ထဲ ကျွဲသိပ် အိပ်ရပြီး မိုးလင်းတော့ လက်ဖက်ရည်ကျ နဲ့ ပေါင်မုန့် ကလေး တစ်ဖွဲ့လောက် စားရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကာယ အင်အား၊ ဉာဏ အင်အား ဖွံ့ဖြိုးနိုင်မလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သင်္ချာတော်နိုင်မလဲ၊ စာလုံးပေါင်း မှန်နိုင် မလဲ၊ စာရိတ္တ ကောင်းနိုင် မလဲ။ အဲဒီလို ကလေးမျိုးကို စာထဲ စိတ်မပါလို့ဆိုပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးရင် စာတော်လာမယ် ထင်သလား။"

ဆရာကြီး စကားလုံးများကို နားထောင်နေရင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်ကုန် တော့၏။ သည် ရုံးခန်းထဲ ကို ကျွန်တော် ဝင်လာတုန်းက ဆရာကြီး၏ စီမံကိန်းတွေကို ဖြည့်ဆည်းဖို့ ဆရာကြီးကို အထင်တကြီး ဝင်လာခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ခုတော့ ဆရာကြီးက ကလေး ဘဝ သရုပ်ဖော်တွေ ပြောပြ နေသည်။ ကျွန်တော် အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေ၏။ လွန်ခဲ့သော ၂နှစ်လုံးလုံး ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံများသည် ကျွန်တော့်အတွေးထဲသို့ အတင်း ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာကြလေပြီ။ သည်ကလေးများ သည် ငတ်နေသည်ဖြစ်စေ၊ ဝမ်းဝနေသည် ဖြစ်စေ၊ အဝတ် ဝတ်ထားသည် ဖြစ်စေ၊ ဗလာကိုတည်း ဖြစ်စေ သူတို့သည် ကျွန်တော့် အတွက် လူဖြူကလေးများသာလျှင် ဖြစ်၏။ တစ်ဆက်တည်းတွင် သည်ကိစ္စမှာ ကျွန်တော့်အတွက် ပစ္စည်းမဲ့ နှင့် ကြေးရတတ် ပြဿနာ ဖြစ်၏။ လူတန်းစား ပြဿနာ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် အလုပ်ကို အသေအလဲ လိုချင်ခဲ့သည်။ သည်အလုပ်ကို ကိုယ်စွမ်းရှိသရွေ့၊ ဉာဏ်စွမ်း ရှိသရွေ့ ကြိုးစားမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့၏။ ဝါသနာပါလွန်း၍တော့ကား မဟုတ်။

"နောက်တစ်ခုက ..." ဆရာကြီးက စကားဆက်သည်။

"သူတို့ အကျင့်စာရိတ္တနဲ့ ပတ်သက်တယ်။ ဆရာ မကြာခင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ဆေးလိပ်သောက်ကြ တယ်၊ အပြောအဆို ရိုင်းပျူကြတယ်၊ ဒါတွေ ပပျောက်အောင်

ဆရာတို့ အပြင်းအထန် ကြိုးစားခဲ့ တယ်၊ ဒါတွေဟာ ကလေး တွေကြောင့် ဖြစ်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ဖြစ်ရတာဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ပေါ့။ "သူတို့လို ဆရာတို့ ပိုပြီး ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံတယ်၊ ယုံကြည်ကိုးစားအောင် လုပ်ပေးတယ်၊ ဒီလို အခြေအနေ မှာ ဒါတွေဟာ အလိုအပ်ဆုံးဆိုတာ ဆရာတို့ အတွေ့အကြုံအရ သိနေပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းမှာ နေရတဲ့ အချိန်ထက် အိမ်မှာနေရတဲ့ အချိန်က ပိုများနေတော့ လွှမ်းမိုးမှုခြင်း ကွာတော့ကွာတာပေါ့။ သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာက အကျင့်ပျက်တွေ၊ ကလေးကချေတွေ၊ ကြေးစား မိန်းမရွှင် တွေချည်းပဲလေ" ကျွန်တော် ဆရာကြီးကို စိုက်ကြည့်ပြီး နားထောင်နေမိ၏။ စိတ်လိုက် မာန်ပါ ပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကလေး တွေကို သံယောဇဉ်ကြီးပုံမှာ အထင်းသား ပေါ်လွင်နေ၏။ စောစောက ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် မတင်မကျ ဖြစ်နေသည့် အလိုမကျမှုများ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေပြီ။ သို့သော် သံသယကလေးများ စဉ်း ငယ်တော့ ကျန်နေသေး၏။

ဆရာကြီးက သူ့ကျောင်းမှ ကလေးတွေကို ခိုကိုးရာမဲ့ ကလေးငယ်များကို သဘောထားပြီး ပြောနေ သည်။ စောစော က အကသင်တန်းခန်းမထဲတွင် ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့သည့် ကျောင်းသူကျောင်းသား များကို ဆရာကြီး ဘယ်လို သဘောထားမလဲ။ ဆရာကြီးသည် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ၏ ဘဝတိုးတက် ကောင်းမွန်အောင် မြှင့်တင်လိုသည် ကိုတော့ ကျွန်တော် သံသယ မရှိပါ။ သို့သော် သူပြောသမျှ အားလုံးကို သူ ယုံကြည်ရဲ့လား ဟူ၍ တော့ သံသယ ရှိလာသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အတွက် သက်သက်ပြောနေခြင်းကော ဟုတ်နိုင် ပါ့မလား။ ဝင်လာသည့် ကျောင်းဆရာ တိုင်း ကို သည်လိုပင် မိန့်ခွန်းခြေလှေ့ ရှိသလား။ သွားလေသူ ဆရာ ဟက်ကမန်း ဆိုသူကော ဒီလို ဆုံးမ ဩဝါဒမျိုး ခံယူခဲ့ဖူးသလား။ မည်သို့ဖြစ်စေ ဆရာကြီးကိုတော့ ကျွန်တော် သဘောကျစပြုလာသည်။ သူ့စိတ်ထက်သန်မှုနှင့် စေတနာ ကြောင့် ပူနေသည့် သူ့အရပ်ကို သတိမထားမိတော့ပေ။ ကြည်လင်၍ အောင်မြင်ပြတ်သား သော အသံ ဖြင့် ဆက် ပြောသည်။

"ဆရာတို့ ကျောင်းကို ဝေဖန်နေကြတယ်၊ စည်းကမ်းကို မထိန်းဘဲ လွတ်ထားတယ်တဲ့၊ အဲဒါ မှားတယ်၊ လုံးလုံးမှားတယ်။ ဆရာတို့ အကောင်းဆုံး စည်းကမ်းကို ရှာဖွေနေတယ်ဆိုရင်တော့ မှန်မယ်၊ ဆရာတို့ ရှာဖွေ နေတာက လွတ်လပ်မှုဘောင်ထဲက စည်းကမ်းမျိုး၊ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ကလေးတွေဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အလုပ်ချိန်မှာ အလုပ်လုပ်၊ ကစားချိန်မှာ ကစား၊ အဲဒီလိုအခါ မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်နေစရာ မလိုဘူး၊ သူတို့ မှာ ဘယ်လောက် အရည်အချင်း ရှိတယ်ဆိုတာ အဲဒီနည်းနဲ့ သိလာနိုင်တယ်" ဆရာကြီးက ခဏနားပြီး ပြုံးသည်။ တစ်ခုခုကို သတိရပြီး ပြုံးလိုက်သည့် အလား။

"သူတို့အကြောင်း သူတို့ပြောဖို့ ဆရာတို့ လမ်းဖွင့်ပေးတယ်၊ အားပေးတယ်၊ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးဖြစ်ဖြစ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဖို့ တိုက်တွန်းတယ်။ ပထမပိုင်းတော့ သိပ်အဆင် မချောဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်း ကျောင်းကောင်စီရဲ့

ပညာပေးမှုကြောင့် သူတို့ ပညာရလဒ်လိမ့် မယ်လို့ ဆရာတို့ မျှော်လင့်တယ်လေ။ အဲဒီအခါမှာ ရိုင်းပျာတဲ့ စကားလုံးမပါဘဲ သူတို့ ပြောတတ် ဆိုတတ် လာလိမ့်မယ်၊ သူတို့အချင်းချင်း ကျီး ဘုတ် ရိုသေ၊ ဘုတ် ကျီး ရိုသေ ဆက်ဆံရေးမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံတတ်အောင်လည်း ဆရာတို့ သင်ပေးဖို့ ကြိုးစားတယ်။

"ဆရာတွေအနေနဲ့ ကျောင်းသားတွေအပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ စေတနာနဲ့ တာဝန်ကို နားလည်ရင် လုပ်စရာတွေ အများကြီးပါ။ လုပ်နိုင်တာတွေ အများကြီးပါ" ဆရာကြီး မတ်တတ်ထပြီး တစ်ခုတည်းသော ပြတင်းပေါက်တွင် သွားရပ်သည်။ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းပျက် ကြီးကို ငေးကြည့်နေရင်း အတန်ကြာ တွေ့ရပ်နေ၏။ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်လျက်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လှည့်ပြီး ပြုံးပြသည်။

"ဒါပါပဲ။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သင်ရမယ်ဆိုတဲ့ စာသင်ပုံ စာသင်နည်း ဆရာ မပေးနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီ နည်းလမ်း စည်းကမ်း တွေဟာ သိပ်မအောင်မြင်ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ဒီကျောင်းမှာ ပိုမအောင်မြင် သေးတယ်။ ဆရာ ကောင်းမယ် ထင်တဲ့ နည်းနဲ့သာ စခန်းသွားပါ။ ဆရာတို့အားလုံး လိုတဲ့ အကူအညီ ပေးဖို့ အသင့်ရှိတယ်။ သို့ငြားလည်း အောင်မြင်တယ်။ မအောင်မြင်ဘူးဆိုတာတော့ ဆရာ တစ်ယောက်တည်းအပေါ်မှာပဲ တည်လိမ့်မယ်။ ဆရာ လုပ်ငန်း မှာ ဘယ်သူမှ ဝင်မစွက်စေရဘူး။

"စိတ်မကောင်းစရာတစ်ခုကတော့ ဆရာတို့ကျောင်းက ဆရာတွေထဲမှာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အတော်ဆုံး လို့ ထင်နေတဲ့ တစ်ယောက်တလေ ရှိတယ်။ သူတို့ကတော့ ဆရာပြောတဲ့ အလုပ်မျိုးမှာ လုံးဝ သုံးမရကြပါဘူး။ နောက်တစ်ခုက ဆရာ မကြာခဏ ပြောင်းတဲ့ကိစ္စ၊ အလုပ်မှာ လည်း နှောင့်နှေးတယ်၊ ကလေးတွေ အတွက် လည်း နှစ်နာတယ်။

"ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျောင်းအနေနဲ့ရော ဆရာ ဆရာမတွေရဲ့ အကြီးအကဲတစ်ယောက်အနေ နဲ့ရော ဆရာတော့ ဆရာ ဘရိတ်ဂိတ်ကို ကြိုဆိုပါတယ်။ နာမည်ကြီးအခန်းကို မနက်ဖြန်ကို စပြီး ဝင်ပေတော့၊ ယောက်ျားလေး တွေရဲ့ ပီတီ အချိန် ကိုလည်း ဝိုင်းကူပေးပါ။ ဆရာလက်ထောက် မစွက်ဒရူးက လိုတဲ့ အသေးစိတ် အစီအစဉ်တွေ လုပ်ပေးလိမ့်မယ်၊ ဒီနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတော့ ဆရာ ဘရိတ်ဂိတ် လေ့လာ စရာ ရှိတာ ဆက်လေ့လာပေါ့"

ပြောပြောဆိုဆို ဆရာကြီးသည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ လက်ကို ဆန့်တန်းပြီး လျှောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က ထပြီး လက်ဆန့်ပေးတော့ တရင်းတနီး တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လက်ကို ဆုပ်ရင်း- "ဆရာပြောတယ် မယုံရင်ကြည့်၊ သူတို့အကြောင်းကို သိပြီးရင် သူတို့ကလေးတွေဟာ တကယ် အပြစ်မဲ့တဲ့ ချစ်စရာ ကလေးတွေဆိုတာ သိလာလိမ့်မယ်။ ကဲ ... ဆရာ သူတို့နဲ့ အဆင်ပြေပါစေဗျာ" ဆရာကြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီး ဆရာများအခန်းသို့ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့သည်။ သူတို့အားလုံး စူးစမ်းသည့် မျက်လုံး များဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ မစွက်ဒေးလ်အီဗန်က ဖတ်လက်စ သတင်းစာကို ပိတ်ပြီး- "ဆိုပါဦး ဆရာ၊ အခြေအနေ"

"ဆရာ ဟက်ကမန်း ရဲ့ အခန်းကို ကျွန်တော် မနက်ဖြန် စပင်မယ်လေ" ကျွန်တော် တိုတို ဖြေလိုက်သည်။

"အို ... ဘုရားသခင်၊ သနားစရာ သတ္တဝါ၏ ဝိညာဉ်ကို စောင့်ရှောက်တော်မူပါ" ဆရာ ဝက်စတန်၏ ခပ်တည်တည် လှောင်သံ။ မစ္စက်ကလင်တီက ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် ဝင်ပြောသည်။ "ဆရာမကလည်း နေရာတကာမှာ စိတ်ပညာနဲ့ချည်း ကြည့်နေတာကိုးဗျ" ဆရာ ဝက်စတန်က နီကြန်ကြန် မုတ်ဆိတ်မွေးများအောက်မှ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ မလှုပ်ဘဲ အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခွ စကားဖြင့် နောက်ပြန်သည်။ ဆရာမ၏ အားကျမခံ- "ဒါ အမှန်ပဲလေ၊ ကျောင်းသူတွေဟာ ဆရာမထက် ဆရာကို ပိုသဘောကျကြတာချည်းပဲ" အတန်းတက် ခေါင်းလောင်းထိုးသဖြင့် ဤမျှနှင့် စကားပိုင်း သိမ်းဖြစ်သွား၏။ မစ္စက်ဒရူးသာ အခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောရင်း ကျန်ရစ်သည်။ ဆရာမကြီးက ကျွန်တော့်ကို လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သည့် လိုအပ်ချက်များကို ညွှန်ကြားသည်။ နေ့စဉ် ကျောင်းခေါ်ကြိမ် မုတ်ပုံတင်ကိုင်ပုံ၊ နေ့လယ်စာ စားသောက် စရိတ် စုဆောင်းပုံက အစ အခြားတာဝန်များကိုပါ ရှင်းပြ သည်။

ဆရာမကြီးကို ကျွန်တော့်ကို သူ့အတန်းထဲအထိ ခေါ်သွားပြီး လေ့လာစေသည်။ မစ္စက်ဒရူးသည် သူ့အတန်းကို သူ ကောင်းကောင်းကြီး ထိန်းနိုင်သည့် ဆရာမကြီး ဖြစ်၏။ အတန်းကို အလုပ်တစ်ခု ပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက် ပေးထား၏။ ချာတိတ်တွေ ယားလို့ပင် ကုတ်ချိန်မရှိကြ။ သည်ကြားထဲက သီချင်းညည်းသံ၊ လေချွန်သံ တစ်ခါတစ်ခါ ထွက်လာသေး၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။ သည်အကြောင်း မေးကြည့်တော့ ဆရာမကြီးက သည်မျှလောက်ကို ခွင့်လွှတ်ထားကြောင်း၊ သူတို့အလုပ်ကို သူတို့ လုပ်နေလျှင် ကျေနပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တဖြည်းဖြည်း သူတို့ကလေးတွေ အရွယ်ကြီးလာလျှင် သည် အပြုအမူ တွေ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ပြင်သွားမည့်အကြောင်း ရှင်းပြသည်။

ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်း ထိုးသည်အထိ ကျွန်တော် ဆရာမကြီး စာသင်ပုံကို လေ့လာနေသည်။ ညနေ အိမ်အပြန်လမ်းတွင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ မတင်မကျကြီး ဖြစ်နေ၏။ ပလောင်ဆူနေ၏။ ကျောင်းနှင့် ကေလေးတွေ၊ ဆရာ ဝက်စတန်၊ ကျွန်တော် လျှောက်ပြန်လာသည့် ယင်တလောင်းလောင်းလမ်း။ အလုပ်ရလို့ ပျော်ရမည့်နေ့တွင် ကျွန်တော် မည်သို့ ပျော်နိုင်ပါမည်နည်း။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်တစ်ခုကား ကျွန်တော် ရခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် အရည်အချင်းကို ကျွန်တော် စမ်းသပ်ခွင့်ရတော့မည်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာရပ်တစ်ခုတွင် တန်းတူရည်တူ အခွင့်အရေး ဖြင့် ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ရတော့မည်။

သည်နေ့ကစပြီး ကျွန်တော်ဆရာဖြစ်ပြီ။ တခါမှ စာမသင်ဖူးသေးသော ဆရာ။ ဘုရား၊ ဘုရား။ ကျွန်တော် လေ့လာစရာ တွေ အများကြီးပါလား။ သို့သော် ကျွန်တော်ဖြစ်အောင်လုပ်မည်၊ ကြိုးစားမည်၊ အားလုံးကို ဖြတ်ကျော်မည်။ မစ္စက်ဒရူးက ကျွန်တော့်ကို အားပေးသည်။ ဆရာမ ဒေးလ်အီဗန်နှင့် ဆရာမ ကလင်တီ တို့လည်း ထိုနည်းအတူ။ ကျွန်တော့်ကိုကျွန်တော်လည်း အားပေးနေရ၏။

လွန်ခဲ့သည့်လေးနှစ်ကဆိုလျှင် သည်ကိစ္စဖြစ်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော်စဉ်းစားလို့ပင် ရမည်မထင်။ ကျွန်တော် ကျောင်းဆရာ ဖြစ်လာခြင်းမှာ ဆရာဖြစ်လက်မှတ် ရှိ၍ဖြစ်လာခြင်းမှာ ဆရာဖြစ်လက်မှတ်ရှိ၍ ဖြစ်လာခြင်းမ ဟုတ်ပါ။ စဉ်းစဉ်းစားစား ရွေးချယ်ရသည့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမဟုတ်ပါ။ ပညာရင်နီ၊ သောက်စို၊ ကြသည့် ကျောင်းသူ/ကျောင်းသားများအား ပညာအမွေဖြန့်ဝေလို၍ မဟုတ်ပါ။ လောလောဆယ် ဝမ်းတစ်ထွာ အတွက် အပူတပြင်း ပြဿနာဖြေရှင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဆက်တိုက်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် ပျော်စရာ ကောင်းလှသော အတွေ့အကြုံများကြောင့်လည်း ဤသို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရ ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဘုရင့်လေတပ်မတော် ဖျက်သိမ်းလိုက်လို့ တပ်က ထွက်ခဲ့ရပြီး ဆိုကတည်းက တောက်လျှောက် ကြုံ တွေ့ ခဲ့ရသည့် အနိဋ္ဌာရုံများ၊ ဖျက်သိမ်းရေးဌာနတွင် ထုံးစံအတိုင်း ပထမဆုံး ဆေးစစ်ခံရသည်။ ထုတ်ယူထားသည့် စစ်ပစ္စည်းတွေ ပြန်အပ် ရသည်။ အရပ်ဝတ် အရပ်စားများ ထုတ်ယူရသည်။ ကျွန်တော်တို့ အနာဂတ် အသက်မွေးမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးမည့် အရာရှိတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က သိပ္ပံဘွဲ့ရထားပြီး အင်ဂျင်နီယာလုပ်ငန်း အတွေ့အကြုံ အများအပြား ရှိပြီးသားမှန်းသိတော့ အရာရှိ က အလုပ်ရဖို့ မခက်ကြောင်း အားပေးစကားပြောသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ စစ်ပြီးစမို့ အင်္ဂလန်တွင် စက်ရုံအလုပ်ရုံတွေ အလောတကြီး ပြန်ဖွင့်နေသည်။ အတွေ့အကြုံ ရှိသည့် ပညာရှင်တွေ အပူတပြင်း လိုနေသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်အပင်စားဆုံးဖြစ်သည့် လျှပ်စစ် ပညာရပ် များတွင် ပိုလိုနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ပျော်နေမိ၏။ နောက်ဆုံးပေါ် တီထွင်မှုများ၊ တိုးတက်နေသည့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများအကြောင်းကို ကျွန်တော် မပြတ် လေ့လာ ဖတ်ရှု နေခဲ့ပါသည်။ စာကြည့်တိုက်မှ စာအုပ်များ ငှား၍လည်းကောင်း၊ ယင်းပညာရပ်နှင့် ဆိုင် သည့် ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများကို လစဉ်ဝယ်၍ လည်းကောင်း ကျွန်တော် မျက်ခြည်မပြတ် လေ့လာခဲ့ပါသည်။ သို့အတွက် အလုပ်ရရှိရေးကို ကျွန်တော် လုံးဝ မပူပင်ခဲ့။ အရာရှိက ကျွန်တော့်အား ထောက်ခံစာတစ်စောင် ရေးပေး လိုက်သည်။ ခွင့်လက်ကျန် နားပြီး အထက်တန်းအလုပ်အကိုင် နေရာချထားရေး အေဂျင်စီ တစ်ခုသို့ သွားတွေ့ရမည်ဖြစ်၏။

စစ်အတွင်းကာလ ဘုရင့်လေတပ်မတော်တွင် အမှုထမ်းနေစဉ် လန်ဒန်မြို့စွန်မြို့ များက အဘိုးကြီး အဘွားကြီး လင်မယားနှင့် ကျွန်တော်ခင်မင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးကြသည်။ ယခု အဘိုးကြီး အဘွားကြီးမှာ ကျွန်တော့်မိဘတွေလို ဖြစ်နေပြီး သူတို့အိမ်မှာ ကျွန်တော့် စားအိမ်သောက်အိမ် ဖြစ်နေပြီ။ တပ်က ထွက်ပြီးလျှင် သူတို့နှင့် လာနေရမည်ဟု ကျွန်တော့်အား ကတိတောင်းခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော် ပေးခဲ့ရ၏။

သူတို့ဆီသို့ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ဝမ်းပန်းတသာကြိုဆိုကြ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်ဘာသာ ကိုမှ မကိုးကွယ်ကြ။ သို့သော် ဘုရားသွား ကျောင်းတက် မှန်မှန်လုပ်သူများထက် သီလ စောင့် ကြသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်ပုံမှာလည်း အားနာစရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင်။ ကျွန်တော် လာနေခိုက် ဘာမှ လိုလေသေးမရှိအောင် စီစဉ်ပေးသည်။ ပင်လယ် ကမ်းခြေသို့ နှစ်ပတ်တိတိ အနားယူ ခရီး

ထွက်ကြ၏။ ပြန်လာတော့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံး ပို၍ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာကြသည်။

အနားယူခရီးမှ ပြန်လာပြီး မကြာမီ အလုပ်အကိုင် နေရာချထားရေး အေဂျင်စီသို့ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့ သည်။ လူနစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို ပထမ တွေ့ဆုံစစ်ဆေးသည်။ ကျွန်တော့် ပညာအရည်အချင်း၊ လုပ် ကိုင်ဖူး သည့် အလုပ်အကိုင်၊ စက်မှုလုပ်ငန်း အတွေ့အကြုံ ... စသည်များ။ ကျွန်တော်က ဘွဲ့ရပြီး စတင်ဒတ် ရေနံကုမ္ပဏီ၏ အာဂူဘာရေ ရေနံချက်စက်ရုံတွင် ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ အဖြစ် ၂ နှစ် လုပ်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ အင်္ဂလန်တွင် ဘွဲ့လွန်သင်တန်းတစ်ခုခုတက်ရန် လခ လုံလုံ လောက်လောက် ရခဲ့ဖူးကြောင်းများ ပြောပြလိုက်သည်။

လူတွေ့ စစ်ဆေးမှု ပြီးစီးတော့ ကျွန်တော့် အရည်အချင်း နှင့် သင့်လျော်မည့် အလုပ်ပေါ်လျှင် ချက်ချင်း အကြောင်း ကြားမည့်အကြောင်း ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ နောက်နှစ်ပတ်အကြာတွင် ကျွန်တော့်ထံ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ အရည်အချင်းပြည့် ဆက်သွယ်ရေး အင်ဂျင်နီယာ လိုချင်နေသည့် ကုမ္ပဏီသုံးခု၏ အမည်များ ပူးတွဲပါလာသည်။ ကုမ္ပဏီသုံးခုစလုံး ချက်ချင်း ကျွန်တော် လျှောက်လွှာ ရေးပို့လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် လိုလိုလားလား လူတွေ့ စစ်ဆေးဖို့ခေါ်သည်။ အားလုံး ချောချောမွေ့မွေ့။ ကျွန်တော်တစ်ယောက် ပျော်လိုက်သည်မှာ မြေကြီး နှင့် ခြေထောက် ထိသည် မထင်တော့။

မေဖဲယား ရုံးချုပ်ရှေ့တွင် ရပ်နေရင်း ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့် ဆက်သွယ်နေ သည့် နာမည်ကျော် ကုမ္ပဏီကြီး မဟုတ်လား။ သည်ကုမ္ပဏီကြီးမှာ ကျွန်တော် အလုပ်ရတော့မည်တဲ့လေ။ အို ... ဘာလို့ စိတ်လှုပ်ရှားရမှာလဲ။ ဒီမှာ အဆင်မပြေလည်း နောက်နှစ်နေရာ ကျန်သေးတာပဲဟု ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် အားပေးကာ အဆောက်အအုံထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။ ယူနီဖောင်းဝတ် လုံခြုံရေးအရာရှိက ဧရာမတံခါးကြီးကို တရိုတသေ ဖွင့်ပေးသည်။ ဧည့်ကြိုစားပွဲသို့ လျှောက်သွားတော့လည်း စာရေးမကလေးက ပြုံးပြုံးချိုချို မျက်ခုံးကလေးချီကာ ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် နှုတ်ဆက်ရင်း လာရင်း ကိစ္စကို အမူအရာဖြင့်မေးသည်။

" မင်္ဂလာပါ။ ကျွန်တော့်နာမည် ဘရိတ်ဂိတ်ပါ။ မစ္စတာဆိုင်မွန်နဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်။ အလုပ်အတွက် လူတွေ့က စစ်ဆေး ခံဖို့ပါ " သည်မနက် ကျွန်တော်သည် အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားများကို ထုတ်ဝတ်လာခဲ့၏။ ဖိနပ်ကို ဖိတ်ဖိတ် တောက် နေအောင် တိုက်လာခဲ့သည်။ သွားကို ဖွေးသထက် ဖွေးနေအောင် တိုက်လာခဲ့သည်။ ကိုယ်တွင် အကောင်းဆုံး ဆင်မြန်းပြီး နှုတ်ခမ်းမှာလည်း အချို့ဆုံး အပြုံးကို ဆောင်လျက်။ အိမ်မှ မထွက်မီ မစ္စတာဘဲလ်မောင် နှင့် မစ္စက်ဘဲလ်မောင်အဘိုးကြီး အဘွားကြီးက သေသေချာချာ စစ်ဆေးပေးသည်။ ကျွန်တော့် ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း ကျေနပ်လေ၏။

သို့သော် ဧည့်ကြိုစာရေးမကလေး၏ နှုတ်ခမ်းမှ အပြုံးသည် အလုပ်အတွက် လူတွေ့

စစ်ဆေးခံဖို့ လာတာ ပါလို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေ တော့သည်။

ကျွန်တော် ပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကြီးကို လှန်လှောကြည့်နေ သေးသည်။ ပြီးမှ တယ်လီဖုန်း ကောက်ကိုင်သည်။ စကားပြောခွက်ကို အုပ်ပြီး ကျွန်တော် မကြားအောင် တိုးတိုးနှင့် ပြေနေ၏။ ပြီးတော့မှ- "ကျွန်မနောက် လိုက်ခဲ့ပါ " ဟု တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောကာ ကျွန်တော့်ကို ဓာတ်လှေကားဆီ ခေါ်သွားသည်။ ခါးကို မတ်မတ်ဆန့်လျက် ဒေါက်ဖိနပ်သံ တဖြောက်ဖြောက်နှင့်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်မျှ လှည့်မကြည့် တော့။ တစ်ခွန်းမှ အဖက်လုပ် မပြောတော့။

ဓာတ်လှေကားထဲ ရောက်တော့လည်း မချောကလေးက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်မှ မကြည့်။ မျက်နှာ တင်းထားလိုက်ပုံမှာလည်း အရုပ်ဆိုးသွားမတတ်ပင်။ ဒုတိယအထပ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ဓာတ်လှေကားထဲမှ ထွက်ကန်ခဲ့ကြသည်။ အခန်းတစ်ခန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး " အဲဒီ အခန်းပဲ " ဟု ပြောကာ ဓာတ်လှေကားဆီသို့ ပြန်လှည့်ထွက်သွား သည်။ တံခါးကို အသာခေါက်ပြီး ဝင်ခဲ့၏။ လူလေးယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်ယောက်က ထလာပြီး ကျွန်တော် နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်တော့် မွေးရာဇာတိနှင့် လေတပ်တွင် အမှုထမ်းခဲ့ခြင်းတို့ကို အကြမ်းဖျင်း မေးမြန်းအတည်ပြုပြီးသည် နှင့် ကြေးနန်းဆက်သွယ်ရေး ပညာရပ်နှင့် ဆက်သွယ်ရေး လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများ တိုးတက်မှုကို တရစပ် မေးတော့၏။

စောစောက စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ ဘယ်ပျောက်ကုန်သည် မသိ။ မေးသမျှကို ဒိုးဒိုး ဒေါက်ဒေါက် ကျွန်တော် ပြန်ဖြေ နေမိ၏။ အပိုင်ဘာသာရပ်ဖြစ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့်။ သူတို့က သီဝရီတွေ ပထမမေးသည်။ နောက် ဆက်သွယ်ရေးပစ္စည်းများအကြောင်း ၊ နောက် ကိုင်တွယ် ဆောင်ရွက်ပုံ အကြောင်းများ။ တောင်အမေရိကတိုက်နှင့် အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် ကျွန်တော် နောကျေ ခဲ့ သည့် ဘာသာရပ်။ သူတို့ ဘယ်လောက် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မေးမေး ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး ဖြေနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဘွဲ့လွန် သင်တန်းများနှင့် အစဉ်တစိုက် လေ့လာခဲ့သည့် ကျေးဇူးများပင်။ သည်အလုပ်သည် ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်လိုမှ ပြေးမလွတ်နိုင်တော့ဟု ယုံကြည်လိုက်၏။ စိတ်ထဲပျော်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ အားလုံးပြီးစီးတော့မှ ကျွန်တော့်ကို လာကြိုသည့် မစ္စတာဆိုင်မွန်က ကုလားထိုင် နောက်ကျောကို ပစ်မှီလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လေးယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ အားလုံး မစ္စတာဆိုင်မွန် ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကြ၏။

" ကဲ ... မစ္စတာ ဘရိတ်ဂိတ်၊ ကျွန်တော်ရော ကျွန်တော့်အဖွဲ့ဝင်တွေရော ခင်ဗျားကို အားလုံး ကျေနပ် ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ အရည်အချင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တာနဲ့ ကွက်တိပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ အခက်အခဲ ရှိနေတာက ခင်ဗျားကို ဒီအလုပ်ပေးလိုက်ရင် ခင်ဗျားက မျက်နှာဖြူတွေရဲ့ အထက် အရာရှိ တစ်ယောက် ဖြစ်သွားတော့မယ်။ သူတို့တွေထဲမှာ လုပ်သက်ရင့် လူဟောင်းတွေ အများကြီး ပါတယ်။

ကျွန်တော် တို့ ကုမ္ပဏီအပေါ်မှာ သစ္စာရှိရှိနဲ့ တစ်သက်လုံး လုပ်လာခဲ့တဲ့ လူတွေ၊ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ဆံရေး အပျက်မခံနိုင်ပါဘူး မစ္စတာ ဘရိတ်ဂိတ်၊ စိုပြီးသားလက် မခြောက်စေချင်ဘူး။

"ကျွန်တော်တို့မှာ အခြားနေရာလုပ်တွေ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အရည်အချင်းနဲ့ အဲဒီအလုပ်တွေ ကို လက်ခံ ဖို့ ကျွန်တော်တို့ မပြောသင့်ပါဘူး။ ခင်ဗျားပညာနဲ့စာရင် သိပ်နိမ့်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တို့ ခင်ဗျား ကို အလုပ်မပေးနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်" ပြောပြောဆိုဆို မတ်တတ်ထပြီး လက်ကမ်းပေးသည်။ ယဉ်ကျေးစွာ ငြင်းပယ်လိုက်ခြင်းပါတကား။ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ အားအင်ဟူသမျှတို့ ရုတ်ခြည်း စီးထွက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ သို့သော် ရုံးခန်း ထဲ မှ ဣန္ဒြေမပျက် ကျွန်တော် ထွက်လာနိုင်ခဲ့ပါ၏။ ဓာတ်လှေကားဆီသို့ လျှောက်လာနိုင်ခဲ့ပါ၏။

လူတွေ ရှုပ်ပွေနေသည့် လမ်းပေါ်တွင် ကျွန်တော် လျှောက်နေမိသည်။ နေရောင်ခြည်သည် ကြည်လင် တောက်ပ လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် ပျော်စရာကောင်းလှသည့် ဘုရင့်လေတပ်မတော် အရာရှိဘဝ ခြောက်နှစ် ကာလတစ်လျှောက်လုံး မေ့မေ့လျော့လျော့ ရှိနေခဲ့သည့် ပြဿနာနှင့် ဘွားခနဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ရ ခြင်း ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော့် အသားရောင်ကို ကျွန်တော် မေ့နေခဲ့ခြင်း။ ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် စစ်သားတွေ စုဆောင်းလို့ မလောက်အောင် လိုနေချိန်၌ ကျွန်တော့် အသားရောင်သည် အကြောင်းမဟုတ်ခဲ့ပါချေ။ လေသူရဲသင်တန်းတွင်ရော၊ ကျွန်တော့်ပန်းပေါ်သို့ တောင်ပံကား ကလေးများ ရောက်လာချိန်တွင်ပါ အကြောင်းမဟုတ်ခဲ့ပါ။

စစ်အတွင်းကာလတုန်းက သူသူကိုယ်ကိုယ် နေ့ သေမလား၊ ည သေမလား မသိကြချိန်ဖြစ်၍ အသားရောင် ကိစ္စကို ဘယ်သူမှ ရေးကြီးခွင်ကျယ် မလုပ်ကြပါ။ အရာရှိ၊ အကြပ်၊ တပ်သားအားလုံး ညီအစ်ကိုလိုပင် ဆက်ဆံ ခဲ့ကြသည်။ ဘုရင့်လေတပ်မတော်မှ အရာရှိဝတ်စုံဖြင့် ကျွန်တော် အနေရာရာသို့ရောက်ခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်ရုံတွေ၊ ကပွဲခန်းမ တွေ၊ ဘီယာဆိုင်တွေ။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် အင်္ဂလိပ်မ ချောချောကလေးတွေ ရှိနေသည့် ဆောင် ကြာမြိုင် တွေပါမကျန် ကျွန်တော် ကျက်စားခဲ့ပါသည်။ ဘာမှ ပြဿနာမပေါ်ခဲ့ပါ။

သည်ကာလတစ်လျှောက်လုံး မည်းနက်နေသည့် ကျွန်တော့် မျက်နှာကို ကျွန်တော် လုံးဝ မေ့လျော့ နေခဲ့လေသည်။ လေသူရဲဝတ်စုံဖြင့် ဘုရင့်အမှုတော်ထမ်း အရာရှိတစ်ယောက်မို့ လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ ရှိကြ သည်။ သည်ဝတ်စုံထဲတွင် ကျွန်တော်၏ အသားရောင်သည် ပျောက်ကွယ်နေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဟုတ်ပါ သည်၊ သည့်အတွက် ကျွန်တော့်ဘဝမှန်ကို ကျွန်တော် မေ့နေခြင်းပါတကား။ စိတ်ဓာတ် အကျကြီးကျကာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ကျွန်တော် ဆက်လျှောက်နေမိ၏။ လမ်းနံဘေးဆိုင်များမှ မှန်ချပ်ကြီး များတွင် တဒင် ထင်ဟပ်လာသည့် ကျွန်တော့်ပုံရိပ်များကို မျက်နှာလွှဲကာ လွှဲကာဖြင့်။ ရင်ထဲတွင် နှာကျင် လာ၏။ ဆို့ကျပ်လာ၏။

အများသုံး အိမ်သာတစ်လုံးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်။ အိမ်သာထဲမှ ပြန်ထွက်လာတော့ အနည်းငယ် ပေါ့ပါးသွားသလို ခံစားရသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ လျှောက်သွားနေမိပြန်သည်။ အတန်ကြာမှ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ထိန်းနိုင်လာပြီး အခြေအနေကို ပြန်လှန်သုံးသပ်နိုင်တော့၏။ သေသေချာချာ စဉ်းစားတော့မှ တစ်မနက်ခင်းလုံး အစစ်ဆေးခံနေရခြင်းမှာ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိ အချိန်ကုန် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လာသည်။ ကျွန်တော် ရုံးခန်းထဲ မဝင်မီ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဧည့်ကြို မကလေးက ကျွန်တော့်အသားရောင်ကို သတင်းပို့ပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။ သည်ကြားထဲက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တွေ့ခြင်း မှာ ရက်စက်ခြင်းတစ်မျိုးပင်ဖြစ်၏။ အဓိပ္ပာယ်မရှိ အမေးအဖြေလုပ်တမ်း ကစားခြင်း တစ်မျိုးပင် ဖြစ်၏။

တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိပြီး ကျွန်တော် တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်၏။ ကျန်တဲ့ နှစ်နေရာလည်း သည်လိုပဲ နေမှာပေါ့။ လျှောက်လွှာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လူဖြူဟုသာ ထင်ကြပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် လုလုပပ ဝေဝေဆာဆာ စာပြန်လာခြင်းဖြစ်မည်။ ကျွန်တော့် အသားရောင်ကို တမင် ပုက်ထားသည်ဟု သူတို့ ထင်ကြ မည်။ ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အနီးရှိ တယ်လီဖုန်းရုံးကလေးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် နီဂရိုးလူမျိုးဖြစ်ကြောင်း၊ အဖြူအမည်း ခွဲခြားခြင်းမရှိမှ ကျွန်တော် လာတွေ့မည့်အကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ နှစ်နေရာစလုံး အဖြေတစ်မျိုးတည်း ပေးလာသည်။ ခုလို တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး အကြောင်း ကြားသည်ကို ကျေးဇူး တင်ကြောင်း၊ သို့သော် နေရာလပ်နှစ်ခုစလုံး ခန့်ပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း ... စသည် စသည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ရင်ထဲတွင် ဒေါသတွေ အုံကျင်းဖွဲ့၍ ပေါက်ကွဲထွက်လာ မတတ် ဖြစ်ရ၏။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်ကို လူလူသူသူ ဆက်ဆံသည့် အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးရှိရာ ဘရင့်ပုဒ်သို့ ရထားဖြင့် ပြန်လာခဲ့ သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို " စံ "အဖြစ် ယုံယုံကြည်ကြည် လက်ခံပြီးလျှင် သည်အစွဲကို ဖျောက်ဖို့ ခက်ခဲလှသည်။ ကျွန်တော်သည် သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး အင်္ဂလိပ် လူမှုရေးဘဝကို "စံ" ထားခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ဆယ့် ရှစ်နှစ်ကြီး များတောင် ရှိခဲ့လေပြီ။

အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝကပင် ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများကို အထင်ကြီးစိတ် ဝင်ခဲ့သည်။ လူဖြူ ကျောင်းတွင် သူများထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်အောင် ကျွန်တော် အသေအလဲ ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ သူများ တစ်လှမ်း လှမ်းလျှင် သုံးလေးလှမ်း လှမ်းနိုင်အောင် အားထုတ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် ကောလိပ်နှင့် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝတွင် အင်္ဂလန်နှင့် စပိန် စစ်ဖြစ်ကြသည်။ သည်တုန်း က အင်္ဂလန်ကို ကိုယ့်နိုင်ငံလို မှတ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော် အမေရိကန် နိုင်ငံသား အဖြစ် မခံယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဘွဲ့ရပြီး ဗင်နီဇွဲလားတွင် ၂-နှစ် လက်တွေ့ဆင်းခဲ့ရသည်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် ဘွဲ့လွန်သင်တန်း တက်ရန် ကျွန်တော် အင်္ဂလန်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် မျှော်လင့် တောင့်တခဲ့သည့်အတိုင်း တရားမျှတမှု၊ လွတ် လပ်မှု၊ သည်းခံခွင့်လွှတ်မှုများကို ခံစားရသည်ဖြစ်၍ ကျေနပ်နေခဲ့မိသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဘာမှ

စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကျွန်တော် လေတပ်သို့ ဝင်ရောက် အမှုထမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော် စံထား သည့် လူမျိုး နှင့် တိုင်းပြည်အတွက် ကျွန်တော့်အသက်ကို ပေးလှူခဲ့ပါ၏။

ခုတော့ သည် "စံ"သည် ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင် အဆိပ်ကို မျိုထားမိသလို ဖြစ်နေချေပြီ။ အများအားဖြင့် အင်္ဂလန်ပေါက် အင်္ဂလိပ်များသည် သူတို့ လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီမှ တိုင်းရင်းသားများကို ဘယ်တော့မှ အလေးအနက်မထားကြပါ။ တိုင်းရင်းသားများ၏ အသားရောင်ကိုလည်း ဂရုစိုက်တတ်ကြ သည်မဟုတ်ပါ။ သူတို့လက်အောက်ခံ တိုင်းပြည်များမှ လူသားအားလုံး ဝါဝါ၊ ညိုညို၊ မည်းမည်း၊ နက်နက် သူတို့သစ္စာခံများအဖြစ် တစ်ပြေးညီထားတတ်ကြပါသည်။ ဤသည်မှာ သူတို့တွင် အရိုးစွဲနေသည့် ရိုးရာ ဓလေ့ တစ်ခု လိုပင် ဖြစ်နေပြီ။

အလားတူစွာပင် လက်အောက်ခံ တိုင်းရင်းသားများကလည်း သူတို့ ချမှတ်ထားသည့် အုပ်ချုပ်မှု ဥပဒေ အောက်တွင် အနေကြာလာကာ သူတို့ဥပဒေ၊ သူတို့ ပညာရေးစနစ်၊ သူတို့ အစိုးရနှင့် ယဉ်ပါးပြီး သူတို့ကို ကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်။ မိမိတို့အား အရိုးအရင်းမျှ ကျွေးပြီး အဆီအနှစ်တွေကို သူတို့ ဝါးမျိုနေကြသည်ကို တော်တော် နှင့် မသိခဲ့ကြပေ။ သူတို့ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် သူတို့ ဓလေ့များကိုပင် အတုခိုးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အနောက် အိန္ဒိယကျွန်းစု နိုင်ငံတွေက ပိုဆိုးသည်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံသားများမှာ ယဉ်ကျေးမှုနှင့်ပို၍ ဝေးခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ အနောက် အိန္ဒိယ ကျွန်းသားများသည် ငွေဝယ်ကျွန်းများမှ ဆင်းသက်လာသည့် လူမျိုးများဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်လက်အောက် ရောက်သည့်အခါ သူတို့သည် အင်္ဂလိပ်တို့၏ လူမှုရေးဘဝကို အားကျကြ သည်။ အထင်ကြီးကြသည်။ ကိုးကွယ်ကြသည်။ သူတို့ အပေါ် ဗြိတိသျှတို့ လွှမ်းမိုးမှုမှာ ပြင်းထန်လှသည်။ အင်္ဂလန်ပြည်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ် သို့မဟုတ် မင်းညီ မင်းသား များ တိုင်းခန်းလှည့်လည်လာလျှင် ပို၍ သိသာသည်။ ဆင်းရဲ ချမ်းသာမရွေး၊ ကလေး လူကြီးအား လုံး စုဝေးကာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ၊ အကအခုန်များဖြင့် ကြိုဆိုကြ၏။

ဪ ... အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဖြစ်ခြင်းမှာ အဟောသုခံ ချမ်းသာစွာ ငွေကြေးတတ်နိုင်လို့ဖြစ်စေ၊ ကောင်းကင် တမ္ဗတ် ကြယ်ကို ဆွတ်ရသလို ခက်ခဲသည့် အစိုးရပညာသင်ဆုကို ရရှိလို့ဖြစ်စေ သူတို့တစ်တွေ အင်္ဂလန် တွင် ပညာဆက်သင်ခွင့် ရတတ်ကြသည်။ သူတို့ကား အင်္ဂလိပ်စနစ်နှင့် အင်္ဂလိပ်ယဉ်ကျေးမှုကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားရာမှ ခေါင်းပေါ်တင်ကာ ကိုးကွယ်ကြ သူများ ဖြစ်လာတော့၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း သည်ပုတ်ထဲက သည်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ဆန်ဆန် မွေးဖွားကြီးပြင်းလာသူ ဖြစ်ပါ သည်။ အင်္ဂလိပ်စနစ်ဖြင့် တစ်သက်လုံး နေလာခဲ့ကြသည့် မိသားစုဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မိဘများသည် အခြားစနစ် ကိုလည်း သိကြသူများ မဟုတ်ပါ။ သည်လို နေလာခဲ့ခြင်းအတွက် ကျွန်တော့် မိဘဘိုးဘွားများ တစ်ခါဖူး မှု မည်ည်းညူခဲ့ဖူးပါ။

ကလေးဘဝကပင် ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်စာပေ၊ ကဗျာလင်္ကာနှင့်ရှေးဟောင်း အင်္ဂလိပ် ဂန္ထဝင်စာပေများ ကို လေ့လာခဲ့ရ၏။ ပုံဝတ္ထုတွေထဲမှာ အင်္ဂလန်ကို ထောင်ထားခြားနားသည့် သူပုန်သူကန်များကို နိမ့်နင်းသော အင်္ဂလိပ်သူရဲကောင်းများကို သဘောကျ၏။ အမေရိကန်တွင် ကောလိပ်ကျောင်းသား ဘဝ၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝဖြင့် နေခဲ့ရစဉ်ကလည်း အင်္ဂလိပ်ကို ဝေဖန်လျှင် ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ကျွန်တော် ခုခံကာကွယ်ပါသည်။ ဒီရေ အတတ်အကျကို တိုင်းထွာလို့ရပါသည်။ မျက်စိနှင့် မမြင်နိုင်သည့် အာကာသထဲမှ အရာများ၏ အကွာ အဝေး ကိုလည်း တိုင်းတာနိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော် အမှန်တရား၏ အတိမ်အနက်ကိုကား တိုင်းထွာ၍ မရ နိုင်ပါ။

ပညာရပ်အသီးသီးတွင် ကိုလိုနီနိုင်ငံများမှ ကျောင်းသားတွေ သင်ကြားကြရ၏။ အနာကျက်အောင် လုပ်နည်း၊ အခြေအတင် စကားရည်လုနည်း၊ စုတ်တံကိုင်နည်း၊ တွေးခေါ်နည်း ... စသည် စသည်။ သို့သော် ကျောင်းပရိပုဂ္ဂိုလ်၏ အပြင်တွင် သူတို့ ရင်ဆိုင်ရသည့် ပြဿနာတွေက လူတန်းစား ခွဲခြားခြင်း၊ အနိမ့်ခံရခြင်း၊ ရွံရှာ မုန်းတီးခံရခြင်းများ။ ပညာစုံလို့ ကိုယ့်တိုင်းကိုယ့်ပြည်တွင် အခြေတကျဖြစ်ကာ ဘဝတစ်ဝက်ကျိုးသည့်တိုင် ဘီလပ်တွင် ခံခဲ့ရ သည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို မမေ့နိုင်ကြ။ အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးက အဖက်မတန်သလို ဆက်ဆံသည်။ စားပွဲ ထိုးက မထီမဲ့မြင် ပြုသည်။ ကပွဲတွင် ယဉ်ကျေးစွာ ခွင့်တောင်းသည့်တိုင် အဖြူမကလေးများ၏ ငြင်းပယ်ခြင်း ခံရသည်။ ဒီနေ့ ကျောင်းသားများသည် မနက်ဖြန်တွင် ဝန်ကြီးချုပ် ဖြစ်နိုင်သူများ ဖြစ်ပါသည်။ အနာဂတ်တွင် ပြောင်းလဲလာမည့် နိုင်ငံရေး အခြေအနေများသည် ကြိုတင် ဩဇာ သက်ရောက်မှု မရှိလေ ရောသလား။

နိုင်ဂျီးရီးယား၊ ဂိုးလ်ကွိုစ်၊ အနောက်အိန္ဒိယ ကျွန်းစုများ၊ ဗြိတိသျှဂီနီ၊ ဟွန်းဒူးရပ်စ်၊ မလေး၊ သီဟို၊ ဟောင် ကောင်နှင့် အခြားတိုင်းပြည်များမှ ကျောင်းသားများသည် သူတို့နိုင်ငံတွင် ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးကို အံ့ကြွ တောင်းဆိုနေကြသည်။ သို့သော် သူတို့ လှုပ်ရှားမှု ဒီလိုင်းသည် အင်္ဂလန် ကမ်းခြေသို့ လုံးဝ ရိုက်ခတ်မလာ ပါချေ။ အင်္ဂလန်တွင် နီဂရိုးများကို ဘယ်သူမှ လူလူသူသူ မဆက်ဆံကြ။ ခေါ်ပုံကို ကြည့်ပါ။ ငမည်းကောင်တဲ့၊ နီဂါ တဲ့။ နီဂရိုးများကို ခွန်အားသန်မာသူ၊ ဦးနှောက်မရှိသူ အဖြစ်သာ သတ်မှတ်ထားကြသည်။ အောင်မြင် နေသည့် နီဂရိုး ဆရာဝန်များ၊ ရှေ့နေများ၊ အနုပညာရှင်များ ရှိပါ၏။ သို့သော် သူတို့ကို နီဂရိုး အများစုနှင့် မရောထွေးဘဲ သီးခြား ဆက်ဆံကြ၏။

ကျွန်တော်သည် လူမည်း နီဂရိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။ ခု ကျွန်တော်ကြုံတွေ့နေရသည့် အဖြစ်ကို ကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်သည် လွတ်လပ်မှုကို မြတ်နိုးသူ ဖြစ်ပါသည်။ ယုံကြည်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဘဝကို လွတ်လပ်စွာ တည်ဆောက်လိုသူ ဖြစ်ပါသည်။ သည်အတွက် လိုအပ်သည့် အဖိုးအခကို ကျွန်တော် ပေးမည် ဖြစ်ပါသည်။ လွတ်လပ်သည့် ဘဝတွင် ကျွန်တော် သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့သည့် ပညာရပ်ဖြင့် အသက်မွေးလိုပါ၏။ လူမျိုးဘာသာကို သည်နေရာတွင် ထည့်မတွက်စေချင်ပါ။

ဒီမိုကရေစီရေးတို့၊ လူ့အခွင့်အရေးတို့ဆိုသည့် စကားလုံးကြီးများကို ကျွန်တော် မသုံးလိုပါ။ သည်စကားလုံးက စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ လျှာအရိုးမရှိ ပြောနေသည့် ဆီသည်မလက်သုတ် စကားလုံး ဖြစ်နေပါပြီ။ ဘိလပ်သားတို့က ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီ အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိများ၏ ကတိစကားများ၊ တောင်းဆိုမှုများကို လုံးဝ အသိအမှတ် မပြုကြပါ။

အမေရိကန်တွင် နေခဲ့ရသည့် ဘဝကို ကျွန်တော် ပြန်တွေးကြည့်သည်။ အဖြူ-အမည်းကိစ္စ ပေါ်လာလျှင် ဖြောင်ရှင်းကြသည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်ဆိုင်ကြသည်။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် တရားရေးလက်နက်ကို ကိုင် တွယ်ဖြေရှင်းကြသည်။ အင်္ဂလိပ်တွေလို ပညာရှိ နှိပ်စက်ခြင်းမျိုး လုံးဝမရှိပါ။

သို့သော် အင်္ဂလန်က အမေရိကန်ကို အဖြူ-အမည်း ကိစ္စတွင် လက်ညှိုးထိုး ဝေဖန်လိုက်သေးသည်။ စင်စစ် အမေရိကန်သည် နိုင်ငံသက်တမ်းအားဖြင့် တိုတောင်းသေးသော်လည်း ကမ္ဘာပေါ်တွင် နီဂရိုးလူမျိုး အများ ဆုံးကို နိုင်ငံသားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသည့် နိုင်ငံဖြစ်ကြောင်း အင်္ဂလိပ်တွေ မေ့နေကြဟန် တူပါသည်။ နီဂရိုး လူမျိုးများ၏ တစ်ဦးချင်း ဝင်ငွေ အများဆုံးမှာလည်း အမေရိကန်နိုင်ငံပင်ဖြစ်ပါသည်။ အမေရိကန်တွင် နီဂရိုးများသည် လူဖြူများနှင့် ရင်ပေါင်တန်းပြီး တိုင်းပြည်တာဝန် ထမ်းနေကြပါပြီ။ အလုပ်သမား၊ လယ်သမား၊ ဆရာဝန်၊ ရှေ့နေ၊ သိပ္ပံပညာရှင်၊ ပါမောက္ခ၊ အားကစား၊ အဆို အက စသည့် တာဝန်များ ထမ်းဆောင် ရင်း တိုင်းပြည်ကို အကျိုးပြုနေကြပါပြီ။

အင်္ဂလန်တွင်မူ လုံးဝ ခြားနားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့ကိုယ်သူ လူမည်း ဆန့်ကျင်ရေးသမားပါဟု ဝန်ခံသူ တစ်ယောက်တလေမှ ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးသေးပါ။ အဖြူ-အမည်းကိစ္စ အင်္ဂလန်တွင် မရှိဟုပင် ထင်နေကြသူ အများအပြားရှိပါသည်။ လူမည်းတစ်ယောက်သည် အင်္ဂလန်တွင် အခကြေးငွေ ပေးနိုင်လျှင် မည်သည့်ယာဉ်မဆို တက်စီးနိုင်ခွင့်ရှိပါသည်။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ထိုလူမည်း၏ နံဘေးခံသို့ ဝင်ထိုင်သူ မရှိသလောက်ရှားသည်။ ဝင်ထိုင်လဆင်လည်း မျက်စိလျှမ်းပြီး ဝင်ထိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်မည်။ မည်သည့် ဟိုတယ်တွင်မဆို တည်းခိုခွင့်ရှိသည်။ သို့သော် လူမည်းဆိုလျှင် "လူပြည့်နေပါပြီ ခင်ဗျာ"ဟု ယဉ်ကျေးစွာ ငြင်းပယ်ခံရသည်သာ။ ခုတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်လည် ဆန်းစစ်ရတော့မည်။ အနာဂတ်အတွက် လမ်းသစ်ကို ရှာရ တော့မည်။

စစ်ကာလသည် နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်သွားခဲ့လေပြီ။ သည်ကာလကို ကျွန်တော် လုံးဝ မေ့ပစ်လိုက်ရမည် ဖြစ်ပါ၏။ လူတွေလည်း ကျီးလန့်စာ စားဘဝမှ လွတ်မြောက်ပြီး ပုံမှန်ဘဝကို ပြန်လည် တည်ဆောက် နေကြပြီ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို အပြိုင်အဆိုင် ထူထောင်နေကြပါပြီ။ ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ခုကို ရအောင် ရှာရတော့မည်။ စင်စစ် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် အလုပ်ကို လက်ဝါးဖြန့်ပြီး လိုက်တောင်းနေစရာ မလိုပါ။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင် အရည်အချင်းနှင့် ကျန်းမာသန်စွမ်းသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကို တန်ရာ တန်ကြေးဖြင့် ကျွန်တော် ငှားရမ်းခြင်းဖြစ်ပါ သည်။

ကျွန်တော့် အသားရောင်ထက် ကျွန်တော့် ခွန်အားနှင့် ဦးနှောက်ကို ပိုစိတ်ဝင်စားသည့် အလုပ်ရှင်တစ် ယောက် နှင့် တွေ့တန်ကောင်းပါ၏။ ကိစ္စမရှိပါ။ ကျွန်တော် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှာဖွေပါမည်။ တပ်က ရထားသည့် ဆုငွေနှင့် စုငွေ နှစ်ရပ်ပေါင်းကို ချွေချွေတာတာ သုံးလျှင် နှစ်နှစ်အတွင်းတော့ ထမင်း မဝတ်နိုင်ပါ။ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေရေး၊ နေရာချထားရေး၊ ရုံးတကာ ကျွန်တော် နဲ့နေပြီ။ သတင်းစာတွင် ခေါ်သည့် နေရာများ လည်း တစ်ခုမကျန် ကျွန်တော် ရောက်ပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ပင် အလုပ် လုပ် လို ကြောင်း ကျွန်တော့် အသားရောင်နှင့် ကျွန်တော့် အရည်အချင်းကို ဖော်ပြလျက် ကြော်ငြာထည့်သွင်းသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကို လိုချင်သည့် အလုပ်ရှင် တစ်ဦးတလေမှ ပေါ်မလာခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ရှင်တွေ ငြင်းပယ်ကြသည့် အကြောင်းရင်းမှာ တစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်၏။ အသားမည်းလွန်းသောကြောင့် ဟူသတည်း။

ဥပမာ ဒက်ဂျီဟန် လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီဆိုပါစို့။ စက်မှုအင်ဂျင်နီယာများ လိုနေကြောင်း သတင်းစာတွင် ကြော်ငြာ ထည့်သည်။ လိုအပ်သည့် အရည်အချင်းကို အတိအကျ ဖော်ပြထား။ သည်တော့ ကျွန်တော် လျှောက် လိုက်သည်။ သည်တစ်ခါ ကျွန်တော် လူမည်းဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လွှာထဲတွင် ထည့်မရေးလိုက်ပါ။ နောက်တစ်နေ့တွင် လာတွေ့ဖို့ ပျာပျာသလဲ ခေါ်စာရောက်လာ၏။ ကိုးနာရီတိတိတွင် ကျွန်တော် ရောက် သွားသည်။ စာရေးမကလေး တစ်ယောက်က ပုံစံများ ဖြည့်ခိုင်းပြီး မန်နေဂျာအခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။

ကျွန်တော့်အရွယ် လူငယ်တွေ အများကြီး ထိုင်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အချို့မှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ၊ အချို့က တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပုံစံဖြည့်နေကြ၏။ လူရွယ်တစ်ယောက်က စာလုံးပေါင်း မသေချာသဖြင့် ဘေး လူတွေကို အကူအညီတောင်းနေ၏။ နံဘေးမှ လူရွယ်တွေကလည်း တစ်ယောက်မှ အဆုံးအဖြတ် မပေးနိုင်ကြ။ ကျွန်တော် ဝင်ပြီး ပြင်ပေးလိုက်ရသည်။ မန်နေဂျာ အခန်းထဲသို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝင်ကြရသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်အလှည့်ရောက် တော့၏။ ကျွန်တော် ဖြည့်ပေးထားသည့် ပုံစံကို ကိုင်ပြီး မန်နေဂျာ ထိုင်နေသည်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ညွှန်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ခိုင်းသည်။ ပုံစံကို သေသေချာချာ ငုံ့ဖတ်သည်။

သူနှင့် ကျွန်တော် ထုံးစံအတိုင်း အမေးအဖြေလုပ်တမ်း ကစားကြသည်။ သူမေးခွန်းများတွင် လျှပ်စစ်စက်မှု နှင့် ပတ်သက်သည့် ပညာရပ်များသိပ်မပါ။ စိတ်လည်း ဝင်စားဟန်မတူ။ နောက်ဆုံး သူက ဖွင့်မေးသည်။ " မောင်ရင် ဘာလို့ ဒီအလုပ်ကို လုပ်ချင်တာလဲ " လုံးဝ မဆီလျော်သည့် မေးခွန်း။ ကျွန်တော် ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ " ကျုပ် တစ်နေ့နှစ်နှစ် စားနေတဲ့ ထမင်းဖိုး၊ နေ့တိုင်းဝတ်နေတဲ့ အဝတ်ဖိုးနဲ့ အိပ်ဖို့ ကျောတစ်နေရာစာ အတွက်ပေါ့ဗျ" " မောင်ရင် ဝတ်လာတဲ့ ဝတ်စုံမျိုး ကျုပ်တို့ဆီက ရမယ့်လခနဲ့ ဘယ်ဝယ်နိုင်မလဲကွ။ အဲဒီ လောက် ကျုပ်တို့ မတတ် နိုင်ပါဘူး မောင်ရာ " ကျွန်တော် သူ့ကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ မဆိုင်တဲ့အပေါက်ကလိုင်နှင့် ခေါက်ခြင်း။ သူ

ကြော်ငြာတဲ့အလုပ်နဲ့ ကျွန်တော့်ဝတ်စုံနဲ့ ဘာမှမဆိုင်။ သူက ဆက်ပြီး -
" ကျုပ် အလယ်တန်းတောင် မအောင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ စက်ရုံက လူကြီးတွေလည်း တစ်ယောက်မှ မောင်ရင့် လောက် ပညာတတ်ကြဘူး၊ ဒီတော့ မောင်ရင့်နဲ့ ဒီအလုပ်နဲ့ မသင့်လျော်ပါဘူး၊ ဆင်တော် နဲ့ ခလောက် ဖြစ် နေမှာပေါ့၊ မောင်ရင့်ရဲ့ ပညာတတ် ... "

ကျွန်တော် ဆက်သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။ သူ့လက်ထဲမှ ကျွန်တော့် လျှောက်လွှာပုံစံကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်အောင် ဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် စက္ကူစုတ်များကိုတော့ အမှိုက် ခြင်းတောင်း ထဲသို့ ဂရုတစိုက် ထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။ ပြီးတော့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး နှုတ်ဆက်ဖြစ်အောင် နှုတ်ဆက် ခဲ့ ပါသေးသည်။ အလုပ်လက်မဲ့ ဘဝဖြင့် ဆယ့်ရှစ်လနီးပါး ရှိခဲ့ပြီ။ ဆူးတွေလည်း တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ပေါက်ခဲ့ပြီ။ လွတ် လပ်စွာ အလုပ်လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် ကာဆီးနေကြသူတွေ၊ စာနာမှုကင်းစွာ နင်းခြေနေကြသူတွေ ကို ကျွန်တော် စက်ဆုပ်ရွံရှာစ ပြုလာပြီ။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင် အမုန်းခွန်အားတွေ ပေါက်ကွဲမတတ် တင်း ကျပ်လာပြီ။ ကျွန်တော့် အရည်အချင်းကို အသိအမှတ် ပြုကြပါသည်တဲ့။ အောက်တန်းစားအလုပ်နဲ့ ကျွန်တော် မတန်ပါ တဲ့။ အထက်တန်း ရာထူးများကျတော့ အသားမည်းလို့တဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် အထက်တန်းကျကျ သပ် သပ်ခပ်ခပ် ဝတ်စားတာကို မလိုတမာ "ရိ"ကြသေး၏။

တပ်က ထွက်ခွင့်ရဖို့ သေချာသလောက်ရှိချိန်တွင် အင်္ဂလန်၏ အဝတ်အထည် ရှားပါးမှု ပြဿနာအကြောင်း ကျွန်တော့် ဦးလေးထံ စာတစ်စောင် ရေးလိုက်၏။ တစ်လခန့်အကြာတွင် အတွင်းခံများ၊ လည်စည်းများမှ အစ အကောင်းဆုံး ဝတ်စုံတွေ ဦးလေးလုပ်သူက ပို့ပေးလာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက် ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ပါ တောက်ပနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ဇာနည်ထိပ်ဖျားတွင် အညှပ်ခံထားရသည့် ပိုးမွှားတစ်ကောင်လို မိရာကို ဖမ်းကိုက်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ ဘာကိုမှ ကျွန်တော် မယုံတော့။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံချင်တော့။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျိုးကျနေခဲ့သည့် လောကဝတ် တွေကိုလည်း မကျင့်သုံးချင်တော့။ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေနှင့် အားနွဲ့သည့် အမျိုးသမီးများကို လူစီးယာဉ်များပေါ်တွင် ဦးစားပေးခြင်းမျိုး မလုပ် ချင်တော့။ အသားဖြူမှန်လျှင် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက မလိုတမာ ကြည့်တတ်လာသည်။ ကံကောင်းသည်မှာ သည်မရွေ့ရစိတ်တို့သည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ကင်ဆာရောဂါလို အမြစ်တွယ် နေခြင်း မရှိဘဲ ရံခါတွင် ပျောက်ကွယ်နေတတ်သည်။ လူသားဆန်သည့် လူအချို့နှင့်တွေ့လျှင် ကျွန်တော့် သူပုန် စိတ်တွေ လျော့ကျသွားတတ်သည်။ မမျှော်လင့်သည့် ထောင့်တစ်ထောင့်မှ သည်လို လူသားဆန်နှင့် ကြုံရပြီး ကျွန်တော့် ဘဝလမ်းကြောင်းကို တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲစေမည့် အကြံဉာဏ်များ ရခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ် ပါ၏။

တစ်နေ့ စိန့်ဂျိမ်းပန်းခြံထဲမှ ကန်ရေပြင်ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေစဉ်ဖြစ်သည်။ ဘဲတစ်အုပ်သည် လူတွေ ပစ်ချပေးသည့် အစားအစာများကို လုယက် စားသောက် နေကြ၏။ ကျွန်တော့် နံဘေးတွင် မျက်မှန်နှင့် ပိန်ပိန် ပါးပါး အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ ဘဲများသည် အရောင်အသွေးလိုက်၍ အမူအကျင့်ချင်း မတူကြကြောင်း

ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ပြောနေ၏။ ဗဟုသုတ ကြွယ်ပုံရ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်က စိတ်မဝင်စားသဖြင့် သူ့ကို မသိကျိုးကမဲပဲ နေလိုက်သည်။ ခပ်ကြောင်ကြောင် အဘိုးကြီးပဲဟု သဘောထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ မထီမဲ့မြင် အမှုအရာကို ထိုလူကြီးက လုံးဝ မမူသည့်ပုံဖြင့် ကျွန်တော့်ကို တိုက်ရိုက် စကားပြောလာသည်။

" မောင်ရင် အင်္ဂလန်ကို ရောက်တာ ကြာပြီလား "

အသံက ဘာထရန်ရပ်ဆဲ၏ အသံလို အောင်မြင်သည်။ ကြည်လင်သည်။ ကျွန်တော်က ဖျတ်ခနဲ သူ့ကို လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ မနှစ်မြို့စွာဖြင့် အင်္ဂလန်ကို ရောက်နေခြင်းအတွက် ကြုံတွေ့နေရသည့် ပြဿနာ တွေ၊ ခံစားနေရသည့် သောကတွေ၊ ဒေါသတွေက ဇယ်စက်သလို။ အင်္ဂလန်ဆိုသည့် စကားလုံးကို ကြားပင် မကြားချင်။

" မြို့ကြီးပြကြီးတိုင်းဟာ ငြီးငွေ့ကစရာချည်းပဲ၊ လန်ဒန်လည်း အတူတူပဲကွယ့် "

သက်ကြီးရွယ်အိုတို့ ထုံးစံအတိုင်း စကားပြောချင်နေဟန်တူရဲ့။ နံဘေးကလူ ဖြူဖြူ မည်းမည်း အကြောင်း မဟုတ်။ ပြောရဖို့သာ အဓိကထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော် ပြန်ပြောချင်စိတ်လည်း မရှိပါ။ နားထောင်ချင်စိတ်လည်း မရှိပါ။ ကျွန်တော် ထသွားလျှင် အဘိုးကြီး ဘဲတွေနှင့် စကားပြော ကျန်ရစ်မည်လား မသိ။ သို့သော် ကျွန်တော် ထမသွားပါ။ နေရာရွေ့ထိုင်ဖို့လည်း စိတ်မကူးမိပါ။ မောလျှင် သူ့ဘာသာ ရပ်သွား လိမ့်မယ် ဟု သဘောထားပြီး ဆက်ထိုင်နေသည်။

ဒါက ဘယ်သူ့အပြစ်မှ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မြို့ကြီးကကြီးတွေ့ ရောမကိစ္စကြီးတွေပဲ အာရုံစိုက်နေရတာပေါ့။ မောင်ရင်တို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုဟာ သူ့အတွက် အသေးအဖွဲ့ပဲ။ ဘယ်ဂရုစိုက်နိုင်တော့မလဲ" သူက အေးအေးလူလူ အမှတ်မထင် ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ ရှုတ်ခြည်း ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ထို လူကြီးကို သေသေချာချာ တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ လေးနက်ခြင်းကို တွေ့ရသည်။ အလှတရားကို ရှာ ဖွေနေသည့် ပညာရှင်တစ်ဦး၏ မျက်နှာမျိုး။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလာပြီဖြစ်ကြောင်း သူ ရိပ်မိသွားပုံရ၏။ ကြင်နာ တတ်ပုံရသည့် မီးခိုးရောင် မျက်လုံးများက ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရှိသည်။ သူက ဆက်ပြီး

" မြို့ကြီးပြကြီးတွေဟာ စစ်မြေပြင် တစ်မျိုးပဲကွယ့်၊ သူတို့ဆီမှာ နေနိုင်အောင် တိုက်ပွဲဝင်ကြရတယ်။ " နေ " တယ်ဆိုတာ လူ့ရေစီးကြောင်းထဲမှာ အလိုက်သင့် မျောပါနေတာမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်။ အဒါက "နေ"တာနဲ့ ခြားနား တယ်။ "နေ"ဖို့ဆိုရင် တိုက်ပွဲမဝင်လို့ကို မရဘူး။ အခက်အခဲပေါင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ဘဝမျိုးဟာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်။ တန်ဖိုးရှိတယ် " အဘိုးကြီး၏ ကြည်လင်သည့်အသံကို ကျွန်တော် သဘောကျမိသော်လည်း သူ့ဒဿနိကတွင် စိတ်ဝင်စား ခြင်းမရှိလှပါ။ သို့သော် - "နီဂရိုးလူမျိုး တစ်ယောက်အဖို့ လူ့ရေစီးကြောင်းထဲမှာ မျောပါနေဖို့တောင် တိုက်ပွဲတွေ အများကြီး ဝင်ရဦး မယ်ခင်ဗျ" ဟု အလိုက်အထိုက် ပြောလိုက်မိသည်။

အဘိုးကြီး ရယ်သည်။ သူ့ရယ်ပုံက နံဘေးလူကို ကူးစက်စေသည့် ရယ်ခြင်းမျိုး။ ကျွန်တော် လိုက်ပြီးမိသည်။ စင်စစ် ကျွန်တော့် မှတ်ချက်တွင် ရယ်စရာ လုံးဝ မပါပါ။ " ကျုပ်က မောင်ရင်ကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရေငုံနေနိုင်မလဲ စောင့်ကြည့်နေတာ " ဆက် ရယ်နေပြန်သည်။ ပြီးမှ - " စကားပြောတာဟာလည်း တစ်နည်းအားဖြင့် အထီးကျန် ဝေဒနာကို သက်သာစေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား " ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် မငြင်းနိုင်ပါ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများလို စကားပြော ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ ဝေဒနာတွေကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ကျွန်တော် ပြောချလိုက်မိ၏။

" မောင်ရင် ဘာပြုလို့ ကျောင်းဆရာ ဝင်မလုပ်သလဲ "

" မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်မှ ဆရာဖြစ်သင်ကျောင်းမှ မတက်ဖူးတာ "

" အို ... မလိုပါဘူးကွ၊ မောင်ရင့်ဘွဲ့တွေက နည်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ မောင်ရင့် အရည်အချင်းနဲ့ ဘာလို့ ကျောင်းဆရာ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ "

" ဒီမယ် ခင်ဗျာ၊ သူတို့ လုပ်ငန်းတွေထဲမှာ မသုံးဘဲ ပထားတဲ့ ကျွန်တော်လိုကောင်မျိုးကို သူတို့ကလေးတွေရဲ့ ဆရာအဖြစ် ဘယ်လို လုပ်ပြီး လက်ခံကြမှာလဲ ခင်ဗျာ "

" ဘာပြုလို့ လက်မခံရမှာလဲ၊ သူတို့မှာ ကျောင်းဆရာတွေ အသေအလဲ လိုနေတာပဲဟာ "

" စက်မှု ပညာရှင်တွေလည်း အသေအလဲ လိုနေတယ်လို့ ပြောနေကြတာပါပဲ "

" အဲ ... တူတော့ မတူဘူးကွယ့်၊ ပညာရေးလောက က လူတွေကတော့ ကျုပ်သိသလောက် အသားအရောင် ခွဲခြားမှု သိပ်မရှိတတ်ကြဘူး၊ လန်ဒန် ပညာရေးကောင်စီဟာ အဲဒီအစွဲ လုံးဝ မရှိဘူးလို့ ကျုပ် ယုံတယ်။ ဒီလို လုပ်ပါ။ လျှောက်လွှာထဲမှာ မောင်ရင့်အသားရောင်ကို ထည့်မရေးနဲ့ "

" ပညာရေးဌာနမှာ ထပ်စမ်းကြည့်ပါဦး၊ မောင်ရင့်မှာ အရိုးမရှိနိုင်ပါဘူးလေ၊ လန်ဒန် အရှေ့ပိုင်းမှာ ဆရာ တွေ လိုနေတယ် ကြားတယ် "

" ဘာပြုလို့ လန်ဒန်အရှေ့ပိုင်းမှာမှ ကွက်ပြီး ဆရာတွေ လိုနေရပါသလဲ ခင်ဗျာ "

" အဲ ... နယ်ကြမ်းတယ် ဆိုပါတော့ကွာ၊ ဆရာ ဆရာမတွေ အဲဒီအပိုင်းကို ရှောင်ကြတယ် "

" ဩ ... ဒါကြောင့် နီဂရိုးတစ်ယောက်နဲ့ ကိုက်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့ ဟုတ်လား "

ခါးသီးနာကြည်းမှုက ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် လှိုင်းထလာပြန်သည်။ အားလုံးကို မယုံကြည်စိတ်က အနည်ထိုင် လှသည် မဟုတ်သေးပါ။

" အို ... နေပါဦး မောင်ရင်ရဲ့ "

ထိုလူကြီးသည် ကျွန်တော် ထင်သည်ထက်ပင် စိတ်ရှည်နေ၏။ ကျွန်တော့်ကို သည်းခံနေ၏။

" လန်ဒန် အရှေ့ပိုင်းရပ်ကွက်ကို သိပ်အထင်မသေးနဲ့ကွယ့်၊ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ဖြစ်ပေမဲ့ ခေတ်ပညာတတ် တွေ အများကြီး ထွက်တာ။ အဲ ... နိုင်ငံရေးသမားတော့ မထွက်ဘူး "

ကျွန်တော့်အပေါ် စေတနာနှင့် ပြောနေမှန်းသိ၍ ကျွန်တော် ဒေါပွမိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား သည်။

" စမ်းကြည့်စမ်းပါ မောင်ရင်ရဲ့ "

သည်အဘိုးကြီးနှင့် ကျွန်တော် စကားလက်ဆုံကျပြီး အကြောင်းအရာ ပေါင်းစုံ ဆက်ပြောဖြစ်ကြသည်။ လူချင်းခွဲပြီးကာမှ တစ်ယောက်နာမည်ကို တစ်ယောက် မမေးဖြစ်လိုက်ကြောင်းကို ကျွန်တော် သတိရသည်။ တစ်နေ့တွင်တော့ သူ သည်စာအုပ်ကို ဖတ်ဖြစ်ကောင်းရဲ့ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်မိပါ၏။ ထိုအခါ သူနှင့် မတော်တဆ တွေ့ဆုံရသည့် တဒင်္ဂအတွက် ကျွန်တော် မည်မျှ ကျေးဇူးတင်လျက် ရှိကြောင်း သူ သိပါ လိမ့်မည်။၏

သူ နိမိတ်ဖတ်သည့်အတိုင်းပင် ပညာရေးဝန်ကြီးဌာနက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တွေ့သည်။ မကြာမီ အလုပ်ခန့် မည့် အကြောင်းနှင့် ဆေးစစ်ဖို့ အကြောင်းကြားစာ ရောက်လာသည်။ သည်အဆင့်ကိုတော့ ကျွန်တော် အခက်အခဲမရှိ ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့သည်။ သည်နောက်မှ ခန့်စာရောက်လာပြီး တိုင်းပညာဝန်ရုံးကို သတင်းပို့ရသည်။ တိုင်းပညာဝန်ရုံးမှ ကျွန်တော့်ကို နေရာချထားလိုက်သည့် ကျောင်းမှာ လန်ဒန်အရှေ့ပိုင်းရပ်ကွက် ဂရင်းစလိတ် စက်ကင်ဒရီကျောင်း၊ကျောင်းဆရာဘဝ၏ ပထမဆုံးနေ့။

ကျောင်းသို့ အတန်းဝင်ရန် ကျွန်တော် စောစောရောက်လာခဲ့၏။ ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးတင်ရင်း ကျွန်တော့် စိတ်တွေ လှုပ်ရှားပျော်ရွှင်နေ၏။ မိဘသဖွယ် ဖြစ်နေရုံမက အဖေ၊ အမေ ဟု အခေါ်ခိုင်း၍ ကျွန်တော် နှုတ် ကျိုး နေပြီဖြစ်သည့် ကျွန်တော့် ကျွေးမိခင်နှင့် ကျွေးဖခင်တို့လည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ ဝမ်းသာနေကြ၏။

မနက် ကျောင်းသွားခါနီးတွင် အမေက ကျွန်တော့်ကို နှမ်းပြီး " ကံကောင်းပါစေ သားရယ် " ဟု ဆုတောင်း ပေးလိုက်သေးသည်။ အဖေက ပြုံးပြုံးကြီး ရပ်ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် အားမာန်အပြည့်၊ ယုံကြည်မှု အပြည့်ဖြင့် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်မည်ဟူသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် မောင်းတင်ကာ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ သည်။ ကျောင်းသို့ အဝင် လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း ကျွန်တော် ချိုးကွေ့လာခဲ့သည်။ ကျောင်းကစားကွင်းထဲတွင် ဆော့ကစား နေကြသည့် ကလေးသံတွေ ဆူညံနေနှင့်ပြီ။ မိန်းကလေးသံတစ်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက် လာသည်။

" ဟေ့ ဒင်ဟန်၊ ... ဖြစ်လို့ နင်က ဘောလုံး ကို ယူသွားရမှာလဲ "

ဘတ်စကတ်ဘော ကစားနေကြသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ကျောင်းသူကလေးများ ဂိုးတိုင်နားတွင် စုနေကြ၏။ သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်က ဘောလုံးကို နောက် တွင် ပုက်ကိုင်ပြီး ဗလကောင်းကောင်း ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ကက်ကက်လန် ဆဲဆို ရန်တွေ့ နေ၏။

" သောက်ကောင်မ၊ ဖယ်စမ်း၊ မဖယ်ရင် ငါ ... ပစ်လိုက်မယ် "

ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ သူတို့အသံ အနည်းငယ် တိုးသွားသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ကျောင်းထဲဝင်သွား သည်နှင့် ခုနစ်သံချီတက်ပြီး အော်ဟစ်ဆဲဆိုကာ

ဆက်ကစားကြပြန်သည်။ နားရှက်စရာ၊ မကြားပုံ မနာသာ တွေ။ မနက် အိမ်မှ ထွက်လာစက ယုံကြည်မှုတွေ ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲမှ တစ်စတစ်စ စိမ့်ထွက်စပြုလာသည်။ ဘုရား ... ဘုရား အတန်းထဲမှာပါ သူတို့ ဒီလိုပဲ ပြောဆိုဆက်ဆံနေကြမှဖြင့်။ သည်အတွေးကြောင့် ကျွန်တော် ကြည်သီး မွေးညင်း ထသွားသည်။

ဆရာများ စုပေါင်းခန်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားချိန်တွင် မစွက်အရူးရောက်နှင့်နေပြီ။ သတင်းစာ ထိုင်ဖတ် နေ၏။ အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ရင်း ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

" ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာ၊ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီလား "

ဆရာမကြီး အသံမှာ နူးညံ့သည်။ ကရုဏာသံပါသည်။

" ဟုတ်ကဲ့ ဆိုပါတော့၊ ဒါထက် ကလေးတွေဟာ ကျောင်းထဲမှာရော အတန်းထဲမှာပါ ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားလုံးတွေ သုံးကြသလား ဆရာမ "

" တစ်ခါတလေပါ။ တချို့ကလည်း ဝသီလို ဖြစ်နေလို့ပါ ဆရာ၊ စိတ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ စကားလုံးတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး။ ကောင်းတာကတော့ မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေဖို့ပဲ ဆရာ၊ ကျွန်မတို့တော့ အရေထူ နေပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဆံပင် စောစောစီးစီး ဖြူကုန်တာပေါ့ " ဆရာမကြီး က ခေါင်းကို ပုတ်ပြပြီး စကားဆက်သည်။

" သူတို့နဲ့ ဘယ်လို ဆက်ဆံပါလိုတော့ ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး။ ဆရာကောင်းမယ် ထင်သလို မီးစင်ကြည့် ကပေတော့ " ဆရာ၊ ဆရာမတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နောက်ပြောင်ကျီစယ်ကြ၊ နှုတ်ဖက်ကြ နှင့်။ မကြာခင်ကျောင်းတက် ခေါင်းလောင်းထိုးသွားသည်။ အခန်းထဲမှ အထွက်တွင် ဆရာမ မစွာဘလင်းချဒ်ကို ကျွန်တော် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆရာမက အားပေး ပြုံး ပြုံးပြ၏။ ဆရာမ ကလင်တီကတော့ " ကံကောင်းပါစေရှင် " ဟု ဆုတောင်းပေးသည်။ အခန်းထဲမှ ကျွတ်ကျွတ်ညံ့နေသံသည် အခန်းပြင်ဘက်သို့ လျှံထွက်နေ၏။ ကျွန်တော်က စားပွဲဆီသို့ တန်း လျှောက် သွားသည်။ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး သူတို့ အငြိမ်ကို အသာစောင့်နေလိုက်သည်။ သူတို့ တစ်တွေ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ဝင်မထိုင်ကြသေးဘဲ ဟိုတစ်စု၊ သည်တစ်စု စကားရပ်ပြောနေကြဆဲ။ ကျွန်တော် ဝင်လာသည်ကို ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ကြ။ အတန်ကြာမှ လူစုခွဲကာ ကိုယ့်ခုံကိုယ် ဝင်ထိုင်ကြ သည်။ အားလုံး ငြိမ်သည့်အချိန်အထိ စောင့်ပြီးမှ ကျောင်းခေါ်ကြိမ် မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကို ဖွင့်ကာ နာမည် ခေါ်သည်။

သူတို့ ပြန်ထူးသံတွေက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မရှိ။ အာလုပ်သံနှင့် အင်း၊ အဲ လုပ်သူလုပ်၊ "ရှိ" ဟု တစ်လုံး တည်း အော်သူအော်၊ တစ်ယောက်က "ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ "ဟု ဆိုတော့ ဝိုင်းလောင်ကြသည်။ လောင်သည့် အထဲတွင် မိန်းကလေးများပါ ပါ၏။ နောက်တစ်ဆင့် ကျွန်တော် နေ့လယ်စာဖိုး ကောက်ခံသည်။ ကျောင်းတွင် နေ့လယ်စာကျွေးသည့် စနစ်မှာ ကျောင်းသား အတွက်ရော မိဘအတွက်ပါ

တွက်ခြေကိုက်သည့်စနစ် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ယောက်ကို ရှစ်ပဲနီ မှ သုံးပဲနီ သာ ကျသည်။ ကလေးများ အသက်အလိုက်၊ အတန်းအလိုက် ခွဲကောက်ခြင်းဖြစ်၏။

နေ့လယ်စာကို ပူပူနွေးနွေးစားကြရသည်။ မျှမျှတတ ကျွေးသည်။ အားလုံး စိတ်ကျေနပ်အောင် စီစဉ်ပေး သည်။ သည်လောက်ကိုမျှ မတတ်နိုင်သည့် ကလေးများထံမှ လုံးဝ မကောက်ဘဲ ကလေးသူငယ် စောင့်ရှောက်ရေး အဖွဲ့ အကူအညီဖြင့် အခမဲ့ကျွေးသည်။ ကလေးတွေ သန်မာ ထွားကျိုင်းကြသည်မှာ သည်အစီအစဉ်နှင့် မနက် စောစော အခမဲ့ နွားနို့တိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း မစွက်ဒရူးက ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြသည်။ သို့သော် တချို့ကလေးတွေမှာ ကျောင်းမှ ကျွေးသည့် နေ့လယ်စာ ဖိုး ကို မထည့်ချင်ကြဘဲ ကျောင်းရှေ့မှ အပေါ်စား မုန့်များကို ဝယ်စားချင်ကြ၏။

သည်ကိစ္စနှစ်ခု ပြီးတော့မှ ကျွန်တော် အတန်းကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ မကြာခင်အတွင်း ခန်းမ ဆောင် ထဲသို့ တစ်ကျောင်းလုံး စုဝေးရတော့မည်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ခပ်သွက်သွက် ရေကြည့်လိုက်၏။ ခုံလေးဆယ့်ခြောက်လုံးတွင် လေးခုမှာ လစ်လပ်လျက်ရှိ၏။ လေးခုတစ်တန်း စီထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် စားပွဲမှ အားလုံးကို စီး၍ မြင်နေရ၏။ အတန်းထဲတွင် ၂၆ ယောက်မှာ မိန်းကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ တော်တော်များများက ဆေးဆိုးပန်းရိုက် လုပ်ထားသည့် မျက်နှာ ကို ကမန်းကတန်း ဆေးကြောလာပုံရ၏။

အရွယ်အားဖြင့် မငယ်ကြတော့သည့် မိန်းကလေးများ။ ဆရာလုပ်သူကို ငြိမ်ပြီး အကဲခတ်နေကြ၏။ ဂျစ်ပစီ ဆန်ဆန် အပေါ်စား နားကွင်းတွေ၊ လက်ကောက်တွေ ဆင်မြန်းလျက်။ ယောက်ျားလေး များက ပိုပြီး ညစ်ပတ်၏။ ဗရုတ်သုတ်ခ နိုင်၏။ ဆံပင်ပုံစံတွေကို အတူတူ ညှပ်ထားကြ၏။ အားလုံးလိုလို တီရှပ်နှင့်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့်၊ မျက်နှာတွေကလည်း ရှုသိုးသိုး။ အတန်း တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေပုံက စိတ်ချောက်ချားဖွယ်အတိ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျချင် သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ထိုစဉ်ခန်းမထဲတွင် စုဝေးရန် အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းထိုးသဖြင့် သူတို့ တစ်တွေ အလုအယက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြ၏။

ခန်းမဆောင် တစ်ဖက်ထိပ်ရှိ စင်မြင့်၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ထိုင်သည်။ ကလေး တွေက စင်မြင့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် တန်းစီထိုင်ကြပြီး ဆရာများက သူတို့နောက်မှ နေရာယူကြသည်။ မနက်ပိုင်း စုဝေးပွဲမှာ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ရိုးရိုးကလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘာသာရေး သွန်သင်မှု ဩဝါဒတွေ လုံးဝ မပါပါ။ သံပြိုင် မေတ္တာပို့ကြသည်။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများထဲတွင် ဂျူးကလေးတွေ ဘရင်ဂျီတွေ၊ နှစ်ခြင်းခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တွေ၊ မူဆလင်တွေ အစုံပါသည်။ သူတို့အားလုံး ဆုတောင်းခြင်း၌ သက်ဝင်ယုံ ကြည်ရာ တွင် တူညီကြလေသည်။ မေတ္တာပို့ ဆုတောင်းပြီး ဆရာကြီးက ကဗျာတစ်ပုဒ် ရွတ်သည်။ ပြီးမှ ရှိပင်နှင့် ဝိုက်ပဲလ်ဒီ၏ သံစုံတေး၊ ဓာတ် ပြားနှစ်ပုဒ်ဖွင့်သည်။ ဒေါင်ဒေါင် ဒင်ဒင် ကာလပေါ်တွေဆီကို ကလေးတွေ လုံးလုံးလျားလျား ပါမသွားအောင် ဆွဲဆောင်ခြင်းဖြစ်၏။ တေးသွားအဆုံး သံစဉ်ကလေး မေးမှိုန် ပျောက်ကွယ်သွားသည်

အထိ အားလုံး ငြိမ်ပြီး နားထောင် နေကြ သည်။ ကာလပေါ်ဂီတဖြင့် ကနေစဉ်တုန်းက ကဲ့သို့ပင် လေးနက်သိမ်မွေ့သည့် ဂီတတွင် တဒင်တော့ သူတို့ မျောပါတတ်ကြပါကလားဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိ၏။ မစ္စဘလင်းချစ်ကို ကျွန်တော် လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် လိုပင် ဆရာမလည်း တွေးနေသည် ထင်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

တေးနှစ်ပုဒ်ပြီးတော့ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို တစ်ကျောင်းလုံးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကျွန်တော့်နာမည် ကို ပြောပြပြီး " ဒီ-တန်း" ကို ကိုင်မည့် အကြောင်း သာမန် ကြေညာခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီး၏ အမူအရာမှာ ကျောင်းသူကျောင်းသား များရော ဆရာများပါ ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုမည်ဟု ယုံကြည် နေသည့် ပုံ။ အတန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ သူတို့အထိုင်ကျသည်အထိ ကျွန်တော် စားပွဲနံဘေးတွင် ရပ်ပြီး စောင့်နေ လိုက်သည်။ အားလုံး ငြိမ်မှ - " ဆရာ နာမည်ကို ဆရာကြီး ပြောပြလို့ မင်းတို့အားလုံး သိပြီးကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ့အနေနဲ့ မင်းတို့အားလုံး ချက်ချင်း မှတ်မိဖို့တော့ မလွယ်ဘူး၊ ဒီတော့ကော လက်ညှိုးထိုးပြီး မေးတာတို့ ဘာတို့ကို ရိုင်းတယ်လို့ မထင် ကြနဲ့။ ဟုတ်ပြီလား" ကျွန်တော်က အသံရော လေယူလေသိမ်းပါ အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုသာအောင် ကြိုးစားပြောသည်။

" ဆရာ မင်းတို့အကြောင်းကော၊ မင်းတို့ရဲ့ အရည်အချင်းကိုရော ဘာမှ မသိသေးဘူး။ ဒါကြောင့် ပထမဆုံး ဆရာ အဲဒါကို လေ့လာချင်တယ်။ မင်းတို့ တစ်ယောက်ချင်း စာဖတ်ပြတာ ဆရာ နားထောင်မယ်။ ဆရာက နာမည် ခေါ်လိုက်ရင် ကြိုက်တဲ့ စာအုပ်ထဲက ကြိုက်တဲ့ စာမျက်နှာကို ထဖတ်ပါ" ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကျောင်းခေါ်ကြိမ် မှတ်ပုံတင်ကို လှန်သည်။

" ကဲ ... ပါလ်မာ၊ တစ်ဆိတ် ထ ဖတ်ပြပါ "

တစ်တန်းလုံး ဝိုင်းကြည့်ရာသို့ ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ပါလ်မာဆိုသည့် ချာတိတ်က မျက်နှာနီနီ၊ အပေါ်ဝိုင်း တောင့်တောင့်၊ ခေါင်းကြီးကြီးနှင့်၊ မျက်လုံးအရောင်က ဖျော့တော့တော့။

" ကျေးဇူးပြုပြီး မတ်တတ်ရပ်ပါ"

ကျွန်တော် ထပ်တိုက်တွန်းလိုက်၏။ သူက ချီတုံချတုံ အမူအရာဖြင့် အတန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ထ ရပ် လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ခပ်လေးလေး ဖတ်သည်။ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့်။

" ရပါပြီ၊ ဒါလောက်ဆို တော်ပါပြီ၊ ကဲ ... ဘင်ဂျမင်၊ ဆက်ဖတ်ပါ"

ပါလ်မာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို အူကြောင်ကြောင် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။ သူ စာဖတ်ပုံမှာ လုံးဝ မနိပ်ပါ။ ဘင်ဂျမင်လည်း ပါလ်မာထက် မသာပါ။ နောက်သုံးယောက် ဆက်တိုက်။ ဆာပီယာနို၊ ဖဲလ်၊ ဒရိုတ်။ အားလုံး သူမသာ ကိုယ်မသာတွေချည်း။

" ဂျိန်းပါဆယ်၊ တစ်ဆိတ် ထ ဖတ်ပါ "

မတ်တတ်ထရပ်သည့် ကလေးမက ဆံပင်ရောင်ဖျော့ဖျော့၊ သေးသေးသွယ်သွယ်၊ ဖွံ့ထွားသည့် ရပ်သား များကို အချုပ်အချယ်မရှိ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားပုံရ၏။ ဝတ်ထားသည့် ဆွယ်တာက ခပ်ပါးပါး။ ကလေးမ၏ မိဘ များကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ သည်မျှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆင်ယင် ထုံးဖွဲ့ခွင့်ပေးပြီး ကျောင်းလွတ်သင့်ပါသလား။ ဖတ်ပုံကတော့ မဆိုးလှ။ စောစောက ကျောင်းသားများထက် စာသွားသည်။ သို့သော် အဓိပ္ပာယ်တော့ ပေါက်ပုံ မပေါ်။ အဖြတ်အတောက်တွေ မမှန်။

ဂျိန်းပါဆယ် ထ ဖတ်နေစဉ် နောက်ပိုင်းက ရယ်သံတွေ၊ တီးတိုးစကားသံတွေ ထွက်နေကြောင်း ကျွန်တော် သတိထား လိုက်မိသည်။ ဖတ်နေသည့် ကလေးမကို အနှောက်အယှက်မပေးဘဲ နောက်ဘက်တန်းများဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။ အရွယ် နှင့် အတန်းနှင့် မလိုက်တော့သော ကျောင်းသားတစ်ယောက် သူ့ခုံပေါ်တွင် ဘာတွေ လုပ်ပြ နေသည် မသိ။ မနက်က ဘတ်စကတ်ဘော ကွင်းထဲတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးသည့် ကျောင်းသားပင်။ နံဘေးမှ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က မရယ်မိအောင် ပါးစပ်တွေကို အတင်းစေ့ ထားကြ၏။

ကျွန်တော် အနားရောက်နေသည်ကို သူ မသိပါ။ သူ့လက်ထဲမှ အရာကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်တော် ဒေါပွ သွားသည်။ ကော်ရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်၊ ကိုယ်တုံးလုံး မိန်းမရုပ်၊ ကမ္ဘာလုံးကလေးကို ခွစီးထားသည့် အရုပ် ကလေး။ ကမ္ဘာလုံးကို လက်ဖြင့် ညှစ်လိုက်သည့်အခါ အမျိုးသမီး၏ ရင်သားအစုံသည် ရှေ့သို့ မတရား စုထွက်လာသည်။ " မင်း ... အဲဒါ ချထားလိုက်စမ်း " က အရုပ်ကို ခပ်တည်တည် စားပွဲထဲ ပြန်ထည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မထီမဲ့မြင် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ရန်လို မုန်းတီးသည့် အကြည့်မျိုး။ ထို့နောက် စားပွဲထဲမှ လက်ကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ဆွဲထုတ်သည်။ စားပွဲအဖုံး ပုန်းခနဲ ကျသံသည် အခန်းထဲတွင် ဟိန်းထွက်သွားသည်။ စာဖတ်နေသည့် ကလေးမ ရုတ်ခြည်း ရပ်သွားသည်။ တစ်တန်းလုံး ကျွန်တော့်ကို ပိုင်းကြည့်နေကြပြီ။ ရင်ထဲမှ ဒေါသလှိုင်းသည် လည်ချောင်းဝအထိ ဆောင့်တက်လာ၏။ သို့သော် ကျွန်တော် အချိန်မီ စိတ်ထိန်း လိုက်နိုင်၏။ စားပွဲဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး ခပ်မဆိတ် နေလိုက်သည်။ ဒုတိယအသံက ကျွန်တော့်ကို သတိပေး နေ၏။

" စိတ်ကို ထိန်းထား ... စိတ်မတိုနဲ့ "

" ပေါ်တာ၊ မင်းအလှည့် ... ဖတ်စမ်း "

ပေါ်တာက ခပ်ဝ၊ အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်း၊ အတန်းထဲတွင် အတောင့်ဆုံး။ စာဖတ်ပုံလည်း မဆိုးလှ။ တော်လောက်ပြီဟု ကျွန်တော်က လက်ကာပြတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးပြသည်။

" ပေါ်တာ ... ထိုင် " ကျွန်တော့်အသံ မာနေသည်။

" ဒီစာအုပ်ဟာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ ရေးထားတယ်ဆိုတာတော့ မင်းတို့အားလုံး လက်ခံကြလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဒီဘာသာဟာ မင်းတို့ရဲ့ ဘာသာ၊ မင်းတို့ ဘိုးဘွားတွေရဲ့ ဘာသာ၊ မင်းတို့ ဖတ်တာတွေ နားထောင်ပြီး မင်းတို့တစ်တွေ တမင်များ လုပ်ဖတ်နေကြ

တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ဘာသာစကားကို ကိုယ် နားမလည်ကြလို့လားလို့ ဆရာ သံသယ ဖြစ်လာတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ပေါ့လေ။ ဆရာက ညွှတ်တဲ့ ကျောင်းသားတွေ ရွေးခေါ်မိလားတော့မသိဘူး။ မင်းတို့အထဲမှာ ဒါထက်တော်တဲ့ လူတွေ ရှိချင် ရှိဦးမှာပေါ့။ ကဲ ... ဆရာ့ကို ဘယ်သူ ထဖတ်ပြဦးမလဲ "

ခဏ တွေသွားကြသည်။ တစ်အောင့်နေမှ နောက်ဆုံးတန်းက လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပြသည်။ မနေ့က ကျွန်တော်နှင့် တိုးမိမလိုဖြစ်သည့် ဆံပင်နီနီနှင့် ကောင်မလေး သည်တစ်ယောက်က ကျန်ကျောင်းသူ တွေ နှင့် မတူဘဲ သေသေသပ်သပ် ဝတ်စားထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

" မင်းနာမည် "

" ဒဲယား၊ ပါမလာဒဲယား "

" ကဲ ... ဖတ် "

သူ စဖတ်သည်။ လူးဝစ်စတီဗင်ဆင်၏ " ရတနာကျွန်း " မှ အပိုဒ်တစ်ပိုဒ်။

" ... သစ်သော့သီးစည်ထဲသို့ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး ဝင်လိုက်သည်။ အထဲတွင် သစ်သော့သီး တစ်လုံးမျှ မရှိတော့ ... " ကလေးမ၏ အသံကသာသည်။ ဌာန်ကရိုက်မှုန်သည်။ စာပိုဒ်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ဖတ်သွားသည်။ ဝတ္ထုထဲက ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသော ချာတိတ်ကလေး၏ ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။ စာပိုဒ်ဆုံးသွားတော့ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။ မခံချင်စိတ်ကလေး ခေါင်းထောင်လာပြီ။ အစွမ်းပြလိုက်ရလို့ ကျေနပ်သွား သည့် ပုံမျိုး။ ပြီးတော့ ဆက်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။

" ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပါမလာဒဲယား၊ ကဲ ... နောက် ဘယ်သူဖတ်ဦးမလဲ "

ဘယ်သူမှ မလှုပ်ကြတော့။ သည်တော့မှ စာဖတ်ခြင်းအကြောင်းကို ကျွန်တော် ရှည်ရှည်ပေးပေး ရှင်းပြရ သည်။ စာအုပ်ကို လှန်ဖတ်ပြလိုက်၊ လမ်းလျှောက်လိုက်၊ ရှင်းပြလိုက်၊ ဝေဖန်ချက် ပေးလိုက်နှင့်။ သူတို့အားလုံး မလိုတမာ မျက်နှာပေးနှင့် ငြိမ်နေကြ၏။ သို့သော် နားတော့ ထောင်နေကြသည်။ ဒါလောက် ထိန်းနိုင်လျှင် တော်ပြီ။ ခေါင်းလောင်းထိုးသံကြားတော့ ဆရာရော တပည့်တွေပါ ဝမ်းသာသွားကြ၏။ မနက်ပိုင်း နွားနို့သောက်ဖို့ သူတို့ ဝမ်းသာအားရ ပြေးထွက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း စားပွဲတွင် ထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်ချိန်အတွက် စဉ်းစားခန်း ဝင်ရဦးမည်။ အခန်းတံခါး ခေါက်သံနှင့်အတူ ဆရာမ ကလင်တီ လက်ဖက်ရည် နှစ်ခွက်ကိုင်ပြီး ဝင်လာသည်။ တစ်ခွက်ကို ကျွန်တော့် စားပွဲပေါ် ချပေးသည်။ ကျွန်တော်က ယဉ်ကျေးစွာ မတ်တတ်ထကြိုတော့ ဆရာမက လက်ကာ ပြုပြီး မလိုကြောင်း ပြောကာ သူကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်တော့်စားပွဲတွင် တင်ပါးလွဲဝင်ထိုင်သည်။

" ဆရာ လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်နေမှာပဲ ဆိုပြီး လာပို့တာ၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဆရာ "

" အင်း ... သိပ်မဆိုးပါဘူး။ ချာတိတ်တစ်ယောက်တော့ တော်တော်ဆိုးပုံရတယ် ဆရာမ " အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်သည်။

" ဆရာ အဲဒီအရပ်ကို ဘာလုပ်ပစ်လိုက်သလဲ ဟင် "

" ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး ဆရာမ၊ ကျွန်တော် သူ့ဆီက တောင်းမယူလိုက်ပါဘူး၊ သိမ်းထားဖို့ပဲ ကျွန်တော် ပြော လိုက်ပါတယ် "

ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို အကြာကြီး အကဲခတ်နေပြီးမှ-

" ဒါထက် ဆရာနာမည် ဘယ်သူ ... "

" ဘရိတ်ဂိတ်ပါ ဆရာမ "

" သိပါတယ် ဆရာကလဲ၊ ရှေ့က နာမည်ကို ပြောတာ "

" ရစ်ကဲပါ ဆရာမ၊ ရီကာဒိုရဲ့အတိုပေါ့ "

"ကျွန်မ ရှေ့နာမည်က ဗီဗီယံပါ။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးက ကလင်တီပဲ ခေါ်နေကြတယ်"

" ဆရာမနဲ့ အဲဒီနာမည် လိုက်ပါတယ်၊ ခပ်ထက်ထက်ပေါ့ "

အင်း ... အဲဒီလို ပြောကြတာပဲ၊ ထားပါလေ။ ဒီမယ် ဆရာရစ်ကီ၊ ဆရာ နားလည်ထားဖို့ တစ်ချက်၊ နှစ်ချက် ကျွန်မ ကြိုပြောထားချင်တယ်။ ကလေးတွေအပေါ် ထားတဲ့ အဘိုးကြီး သဘောထားကို ကျွန်မတို့အားလုံး နားလည်ကြပါတယ်။ သူတို့ကို ဘယ်လို သင်ကြရမယ်ဆိုတဲ့ သူ့ခံယူချက်ကိုလည်း သဘောပေါက်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်က ပြန်စဉ်းစားတော့ ဆရာကြီးရဲ့ ဝါဒဟာ သူ့ရုံးခန်းလုံခြုံရေးအတွက် သိပ်နိပ်ပြီး စာသင်ခန်းတွေထဲမှာ အကောင်အထည်ဖို့ကျတော့ မလွယ်ဘူးဆရာ။ ကဲ ... ကလေးတွေဘက်က ပြန် ကြည့်ရအောင်။

" သူတို့ဟာ အိမ်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်စရိုက်၊ မိဘစရိုက်တွေရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုအောက်မှာ နေကြရတယ်။ သူတို့ဟာ အပေါင်းအသင်းချင်း ဆဲရေးတိုင်းထွာ ပြောတတ်ကြပေမယ့် သူတို့မိဘတွေ၊ တစ်ကိုအစ်မတွေနဲ့ကျတော့ မပြောရဲကြပါဘူး။ ဘယ်ပြောရဲမလဲ၊ အတီးရခံရမှာကိုး။ အဲ ... ကျောင်းမှာ အတီးမခံရတော့ သူတို့ပါးစပ်က စိတ်ကြိုက်ထွက်နေ တော့တာပဲ။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်လာသလဲဆိုရင် ကောင်မလေးတွေဆီကိုပါ အဲဒီ ဖရူသယံ စာတွေ ကူးစက်ပြီး မကြားဝံ့မနာသာ စကားလုံးတွေဟာ သူတို့အတွက် ဘာမှ မထူးဆန်းတော့ဘူး၊ လွယ် လွယ်ပဲ လိုက်ပြောကုန်ကြရော။

" အဲဒီတော့ လည်စင်းခံရတာက ဘယ်သူလဲ၊ အတန်းပိုင် ဆရာလေ။ လက်ပိုက်ကြည့်နေလေ သူတို့က ပိုကဲလာလေပဲ။ မဟုတ်ဘူးလားဆရာ"

"အမှန်ပဲ ဆရာမ "

" အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့လည်း ပြန်စဉ်းစားကြရမယ်။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုတော့ မထိခိုက် အောင် လုပ်ကြရမှာပဲ။ ကျွန်မ သဘောကတော့ သူတို့ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူး။ သူတို့ကို ထိရင် ခုနစ်သံချီတက်ပြီး တုံ့ပြန် တယ်ဆရာရဲ့။ အဲဒီအခြေအနေထဲကပဲ ဘယ်သူဟာ ဗိုလ်လဲဆိုတာတော့ သူတို့သိအောင် လုပ်ရတယ်။ အဲဒါ မလုပ်လို့ မရဘူး။

" သူတို့တစ်တွေ ဂရေ့စ်ကို လန့်ကြတယ်။ ဆရာမကြီး ဒရူးကိုလည်း လေးစားကြ တယ်။ အဘွားကြီးက ကြည့်တော့ ဘဲငန်းကိုတောင် မခြောက်ရဲသလို ထင်ရပေမယ့် ဒေါပွလာရင် သိပ်ကြမ်းတာ "

" ကျွန်မကျတော့ တစ်မျိုး၊ ဒီရပ်ကွက်သူမုန်းသူတို့အားလုံး သိကြတယ်လေ၊ တစ်ခွန်းမှ အတင်မခံဘူး။ ဆရာလည်း တစ်ချက်မှ အကြောမခံနဲ့၊ ဆရာ့ကို သူတို့ တက်နင်းသွားလိမ့်မယ်။ ဟက်ကမန်း ဆိုတဲ့ ငတုံးကြီးက သူတို့နဲ့ သွားရောတယ်လေ၊ မျက်နှာသာပေးလွန်းတော့ သူ့ကို ခွစီးကြတော့တာပေါ့ " ဆရာမက စကား ခဏရပ်ပြီး " ဆရာ လက်ဖက်ရည်တွေ အေးကုန်ပြီ၊ သောက်လိုက်ပါဦး" ပြောပြောဆိုဆို စားပွဲပေါ်မှ လျှောဆင်းလိုက်သည်။

" တစ်ခု မြဲမြံမှတ်ထား ဆရာ၊ သူတို့ ပြောတာတွေ ဘယ်တော့မှ မယုံနဲ့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံနဲ့" ဟု ပြောကာ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် နှစ်လုံးကို ကောက်ယူပြီး သွက်လက်မြူးကြွသော ခြေလှမ်းများဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

" ကျွန်တော် မှတ်ထားပါ့မယ် ဆရာမ "

အတန်းထဲသို့ သူတို့ ရောက်မလာခင် သင်ပုန်းကို သုံးချောင်းထောက်ပေါ်တွင် နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကျွန်တော် စောင့်နေ၏။ အတန်းထဲတွင် လူပြန်စုမိလျှင် စုမိချင်း ကျွန်တော် စသင်တော့သည်။

" ဆရာတို့ သင်္ချာ လုပ်ကြရအောင်၊ အလေးချိန်နဲ့ အတိုင်းအထွာက စမယ်၊ စောစောက စာဖတ်လေ့ကျင့် ခန်းလိုပဲ မင်းတို့အခြေခံကို ဆရာသိချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ပြည့် ပြည့်စုံစုံ ဖြေကြပါ။ အဗာဒီပိုစ်ရဲ့ အလေးချိန်ဇယားကို ဘယ်သူ ရသလဲ"

" အဗာ ... ဘာဖြစ်တယ် "

" အဗာဒီပိုစ် "

ကျွန်တော်က ပီပီသသ အသံထွက်ပြလိုက်ပြီး ထပ်ရှင်းသည်။

" ဈေးဆိုင်တွေမှာ သုံးနေတဲ့ အလေးချိန်စနစ်လေ "

" အား ... သိပြီ၊ သိပြီ "

အတန်းထဲတွင် ဗလအတောင့်ဆုံး၊ မျက်နှာနီစပ်စပ် တစ်ယောက်က ကုလားထိုင်တွင် အခုံသားထိုင်ပြီးဖြေ သည်။

" ဟဲဗီးဂိတ်၊ လိုက်ဟဲဗီးဂိတ်၊ ခရုဇာဂိတ်၊ လိုက်ဂိတ်၊ ဘင်တန်ဂိတ်၊ ဖယ်သာဂိတ် ... "

သူက သူငယ်တန်း ကလေးတစ်ယောက်လို လက်ချိုးရေတွက်ရင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြ သည်။ သည်တော့မှ သူက ထပြီး သူ့အတွက် ရယ်ပေးသည့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများကို ဦးညွတ် အလေးပြုသည်။ ပြောင်စပ်စပ် အမူအရာဖြင့်၊ အလွန် ဟာသမြောက်သည့် ပြက်လုံးဖြစ်ပါ၏။ တခြားတစ်နေရာမှာ သာဆိုလျှင် ကျွန်တော် အနှိပ်ရယ်မိမည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် အတန်းထဲမှာ ဖြစ်နေသည်။ ဆရာမ ကလင်တီ၏ အမှာစကားများသည် ကျွန်တော့် နားထဲတွင် ပဲ့တင်နေသည်။ သူတို့ အရယ်ရပ်သည်အထိ ကျွန်တော် လက်ပိုက်စောင့်နေလိုက် သည်။ အားလုံး ငြိမ်သွားတော့မှ -

" မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ "

" ဒင်ဟန် "

"ကောင်းပြီ ဒင်ဟန်၊ မဆိုးပါဘူး။ မင်း ဖြေသွားတာတွေလည်း အလေးချိန်နဲ့ ပတ်သက်သင့်သလောက် ပတ်သက်ပါတယ်။ ဒါထက် မင်း လက်ပု၊ ပါသနာပါတယ် ထင်တယ် "

" သိပ်ပါတာပေါ့ "

သူက ပခုံးတွန်းပြီး ဖြေရင်း မျက်စိကို မှေးကာ အတန်းထဲသို့ ပုတီးကြည့်သည်။

" ဟုတ်လား၊ ဟုတ်ပြီလေ။ ဆရာပြောတဲ့ အလေးချိန်ဇယားကို မရဘဲ အလေးချိန်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းကို သိတယ်ဆိုတော့ မင်း ငတုံးတစ်ယောက်တော့ ဟုတ်ဟန် မတူဘူး "

သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးပျောက်ကွယ်သွားသည်။

" ကဲ ... နောက် ဘယ်သူ ပြောနိုင်သလဲ "

" တန်၊ ဟန္တီတ်၊ ကွာတ၊ ပေါင်၊ အောင်စ "

ကျွန်တော့် ရှေ့တည့်တည့်က ထွက်လာသည့် အသံ။ ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ မနေ့က စီးကရက် ခိုးသောက်နေသည့် ချာတိတ်။

မှန်တယ်၊ မင်းနာမည် ပြောပါဦး "

" တစ်၊ တစ်ဂျက်ဆင် " ကျွန်တော် နည်းနည်း အားတက်လာသည်။

" အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုလို၊ အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစုလို နိုင်ငံတွေမှာ ဒီဇယားကိုပဲ အသုံးပြုကြပေမယ့် ပေါင် တို့ တန် တို့ ပဲ သုံးပြီး စတုတို့ ဟန္တီတ်တို့ ဘယ်တော့မှ မသုံးဘူး။ သူတို့ဆီမှာ လူတစ်ယောက်က သူ့ကိုယ် အလေးချိန်ကို ပေါင် ၁၇၀ လို့ပဲ ပြောတယ်။ အင်္ဂလန်မှာလို ၁၂ စတု ၂ ပေါင်လို့ မပြောဘူး။ အဲဒါ ခရစ်ဝိတ်တန်လား မသိဘူး "

" မဟုတ်ဘူး၊ ဂေါ်လ်တာဂိတ် " ဒင်ဟန် အသံ။ အပေါ်စီးက ယူပြောသည့်ဟန်။

" ဩော် ဂေါ်လ်တာဂိတ်လား၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒင်ဟန်၊ နောက် အလေးချိန်တွေ ရှိသေးတယ်။ ထရိုင်ဂိတ် ဟာ ကျောက်မျက်ရတနာတွေနဲ့ ရွှေတို့ ငွေတို့ ရွှေဖြူတို့ကို ချိန်တွယ်တယ် "

" စိန် ဟာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေပဲ "

နောက်တန်းမှ ထွက်လာသည့်အသံ။ တရားခံကို ကျွန်တော် မမိလိုက်။ ပါးခနဲ ပိုင်းရယ်ကြသည်။

" တို့တော့ စိန် မမက်ပေါင် "

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ကျောင်းသူတစ်ယောက်။ သူ့လည်ပင်းမှ အပေါစား ရောင်စုံပုတီးကို ချွတ်ပြီး အားလုံးမြင်သာအောင် မြှောက်ပြသည်။

"ပုလဲကလေး တွေ ဘယ်လောက်လှသလဲ"

အမူအရာ က ပြောင်စပ်စပ်နှင့်။ အသံကို ကြောင်သံပေါက်အောင် လုပ်ပြောသဖြင့် တစ်တန်းလုံး ပွဲကျသွား ပြန်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ကျွန်တော် လုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်။ မြန်မြန်လုပ်ရတော့မည်ဟု သဘောပေါက်လိုက်၏။ ကျွန်တော့် ဂုဏ်ကို သူတို့

မောက်ကျော် စော်ကားလာပြီလေ။ ဆရာသစ်တစ်ယောက်၏ အစပိုင်း အားနည်းချက်ကို အခွင့်ကောင်းပြီး သူတို့ စိန်ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်မည်။ ဆရာမ ကလင်တီကြိုတင်သတိပေးသည့် အတိုင်း ကြုံနေရပြီ။ ကဲ ... သူတို့က တိုက်ပွဲခေါ်သံ စမှတော့ ... သူတို့ရယ်သံတွေကို လွှမ်းသွားအောင် အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်ပြီး ဟန့်လိုက်သည်။

" ဟေ့ ... တော်လောက်ပြီ၊ မင်းတို့တစ်တွေ ဟာသဉာဏ်ရွှင်တာကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရာတိုင်းကို ရယ်စရာ လုပ်ပစ်တာကတော့ အောက်တန်းကျတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာစကားနဲ့ရေး ထား တဲ့ စာကို မင်းတို့ ကောင်းကောင်း မဖတ်နိုင်ကြဘူး။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာ သုံးနေတဲ့ အလေးချိန် စနစ်ကို မကျေညက်ပါဘူး။ ဒါကိုလည်း မင်းတို့ရယ်စရာလုပ်ပစ်တယ်။

" လူတော်တော်များများကို ဆရာတွေဖူးတယ်။ သူတို့ရဲ့ အောက်တန်းကျမှု၊ အကြားအမြင် နည်းမှုတွေ ကြောင့် သူတို့ခမျာ စိတ်ဓာတ်တွေကျကြတယ် မင်းတို့ကတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘယ် လောက်ပဲ ချာတူးလန်နေနေ ပျော်ပျော်ပဲ၊ ဟုတ်စ " ကျွန်တော် သူတို့ကို ရေရေလည်လည် ပြန်လှောင် လိုက်သည်။ "ဒီတော့ ဆရာအနေနဲ့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မြင်လာပြီ။ တပည့်တို့နဲ့ ဆရာနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး စာသင်ကြမယ်။ မင်းတို့မှာ ဟုတ်တိပတ်တိ ပညာမသင်ရသေးဘဲနဲ့ ဒါလောက် ပျော်နေရင် ဒါထက်ပညာတွေတက်လာတဲ့အခါ ဒါထက်ပိုပျော်စရာ ကောင်းလာမှာပေါ့။ ဆရာ အဲဒီအတိုင်း မျှော်လင့်တယ် " သူတို့ မျက်နှာကလေးတွေ နီရဲလာကြသည်။ အပြုံးတွေ လွင့်ပြယ်သွားပြီး "သေလိုက်ပါလား " ဟူသည့် တီး တိုးသံများ ကြားလိုက်ရ၏။ ဒေါသ ထွက်နေသည့် မျက်လုံးပေါင်းများစွာ ကျွန်တော်ထံတွင် စုရုံးနေကြ၏။ ကိစ္စမရှိပါ။

" ကဲ ... အတိုင်းအထွာကို ကြည့်ကြရအောင်၊ အလျား တိုင်းထွာမှုကို ပထမ စမယ်၊ အလျား တိုင်းထွာမှု ဆိုတာ ဘာလဲ ... ဒင်ဟန် "

" သိဘူး "

" နောက် ဘယ်သူ သိသေးလဲ "

" လက်မ၊ ပေ၊ ကိုက်၊ ဖာလုံ၊ မိုင် "

မျက်နှာတွင် မဲ့ခြောက် တွေ နိုင်းချင်းနှင့် ဝဝကစ်ကစ် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထ ဖြေသည်။

" မှန်ပါတယ်၊ အလျားကို တိုင်းခြင်း ဖြစ်တဲ့အတွက် အလျားတိုင်းထွာမှုလို့ ခေါ်တယ် "ဟု အစချီပြီး တိုင်း တာမှု၏ သမိုင်းကို ကျွန်တော် ရှင်းပြသည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ်သုံးစွဲသည့် အဆင့်ကို မည်သို့ မည်ပုံ ရောက် လာသည်ကို ပြောပြသည်။ သူတို့ ငြိမ်နားထောင်နေကြ၏။ နေ့လယ်စာ စားဖို့ ခေါင်းလောင်း ထိုးသည် အထိ မနားတမ်း ကျွန်တော် ဆက်သင်နေသည်။ နေ့လယ်စာ စားဖို့ စားသောက်ခန်းမထဲသို့ ကျွန်တော် မဆင်းဘဲ နေလိုက်သည်။ မနေ့ကတည်းက ကျွန်တော် စား လို့မရခဲ့ပါ။ ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံတွေ ဆူညံနေသည့် အခန်းထဲတွင် ကျွန်မ မစားတတ်ပါ။ ထို့ ကြောင့် အမေက ထမင်းချိုင့် ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ အေးအေးဆေးဆေး စားဖို့ ဆရာများ အခန်းသို့

ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့၏။ မထင်ဘဲနှင့်နန်းချည့်ချည့် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်ထားသည်နှင့် တခြားစီ ဖြစ်နေ သည့် ကျောင်းဆရာ ဘဝပါတကား။ အခန်းထဲတွင် ကျွန်တော် ထိုင်မိသည်နှင့် မစ္စဘလင်းချွန် ဝင်လာသည်။

" ဟင် ... ဆရာလည်း အောက်မှာ စားလို့ မရဘူးထင်တယ် "

ဆရာမက ပြောပြောဆိုဆို သူ့ချိုင့်ကို ဖွင့်သည်။

" ဟုတ်ကဲ့၊ အစားအသောက်ကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဆူလွန်းလို့ ဆရာမရယ် "

" ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပဲ၊ အိမ်က ပါလာတာ မစားချင်တဲ့ နေ့ကျရင် လမ်းထိပ်က ဂျူးစားသောက်ဆိုင် ကလေးမှာ သွားစားတယ်၊ ဆိုင်ရဲ့ အပြင်အဆင်က မသားနားပေမယ့် အစားအသောက် ကတော့ ကောင်းသား "

မကြာခင် ကျွန်တော်တို့ တောအကြောင်း တောင်အကြောင်းများကို အေးအေးလူလူ ပြောဖြစ်သွားကြသည်။ ဂီတ၊ စာပေ နှင့် ပြဇာတ်၊ ရုပ်ရှင်က အစ အကြိုက်ချင်း တူနေကြ၏။

" ဆရာ ဒီနေ့မနက် တော်တော် အံ့ဩသွားတယ် ထင်တယ် "

" ကျွန်တော် ... ဟုတ်လား၊ ဘာပြုလို့လဲ ဆရာမ "

" စုဝေး ခန်းမထဲမှာတုန်းက ပြောတာပါ။ ကျွန်မလည်း ရောက်စက ဂန္ထဝင် သီချင်းကြီးတွေကို သူတို့ ငြိမ်ငြိမ် ဆိမ်ဆိမ် နားထောင်ကြမယ် မထင်ခဲ့ဘူး "

" ဂန္ထဝင်တေးတွေမှာ ထရမ်းပက်က တစ်မျိုးထိန်းတယ် ဆရာမ၊ သိပ်မြိုင်တာပဲနော် "

" ဆရာပြောတာ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ သီချင်း တွေ မထပ်အောင် ဖွင့်ပေးတဲ့ အစီအစဉ်လည်း ကောင်းပါတယ်၊ ဒါထက် ဒီနေ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဆရာ " မနက်ပိုင်း အတွေ့အကြုံကို ကျွန်တော် ဖောက်သည်ချလိုက်သည်။

" ဒုက္ခပါပဲ ဆရာရယ်၊ ဆရာ ဝက်စတန် ပြောတာမှန်များ နေပြီလား မသိဘူး "

" ပြောဖို့တော့ စောပါသေးတယ်လေ၊ ဆရာမ ကလင်တီ ပြောသလို လုပ်ရမှာပဲ "

" ဪ ... ကလင်တီ က ဆရာ့ကိုလည်း စည်းရုံးထားပြီးပြီကိုး "

ကျွန်တော် ဆရာမ၏ မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ အပြုံးမျက်နှာတွင် မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်မှ မတွေ့ရ။

" စည်းရုံးတယ် ရယ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အတန်းကို ထိန်းဖို့ သူပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်သင့်လုပ်ရမှာပဲ "

နေ့လယ်စာ စားပြီးလို့ ဆရာ ဆရာမတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဝင်လာကြတယ်။ အားလုံးက ကျွန်တော့် မနက်ခင်း အတွေ့အကြုံအကြောင်း ပိုင်းမေးကြသည်။ မစ္စကဒူဂျက်က- " သူတို့ကို သိပ်လည်း ကြမ်းလို့မရဘူး ဆရာ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူတို့ ထိခိုက်နစ်နာအောင် လုပ်တာ မဟုတ် ပါဘူး။ အဲဒါတော့ စိတ်ချပါ။ ဆရာသူတို့ကို နားလည်လာရင် သူတို့ သိပ်မဆိုးကြောင်း တွေ့ပါလိမ့်မယ် " ဆရာမ ကလင်တီ ပြောထားသည့် ဆရာမကြီး အကြောင်းကို စဉ်းစားမိပြီး ကျွန်တော် ပြုံးနေလိုက်သည်။

" သူတို့ကိုတော့ နားလည်အောင် လေ့လာရမယ် "

မှတ်ဆိတ်မွေးများအောက်မှ ထွက်လာသည့် ဆရာဝက်စတန်အသံ။ ပါးစပ် လှုပ်သည်ကို မမြင်ရ။

" ဆရာက သူတို့ကို နားလည်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား "

ဆရာမ ကလင်တီက ခပ်ရွှင်ရွှင် မေးလိုက်သည်။ ဆရာမသည် ဆရာ ဝက်စတန်ကို ချောင်ပိတ် ဖမ်းချင်နေပုံ ရသည်။

" အတန်းထဲမှာတော့ သူတို့ ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်ကြသားပဲ "

" ဒါထက်ပိုပြီး ဆရာ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား "

" လူတွေက အဖြူကို အမည်းဆိုးနေကြတာပါ။ တကယ်က ကလေးတွေဟာ ဒါလောက် မဆိုးကြပါဘူး။"

မစ္စဒေါက်က လှပသည့် သူ့နှုတ်ခမ်းကလေးများကို သေသေသပ်သပ် ဖွင့်ပိတ်ပြီး တလေးတစား ဝင်ပြော သည်။ သူက အခန်းထောင့်တွင် မစ္စဖီးလစ်နှင့် တွဲထိုင်ပြီး တွတ်တွတ်ထိုးနေရာမှ လှမ်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တွင် ပြောစရာ ကုန်ပဲ မကုန်နိုင်သလို။ မစ္စဒေါက်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ရင်သားတွေက သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်အောင် မတန်တဆ ကြီးနေ၏။ လူမှားပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ် ရောက်နေသည့်အလား။

" ဘယ်သူမှ သူတို့ကို အမည်း မဆိုးပါဘူး၊ သူတို့ဘာသာ သူတို့ မည်းနေတာပါ" ဆရာဝက်စတန်က အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခွ စကားဖြင့် ထောက်ပြန်၏။

" အို ... ကျွန်မ ဆိုလိုတာ ဆရာ နားမလည်ပါဘူး "

" နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ပြောတာကို ဆရာမ နားမလည်တာပါ။ သူတို့အချင်းချင်း ပြောနေတာကို သွား နားထောင်ကြည့်ပါလား၊ ကြက်သီး ဖြန်းဖြန်း ထသွားမယ်၊ ဘာရောင်မှ ထပ်ဆိုးဖို့ မလိုဘူး၊ သူတို့ ဘာသာ မည်းနက်နေပြီသား၊ ဆရာ ဘရိတ်ဂိတ်က သူ့ရဲ့ အာဖရိက မှော်အတတ်နဲ့ ကလေးတွေကို ထိန်းပါလိမ့်မယ် ကျွန်တော် ဒီလူ့ကို ဘယ်လို နားလည်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ တစ်ဖက်သားကို ကလိချင်ပုံရသည်။ သို့သော် မျက်နှာ ကတော့ ပြုံးလို့။ ကျွန်တော်သည်းခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သည်ထက် ကဲလာလျှင်တော့ မလှုပ်နိုင် အောင် ပြန်တွယ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ခု လောလောဆယ်တော့ တိုရေရှားရေ ရထားသည့် အလုပ် ကလေး သူတို့ ကြောင့် အထိမခံနိုင်ပါ။

မစ္စက် ဒရူးက အေးစက်စက်အသံဖြင့် ဝင်မေးသည်။

" ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆရာ၊ ဘာမှော်အတတ်လဲ ကလင်တီပြောတာ ဟုတ်လောက် သည်။ အဘွားကြီးသည် လူပုံ နနယ်ပေမယ့် ကြမ်းစရာရှိလျှင် ကြမ်းမည့်ပုံ။ သည်တော့မှ ဝက်စတန် ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဘာမှမဟာတော့။ မစ္စဘလင်းချဒ် ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လျှို့ဝှက်နက်နဲစွာ ပြုံးနေ၏။ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် အများစု အနေဖြင့် ကျွန်တော့် ဘက်က ရှိကြကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ကို သူတို့ တန်းတူ ရည်တူ လက်ခံကြပါသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် အရေးကြီးဆုံး မဟုတ်ပါလား။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဘာမှ အခက်အခဲမရှိဘဲ စာသင်ချိန်များ

ကုန်လွန်သွားသည်။ သို့သော် ကျေနပ်ခြင်းတော့ မရှိလှ။ သူတို့တစ်တွေ ဆူဆူညံညံ မလုပ်ကြတော့ပါ။ မရယ်ကြတော့ပါ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကကုကောစ မလုပ်ကြတော့ပါ။ သို့သော် စာကို စိတ်ပါလက်ပါ မသင်ကြ။

သင်ကြားပို့ချချက်ကို နားထောင်သည်။ ခိုင်းလျှင် လုပ်သည်။ စက်ရုပ်များနှင့် တူနေ၏။ မနက်ပိုင်းက အခြေအနေကို ပြောင်းပြန်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော်က လိုက်လိုက်လျောလျော ဆက်ဆံသည်။ ရွှင်ရွှင်ပျပျ စာ သင်သည်။ သို့သော် သူတို့က အကွက်ချောင်းနေသလို၊ ကျွန်တော့်အမှားကို စောင့်နေသလို မှုန်တေတေ မျက်နှာပေး တွေနှင့်။ အားလုံးတော့ကား မဟုတ်။ တစ်ဂျက်ဆင် ဆိုသည့် ချာတိတ်က ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးလိုဟန်။ ကျွန်တော့်ကို ဆန့်ကျင်မည့်ပုံ မပေါ်သည့် နောက်တစ်ယောက်က ပက်ထရစ်ဖာမင်။ မျက်နှာရှည်ရှည်နှင့် ညာဏ်ကောင်းပုံရသည်။ သူ့ဆံပင်တွေက မျက်စိရှေ့တွင် တိုးလိုးတွဲလောင်းနှင့်။

ကျွန်တော် စိတ်ပင်စားသည့် နောက်တစ်ယောက် ရှိသေးသည်။ ဗလတောင့် တောင့်၊ အသားညိုညို၊ အဖြူ စစ်စစ် မဟုတ်ပါ။ ကပြားဖြစ်မည်။ နာမည်က လောရင့်စ်ဆီးလ်။ သူတို့ တိုက်ရိုက်မမေးလျှင် ဘယ်တော့မှ စကားမပြော။ ပတ်စားဆင်ယင်မှုကတော့ အားလုံးကဲ့သို့ပင်။ တီရှပ်၊ ဂျင်း ဘောင်းဘီနှင့်။ သို့သော် သူက ပို ကြည့်ကောင်း သည်။ အများတကာထက် ထူးခြားနေ၏။ အနေတည်သည်။ သူများတွေနှင့် အတူလိုက်ပြီး ဗရတ် မကျ။ တစ်ဂျက်ဆင် လို ကျွန်တော် နှင့် ရင်းနှီးလိုဟန်လည်း မပြ။ စာလည်း တော်၏။

ညနေပိုင်း အိမ်အပြန် ကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း ဈေးဆိုင်ကလေးတစ်ခုတွင် ကြော်ငြာ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆိုင်းဘုတ်တွင် ကတ်ပြားကလေးပေါင်းများစွာ ချိတ်ထားသည်။ အိမ်ခန်း၊ ဘော်ဒါဆောင် ငှားချင်သူများ၊ လိုချင်သူများ၏ ကြော်ငြာတွေ။ ဆိုင်းဘုတ်ကို ကျွန်တော် ရပ်ကြည့်နေမိ၏။ ဘရင့်ပုဒ်မှာ ကျောင်းတက်ရသည်မှာ ပေးလံလှသည်။ ရေရှည် တွင် ပင်ပန်းလာမည် ဖြစ်၏။ ဆောင်းတွင်း ဆိုလျှင် ပိုဆိုးတော့မည်။ အနီးအနား တစ်နေရာလောက် ရနိုင်ရင် တော့ မဆိုးဘူးဟု စိတ်ကူးနေတုန်း ...။ ဆိုင်ထဲမှ လူကြီးတစ်ယောက် ကိုယ်တစ်ပိုင်း ထွက်လာပြီး -

- " ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ ဟင်" ဟု မေးလာသည်။
- " ဘာမှ မလိုပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကြော်ငြာတွေကို လိုက်ကြည့်နေတာပါ။ ဒီအနားတစ်ပိုက် မှာများ ရနိုင်မလားလို့"
- " ဪ ... ဒီ အနီးအနားမှာ အလုပ်လုပ်သလား "
- " ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဒီကျောင်းက ဆရာပါ"
- " ဆရာ ဟုတ်လား "
- အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး -

" နေရာတွေက မကောင်းပါဘူးကွယ်။ ကျောင်းဆရာနဲ့ မလျော်ပါဘူး၊ တစ်ခါ တစ်လေ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် အခန်းလေး တွေ ရတတ်ပါတယ်၊ ဒါတွေကတော့ မနိုင်ဘူး" ကျွန်တော် သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မမျှော်လင့်သည့် ပြန်ကြားချက်။

" နောက် လာကြည့်လေ၊ ဆရာနဲ့ လိုက်မယ့်အခန်းတွေ ရင် ကျုပ်ပြောပါမယ် "

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပြုံးဖြင့် ခွဲခွာခဲ့ကြသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ကူညီတတ်သူ၊ စိတ်ကောင်းရှိသူများနှင့် တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်အံ့ဩနေမိ၏။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဖေနှင့်အမေကို တစ်နေ့တာ အတွေ့အကြုံတွေ ပြန်ပြောပြသည်။ သူတို့ ရင်တမမ နားထောင်နေကြ၏။ ကျွန်တော့် အနေဖြင့် ကလေးများ၏ ယုံကြည်ကိုးစားမှုရရှိ အရေးကြီးကြောင်း ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အတည်ပြုကြသည်။ သောကြာ နေ့ မနက်တိုင်း တစ်ပတ်လုံး၏ လုပ်ရပ်များ ပြန်လည်သုံးသပ်မှု စာစီစာကုံး ရေးရသည်။ အဘိုးကြီး စိတ်ကြိုက် အတွေ့ဆုံး အချိန်ဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်သည် ကဏ္ဍလည်းဖြစ်၏။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်သည် တစ်ပတ်စာ ကျောင်းအတွေ့အကြုံကို သူ့စကားလုံးများဖြင့် ရေးကြ ရသည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဝေဖန်ခွင့်ရှိသည်။ ဆရာ ဆရာမများကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာအရရော စာသင်ပုံ စာသင်နည်း တွင်ပါ ဝေဖန်ခွင့် ပေးထား၏။ ဤသို့ ဝေဖန်သဖြင့် ကျောင်းသားများကို အပြုံးအတေးထားခြင်း၊ အပြစ်ပေး ခြင်းလုံးဝ မရှိစေရ။ သည်ကိစ္စကို ဆရာကြီးက ရှင်းပြသည်။

" ဒါဟာ ဆရာတွေ အတွက်ရော တပည့်တွေ အတွက်ပါ အကျိုးရှိတဲ့ စနစ်ပဲ၊ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ မကျေနပ်ချက် ကို ဖွင့်ချတော့မယ်ဆိုရင် ခံစားချက်နဲ့ ရေးတော့မယ်၊ အသေးစိတ် ရေးတော့မယ်၊ အဲဒီမှာ အင်္ဂလိပ်စာ အရေးအသား တိုးတက်လာမယ်။

" ကျောင်းသားတစ်ယောက်စီရဲ့ အပတ်စဉ် ဝေဖန်ချက်ကို ကြည့်ပြီး ဆရာတွေက သူတို့ရဲ့ တိုးတက်မှုကို တိုင်းတာ ရမယ်၊ ဆရာတွေ အတွက်လည်း အမြတ်ထွက်တယ်၊ သူတို့အပေါ် ကလေးတွေ ဘယ်လို မြင်နေ သလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ကို ရနိုင်လို့ပဲ။

" ဒီသင်နည်းကို သူတို့အများစု စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုရင် ဟိုသင်နည်းနဲ့ ပြောင်းသင်နိုင်တယ်၊ ဆရာတို့ တွေ့ လိမ့်မယ်၊ သည်ကလေးတွေရဲ့ ဝေဖန်ချက်တွေဟာ သိပ်မူတတယ်၊ သိပ်ရိုးသားတယ်၊ ကျုပ်တို့ဆရာတွေရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို သူတို့ မကြိုက်ရင်လည်း မကြိုက်တဲ့အကြောင်း ထောက်ပြလိမ့်မယ်၊ ဒါဟာ စိတ်ဆိုး စရာမဟုတ်ဘူး။

" နောက်ဆုံးအချက်ကတော့ သောကြာနေ့ စာစီစာကုံးတွေဟာ ဆရာတွေရဲ့ စာသင်ပုံ စာသင်နည်းကို ပြု ပြင်ဖို့၊ ဖြည့်စွက်ဖို့ အကြံပေးတဲ့ စာတမ်းတွေလည်း ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ တစ်ဦးချင်း အမြင် အပေါ် မှာရော၊ အများအမြင်ပေါ်မှာပါ၊ အခြေပြုပြီး ဆရာတွေအနေနဲ့ စီမံချက်တွေ ရေးဆွဲနိုင်တယ် "

ထို့ကြောင့် သောကြာနေ့ ရောက်လာသည့်အခါ ကျွန်တော့်ကို ကလေးတွေ ဘယ်လိုများ မြင်နေကြပါလိမ့်၊ ဘာတွေ ဝေဖန်ကြမှာပါလိမ့်ဆိုပြီး လန့်နေသည်။ နေ့လယ်စာ စားချိန်တွင် သူတို့ ဝေဖန်ချက် စာစီစာကုံး အချို့ ကို ကျွန်တော် ဖတ်သည်။

စိတ်ပျက်ခြင်းနှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ရင်ထဲတွင် ပေါသွားကြောင်း ဝန်ခံရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ထင်သလို သူတို့အတန်းကို လူမည်း ဆရာတစ်ယောက် ရောက်လာခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ် ယောက်တလေ ကမု ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်ခြင်းမရှိဘဲ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့က အကသင်တန်းတွင် ဓာတ်စက် ပျက်သွားသည့် ကိစ္စ ကို မကျေမချမ်း ဖြစ်နေကြသည်။ ပြီးတော့ မြို့နယ်လက်ပေးပွဲတွင် ပါဝင်ခွင့်ရ သဖြင့် ဝမ်းသာ အားရ ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော့်ကို ရှေးရှေးက ဆရာတွေလိုပင် မကြာခင်ပြေးရမည့် စာရင်းသွင်း ထားပြီး အချိန်ကုန်ခံ ဝေဖန်နေစရာ မလိုတော့ပါဟုများ သဘောထားကြလေသလား မသိပါ။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို သည်လို သဘောထား လျှင်တော့ ကျွန်တော် ညံ့လို့သာလျှင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူတို့ကို ထိုးဖောက်နိုင်ရန် နည်းလမ်းရှာဖွေ ကျွန်တော့် တာဝန်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့် အတန်းအတွက် ဆရာကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် အပတ်တကုတ် ကြိုးစားပါ၏။ ဤသို့ဖြင့် နေ့ရက်တို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။

စိတ်ပညာစာအုပ်တွေ ကျွန်တော် ဝယ်ဖက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် အတန်း တွင် ချသုံးလို့ရမည့် နည်း လမ်း တစ်ခုတလေမှမရ။ သူတို့နှင့် ကျွန်တော့်ကြားတွင် အလွန်ထူလဲသည့် မှန်ချပ်ကြီး ခြားနေဘိသို့ ရှိ၏။ ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ သူတို့နှင့် ဆက်ဆံရေးတွင် အဆင့်သုံးဆင့် ကျွန်တော်ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ပထမတစ်ပတ်က အသံတိတ် ဆန့်ကျင်သည့် ဆက်ဆံရေး။ ကျွန်တော် ခိုင်းသမျှ သူတို့ လုပ်သည်။ လုံးဝစောဒကမတက်။ သို့သော် စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်နည်းကားမျိုးတော့မဟုတ်။ အလုပ်ပြီးလျှင် ငှက်သုတေသီတစ်ဦးက ထူးထူးဆန်းဆန်း ငှက်တစ်ကောင်ကို ကြည့်သလို ကျွန်တော့်ကို ပိုင်းကြည့် နေကြ၏။

သူတို့စာအုပ်တွေကို အမှားအမှန်ခြစ်ရင်း၊ အမှတ်ပေးရင်း စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ အလုပ်ရှုပ်နေရပေမယ့် သူတို့ မျက်လုံးတွေ ကျွန်တော့်တွင် စိုက်လျက်ရှိကြောင်း အလိုလို သိနေ၏။ စိတ်လှုပ်ရှားမိသလို မခံချိ မခံသာ လည်း ဖြစ်မိ၏။ သို့သော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆက်ထိန်းထားရသည်။ ဘာသာရပ်အချို့ကို သရုပ်ဖော်ပုံများ၊ လက်တွေ့နမူနာများဖြင့် ကျွန်တော် တပင်တပန်း ကြိုးစားသင်သည်။ သူတို့ နားလည်လွယ်အောင် သူတို့ဘဝနှင့် နီးစပ်သည့် ပုံပမာများကိုသာ သုံးသည်။ သင်္ချာသင်သည် ဆိုပါစို့။ သူတို့ မိဘများရဲ့ ဝင်ငွေ ထွက်ငွေ၊ သူတို့ အိမ်တွင် စားသောက်နေကျ အစားအစာ၊ သူတို့ သွားဖူးသည့် ခရီး။ မြင်တွေ့နေကျ အကြောင်းအရာများကို ပစ္စာလုပ်ပြီး ကျွန်တော် တွက်ခိုင်းသည်။ သူတို့ စိတ်ဝင်စားမှု ပိုမိုရရှိလာမည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်တော့် ကြိုးစားမှုတို့ အရာမထင်ပါချေ။ သူတို့သည် ဒုတိယအဆင့်သို့ တစ်လှမ်းတက်လာကြသည်။ ပို၍ ဆူဆူညံညံ လုပ်လာသည်။ ကျွန်တော်ပို၍ စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်လာရပါသည်။ တစ်တန်းလုံး ပါသည်တော့မဟုတ်။ သို့သော် မပါဝင်သူများကလည်း လောင်စိန်တစ်သိုက်ကို ကြည့်ပြီး သဘောကျနေကြ၏။

စာဖတ်နေစဉ် သို့မဟုတ် အမေးအဖြေ လုပ်နေစဉ် နောက်တန်းမှ စားပွဲအဖုံးကို ဖွင့်ပြီး ဆောင့်ပိတ်သည်။ ပြီးတော့ကျွန်တော့်ကို မတော်တဆ ဖြစ်လေဟန် ကြောင်ကြည့်

သည်။ ကျွန်တော် ဘာမှ မတတ်နိုင်ကြောင်း သူတို့လည်း သိနေ၏။ ကျွန်တော် ကြိတ်မှိတ်ခံနေရသည်။

တစ်ခါနှစ်ခါလောက် အနှောင့်အယှက်ပေးလာလျှင် စာဖတ်စေခြင်း၊ မေးခွန်းမေးခြင်းကိုရပ်ပြီး စာရေးခိုင်းရ၏။ စာရေးနေစဉ်တော့ သူတို့စားပွဲကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်ဖို့မလွယ်တော့။ အဓိပ္ပာယ်မရှိသည်လို အနှောင့်အယှက်ပေးခြင်းကို ကျွန်တော်ကြာရှည် သည်းခံနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိနေ၏။ အာပေါက်အောင် ပြောမှ တန်ကာကျမည့် အတန်းဖြစ်၍ စာသင်ရာတွင် ကျွန်တော် က ပါးစပ် ကို အားကိုးသည်က များသည်။ မလွဲမရှောင်သာဘဲ စကားတွေ အများကြီး ပြောနေရ သည်။

ကျွန်တော် စိတ်ပါလက်ပါ ပြောဆိုသင်ကြားနေစဉ် အနှောင့်အယှက်ပေးခံရ သည့်အခါ ကျွန်တော် အလွန် အလွန် စိတ်ဆိုးမိသည်။ ပေါက်ကွဲလုမတတ် ဖြစ်ရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်။ ကျွန်တော့် အခက်အခဲများကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များအား ဖွင့်မပြောဘဲ ကြိတ်မှိတ်ခံနေလိုက်သည်။ ဝက်စတန်လို ဆရာသိသွားပြီး အာချောင်မည်ကို ကျွန်တော် မလိုလားပါ။ သင်ခန်းစာများကိုမူ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ရွေးချယ်သင်ကြား သည်။ ရံခါတွင် ကျောင်းဆင်း ချိန်များ၌ သူတို့နေသည့် ရပ်ကွက်ထဲသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။ သူတို့ ကျင်လည်ကျက်စားသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာသည်။ သူတို့၏ လူမှုရေးလိုအပ်မှုတွေကို နားလည်အောင် ကြိုးစားသည်။

တစ်မနက်တွင် အတန်းကို ကျွန်တော် ကဗျာသင်ပေးနေသည်။ စကားလုံးတွေကို သေသေချာချာ သရုပ်ခွဲပြ နေမိ၏။ သူတို့ကို ကျွန်တော် ကဗျာဖြင့် လုံးလုံးလျားလျား ညှို့ယူထားနိုင်လှဆဲဆဲတွင် မော်နီကာပေချ်ဆိုသည့် ကလေးမက စပြီး ငွေဖောက်လာသည်။ စားပွဲအဖုံးကို ထုံးစံအတိုင်း တအားဆောင့်ပိတ်ချလိုက်၏။ ပုန်းခနဲ ထွက်လာသည့် အသံကြောင့် ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ အစိတ်အပိုင်းအားလုံး လှုပ်ခါသွားသည် ထင်ရ၏။ ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးလိုက်သည်မှာ ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့ပါ။ ကလေးမကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့် လိုက်သည်။ ချာတိတ်မက ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရဲရဲ ပြန်ကြည့်ပြီး အားလုံးကြားလောက်အောင် အော်ပြော သည်။

" ဒီ ... သောက်စားပွဲ အဖုံးက တစ်မျိုး "

စားပွဲကို ဆောင့်ပိတ်ရင်း မိန်းကလေး နှင့် မတန်သည့် စကားလုံးများဖြင့် အခြောက်တိုက် ရန်လိုစကား ဆိုသည်။ တတိယအဆင့်ထိ တက်လာခြင်းဟု ကျွန်တော် နားလည်လိုက်၏။

" သောက် " ဆိုသည့် စကားလုံးသည် သူတို့ပါးစပ်ထဲတွင် ထာဝရကိန်းအောင်း နေလေပြီ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လှမ်းစကားပြောလျှင်လည်း သည်နာမဝိသေ သန မပါလျှင်မပြီး။ တစ်နေ့ကလည်း ဂျိန်းပါဆယ် က တွက်မရသည့် ဂဏန်းတစ်ပုဒ်ကို ထောက်ပြပြီး- " ဒီအပုဒ်က သောက်ရမ်းခက်တာပဲ၊ ကျွန်မ မတွက်တတ်ဘူး " ဟု ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ ကမူ အပြစ်ကင်းစင် ပြာလဲ့လျက်။ ကျွန်တော်က စိတ်ကိုထိန်းပြီး-

" မင်းအဖေနဲ့ စကားပြောရင်ကော ဒီအတိုင်း ပြောတာပဲလား "

" ခု ပြောနေတာက ကျွန်မ အဖေနဲ့မှ မဟုတ်တာ "

သူက အနိမ့်အမြင့် မရှိသည့် အသံဖြင့်ပြန်ပက်သည်။ ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့။ မနက်ပိုင်း ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းထိုးတော့ သူတို့တစ်တွေ အခန်းထဲမှ တိုးပွေ့ ထွက်သွားကြသည်။ အခန်းပြင် ရောက်သည်နှင့် မော်နီကာပေ့ချ်ကို ဝိုင်းဝန်း ဂုဏ်ပြုနေကြသံများကို ကျွန်တော် အတိုင်းသား ကြားနေ ရပါ၏။ " ငမည်းဆရာကို ဆော်ထည့် " လိုက်သည့်အတွက် မော်နီကာသည် လူရည်ချွန်မ လေး ဖြစ်နေချေပြီတကား။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် သူတို့ မိဘတွေကို တိုက်ခိုက်လာလျှင် ဘာလုပ်ပစ်လိုက်မည်၊ ညာလုပ်ပစ်လိုက်မည်ဟုလည်း မကြားပုံ မနာသာ စကားလုံးများ ဖြင့် ဝိုင်းဝန်း ပစ်ခတ်နေကြသေးသည်။ မိန်းကလေး၏ စကားအသုံး အနှုန်း အမှား ကို ပြုပြင်ပေးဖို့ ကြိုးစားမိခြင်းကို မိဘများအား ထိခိုက်ပြောသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ပြန်လိုက်ကြ ခြင်း။

သည်အဖြစ်အပျက်၏ နောက်ပိုင်းတွင် အခြေအနေမှာ ပိုဆိုးလာသည်။ သူတို့တစ်တွေအပေါ် ဆရာ ဝက်စတန် ၏ ကောက်ချက်သည် သွေးထွက်အောင် မှန်နေပြီကော။ သူတို့၏ ရန်လိုမှန်းတီးမှုသည် ဦးတည်ချက် မရှိဘဲ ပရမ်းပတာ နိုင်လှသည်။ အဓိပ္ပာယ် မဲ့လှသည်။ စကားလုံး အသုံးအနှုန်းများအပြင် အခြားကိစ္စများ အတွက်ပါ ကျွန်တော်စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာရ၏။ စင်္ကြံလမ်းကြား ခပ်မှောင်မှောင် တွင် ကောင်လေးတွေနှင့် ကောင်မလေးတွေ ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်နေကြသည်ကို ကျွန်တော် မကြာခဏ တွေ့နေရ၏။ ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင်တော့ ခဏ လူချင်းခွာပြီး ရပ်စောင့်ဖော် ရကြပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်လွန်သွားသည်နှင့် အနှောင့်အယှက် အဖျက်ဆီး ခံလိုက်ရသည့် တဒင်္ဂအတွက် သူတို့ ပျော်ရွှင်မှုကို ပြန်ဖြည့်ကြသည်သာ။

ကျောင်းဆင်းလျှင်လည်း တန်းတန်းမတ်မတ် မပြန်သေးဘဲ လှေကားရင်းတွင် ဖြစ်စေ၊ အိမ်သာခန်းထဲတွင် ဖြစ်စေ သောင်းကျန်းနေသံများလည်း ကြားရတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းကစားကွင်း ထောင့်တစ်နေရာတွင် အစုလိုက် အပြုံလိုက် အနမ်းလေ့ကျင့်နေကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရတတ်၏။ စာသင်ခန်းပြင်ပတွင် သူတို့ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ်နေ ငါ အနေသာချည်းဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်ထားသည့် ကြားက ကျွန်တော် လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်အောင် ဖြစ်လာ၏။ ပိုဆိုးသည်မှာ အငယ်ကလေး တွေကပါ အကြီးတွေကို လိုက်အတုခိုးနေခြင်းဖြစ်သည်။ တချို့ကချာတိတ်ကလေးတွေ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ပျက်စီးနေကြပြီ။ တစ်ယောက်ဆိုလျှင် မိန်းကလေးအိမ်သာ မျက်နှာကျက်ပေါ်မှ တက် ချောင်းရင်း ကျွဲကျသဖြင့် ဒဏ်ရာအပြင်းအထန် ရသွားသည်။ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း။ သည်ကိစ္စ အတွက် ဆရာများအခန်းတွင် အကြီးအကျယ် အချေအတင် ဆွေးနွေးကြသည်။ သည်ကလေး၏ ဒဏ်ရာကိုသာ အာရုံစိုက်နေကြပြီး အရင်းအမြစ်ဖြစ်သည့် ကလေးများ စာရိတမဏ္ဍိုင် ကိစ္စကိုမူ ဆရာ ဆရာမ တွေ အလေးအနက် မဆွေးနွေးကြပါ။

တစ်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်း အားလပ်ချိန်တစ်ခုတွင် ပြဿနာ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လာတော့၏။ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကို ကိုင်ပြီး ဆရာများအခန်းမှ ကျွန်တော် ပြန်အလာ။ ကျွန်တော့် စာသင်ခန်းထဲတွင် မီးခိုးတွေ အူနေ၏။ မီးလင်းဖိုထဲတွင် အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို မီးရှို့ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့တစ်တွေ မီးဖိုနားတွင် ဝိုင်းပြီး ဟေးလားဝါးလား လုပ်နေကြ၏။ မီးခိုးတိတ်သွားအောင် ဘယ်သူမှ မလုပ်ကြ။ သူတို့အုပ်ထဲ ကျွန်တော် တိုးဝင်သွားပြီး မီးဖိုကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘုရား ... ဘုရား၊ မိန်းကလေး များ ဓမ္မတာလာလျှင် သုံးသည့် ခါတောင်းကျိုက် ဝါဂွမ်းလိပ်တစ်ခုကို မီးရှို့ထားခြင်းပါတကား။ ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်မှု နှင့် ဒေါသကို ကျွန်တော် ဆက်မထိန်းနိုင်တော့။ ကျောင်းသားအားလုံးကို ကျွန်တော် အခန်းထဲ မှ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးများချည်း ကျန်သောအခါ ကျွန်တော့် နှုတ်ဖျားမှ စကားလုံး တွေ စက်သေနတ် ပစ်သလို တရစပ် ထွက်လာသည်။

သူတို့အမူအကျင့်၊ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆိုများ၊ ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြခြင်းများ ကြောင့် ကျွန်တော် ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်နေကြောင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြောချလိုက်သည်။ အလို ... သူတို့က ဘာမှ မမှုသလို ရပ်နားထောင် နေကြပါတကား။ သို့သော် တစ်ယောက်တလေမှတော့ ခွန်းတို့ မပြန်ရဲကြ။ ကျွန်တော် ဆက်ပြောသည်။

" မိန်းမကောင်းလေးတွေဆိုတာ မိန်းမကိစ္စတွေမှာ သိုသိုသိပ်သိပ်ရှိရတယ်။ နေပါဦး မင်းတို့အမေတွေ၊ အစ်မ တွေက မင်းတို့ကို လိုအပ်တာတွေ သင်မပေးကြဘူးလား၊ သင်မပေးဘူးဆိုတာတော့ ရှင်းနေ ပါတယ်လေ၊ မိ မဆုံးမ ဖ မဆုံးမမို့ လုပ်ရတာပေါ့"

" ဒီလို လုပ်ရဲတဲ့ မိန်းကလေးကို အားပေးအားမြှောက်လုပ်တဲ့ တခြားကျောင်းသူ တွေလည်း အတူတူပဲ၊ သိပ် အောက်တန်း ကျတယ်၊ ဘယ်သူလုပ်တယ်ဆိုတာကို ဆရာ မသိချင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် မင်းတို့အားလုံး အလိုတူ အလိုပါမို့ပဲ။ မင်းတို့ကို ငါးမိနစ်တိတိ အချိန်ပေးမယ်၊ အဲဒီ ရွံ့စရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စကို မင်းတို့ ရှင်း ပစ်ကြ၊ ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်ပြီး အနံ့အသက်တွေ မီးခိုးတွေပါ ထွက်အောင် လုပ်။ "

" ပြီးတော့ မင်းတို့ မြဲမြတ်ထား၊ ဒီလို အော့နလုံးနာစရာ ညစ်တီးညစ်ပတ်ကစားနည်းတွေ ကစားချင်ရင် မင်းတို့ ဘာသာ အိမ်မှာ ကစား၊ ကျောင်းခန်းထဲမှာ မဖွယ်မရာ ဘယ်တော့မှ လာမလုပ်နဲ့၊ နားလည်လား "

ပြောပြောဆိုဆို တံခါးကို ပုန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်ပြီး ကျွန်တော် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်တက်ပြီး စာကြည့်ခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေမိသည်။ ခဏတစ်ဖြုတ် တစ်ယောက်တည်းနေလို့ရမည့် နေရာမှာ သည်တစ်နေရာ သာရှိသည်။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲ လုံးဝမကောင်းတော့။ စိတ်ဓာတ်တွေ အကျကြီးကျ သွားသည်။ နောက်ဆုံး အဖြစ်အပျက်မှာ ကျွန်တော့်အား တမင်စော်ကားခြင်းပင်။

လောကနီတိကို လုံးဝ နားမလည်သည့် ကလေးများပါ တကား။ သူတို့ အပြောအဆို၊ သူတို့ အပြုအမူအားလုံးကို ညစ်ညမ်းမှုက ထာဝရ လွှမ်းမိုးထားလေပြီတကား။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘယ်အတွက်လဲ။ ဘာကြောင့် သူတို့ ဒီလိုဖြစ်နေရတာလဲ။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မေးခွန်းထုတ်နေမိ၏။ ကျွန်တော်က

လူမည်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းအတွက် သူတို့မောက်ကျော် စော်ကားခြင်းမဟုတ်။ ဟက်ကမန်း ဆိုသည့် လူဖြူဆရာလည်း လက်မြောက် အရှုံးပေးသွားရသည် မဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်လဲ၊ သူတို့ကို ဘယ်အရာမျိုးက လွှမ်းမိုးထားခြင်းလဲ။ ကျွန်တော့်ကို နောက် ဟက်ကမန်းတစ်ယောက်ဟု သဘောထားပြီး သူတို့ အပြတ်ရှင်းဖို့ တာဟူနေပြီဟု ထင်လိုက်၏။ စက်ကမန်းသည် သည်ကျောင်းမှ သိက္ခာမဲ့စွာ ထွက်ပြေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်အောင်ပွဲမျိုးကို သူတို့ နောက်ထပ် ခံယူလိုကြသေး သည်လေ။

ကောင်းပြီ၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ။ ကျွန်တော်သည် သူတို့နှင့် ပြေလည်အောင် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်များကို အားလုံး လုပ်ပြီးခဲ့ပြီ။ မအောင်မြင်ခဲ့။ သည်တော့ ကျွန်တော့် သေနင်္ဂဗျူဟာ ပြောင်းရတော့မည်။ ဆရာကြီး၏ ဩဝါဒများကိုလည်း ဘေးချိတ် တန်တာ ချိတ်ရတော့မည်။ ဒေါသစိတ်ကို ကျွန်တော် ထိန်းလိုက်သည်။ အတန်းကို စနစ်တကျ ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ကိုင်တော့မည်။ ယနေ့စ၍ ကျွန်တော့် အတန်းသည် စနစ်ကျသည့် အတန်း၊ ရှင်းသန့်သည့်အတန်းဖြစ်အောင် လုပ်တော့မည်။ သူတို့ကို ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံခြင်း မပြုတော့။ တောင်းဆိုတော့မည်။ ဆဲရေတိုင်းထွာမှု တွေ၊ စားပွဲ ဆောင့်ပိတ်တာတွေကို ကျွန်တော် သည်းမခံတော့။ သူတို့တစ်တွေ ကျွန်တော့် လုပ်ပိုင်ခွင့် နယ်ပယ် တွင်းသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေကြ၏။ ပြန်မောင်းထုတ်ရတော့မည်။

အားလပ်ချိန်ပြီးလို့ ကျွန်တော် အတန်းထဲပြန်ဝင်လာတော့ ရှင်းလင်းနေသည့် မီးဖိုကို တွေ့ရ၏။ ပြတင်းပေါက်တွေကို ဖွင့်ထားသည်။ အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေကြ၏။ မိန်းကလေးတွေက ကျွန်တော် နှင့် မျက်လုံးချင်း မဆိုင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့နေကြ၏။ အင်း ... တချို့ကတော့ ရှက်ရကောင်းမှန်း သိသွားပြီဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက်၏။ ယောက်ျားကလေးများကမူ ကျွန်တော်ဘာပြောမလဲဟု စောင့်နေကြပုံ။ စောစောက အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော် လုံးဝ ပြန်မကောက်ဘဲ နေလိုက်သည်။ သည်ကိစ္စ တစ်ခန်းရပ်သွား ပြီဟုပဲ ကျွန်တော် နားလည်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် သည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူတို့ ရင်ထဲတွင် သည့်ထက် နှင်းနှင်းနဲနဲ စွဲသွားအောင်လုပ်ဖို့ နည်းလမ်းတော့ အချိန်ယူရှာရပါဦးမည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခုဝင် လာသည်။ ပီပီပြင်ပြင်တော့ မဟုတ်၊ ဝိုးတဝါး မျှသာ။ သို့သော် ကျောင်းသွားရင်း တစ်လမ်းလုံး ဒါကိုပင်ကျွန်တော် စဉ်းစားလာခဲ့၏။

စုဝေးခန်းမမှ ပြန်လာပြီး အတန်းထဲတွင် သူတို့တစ်တွေ နေရာယူကာ ငြိမ်စပြုချိန်။ နည်းနည်းတော့ ပြင်း ထန်မည်။ သို့သော် ဆက်လုပ်ဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဘာမှ နိဒါန်းမပျိုးတော့ဘဲ- " မင်းတို့ရဲ့ အတန်းပိုင် ဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောမယ်။ သည်အတန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆရာ့ အစီအစဉ် တွေကို မင်းတို့အားလုံး သိထားဖို့ သင့်တယ်လို့ ဆရာထင်တယ်" အသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး ကြည်လင်ချိုသာအောင်တော့ ကျွန်တော် ပြောသည်။

" ခုချိန်ကစပြီး ဆရာ စာသင်နေတုန်းမှာ ကြားဝင်နှောင့်ယှက်တာ ဆရာ လက်မခံ တော့ဘူး၊ ဆရာ သင်ပြီး လို့ မင်းတို့ နားမလည်ာရှိရင် ထမေး။ ထဆွေးနွေး၊ ဆရာလည်း

မင်းတို့ကို အနှောင့်အယှက် မပေးဘဲ လေးလေး စားစား နားထောင်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား " ပြောရင်း ကျွန်တော် အကဲခတ်သည်။ သူတို့ ငြိမ်နေကြ၏။ အသောင်းကျန်းဆုံး ဒင်ဟန်ပင်ရှေ့သို့ကိုင်းကာ နားထောင် နေသည်။

" ဆရာအလုပ်က မင်းတို့ကို စာသင်ဖို့ပဲ၊ ဒီတော့ ဆရာအလုပ်ကို ဆရာဖြစ်အောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ မင်းတို့ စိတ်ဝင်စားအောင် ဆရာ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားသင်မယ်၊ မင်းတို့ နားမလည်ရင် ဒါမှမဟုတ် သဘောမကျ ရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးကြ၊ ဆရာ ဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုမယ်။ " နောက်ခြောက်လဆိုရင် မင်းတို့ ဒီကျောင်းကအောင်ပြီး အလုပ်ခွင်ဝင်ကြတော့မယ်၊ အဓိပ္ပာယ်က မင်းတို့တစ်တွေ မကြာခင် လူကြီးတွေဖြစ်ကြတော့မယ်။ ဒီတော့ ခုကစပြီး မင်းတို့ကို ဆရာကလေးတွေအနေနဲ့ မဆက်ဆံတော့ဘူး။ ကျောင်းသူတွေကိုရော ကျောင်းသားတွေကိုပါ လူရွယ်လူလတ်ပိုင်း တွေအနေနဲ့ ဆရာ ဆက်ဆံမယ်။ မင်းတို့ အချင်းချင်းလည်း အဲဒီအတိုင်းဆက်ဆံရမယ်။ မင်းတို့ တစ်တွေ ကလေးဘဝက လွန် မြောက်လာပြီဆိုရင် ... "

ထိုစဉ် အခန်းတံခါး ပုန်းခနဲ ပွင့်လာပြီး ပါမလာဒေယား ဒရောသောပါး ပြေးဝင်လာသည်။ အလွန်အလွန် နောက်ကျနေပြီဖြစ်၍ အမောတကော ပြေးလာရဟန် တူ၏။ ကျွန်တော် စကားဆက်သည်။ " ဥပမာ - အခန်းတစ်ခန်းထဲကို ဝင်တဲ့နေရာမှာ နှစ်နည်းရှိတယ်။ တစ်နည်းက အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ သိက္ခာရှိရှိ ဝင်တဲ့နည်း၊ နောက်တစ်နည်းက ပုံပျက်ပန်းပျက် ပုန်းဒိုင်းကျဲ ဝင်တဲ့နည်း။ မစ္စဒေယား က ဒုတိယနည်းနဲ့ အခန်းထဲ ဝင်လာတယ်၊ ပထမနည်းနဲ့လည်း သူဝင်တတ်မယ်လို့ ဆရာ ထင်ပါတယ်၊ တစ်ဆိတ် ပြန်လုပ်ပြပါလား မစ္စဒေယား "

ဘာကြောင့် ကောက်ခါငင်ခါ ကျွန်တော် ဒီလိုပြောလိုက်မိကြောင်း ဒီနေ့ထိ စဉ်းစားမရပါ။ ကျွန်တော် အလေးအနက် ပြောနေတုန်း သူဝင်လာပုံကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသည်တော့အမှန်။ အားလုံး သူ့ကိုပိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော် ခိုင်းသည့်အတိုင်း သူ လုပ် မလုပ် သိချင်စေနှင့် စောင့် ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ ကလေးမ မျက်နှာ နီရဲနေသည်။ " ဘယ်လိုလဲ မစ္စဒေယား " ဒေါသဖြင့် သူ့မျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်း တောက်နေ၏။ သို့သော် မတ်တတ် ထပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သည်။ ပြီးတော့ တံခါး ကို အသာပိတ်သည်။ အံ့ဩခြင်းနှင့်အတူ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှ အလုံးကြီး ကျသွားသည်။ မိန်းကလေးက သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးသည့် ဆင်မယဉ်သာ ခြေလှမ်းများဖြင့် သူ့ရံရှိရာသို့ လှလှပပကလေး လျှောက်သွားပါလေ၏။ " ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စဒေယား၊ ဒီနေ့ကစပြီး ဆရာတို့အတန်းကို အတန်းနဲ့တူအောင် လုပ်မယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောဆိုဆက်ဆံရမယ်။ ဆရာ့ကို ဆရာလို့ ခေါ်ချင် ခေါ်၊ နာမည် ခေါ်ချင်ခေါ်၊ ကြိုက်သလိုခေါ်နိုင်တယ်။ မိန်းကလေးတွေကို မစ္စထည့်ခေါ်ရမယ်၊ ယောက်ျားလေး တွေကို ရှေ့နာမည် မခေါ်ဘဲ မိသားစုနာမည် ထည့်ခေါ်ရမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား "

ကျွန်တော့် စီမံချက်တွင် သည်အထိ မပါပါ။ အခြေအနေပေးသဖြင့် တစ်ဆက်တည်း ကျွန်တော့်နှုတ်မှ ထွက် သွားခြင်း ဖြစ်၏။ အလုပ်ဖြစ်ကောင်းပါရဲ့ဟု

ကျွန်တော် မျှော်လင့်မိပါသည်။ ဒါကိုတော့ သူတို့အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေကြ၏။ ပထမဆုံး ကန့်ကွက်သူက ပေါ်တာ။

" အချင်းချင်း တွေပဲ၊ ဘာလို့ မစွဲတွေ ဘာတွေ လုပ်နေရမှာလဲ "

" မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲ "

" ပေါ်တာ "

" ပြန်ပြောပါ "

" ပေါ်တာပါ ... ဆရာ "

" ဆရာ " ဟု ထွက်လာဖို့ သူ့နှုတ်မှ တော်တော်ဝန်လေးနေကြောင်း ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်၏။

" ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပေါ်တာ၊ ကဲ ... လေးလေးစားစား သိက္ခာရှိရှိ ဆက်ဆံထိုက် တဲ့ကျောင်းသူ ဒီအတန်း ထဲမှာ မပါဘူးလို့ မင်းထင်နေလို့လား "

" ခင်ဗျာ ... "

" ဒီမိန်းကလေးတွေထဲမှာ နာမည်ရှေ့က မစွဲတပ်ခေါ်ပြီး တလေးတစား ဆက်ဆံသင့်တဲ့ ကျောင်းသူ မရှိဘူး လားလို့ ဆရာ မေးတာ "

မိန်းကလေး တစ်သိုက် ပေါ်တာကို စူးစူးရဲရဲ ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ကျောင်းသူအားလုံး၏ မျက်စိဒဏ်ကို မခံနိုင်သလို ပေါ်တာအမြီးကုပ်သွားသည်။

" မရှိပါဘူး ... ဆရာ "

" မင်း တစ်ခု မှတ်ထားဖို့ ဆရာ ပြောမယ်၊ လူမှုဆက်ဆံရေးမှာ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ မင်းကပေးရင် မင်းဆီကိုပြန်လာတယ် "

စားပွဲကို ပတ်လျှောက်ပြီး ကုလားထိုင်တွင် ကျွန်တော် ဝင်ထိုက်လိုက်သည်။ ခုချိန်ထိတော့ သူတို့ စိတ်ပင်စားမှုကို ကျွန်တော် ဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်သေးသည်။ စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင်နေကြ၏။ ကျွန်တော့် စကားလုံး တိုင်း ကို နားလည်ရဲ့လားတော့မသိ။ သို့သော် ကျွန်တော့် ဦးတည်ချက်ကိုတော့ သူတို့ ကောင်း ကောင်း သိပုံရသည်။

" နာက်တစ်ချက်ကတော့ အတန်းရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တ။ ပထမကျောင်းသူတွေကို ပြောမယ်၊ မင်းတို့ နားလည် ထား ရမှာက မကြာခင်အချိန်အတွင်းမှာ မင်းတို့ တစ်တွေကို အမျိုးသားတွေက အမြတ်တနိုးဆက်ဆံကြ တော့မယ်၊ ဒီတော့ မင်းတို့ဟာ တန်ဖိုးရှိအောင်၊ သိက္ခာရှိအောင်၊ မြတ်နိုးလေးစားစရာ ကောင်းအောင် နေ တတ်ကြ ဖို့ လိုတယ်။

" မင်းတို့ရဲ့ သိက္ခာအတွက် ဆရာတို့ ဂုဏ်ယူချင်တယ်၊ အဲဒါက မင်းတို့ ကိုယ် မင်းတို့ ပြုပြင်မှ ဖြစ်မှာ။ တချို့ ကိစ္စ တွေမှာ မင်းတို့ မသိတာတွေ၊ မလုပ်နိုင်တာတွေ ရှိချင်ရှိမယ်။ အဲဒီအတွက် ဆရာ မစွက်ဒေးလ် အိဗန် ကို အကူအညီ တောင်းပြီးပြီ။ ဒီနေ့ အိမ်တွင်းမှုသိပ္ပံချိန်မှာ မင်းတို့ ဆရာမနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေး နိုင်တယ်" ကျွန်တော် သက်သက် စွတ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဆရာမကို ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောရသေး။ နားချိန်ကျမှ ပြေးပြောရမည်။

" ကဲ ... လူကြီးမင်းတို့ ကိစ္စ၊ ဆရာ ဆိပ်ကမ်းလုပ်သားတွေ၊ မြူနီစပယ် လုပ်သား တွေ အများကြီးမြင်ဖူးတယ်။ မင်းတို့ထက် အပုံကြီးသန့်ပြန့်တယ်၊ သေသပ်တယ်။ တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေးကို ဂရုစိုက်တာ မင်းတို့က ယောက်ျား မပီသဘူးများ အောက်မေ့နေကြသလား။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကာယ၊ ဉာဏ၊ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ အဖိုးတန် အဝတ်အစားမလိုဘူး။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဝတ်ဖို့ပဲ လိုတယ်။ ဆံပင်ပုံလည်း အဓိက မဟုတ်ဘူး။ သန့်စွမ်းမှု ဆိုတာလည်း သတ္တိတို့၊ ရိုးသားခြင်းတို့၊ ရည်ရွယ်ချက် ကြီးမားခြင်းတို့ ဆိုတဲ့ စိတ်ရဲ့ အရည်အသွေးတွေပဲ၊ ကြွက်သားနဲ့မဆိုင်ဘူး။

" မကြာခင် မင်းတို့ရည်းစားထားကြတော့မှာပါ။ ကောင်မလေးတွေက တကယ် ကြိုက်တော့မယ်ဆိုရင် ညစ်ပတ် နံစော်နေတဲ့လူကို ကြိုက်မလား၊ သွားကလေးတွေ ဖွေးနေတဲ့၊ လက်သည်းကလေးတွေ လှနေတဲ့ လူကိုကြိုက်မလား " ကျွန်တော် ခဏနားပြီး သူတို့ကို စဉ်းစားချိန် ပေးလိုက်သည်။

" မင်းတို့ အတန်းဟာ ဒီကျောင်းမှာ အမြင့်ဆုံးအတန်း၊ ဒါကြောင့် တို့အတန်းရဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို " ထိပ်တန်း "လို့ ပေးရမယ်။ တစ်ကျောင်းလုံးရဲ့ စံပြု ဖြစ်ရမယ်၊ အငယ်တွေရဲ့ မီးရှူးတန်ဆောင်ဖြစ်ရမယ်။ မင်းတို့ပြော သလို သူတို့ တစ်တွေ လိုက်ပြောကြလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ လမ်းလျှောက်သလို လိုက်လျှောက်ကြလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ ဝတ်သလို လိုက်ဝတ်ကြလိမ့်မယ်။ " သူတို့ကလေးတွေ လူတော်လူကောင်းဖြစ်အောင် ရှေ့ဆောင်လမ်းပြဖြစ်တဲ့ မင်းတို့မှာ အများကြီး တာဝန် ရှိတယ်။ မင်းတို့ကို အတော်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ဆရာတတ်နိုင်သမျှ ကူညီမယ်၊ အားပေးမယ်၊ ဆရာ မှားချင်မှားမယ်၊ မင်းတို့ဟာ ဒီကျောင်းရဲ့ စံပြုအတန်းဖြစ်အောင် ဖန်တီးနိုင်တယ်လို့ ဆရာ ယုံတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်လာအောင်ကတော့ မင်းတို့အပေါ်မှာ လုံးဝ မူတည်တယ်။ ကဲ ... မေးစရာ ရှိကြသေးလား " လက်တစ်ချောင်း ထောင်လာသည်။

" မစ္စဂျိုးဇက်၊ ဘာများပါလိမ့်ကွယ် "

" ဆရာ ဝက်စတန် ကျတော့ ဘယ်နှယ်ပြောမလဲ။ သူ့အဝတ်အစားတွေ အမြဲညစ်ပတ်နေတာပဲ ဆရာ "

" အင်း ... ဆရာ " လို့တော့ လွယ်လွယ်ခေါ်စ ပြုကြပြီ။ မဆိုးပါဘူးဟု ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အားတင်းရ၏။

" မစ္စတာ ဝက်စတန် က ဆရာတစ်ယောက်ပဲ မစ္စဂျိုးဇက်၊ သူ့ကို ထည့်ဆွေးနွေးဖို့ မလိုဘူးလေ "

ဤတွင် မကျေနပ်သံတွေ တီးတိုးထွက်လာသည်။ " ဆရာက မင်းတို့ရဲ့ အတန်းပိုင် ဆရာလေ၊ ဝေဖန်စရာရှိရင် ဆရာ့ကို ဝေဖန်၊ တခြားလူကို မပုတ်ခတ်နဲ့၊ ဆရာ စီမံတဲ့အတိုင်း အကောင်အထည်ပေါ်မလာရင် ဆရာ့အပြစ်ပေါ့" တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ မနေ့က တိတ်ဆိတ်ပုံမျိုးတော့ မဟုတ်။ ကျွန်တော် အသက်ရှူချောင်းစ ပြုလာ သည်။ နောက်ထပ် မေးခွန်း တက်မလာတော့သည်နှင့် ကျန်သည့် အချိန်ပိုင်းကို စဉ်းစားဖို့ ဆွေးနွေးဖို့ အချိန်ပေး လိုက်သည်။ သူတို့အချင်းချင်း တီးတိုးတိုင်ပင်နေကြသည်။

ကျွန်တော်က ထိုင်ပြီး အသာ စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။ အားလပ်ချိန် ခေါင်းလောင်းထိုး သည်နှင့် ဆရာများ အခန်းသို့ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် စိတ်လိုက် မာန်ပါ လုပ်ခဲ့မိပုံကို ဆရာမ ဂရေစီဒေးလ်အီဗန်အား ပြောပြလိုက်သည်။ ဆရာမက သဘောကျပြီး ဆက်လုပ်ဟု မီးစိမ်းပြသည်။ လိုသည့် အကူအညီကိုလည်း ရစေမည်ဆို၏။

ထိုနေ့မှာ အခက်အခဲမရှိ ကုန်လွန်သွားသည်။ စိတ်ချမ်းသာစရာပင်။ အတန်းနှင့် ကျွန်တော် အသားကျစ ပြုလာ၏။ ဘာသာရပ်တိုင်းကို ကျွန်တော် အားကြီးမာန်တက် သင်ကြားသည်။ သမားရိုးကျ နည်းလမ်း အတိုင်း မသင်ဘဲ သူတို့ကလေးတွေ စကားပြောကောင်းလာအောင်လည်း နည်းလမ်း အမျိုးမျိုးရှာပြီး သင်သည်။ သူတို့ နားမလည်သည့် စကားလုံးများကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှမသုံး။ နားမလည်တာပါလျှင်လည်း ကျေညက်အောင် ရှင်းလင်းသင်ပြသည်။ နားမလည်တာကို မေးဖို့ အားမနာဖို့လည်း ကျွန်တော် အမြဲတိုက် တွန်းသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့အထဲတွင် ဩဇာတိက္ကမအကြီးဆုံး ကျောင်းသားကို ကျွန်တော် လေ့လာသည်။ နောက်လိုက်အများဆုံးက ဒင်ဟန်။ ပေါ်တာက ဒင်ဟန်လက်ရုံး ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ဖာမင်နှင့် ဆီးလ်တို့ကတော့ တစ်ကိုယ်တော် သမားများ။ စားတော်သလောက် အဆော့မတ်ကြသည်။ မိန်းကလေးများထဲတွင်တော့ ပါမလာဒေယား က ဝိုလ်။ သို့သော် နောက်လိုက် သိပ်မရှိလှ။ မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်း။ အတန်းထဲတွင် အတော်ဆုံးကျောင်းသူဖြစ်သည်။ သူ့အမူအကျင့်နှင့် အရည်အချင်းမှာ တခြားစီ။ မွိုင်ရာဂျိုးဇက် အနားတွင် ကျောင်းသူတွေ ဝိုင်းနေတတ်သည်။ ကိုယ်လုံး သွယ်သွယ်၊ နှုတ်ချိုချို ကလေးမ တွင် ပင်ကို ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုးရှိသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ သူတို့ လေးငါးယောက်ကို ကျွန်တော် စည်းရုံးနိုင်လျှင် တစ်တန်းလုံးကို စည်းရုံးပြီးသားဖြစ်မည်ဟု နားလည် လိုက်၏။ သောကြာနေ့ မနက်ခင်းတစ်ခု။ အပတ်စဉ် ပြန်လည်သုံးသပ်မှု စာစီစာကုံး ရေးကြသည်။ ကျွန်တော် အသာထိုင်ပြီး စောင့်ကြည့်နေ၏။ နောက်ဆုံး အဖြစ်အပျက် တွေကို သူတို့ ဘယ်လို ရေးကြမည်လဲ။ စ ဖြေလို့ မကြာခင်မှာ ဂျက်ဆင်က လှမ်းမေးသည်။

" ဆရာ့နာမည် ဘယ်လိုပေါင်းပါသလဲ ဆရာ "

ကျွန်တော် ထပြီး သင်ပုန်းတွင် ရေးပြလိုက်သည်။ သည်နောက် ဘာသံမှ မကြားတော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ပြီး ကုန်း ရေးနေကြသည်။ ရံဖန်ရံခါသာ စာအုပ်လှန်သံ၊ ခဲတံ လွတ်ကျသံများ ကြားရ၏။ နေ့လယ်စာ စားချိန်တွင် သူတို့ လေ့ကျင့်ခန်း စာအုပ်တွေကို ကျွန်တော် ထိုင်ဖတ်သည်။ ဆရာကြီး ပြော သည် အတိုင်းပင် သူတို့ကလေးတွေမှာ အလွန် အပြစ်ကင်းစင်ပြီး မျှမျှတတ ရှိကြပါပေသည်ဟု ကျွန်တော် ကောက်ချက် ချမိ၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တရိုတသေလုပ်ပြီး ခေါ်ပြောနေရသည့် ကိစ္စကို သူတို့ အားလုံး လိုလို ဝေဖန်ကြသည်။ သို့သော် အတန်းထဲတွင် မဖွယ်မရာ ဖြစ်ခဲ့သည့် ကိစ္စများကို ဘယ်သူမှ ထုတ်ဖော် မရေးကြပါ။ ယောက်ကျားလေး တော်တော်များများ က ပျံတံတံ နန့်တန့်တန့် ကောင်မလေးတွေကို "မစ္စ" တပ် ခေါ်ရသည် ကို မကျေနပ်ကြ။ ကျောင်းပြန်ရောက်ရင် သူတို့ ခေါ်နေကျအတိုင်း ခေါ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရေးကြ၏။

ကျောင်းသူတချို့ က သူတို့ မိန်းကလေးကိစ္စများကို ဆရာမ ဒေးလ်အီဗန်မှ တစ်ဆင့် ပညာပေးစေခြင်းကို မကြိုက်ကြ။ သောကြာနေ့တိုင်း ရေချိုးသဖြင့် သူတို့ကိုယ် သူတို့ သန့်ရှင်းသည်ဟု ထင်နေကြသည်။ သို့သော် တစ်ခုတော့ ရှင်းရှင်းကြီးပေါ်လာသည်။ သူတို့အား အရွယ်ရောက်သူတွေကို ဆက်ဆံသလို ဆက်ဆံခြင်း အတွက် တော့ အားလုံး သဘောကျကြ၏။

ဖာမင်က ကျွန်တော့်ကို ဝေဖန်ရာတွင်- " ဆရာ က သူပြောသမျှ စကားလုံးတိုင်း ကျွန်တော်တို့ နားလည်မည်ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကလည်း နားလည်ချင်ယောင် ဆောင်နေကြရသည်။" ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။ တကယ့် ခံစားချက်များ ဖြစ်၏။ သူတို့၏ သောကြာနေ့ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်တွေကို ကျွန်တော် အိမ်သယ်သွားသည်။ အဖေနှင့်အမေ၏ ဝေဖန်ချက်ကို ကျွန်တော် ကြားချင်သေးသည်။

ညစာစားပြီး ကျွန်တော်တို့ စကားထိုင်ပြောကြသည်။ အခြေအနေ တိုးတက်လာ သည့်အတွက် သူတို့ ဝမ်းသာနေကြ၏။ သို့သော် သတိရှိဖို့ အဖေက ဆုံးမစကား ဆိုသည်။ " ကျောင်းအလုပ် တွေ အိမ်ကို ယူပြန်တဲ့အကျင့် မလုပ်နဲ့ ရစ်ကီ၊ ဒါဟာ အလုပ် မနိုင်မနင်းဖြစ်တဲ့ သဘောကို ပြတယ်။ ကျောင်းချိန်မှာရော၊ အိမ်မှာရော ကျောင်းအလုပ်ချည်း လုပ်နေရရင် မဟုတ်သေးဘူး။ ကျောင်းဆရာ အလုပ်ဟာ ဘက်စာရင်းဖွင့်ထားသလိုပဲ၊ အမြဲတမ်း ထုတ်သုံးနေရင် ကုန်သွားမှာပေါ့၊ ထပ် လည်း သွင်းနေရမယ်။

" အဖေ ပြောတဲ့အပိုင်းက လူမှုရေးတွေ ပါလာပြီဗျ၊ ကျွန်တော့်အတွက် နေရာမရှိဘူးလေ"

" အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ ရစ်ကီရယ်၊ ဘာပြုလို့ အားငယ်ရမှာလဲ၊ မင်းမှာ အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့ ဖြစ်လာပြီပဲ၊ တစ်ခု တော့ ရှိတယ်။ မင်း လူတောတိုးရမယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာ အသားရောင် မခွဲခြားဘဲ လူစိတ်ရှိတဲ့ လူတွေအများကြီး ရှိတယ် ဆိုတာ မင်း တွေ့လာလိမ့်မယ်"

" ကျွန်တော့်အဖို့ ဘယ်သူမှ မလိုတော့ပါဘူး အဖေရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အဖေရယ်၊ အမေရယ် ရှိနေပြီပဲ"

" သားက အဲဒီလို ပြောဖော်ရတာ အဖေတို့ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဖေနဲ့ အမေတို့က သင်္ချိုင်း ကုန်းကို ခြေတစ်ဖက် လှမ်းနေပြီလေ၊ ဒီတော့ သားအနေနဲ့ ရွယ်တူတန်းတူ အပေါင်းအသင်းတွေ ရှိဖို့ လို လာပြီ။ ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းအရွယ်ဟာ အတွဲရှိဖို့ ကောင်းတဲ့ အရွယ်ရောက်နေပြီရစ်ကီ၊ မဟုတ်ဘူးလား ဂျက်စ်ရယ်" အမေ က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

" အို ... သူ့ဘာသာသူ နေပါစေ၊ အချိန်တွေ အများကြီးရှိသေးတဲ့ဟာကို "

ကျွန်တော်တို့ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက် တခြားအကြောင်းတွေ ဆက်ပြောကြသည်။ သို့သော် ဒီည အဖေ ပြောသည့် အချက်ကို ကျွန်တော် အလေးအနက်ထား ခံယူလိုက်သည်။ ကျောင်းအလုပ်တွေကို ဘယ်တော့မှ အိမ်သယ်

မလာတော့။ ကျောင်းမှာ ပြီးအောင် လုပ်သည်။ ပိုအကျိုးရှိလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့အမှားများကို ပူပူနွေးနွေး ထောက်ပြနိုင်သဖြင့် ပိုပြီး မှတ်မိကြသည်။ စိတ်ထဲ စွဲသည်။

တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ကလေးများနှင့် ကျွန်တော်၏ ဆက်ဆံရေးမှာ တိုးတက်လာခဲ့၏။ ပထမတွင် မိန်းကလေး တွေကို မစွတပ်ပြီး ခေါ်ရသည့်အတွက် သူတို့ မျက်နှာတွေ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေကြသည်။ သို့သော် မကြာခင် ကျင့်သားရသွားသည်။ အားရစရာကောင်းသည့် အကျိုးသတ်ရောက်မှုပါပေ။ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆိုနှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုပါ သူတို့ ဂရုစိုက်လာကြသည်။ ပေါက်လွတ်ပဲစား အမူအကျင့် တွေ တဖြည်းဖြည်း နည်းလာသည်။

သူတို့ကို ကျွန်တော် စာသင်ပုံမှာ စာသင်နေသည်နှင့်မတူဘဲ သူတို့ခေါင်းထဲကို ကျွန်တော် တတ်သမျှ၊ မှတ်သမျှတွေ အတင်းရိုက်သွင်းနေသလို ဖြစ်နေ၏။ ရံဖန်ရံခါ နားချိန် ခေါင်းလောင်းထိုးသွားသည်ကို မသိ လိုက်။ နေ့လယ်စာနှင့် ကျောင်းဆင်း ခေါင်းလောင်းထိုးသံကို မကြားလိုက်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းအရာ တစ်ခု ကို အလေးအနက် ဆွေးနွေးနေတတ်ကြသည်။ သင်ခန်းစာတစ်ခုကို သူတို့ဘာသာ သုံးသပ်စေသည်။ သူတို့အတွေးအခေါ်နှင့် ဆင်ခြင်တုံတရား မြင့်လာဖို့ ကျွန်တော် ဦးတည်သည်။ သို့မှ ပညာရည်အဆင့် မြင့်လာမည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။ အတန်းထဲတွင် တော်တော် ထက်သည့် ကလေးများရှိသည်။ ပါမလာဒေယား၊ ပေါ်တာ၊ တစ်ဂျက်ဆင်၊ ဆီးလ်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ကျန်ကလေးများလည်း မဆိုးလှပါ။ စာကို စိတ်မဝင်စားဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်လွှမ်းမိုးမှု များနေ၍သာ ထိပ်တန်းကို တက်မလာနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့တစ်တွေ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို မေးကြသည်။ ကျွန်တော့် ဇာတိ၊ ပညာအရည်အချင်း၊ စစ်ကာလ အတွေ့အကြုံစသည် ... စသည်။ တရင်းတနီး မေးကြခြင်း ဖြစ်၏။ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ကျွန်တော့်ဘက် ပါလာသည်တော့ မဟုတ်သေး ဒင်ဟန်နှင့် နောက်လိုက်တချို့ကတော့ ပေကတ်ကတ် လုပ်နေတုန်း။ ကျွန်တော့်ကို ထိုးနှက်ဖို့ သူတို့ အခွင့်အရေး မရတော့။ သည်တော့ အမူ အရာ အားဖြင့်သာ ဂျစ်ကန်ကန် လုပ်နေသည်။

သို့သော် ဒင်ဟန် နောက်လိုက်အုပ်စုမှာ များများစားစား မဟုတ်၍ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ မသိကျိုးကျွန် ပြုနေခဲ့သည်။ ရေများ ရေနိုင်၊ မီးများ မီးနိုင် ဆိုသလို သူတို့လည်း မကြာခင် ကျွန်တော့်ဘက် ပါလာလိမ့် မည်ဟု အကောင်းမြင်ဝါဒဖြင့် ကျွန်တော် မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထင်သလောက် မလွယ်ကြောင်း တွေ့ လာရ၏။ တစ်နေ့ တွင် ပထဝီဝင် သင်နေရင်း အဝတ်အထည် အကြောင်းပါလာသည်။ ရာသီဥတုနှင့် ဒေသအလိုက် ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ကို ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးကြသည်။

အအေးပိုင်းဖုံက အက်စကီးမိုးတွေက တိရစ္ဆာန်အရေကို ဝတ်ကြပြီး၊ ကာရီဘီယံဒေသက လူတွေကျတော့ ချည်ထည်ပါးပါးကိုသာ ဝတ်ကြကြောင်းများကို ရာသီဥတုနှင့် ဆက်နွှယ်ပြီး ကျွန်တော် ရှင်းပြနေစဉ် တစ်ဂျက်ဆင် မေးခွန်းတစ်ခု ထ မေးသည်။

" ကျွန်တော် အိမ်က မဂ္ဂဇင်း တစ်အုပ်ထဲမှာ တွေ့တယ် ဆရာ၊ ကပ္ပလီမတွေ ကနေတဲ့ပုံ၊ အပေါ်ပိုင်းက ဘာ မှတ်မထားဘူး " သူ စိတ်ဝင်စားသည့် အကြောင်းအရာက ပထဝီဝင် ဟုတ်ဟန် မတူပါ။ " ဟုတ်တယ်လေ။ အပူပိုင်းရုံမှာ နေတဲ့ လူတွေဟာ အဝတ်ဗလာနေတာ များတယ်။ လူရိုင်းတွေဆိုရင် ဆေးခြယ်တာလောက် နဲ့ ကျေနပ်ကြတယ် "

" ရှေးခေတ် ဗြိတိသျှလူမျိုးတွေလည်း အဲဒီလိုပဲ မဟုတ်လား ဆရာ "

" ဟုတ်တယ် မစ္စဒဲယား၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ မှတ်ထားရမှာက အဲဒီလို ဆေးခြယ်တာဟာ ခြယ်မှုန်းမှု တစ်မျိုးပဲ၊ ရာသီဥတုဒဏ် ကို ခံနိုင်အောင် လုပ်ကြတာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ တချို့ကလူရိုင်းတွေရဲ့ အယူက သူတို့ ကိုယ်မှာ ကြောက်စရာ အရောင်တွေ၊ အရုပ်တွေ ရေးခြယ်လိုက်ရင် မကောင်းဆိုးရွားတွေ အနားမကပ်ရဲဘူး လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ အဲဒီအလေ့အထဟာ အာဖရိကတိုက်နဲ့ မြောက်အမေရိကတိုက်က လူရိုင်းတွေဆီမှာ ခေတ်စားတယ် "

" သူတို့ ချမ်းမှာပဲနော် ဆရာ "

" ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ မစ္စဘင်ဂျမင် "

" ခုတင်က ဆရာ ပြောတဲ့ ရှေးခေတ် ဗြိတိသျှ လူမျိုးတွေကို ပြောတာပါ ဆရာ "

" မချမ်းပါဘူး၊ သူတို့က ဂူထဲမှာ နေကြတာပဲ၊ ပြီးတော့ တိရိစ္ဆာန် သားမွေးရေတွေကို သူတို့ ချုပ်ဝတ်တတ် ကြတယ်လေ "

" အဲဒီခေတ် လူရိုင်းမိန်းမတွေ သားမွေးရှည် အင်္ကျီနဲ့ဆို သိပ်ကြည့်ကောင်းမှာပဲ "

အတန်းထဲတွင် ဟာသလုပ်စရာရှိလျှင် ဘယ်တော့မှ အလွတ်မခံသော ဒင်ဟန် ဝင်နှောင့်သည်။ တစ်တန်း လုံး ရယ်ကြသည်။ ရယ်စရာမြင်ကွင်းကို မြင်အောင် ကြည့်မိပြီး ကျွန်တော်ပါ လိုက်ရယ်မိပါသည်။

" အင်္ကျီရယ်လို့တော့ သူတို့ ပုံကျပန်းကျ မချုပ်တတ်သေးဘူး။ ဒီတိုင်း ဖြတ်တောက်ပြီး စွပ်ထားကြတာ။ အဲဒီ ခေတ်ကစပြီး ဒီနေ့ထိ အဆင့်ဆင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲလာပြီးမှ တို့ ခုဝတ်နေတဲ့ အဝတ်အစားပုံစံတွေ ဖြစ်လာတာပဲ။ အဲဒီလို ဝတ်စားဆင်ယင်မှု အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲလာပုံကို ဝိတိုရိယ ပြတိုက်နဲ့ အဲလ်ဘတ် ပြတိုက်မှာ ပြထားတယ်လေ။ စိတ်ဝင်စားတဲ့သူတွေ သွားကြည့်ဖို့ ဆရာ တိုက်တွန်းတယ် "

" ကျွန်မတို့ကို ဆရာ လိုက်ပို့ပေးပါလား ဟင် "

မျက်နှာတွင် မဲ့ခြောက်ကလေး သက်သက်နှင့် ဘာဘရာပက်က တောင်းဆိုသည်။ သူ့မျက်ဝန်းများက ကခုန်လျက်။ ကျွန်တော့်ကို မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်နေသည်။ သည်တစ်ပြုထောင်လုံးခေါ်ပြီး လေ့လာရေး ခရီး ထွက်ဖို့ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်လွတ်ခနဲ အဖြေ ပေးလိုက်မိ သည်။

" မင်းတို့အားလုံး စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုရင်တော့ ဆရာကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်မယ်လေ "

" စိတ်ဝင်စားတယ် ဆရာ၊ စိတ်ဝင်စားတယ် " ဟု ဝိုင်းပြောကြသည်။

ထိုစဉ် နောက်ပိုင်းက တီးတိုးတီးတိုး လုပ်သံ၊ ကျိတ်ရယ်သံတွေ ထွက်လာသည်။ ဒင်ဟန်နှင့် ဆာပီယာနီတို့ လူသိုက်ပင်။ တစ်ဝက်ဖွင့်ထားသည့် ဒင်ဟန်၏ စားပွဲထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို သူတို့ သဘောကျနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော် နောက်တန်းသို့ လျှောက်သွားသည်။ စားပွဲကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှ ဆုတ်ယူ လာသည့် ပုံတစ်ပုံ။ မပေါ်တပေါ် ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီး။ ပုံပေါ်တွင် ဒင်ဟန်က ခဲတံဖြင့် လိုက်ပြီး လက်စွမ်းပြနေခြင်းဖြစ်၏။

ပုံကို ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး စားပွဲကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ဒင်ဟန် က ကုလားထိုင် နောက်တန်းကို မှီပြီး ကျွန်တော့်ကို မထီလေးစား ပြုံးကြည့်နေသည်။ တမင် ကျွန်တော် တွေ့သွားအောင် လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိဟန်တူပါသည်။ ဘာမှမပြောဘဲ ပုံကို အစိတ်စိတ်အမြှာမြှာ ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ဆွဲဆုတ် ပစ်လိုက်၏။ စက္ကူစများကို အမှိုက်ခြင်းထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

" မအေ ... ငမည်းကောင် " သူ့ဆဲသံကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြားလိုက်ပါ သည်။ သို့သော် မကြားယောင်ပြုပြီး စာဆက်သင်သည်။ ဒင်ဟန်သည် ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်နေသည့် မြွေဟောက်တစ်ကောင်လို ဖြစ်နေ၏။ သူဖြစ်ချင် သည့် ရန်ပွဲကို မဖြစ်လိုက်ရ၍ မခံချိ မခံသာဖြစ်နေပုံလည်းရ၏။ ရုပ်ပုံကို ကျွန်တော် ဆွဲဆုတ်နေစဉ် အခြား ကျောင်းသူကျောင်းသားများက စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေကြ၏။ ဒင်ဟန်၏ ဂုဏ်သတင်းကို သူတို့ အားလုံး သိထားကြသည် မဟုတ်လား။ သူတို့၏ မျက်နှာများကို ကြည့်ပြီး အခြေအနေမှာ သည်တွင် ပြီးဦးမည် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်အထင် မမှားကြောင်း မကြာခင် တွေ့ရပါတော့သည်။ အင်္ဂါနေ့ မနက်။ အတန်းထဲတွင် ခါတိုင်းနှင့် မတူဘဲ တင်းမာမှုက လွှမ်းမိုးနေသယောင်။ နားချိန်တွင် သူတို့တစ်တွေ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု ရပ်ကာ တီးတိုး တိုင်ပင်နေကြ၏။ ကျွန်တော် ဝင်လာတော့ ရုတ်ခြည်း ရပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်က ဘာမှ အလေးအနက် မထားဘဲ စာဆက်သင်သည်။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်ပါ။ သို့သော် စိတ်ထဲ လေးတေးတေးဖြစ်နေ၏။ နေ့လည်ပိုင်း ပီတီချိန်တွင် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ အားကစားရုံထဲသို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ စားသောက်ခန်း ထဲတွင် အားကစားပစ္စည်းတွေ စီစဉ်ပြီး ရှိနေ၏။ လက်ပေ့ထိုးသည့် လက်အိတ်တွေကို မြင့်ခုန်ဘားပေါ်တွင် ချိတ်ထားသည်။ ယောက်ျားကလေးများက ဘောင်းဘီတိုနှင့်၊ ဆာပီယာနီ၏ ညာလက်ကို ပတ်တီးဖြင့် မြင်ရ၏။

- " အားလုံး ... တန်းစီ "
- စနစ်တကျ တန်းစီကြသည်။ ဒင်ဟန်က ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးပြီး - " တစ်ဆိတ် ဆရာ "
- " ဘာလဲ ဒင်ဟန် "
- " ဒီနေ့ လက်ပေ့နဲ့ စရအောင်လား ဆရာ "
- " ဟေ ... ဘာပြုလို့လဲကွ "

" ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ လက်ပေးက စဆော့ချင်လို့ပါ။ အပြောင်းအလဲပေါ့ ဆရာရယ် "

" ဒါဖြင့် လုပ်လေ၊ မင်းတို့ ဗလတူတဲ့ လူချင်း တွဲကြ "

တစ်ခဏ အတွင်း နှစ်ယောက်တစ်တွဲ တွဲပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ဒင်ဟန် တစ်ယောက် သာ ဘက်ပွဲနေ၏။ သူက ဆာပီယာနီ ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး -

"ကျွန်တော့် အတွဲက လက်ကျိုးနေတယ် ဆရာ၊ ဆရာ ကျွန်တော်နဲ့ တွဲပေးပါလား" ကျွန်တော့်အဖြေကို အားလုံးငြိမ်ပြီး နားထောင်နေကြ၏။

" ခဏ စောင့်ပါကွာ၊ ပေါ်တာဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက် နားရင် မင်းနဲ့ ပြန်တွဲပေါ့ "

သူဆင်သည့် အကွက်ထဲကို ကျွန်တော် တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်မိလေပြီ။

" ကျွန်တော် ဆရာ နဲ့ ချစ်ပါတယ်၊ တစ်ပွဲလောက် စမ်းကြည့်ရအောင်လား ဆရာ " အားလုံးက ပိုင်းထောက်ခံသည်။

" ဆရာ ... လုပ်ပါ ဆရာ၊ ချပါ ဆရာ "

" မလုပ်ပါနဲ့ ဒင်ဟန် ရယ်၊ ဒီနေ့ မင်းအတွဲမရှိလည်း နားလိုက်ပေါ့ကွာ "

ဒင်ဟန် မဲ့ပြုံးပြုံးသည်။ အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်လို ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ လက်အိတ်ကို ဟန်ပါပါ ချွတ်သည်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော့် ခြေရင်းကို ဖုတ်ခနဲ ပစ်ချသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် အခြားကျောင်းသား များကို သူ ဝေ့ကြည့်သည်။ "ငါကွ" ဟူသည့် မျက်နှာပေးဖြင့်။ ချာတိတ်တွေ ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးသည့် မျက်လုံး များဖြင့် ပိုင်းကြည့်နေကြ၏။ ဒင်ဟန် ကို ကျွန်တော် မယှဉ်ရဲဟု သူတို့ထင်သွားလေပြီ။

" ကဲ ... ကဲ ... ဒါဖြင့်လဲ လာ "

မြင်းခုန်ဘားတွင် ချိတ်ထားသည့် လက်အိတ်တစ်စုံကို ကျွန်တော်သွားယူသည်။ ပေါ်တာက ကြိုးများကို ကျွမ်းကျင်စွာချည်ပေး၏။ ဒင်ဟန်ကို လျင်မြန်ကျွမ်းကျင်စွာ လက်အိတ်ကြိုး ချည်ပေးနေသူက တံတောင်ဆစ်မှ လက်ချောင်းကလေး များ ထိ ပတ်တီးစည်းထားသည့် လက်ကျိုးဟန်ဆောင်ထားသော ဆာပီယာနီ။ အခြား ကျောင်းသားများက နံရံတွင် ငြိမ်ပြီး တန်းစီရပ်ကာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို အသက်မရှူဘဲ ကြည့်နေကြ၏။ စပြီ ဆိုကတည်းက ဒါကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ လက်ပေးသမားအဖြစ် ခံယူထားတာကိုးဟု ကျွန်တော် သဘော ပေါက် လိုက်၏။ သွက်သည်။ အမှတ်ကောင်းကောင်း ယူတတ်သည်။ လက်သီးချက် ပြင်းဖို့တော့ သူကျင့်ရဦးမည်။ ကျွန်တော်က သူ့လက်သီးချက်များကို အကွက်ကျကျ ရှောင်သည်။ ခဏလောက်ဆို သူ စိတ်ကျေနပ်သွားမည်ထင်၏။ ကျွန်တော်က မြန်မြန် ပွဲပြီးပါစေဟုပဲ စိတ်ကူးပြီး ဆက်ကစားနေရ၏။ ဤသို့ ပေါ့ပေါ့ တန်တန် သဘောထားမိခြင်းက ကျွန်တော့်အမှားပင်။

" ထိုးပါ ဆရာ ... ထိုးစမ်းပါ "

ပက်ထရစ်ဖာမင် ၏ အသံဟု ကျွန်တော် မှတ်မိလိုက်သည်။ သူတို့တစ်တွေ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေကြ၏။ ကျွန်တော့် ကို ညွှန်ကောဟုလည်း ထင်နေပုံရကြသည်။

ထိုစဉ် ဒင်ဟန် ၏ လက်သီးတစ်လုံးသည် ဝှီးခနဲ ဝင်လာကာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တည့်တည့်မတ်မတ် ထိ သွားသည်။ ပူခနဲ ခံလိုက်ရသည်။ မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာ၏။ ပါးစပ်ထဲတွင် ငန်ငြိငြိအရ သာကို သတိထားမိလိုက်သည်။ ကျွန်တော် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပါ။ ပျော်စရာ လေ့ကျင့်ခန်း ကလေး မဟုတ် တော့ပါ။ သူက တကယ် ဆော်ပြီကိုး။ ကျွန်တော့် ပါးစပ်မှ သွေးစကို မြင်သည် နှင့် ဒင်ဟန်၏ နောက်လိုက် နောက်ပါတို့ အားတက်ကာ ပိုင်းအော်ကြသည်။

" ချကွာ ... ဒင်ဟန်ကွ "

ဒင်ဟန် အားတက်လာပုံရသည်။ ကျွန်တော့်ကို အလဲထိုးရန် ဖွတ်ဝင်လေတော့သည်။ လွတ်လွတ်ကြီး ဖွင့်ဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။ အရှိုက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ကျွန်တော် ပစ်ထောက်လိုက်သည်။ လက်ပုဂ္ဂိုကျော် သည် တစ်ချက်တည်း ဒူးညွတ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေကျသွားလေ၏။ အော်ဟစ် အားပေးနေသည့် အသံတွေ ငြိမ်ကျသွားပြီး ပေါ်တာနှင့် ကျောင်းသားတချို့ ဒင်ဟန်ကို ထူဖို့ ပြေးလာကြသည်။

" ဟေ့ ... သွားကြ၊ သူ့ဘာသာသူ ထားလိုက်၊ မင်းတို့ တန်းစီ၊ တန်းခွန်လေ့ကျင့်ခန်း စတော့။ ဟေး ကလပ် ... လက်အိတ်တွေ ပြန်သိမ်းပြီးတော့ တံခါးနားမှာ သွားစီထား " သူတို့အားလုံး ကျွန်တော့် အမိန့်အတိုင်း လိုက်လုပ်ကြသည်။ တစ်ယောက် တလေမျှ ဂျစ်ကန်ကန် မလုပ်သဖြင့် ကျွန်တော် အံ့ဩရသေး၏။ ဒင်ဟန်ကို ကျွန်တော် ဆွဲယူပြီး နံရံတွင် မှီပေးလိုက်သည်။ သူ အသက်ရှူမှန်လာမှ ပီတီချိန်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ပြန်စရသည်။

ကျွန်တော် ခိုင်းသည့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာကြ၏။ သူတို့ မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ပို၍ တလေးတစား ဖြစ်လာသည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားရပါ၏။

" ဘယ်လိုလဲ ဒင်ဟန်၊ နေသာသွားပြီလား၊ ဆရာ မင်းကို တကယ်ထိုးတာ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ဖြည်းဖြည်း ကလေး ဆတ်လိုက်တာပါ၊ မျက်နှာသွားသစ်လိုက်ပါလား ... ကောင်းသွားမှာပါ "

" ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ "

သူ့အသံက တုန်တုန်ယင်ယင်။ " ဆရာ " ဟု ခေါ်ရာတွင်လည်း တုံ့နေ့နေ့ မဟုတ်တော့။ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာသည်။ သူ့ကို ဆွဲထူပေးပြီး ပေါ်တာကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ပေါ်တာသူ့ကိုတွဲပြီး ရေချိုးခန်းဆီ ခေါ်သွား၏။ သည်အဖြစ်အပျက်မှာ ကလေးများနှင့် ကျွန်တော်၏ ဆက်ဆံရေး မဟာတံတိုင်းကို ဖြိုရုပစ်လိုက်သလို ဖြစ် သွားသည်။ ဒင်ဟန်တစ်ယောက် အပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားလေပြီ။ ခေါင်သူကြီး လုပ်သူနှင့်အတူ သူ့နောက်လိုက် များလည်း တစ်ပါတည်း ပါလာကြတော့၏။

ဒင်ဟန် သည် ရွတ်နောက်နောက် ညဉ့်ကိုတော့ မဖျောက်နိုင်ရှာပေ။ အကွက်ဝင်လျှင် ဝင်သလို ဝင်ဖောက် တတ်သည်။ သို့သော် သူ့ဟာသများသည်

စောစောပိုင်းကလို မဟုတ်တော့ဘဲ အများ လက်ခံနိုင်စရာ ဖြစ်လာသည်။ အနေအထိုင်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်လာသည်။ စုပေါင်း ညီညာမှုတွင် ပါဝင်လာသည်။ အပြောအဆို ယဉ်ကျေးလာသည်။ ဤသို့ တော်လှန် ပုန်ကန်ရေး အင်အားစု အားနည်းသွားသည်နှင့်အမျှ စာသင်ရာ တွင် သိသိသာသာ ခရီးရောက်လာသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သူတို့အပေါ် ဆက်ဆံရေး ပြောင်းလဲလာကြောင်းကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိလာ၏။ သူတို့တစ်တွေ ကျိုးကျိုးနွံနွံ ဖြစ်လာရုံမက ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ဆရာအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြပါပြီ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ ကလေးတွေကို တစ်တန်းလုံးရော၊ တစ်ဦးချင်းကိုပါ ခင်တွယ်နေမိပြီ။ သံယောဇဉ် ဖြစ်နေမိပြီ။

အစပိုင်းတွင် ကျောင်းလာတိုင်း ဒီနေ့ ဘာပြဿနာနဲ့များ ကြုံရမှာပါလိမ့်ဟူ၍ ပူပင်ခဲ့ရသည်။ ပူပင်စိတ်၏ နောက်ကွယ်တွင်တော့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုကလေး မသိမသာ ခိုတွဲလျက်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်တော့် အလုပ် အတွက် တာဝန်ကျေကျေ လုပ်ဖို့တော့ ကျွန်တော် အမြဲအာရုံပြုခဲ့ပါသည်။ ခုတော့ ကျွန်တော့်အမြင် တစ်မျိုးဖြစ်လာပြီ။ ကျွန်တော့်အလုပ်အတွက် မဟုတ်တော့။ ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်တော့။ သူတို့အတွက် ဖြစ်လာပြီ။ သူတို့အတွက် စာသင်ရာတွင် အောင်မြင်လေလေ၊ ကျွန်တော်ပီတိဖြစ်ရလေလေ။

သူတို့နှင့်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် ပျော်နေသည်။ သူတို့ကလေးတွေ ရင့်ကျက်လာပုံ၊ လိမ္မာရေးခြား ရှိလာပုံမှာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင်။ ဆရာနှင့်တပည့် အပြန်အလှန် နားလည်မှု ရလာခြင်းပင်။ အားလပ် ချိန်များတွင် အချို့ ကျောင်းသားများ အပြင်မထွက်ကြတော့။ ကျွန်တော်နှင့် ထိုင်ပြီး အကြောင်းအရာ ပေါင်း စုံကို ပြောဆို ဆွေးနွေးနေတတ်ကြ၏။ သူတို့ တစ်တွေသည် အများအားဖြင့် ညီအစ်ကို မောင်နှမများသည့် မိသားစုဝင်တွေ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလာရသည်။ ငွေရေးကြေးရေး ပြေလည်သူများ မဟုတ်ကြပါ။ အချို့ဆိုလျှင် မိဘ လုပ်သူများကို တစ်ဖက်တစ်လမ်း က ကူလို၍ အလုပ်ထွက်လုပ်ဖို့ပင် စိတ်ကူးနေကြပါပြီ။

သူတို့အိမ်တွင် လူကျပ်ကြောင်း၊ အစ်ကိုအစ်မများ၏ အိမ်ထောင်ရေး အကြောင်း၊ ကလေးငယ်များ အကြောင်း အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြကြသည်။ ကလေးမကလေး တစ်ယောက်ဆိုလျှင် သူ့အမေက မမျှော်လင့်ဘဲ မောင်လေးတစ်ယောက် မွေးပေးသည့် အကြောင်းနှင့် အမေကို ကူရကြောင်းများကို လူကြီး ကလေးတစ်ယောက်လို ပြောပြရာသည်။ ကျောင်းစာတွေကို ကျွန်တော် အချိန်မီ တွန်းသင်သည်။ စာသင်ရာတွင် သူတို့ နေ့စဉ်ဘဝနှင့် ရောထွေး သင်ကြားသည်။ အချိန်အတွယ် သင်လျှင် သူတို့ နေ့စဉ်စားသောက်နေသည့် စားသောက်ကုန်များကို ပူစွာ လုပ်ပေးသည်။ အလားတူ အတိုင်းအထွာ သင်လျှင် အဝတ်အထည်၊ ဖယောင်းပုဆိုး၊ ကော်ဇော စသည် တို့ကို ပူစွာလုပ်ပေးသည်။ သည်နည်းဖြင့် သူတို့ ပိုပြီးနားစွဲကြသည်။

ပထဝီဝင်နှင့် သမိုင်းကို သင်ကြားရာတွင် စာအုပ်ဖတ်လိုက်၊ ဆွေးနွေးလိုက် လုပ်ပေးသည်။ သည်နေရာတွင် ကျွန်တော် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ ကျွန်တော့်ဘဝ

အတွေ့အကြုံတွေက များစွာ အထောက်အကူပြု လေသည်။ သူတို့ အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ကြ၏။ မေးကြ၏။ ခေါင်းလောင်းသံကို မကြား လိုက်သည့် အခါတွေ မနည်းတော့ပေ။ ဆရာကြီးက အမှတ်မထင် ပေါက်ချလာတတ်သည်။ ဆွေးနွေးပွဲကလေးထဲသို့ သူကိုယ်တိုင် ဝင်ပါချင် ပါတတ်သည်။ ကျွန်တော့် လုပ်ဆောင်ချက်များအတွက် ဆရာကြီး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေ၏။ တစ်နေ့တွင် ဆရာကြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာစဉ် ကလေးများအား ပြတိုက်သို့ လိုက်ပို့ချင်ကြောင်း ကျွန်တော် ဆွေးနွေးသည်။

" ဖြစ်ပါ့မလား၊ အတန်းထဲမှာ ထိန်းလို့ရပေမယ့် လန်ဒန်မြို့ထဲ ရောက်သွားရင် တစ်မျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် "

" ဖြစ်မှာပါ ဆရာကြီး၊ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး "

" ကလေးတွေ အတွက် အကျိုးရှိမယ့် အလုပ်ပဲ၊ လုပ်သင့်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ၄၆ ယောက်လုံးကို ဆရာထိန်းနိုင်ပါ့မလား "

" ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ပါရစေ ဆရာကြီး "

" မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ တစ်ခုရှိတယ်၊ တခြား ဆရာမတစ်ယောက်ကို အကူအညီ တောင်းကြည့်ပါ။ တစ်ယောက်တည်း တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျောင်းကောင်စီရဲ့ ဥပဒေနဲ့ မညီညွတ်ဘူး "

" ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဆရာမ တစ်ယောက် ယောက်ကို မေတ္တာရပ်ခံကြည့်ပါ့မယ် ဆရာကြီး "

" ကောင်းပြီလေ၊ ရမယ်ဆိုရင် ဆရာ့ကို ပြော၊ သွားရေးလာရေး စီစဉ်ပေးမယ် " နေ့လယ်စာ စားချိန်တွင် ဆရာမ ဘလင်းချဒ်နှင့် ကျွန်တော် တိုင်ပင်သည်။

" ဆရာမ ကျွန်တော့်ကို ကူညီနိုင်ပါ့မလား "

" ဂျီလီယံပဲ ခေါ်ပါ ဆရာရယ် "

" ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ရစ်ကီလို့ ခေါ်ပါ။ ဘယ်လိုလဲဟင်၊ လိုက်နိုင်ပါ့မလား "

" ရပါတယ်၊ ဘယ်တော့ သွားမှာလဲ "

" ဆရာကြီး အစီအစဉ် လုပ်ပေးပြီးရင် သွားတာပေါ့ "

" ဘာပြုလို့ ဆရာမ ကလင်တီကို မခေါ်သလဲ "

" ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမ "

" ဟုတ်လား "

သူ့မျက်လုံးများက လှောင်ပြုံးပြုံးနေသယောင်။ နေ့လယ်စာ စားပြီးလို့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာကြသည်။ ကျွန်တော့် လေ့လာရေး ခရီးစဉ် အကြောင်း၊ မစ္စဘလင်းချဒ်လိုက်ပြီး အကူအညီပေးမည့် အကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်သည်။ သူတို့ တစ်တွေ ဇေပဇေ ဖြစ်နေကြ၏။ သူတို့ တုံ့ပြန်မှုကို ကျွန်တော် စောင့်နေချိန်တွင် အခန်းတံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။ ဆရာ ဝက်စတန် ထ ဖွင့်ပေးသည်။ ဝင်လာသူက ကျွန်တော့်အတန်းမှ ပက်ထရစ်ဖာမင်။

" မစ္စဒဲယားက ဘက်စကက်ဘော တောင်းခိုင်းလိုက်လို့ပါ ခင်ဗျ "

" မစ္စ ဘယ်သူကွ " ဆရာ ဝက်စတန်က အံ့ဩသည့် အသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

" မစ္စဒဲယားပါ ခင်ဗျ။ ပါမလာဒဲယားပါ "

ဝက်စတန်က ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ပြန်လှည့်လာပြီး မီးလင်းဖိုပေါင်ပေါ်တွင် မှီရပ်သည်။ မျက်နှာတွင် အံ့ဩ ခြင်းအမူအရာ ပိုကဲစွာဖြင့်။ ကျွန်တော်က ဗီရိုထဲမှ ဘက်စကက်ဘောကို ပက်ထရစ်အား ယူပေးလိုက် သည်။ တံခါးပိတ်ပြီး ပက်ထရစ်ဖာမင် ပြန်ပြေးထွက်သွား၏။ ဝက်စတန်က သရော်ပြုံး ပြုံးပြီး-

" ဒုက္ခတော့ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ၊ မစ္စဒဲယား တဲ့ "

ပြဇာတ်ဟန်ပါပါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဆေးတံနှင့် ညွှန်ပြပြီး -

" နေပါဦး၊ ဆရာ့အတန်းမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ၊ တောဆန်ဆန် ယဉ်ကျေးနေကြတာကို ပြောတာပါ။ ဒါမှ မဟုတ် နိုင်ငံခြားဆန်နေတာလား "

" ခင်ဗျားက အဲဒီလို ထင်နေတယ် ဟုတ်လား၊ ဆရာ ဝက်စတန် "

ကျွန်တော့်ကလေးတွေ တိုးတက် ယဉ်ကျေးလာခြင်းအတွက် ကျွန်တော် ဘာမှ ဖြေရှင်းချက် ပေးနေဖို့ မလို။ သို့သော် သူ ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတာပါလိမ့်။

" ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဗျ၊ ခင်ဗျားအတန်းက ယဉ်ကျေးမှု စမ်းသပ်ခန်းလား ဆရာ ဘရိတ်ဂိတ် "

စာခြောက်ရုပ် တစ်ခုကို ကိုင်လှုပ်သလို ခြေကားရား လက်ကားရားနှင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။

" မဟုတ်ပါဘူး၊ လူမှုရေး ကကြီး ခခွေးလောက်ကို လေ့ကျင့်ပေးတဲ့ သဘောပါ။ နေပါဦး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင် သလဲ" စိတ်ချဉ်ပေါက်လာပြီ ဖြစ်၍ ကျွန်တော် ပြန်ပက်လိုက်သည်။

" ဆိုင်တော့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါထက် ခင်ဗျားကလည်း ကျောင်းသူတွေကို မစ္စလို့ ခေါ်သလား၊ ခင်ဗျားက ကျုပ် တို့ အထဲမှာ အထူးခြားဆုံးမို့ ထူးခြားအောင် လုပ်နေတာလား" ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ဆရာမတွေ ပိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော် အနေရ ကျပ်လာသည်။

" ဟုတ်တယ်လေ၊ မစ္စ တပ်ခေါ်တာ ဘာဖြစ်သလဲ "

" တော်တော် ခေတ်မီတာပဲ၊ အတုယူစရာ ကောင်းလိုက်ပါဘိတော့။ ဒါထက် နေပါဦး၊ ကျန်တဲ့ ပေါက်လွတ် ပဲစား တွေက လိုက်လုပ်မယ်လို့ ဆရာ ထင်နေသလား "

" အဲဒါ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ကျွန်တော့် အတန်းနဲ့ ကျွန်တော်တော့ နားလည်မှု ရနေပြီ"

" ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ပေပဲ၊ ကမန်တော်တော့ ဒီနန့်တန့်တန့် ကောင်းမလေးတွေကို ဒင်ဟန်တို့ လူသိုက် ခေါ်သလို မစ္စလို့ ခေါ်ဖို့ စဉ်းစားလို့ မရပါဘူးဗျာ"

" ဒါဆို အဲဒီကလေးတွေဆီမှာ ဆရာ လူမှုရေးသင်တန်းသွားတက်သင့်တာပေါ့ "

ကျွန်တော့်နားကို ကျွန်တော် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ဘက်က ဝင်တွယ်သူမှာ မစ္စဒေါက်။ မစ္စဒေါက်လစ် အတွက်မဟုတ်လျှင် ဘယ်သူ့အတွက်မှ ဝင်မပြောသည့် ဆရာမ။ " လူမှုရေးသင်တန်းကို ကျွန်တော် ကလေးတွေဆီကလည်း သင်ဖို့ မလိုဘူး၊ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို မိန်းမတွေ ဆီကလည်း သင်ဖို့ မလိုဘူး " မစ္စဒေါက် မျက်နှာနီသွားသည်။ သို့သော် ကက်ကက်လန် ပြန်ပြောသည်။

" ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ဆီကတော့ ရှင် သင်ဖို့လိုတယ်။ ဘယ်သူ့ဆီ သင်သင် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး "

" မင်းထောက်တာ သိပ်မိတာပဲ ဂျီစီ "

ဆရာမ ကလင်တီ က ဝင်ပင့်ပေးသည်။ ဝက်စတန်ကလည်း အလျော့မပေး။

" အင်းလေ၊ လူတချို့အတွက်တော့ နှုတ်ချိဖို့ လိုတာပေါ့။ သူတို့က ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာနဲ့ ထမင်း စားကြတာကိုး "

သူက နီဂရိုး အစေခံတို့၏ အမူအရာ လုပ်ပြသည်။ ကျွန်တော်ပင် ပြုံးမိမိတတ် ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် သူက ရယ်စရာ အဖြစ် ပြောခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါ၏။ တော်ပါသေးသည်။ ဆရာမ ဂရေစ်က ထုံးစံ အတိုင်း ပါးနပ်စွာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးသည်။

" ဪ ... ဒါထက်ဆရာ၊ "လှုပ်တုတ်"ကို ဘာပြောထားလဲ "

" ဘာလဲ ဆရာမ၊ "လှုပ်တုတ်" ဆိုတာ "

" ဪ ဆရာကလဲ၊ ဆရာ့အတန်းက ဂျိန်းပါဆယ်လေ၊ ဘယ်တော့မှ အတွင်းခံ မဝတ်တဲ့ ကောင်မလေး "

" ဪ ... ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောမိပါလား ဆရာမ "

" ခုမှ သူ့ကိုယ်သူ သိလာတယ်တဲ့၊ သူ့ရဲ့ အဲ ... ဟို မ အကျိတ်တွေက သူများတွေ ထက် ထွားကျိုင်း နေတာ ကိုလေ "

ဂရေစ်က ပြောရင်း ရယ်နေသည်။ တစ်ခန်းလုံး ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားကြ၏။

" ဘယ်လို ဘရာစီယာ ဝတ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မနဲ့ လာတိုင်ပင်တယ်လေ၊ အဲဒီ ဘရာစီယာဆိုတဲ့ စကားလုံးကြီး ကို ကျွန်မ မကြိုက်ပါဘူး၊ မီးသွေး အိတ်ခွံ ကျနေတာပဲ "

" အင်း ... ဟုတ်တယ်နော် " ကလင်တီက ဝင်ထောက်ခံ၏။

" ကလေးမက မဆိုးပါဘူး၊ ဆရာမကို ရွေးပြီးတိုင်ပင်တာ သိပ်မှန်တာပေါ့ "

ဝက်စတန်က ဆရာမ ဂရေစ် ဒေးလ်အီဗန်၏ ခပ်ကြွားကြွားရင်သားများကို ဖေ့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

" ကောင်မလေးကို ပြုပြင်သလို ရှင့်ကိုလည်း ပြုပြင်ရဦးမယ် "

ဆရာမ ဂရေစ် ၏ အသံက ကျွဲမြီးတိုသံ ပါလာသည်။ သည်တော့မှ ဝက်စတန် ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ဆရာများ အခန်းထဲတွင် တင်းမာမှု တစ်မျိုးဖြင့် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ကျွန်တော် တွေးကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က အဝတ်နီနှင့်တူပြီး ဝက်စတန်က နွားရိုင်းနှင့်တူနေသည် ထင်၏။ သို့သော် ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း သိလာသည်။ ကျွန်တော် မရောက်ခင်ကတည်းက သည်အခန်းထဲတွင် သည်လိုပဲ ရှိနေခဲ့

သည်ဆိုသည့်အချက် ဖြစ်ပါ၏။ သည်အခန်းထဲတွင် ယောက်ျားဆရာဆို၍ ဝက်စတန် တစ်ဦးတည်းသာရှိသည်။ သူက ကတ်ဖွဲ့လုပ်ဖို့၊ လှောင်ဖို့ ပြောင်ဖို့က လွဲပြီး ဘယ်တော့မှ ဆရာမများ၏ စကားပိုင်းထဲသို့ မဝင်။ ဆရာမ ဘလင်းချဒ်က ဝက်စတန်ကို မမူသလို နေကြောင်း ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ စကားပိုင်းထဲ မဝင်ဘဲ လေ့လာသူ အဖြစ်သာနေသည်။ ကောင်းသည်။ ဆိုးသည် ဝင်မပြော။ သူ့သိက္ခာနှင့်သူနေသည်။

မစ္စဖီးလစ်လည်း ခပ်ကင်းကင်း နေသူပင်။ သို့သော် အခြေခံချင်း မတူကြ။ ဆရာများအနားတွင် နားနေချိန် တစ်ချိန်လုံး မစ္စဖီးလ် ဂရုစိုက်သူမှာ မစ္စဒေါက် တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး ယနေ့အရေး အခင်းတွင် ဝင်မပါဘဲ အခန်းထောင့်မှ သီးခြား ကမ္ဘာလေးထဲတွင်သာ "နှစ်ယောက်တည်းနေ" နေကြသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဆရာများ အခန်းထဲမှ ဆရာအချင်းချင်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ပဋိပက္ခသည် အရေးကြီးလှသည် မဟုတ်ပါ။ စာသင်ခန်းများထဲထိ ဂယက်မရိုက်ဖို့တော့ လိုသည်ပေါ့လေ။ အရေးကြီးသည်က ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ ဖြစ်ပါသည်။ နေ့လယ်စာ စားပြီးချိန်တွင် ပြတိုက်များသို့ လေ့လာရေးခရီး သွားမည့်အကြောင်း အတန်းထဲတွင် ကြေညာလိုက်သည်။ ကြာသပတေးနေ့တွင် သွားဖြစ်မည့်အကြောင်း ပြောရင်း-

" မင်းတို့ကို ထိန်းဖို့ ဆရာမ မစ္စဘလင်းချဒ်ပါ လိုက်လိမ့်မယ် "

ဤတွင် ပါမလာဒေယားက ဝင်မေးသည်။

" ဆရာမ လိုက်ဖို့ လိုလို့လား ဆရာ "

" လိုတယ် မစ္စဒေယား၊ ကျောင်းသား လေးဆယ်ကျော်ကို ဆရာတစ်ယောက် တည်းနဲ့ အပြင်ထွက်ခွင့်မရှိဘူး၊ ဒါက ကျောင်းကောင်စီဥပဒေလေ "

" ကောင်းတာပေါ့ ဆရာ၊ မစ္စဘလင်းချဒ်ကို သိပ်သဘောကျတယ်၊ သိပ်ကျက် သရေရှိတာပဲ "

တစ်ဂျက်ဆင်က ဝမ်းသာအားရ ဝင်ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ပြုံးလို့။

" ဟေ့ ... တစ်၊ နှစ် ဝင်မရှုပ်စမ်းပါနဲ့၊ နင့်ကို ဘယ်သူမေးလို့လဲ "

မလိုအပ်ဘဲ ဒေါပွနေသော ပါမလာဒေယားကို တစ်ဂျက်ဆင်က ကြောင်ကြည့် နေသည်။ ပြီးမှခပ်အေးအေး လေသံဖြင့်-

" ဘာ တစ်လဲ၊ နာမည်ရင်း ခေါ်လေ၊ ဂျက်ဆင် ကွ "

* ကြာသပတေးနေ့ ကျွန်တော် ကျောင်းရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဆရာကြီး ရုံးခန်းကို တန်းသွားပြီး လေ့လာရေး ခရီးထွက်ခွင့်အမိန့် သွားယူသည်။ အတန်းထဲကို ရောက်တော့ သူတို့အားလုံးရောက်နှင့်နေကြပြီ။ ထိုင်စောင့်နေကြ၏။ သည်မြင်ကွင်းမျိုးကို ကျွန်တော် မျှော်လင့်မထားမိသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။ အားလုံး ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါ တောက်ပစွာနှင့်ပါတကား။ ယောက်ျားကလေးများက ဘိုကေကို သေသေ သပ်သပ် ဖြီးသင်လာကြ၏။ မိန်းကလေးများကလည်း နှုတ်ခမ်းနီ ကိုယ်စီဖြင့်။ ဣန္ဒြေရစ္စာ လှလှပပ ပြင်ဆင် လာကြ၏။ တအံ့တဩ ဖြစ်ကာ ဝမ်းသာနေသော ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး သူတို့ မျက်နှာကလေးတွေ ပျော်တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေကြသည်။

အတန်းထဲတွင် တစ်နေရာ လွတ်နေသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိသည်။ တစ်ဂျက်ဆင်၏ နေရာ။ ကျောင်းခေါ်ကြိမ် စာအုပ်ကို ဖွင့်ပြီး နာမည်ခေါ်သည်။ ထုံးစံအရ ခေါ်ရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ အတန်းနှင့် တစ်သား တည်း ဖြစ်နေပြီမို့ ကျောင်းပျက်သူကို ကျွန်တော် တန်းသိနေပြီ။

နေ့လယ်စာဖိုး ကောက်ခံပြီး ဆရာမ ဂျီလီယံဘလင်းချဒ်ကို ကျွန်တော် စောင့်နေသည်။ အခန်းအပြင်ဘက် တွင် နံရံနှင့် တွန်းသံတိုက်သံလိုလို ကြားလိုက်သဖြင့် ထသွားပြီး တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အခန်းဝတွင် ဧရာမ အဝတ်ထုပ်ကြီး ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။ အထုပ်ကြီးအောက်မှ အော်ပြောသည့်အသံ ထွက်လာသည်။

" ကျွန်တော်ပါ ... ဆရာ၊ ဂျက်ဆင်ပါ။ အမေ့ကို ကူလုပ်နေရလို့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်လာမှ သွားပါနော်၊ ကျွန်တော် ခုချက်ချင်း ပြန်ပြေးလာပါမယ်ဆရာ "

ပြောပြောဆိုဆို ဂျက်ဆင်သည် အထုပ်ကြီးကို ရွက်ပြီး ပြန်ပြေးဆင်းသွားသည်။ တစ်ခန်းလုံး ပိုင်းရယ်ကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း လိုက်ရယ်မိတော့သည်။ မကြာမီ ဆရာမ ဂျီလီယံ ရောက်လာသည်။ ထိန်းလို့လွယ်အောင် အုပ်စုနှစ်စု ခွဲလိုက်သည်။ ယခုလို နံနက်ပိုင်းဆိုလျှင် ရထားပေါ်တွင် နေရာ များများစားစား မရှိတတ်ပေ။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ လူခွဲ ကာ တွဲနှစ်တွဲထဲတွင် လိုက်ကြရသည်။ ကျွန်တော်လည်း တံခါးဝတွင် ငါးပိသိပ် ငါးချဉ်သိပ် ကျပ်ညပ်ပါ လာ၏။ ကျွန်တော့်အနီးတွင် မွိုင်ရာဂျိုးဇက်၊ ဘာပရာပက်နှင့် ပါမလာဒေယားတို့ပါလာကြသည်။ ကြည့်ရ မည့် ပြတိုက်အကြောင်းကို သူတို့သုံးယောက် ကျွန်တော့်အား မေးလိုက်၊ သူတို့ဘာသာ သူတို့ပြောလိုက်ဖြင့် စိတ်အား ထက်သန်နေကြသည်။ ဂျီလီယံ ပြောပြထားသည့် ရှေးခေတ် လက်ချုပ် အဝတ်အထည် များကို သူတို့ အထူး စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။ သူတို့ တစ်တွေ သည်မျှ တက်ကြွနေသည်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ပီတိ ဖြစ်နေရ၏။

ကင်နင်လမ်း ဘူတာတွင် ကျွန်တော်တို့ တွဲပေါ်သို့ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ဦး တက်လာ သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာသည့် အမူအရာဖြင့် ပြောင်ပြောင် တင်းတင်းပင် ကြည့်၏။ ပြီးတော့ " အရှက်နည်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေ နဲ့ အမဲရိုးနယ် ဟင်းအိုး မှ အားမနာသည့် လူမည်းများ " အကြောင်း မဲ့ကာ ရွဲ ကာ ပြောပါလေတော့၏။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် ထောင်းခနဲ ဒေါပွသွားသည်။ ရက်လည်း ရက်သွား၏။ ပြတိုက်အကြောင်း စိတ်ပါ လက်ပါ ဆွေးနွေးလာကြသည့် ကလေးမတွေ မကြားပါစေနဲ့ဟုသာ ကျွန်တော် ဆုတောင်းရတော့သည်။ ကျွန်တော့် ဆုတောင်း မပြည့်ပါ။ အမျိုးသမီးကြီး နှစ်ဦး နှင့် အနီးဆုံး ရပ်နေသည့် ဘာဘရာပက် က အလျင် ကြားသွားသည်။ ပါမလာ ကို ဘာဘရာ က တိုးတိုးကပ်ပြီး သတင်းပို့လိုက်သည်။ ပါမလာသည် ချက်ချင်း ဘာဘရာနှင့် နေရာချင်း လဲ လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ယောက် နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက ဒေါသခိုးတွေ ထုတ်လွှတ်နေဘိသို့။

" ဒီမယ် ... တစ်ဆိတ်၊ ဒါ ကျွန်မတို့ ဆရာရှင့် သိလား "

ပါမလာက တစ်တွဲလုံး ကြားလောက်အောင် တမင် အော်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကြားလည်း ကြားသွားကြသည်။ အမျိုးသမီးကြီး နှစ်ယောက် တခြားဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲသွားကြ၏။ မမျှော်လင့်ဘဲ အရေးနိမ့်သွား သဖြင့် အထိတ်တလန့်လည်း ဖြစ်သွားပုံ ရ၏။ အနီးအနားမှ ခရီးသွားများက ဆတ်ဆတ်ကြဲ သူပုန်ဗိုလ်မ ကလေးကို ပိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ပြတိုက်ရောက်တော့ နောက်ဆုံးအမှာစကားပြောဖို့ အုပ်စုနှစ်စု ပြန်ပေါင်းလိုက်သည်။ ခြောက်ယောက်တစ် တွဲစီ တွဲထားပေးသည်။ သူတို့ လက်ထဲတွင် မှတ်စရာ စာရွက်နှင့် ခဲတံကိုယ်စီ ကိုင်ထားကြ၏။ ဝိတိုရိယ အလယ်ခေတ် ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုကို လေ့လာခဲ့ဖို့၊ ထိုခေတ် ဒီဇိုင်းပုံသဏ္ဍာန်၊ အထည်အုပ် အမျိုးအစား၊ ချုပ်ရိုး ချုပ်သား နှင့် အသုံးအဆောင်များ၊ ဆံပင်ပုံစံများ စသည်တို့ကို လေ့လာရန် မှာကြားလိုက်သည်။

နေ့လယ် ၁၁ နာရီတွင် ပြတိုက် စားသောက်ဆိုင်မှာ ဆုံပြီး လက်ဖက်ရည် သောက်ဖို့နှင့် ၁၂ နာရီတွင် ပြန်ဖို့ အချိန် သတ်မှတ်ပေးလိုက်သည်။ စည်းကမ်းသေဝပ်စွာ လေ့လာကြည့်ရှုဖို့နှင့် ပြတိုက်ပစ္စည်းများ ကိုင် တွယ်ခြင်းမပြု ဖို့လည်း မှာကြားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဂျီလီယံက သူတို့အုပ်စုကလေးများထံသို့ ဝင်ပြီး လိုအပ်သည့် အကူအညီပေးသည်။ လမ်းညွှန်မှု ပေးသည်။ ကျောင်းသားကလေးများ အုပ်စုထဲတွင် ဂျီလီယံဘလင်းချဒ်မှာ ပိုပြီး ချစ်ဖို့ကောင်း နေ၏။ ကျက်သရေ ရှိနေ၏။

မြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်သည် ပီတိသုခ ဖြစ်လို့ မဆုံးနိုင်တော့ပါ။ ထူးခြားသည့် အတွေ့အကြုံတစ် မျိုးဖြစ်ပါ၏။ သမိုင်းဆိုင်ရာ အဖြစ်အပျက်တွေကို သူတို့ ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်စားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ခဲ့ပါ။ ဆရာ ဝက်စတန်က -

" အလကားပါဗျာ၊ ပညာလိုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အပြင်ထွက်ရရင် အူမြူးနေတဲ့ ဟာတွေပါ" ဟု ထောမနာပြုခဲ့သေးသည်။

ကျွန်တော် သူတို့ကို ဖော့တွက်ခဲ့မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ စိတ်ဝင်တစား မေးမြန်းမှတ်သားနေကြပုံမှာ သေ သေချာချာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်လာကြမှန်း သိသာလှသည်။ အားလုံးကို လေးလေးစားစား လေ့လာကြသည်။ တီးတိုး ဆွေးနွေးသူ ဆွေးနွေး၊ ပုံဆွဲသူ ဆွဲ၊ မှတ်စုရေးသူ ရေးနှင့်။ သတ်မှတ်ထားသည့် ပြတိုက် စားသောက်ခန်းထဲတွင် ပြန်ဆိုကြသည်။ ကျွန်တော်၊ ဂျီလီယံ၊ ပက်ထရစ်ဖာမင်၊ ပါမလာနှင့် ဘာဘရာတို့က တစ်စားပွဲတည်းကျသည်။ မိန်းကလေး သုံးယောက်တွင် ဘယ်သူက ဆရာမ ဖြစ်မည်ကို မသိသူ တစ်ယောက်အဖို့ အမှန်းရ ခက်လိမ့်မည်။ ဂျီလီယံက သူတို့နှစ် ယောက် ထက် အရပ်ပိုမြင့်ပေမယ့် ကျောင်းသူနှစ်ယောက်က မျက်နှာကို အခြယ်အမှုန်းတွေ လုပ်လာ သဖြင့် အပျိုကြီးတွေ ဖြစ်နေ၏။

ပါမလာ သည်နေ့ ပိုလှနေသည်။ ထပ်တွန့်စကတ်အနီ၊ ဒေါက်မြင့် ရှူးဖိနပ်အနီကို ဆင်တူ ဆင်မြန်းလာသည်။ လည်ပေါ်ဝဲ ဆံပင်ကိုစည်းထားသည့် ခေါင်းစည်းဖဲကြိုး ကလည်း နီရဲရဲ။ မကြာခင် အစွမ်းကုန် ပွင့်လာတော့မည့် ပန်းဖူးပန်းငုံကလေးနှင့် တူနေ၏။

" ... သတို့ အနေရ အထိုင်ရ ကျပ်မှာပဲနော် " ဂျီလီယံ၏ မှတ်ချက် နောက်ပိုင်းကိုသာ ကျွန်တော် ကြားလိုက်သည်။

" ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဝတ်ထားတော့လည်း သိပ်ကြည့်လို့ ကောင်းတာ ဆရာမရဲ့၊ ဒါလောက် ရှည်လျားတဲ့ အစကြီး ကို တစ်ထပ်တည်း ချုပ်ဝတ်ထားတာကို ... ကြည့်လေ "

ဘာဘရာ၏ မျက်နှာ ဖောင်းအိအိကလေးတွင် စိတ်အားထက်သန်မှုတွေ လွှမ်းမိုးနေသည်။ ပြတိုက်တွင် တွေ့ခဲ့ရသည့် အကြောင်းအရာများကို သူတို့ ပြောလို့ မကုန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြ၏။ သူတို့အတွက် လုံးဝ အသစ်အဆန်းဖြစ်နေသည့် အတွေ့အကြုံများ။ သို့သော် သူတို့ ဝေဖန်ချက်များမှာ အံ့ဩစရာ ကောင်း လောက်အောင် ထက်မြက်ကြသည်။ ချည်စက် အမှုထမ်း မိဘများ၏ သားဖြစ်သူ ဖာမင်သည် ရက်ကန်း အနုပညာကို အများကြီး နားလည်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။ သူ့အဘွားသည် ယနေ့ထိ လက်ရက်ကန်း ခတ်နေဆဲဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်တော့် အတန်း၏ တိုးတက်မှုကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ပီတိဖြစ်လို့ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အကောင်းဆုံး ကျောင်းများနှင့်ပင် ပခုံးချင်းယှဉ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ဒင်ဟန်နှင့် ပေါ်တာတို့နှစ်ယောက် သူတို့ ကိုယ် သူတို့ အုပ်စုဗိုလ်များအဖြစ် ခံယူပြီး အုပ်စုငယ်များကို စနစ်တကျ ထိန်းပေးသည်။

၁၂ နာရီ မထိုးခင် အားလုံး တန်းစီပြီးသားဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော် အချက်ပြ လိုက်သည်နှင့် မြေအောက်ဘူတာ ရုံသို့တန်းစီချီတက်ကြတော့၏။ ၂ နာရီကျော်မျှ စည်းကမ်းထိန်းချုပ်မှု အောက်တွင် နေခဲ့ကြရသော သူတို့ တစ်တွေသည် ရထားပေါ်ရောက်ပြီ ဆိုသည်နှင့် စိတ်လွတ်လက်လွတ် ရယ်မောနောက်ပြောင် ပြောဆိုကာ ဆူဆူညံညံ ဖြစ်လာတော့သည်။ ပျော်မြူးနေသည့် မျောက်တစ်အုပ်နှင့် တူနေ၏။ သို့သော် သူတို့ ပြောဆိုဆွေးနွေးကြသော အကြောင်းအရာမှာ လေ့လာရေးခရီး အတွေ့အကြုံများသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ စကားထဲတွင် ဆရာက။ ဆရာကနှင့်။ ဆရာက ဘယ်လို ပြောတယ်၊ ဆရာပြောတာက ဒီလိုစသည် ဖြင့် မကြာမကြာ ပါလာကြောင်း ကျွန်တော် နားစွန်နားဖျား ကြားနေရ၏။ သူတို့အတွက် အစစ အရာရာ အဆုံးအဖြတ် ပေးသူမှာ ကျွန်တော် ဖြစ်နေပါပြီ။ သည်တော့ ကျွန်တော့် ပခုံးပေါ်ကို တာဝန်တွေ လေးလံစွာ ပိကျလာပြီ ဟု ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရ၏။ သူတို့ တစ်တွေ ကျွန်တော့်ကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်နေကြပြီ။ အာစရိယ ဝိုဏ်းဝင်ဟု လိုလိုလားလား လက်ခံပြီ။ ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်ကြပြီးနောက် ကျောင်းသားအချို့က စားသောက်ခန်းသို့ တန်းသွားကြသည်။ အချို့လည်း အိမ်ပြန်ကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာမ ဂျီလီယံတို့ နှစ်ယောက်က ဆရာများ အခန်းဆီသို့ ထွက် လာခဲ့ကြသည်။

သားညှပ်မုန့် စာရင်း လေ့လာရေးခရီး၏ ပျော်စရာကောင်းပုံကို ဆရာမ စားမြုံ့ပြန်နေသည်။

" သူတို့ကလေးတွေဟာ ကျွန်မ ထင်တာထက် အပုံကြီး လိမ္မာကြတာပဲဆရာ၊ အပြင်မှာထိန်းလို့ ရပုံမလားဆိုပြီး ကျွန်မက စိုးရိမ်နေတာ "

" ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ သူတို့ဟာ မစွက်ဒရူး ပြောသလို လူတော် လူကောင်းကလေးတွေပါ "

" အဲဒါတင် မကသေးဘူး ဆရာ၊ အပြန်မှာ ကျွန်မရယ်၊ မွိုင်ရာ ဂျိုးဇက်ရယ်၊ အက်ဖီခရွတ်ရယ် စကားလက်ဆုံ ကျလာကြတယ်။ ကျွန်မကို တရင်းတနီး ပြောကြတယ်လေ။ သူတို့ကလေးတွေဟာ ကျွန်မ ထက်တောင် ဘဝအကြောင်းကို သိနေကြပါကလားဆိုတဲ့ အမြင်မျိုး ကျွန်မ မြင်လာတယ် "

" မဆန်းပါဘူး ဆရာမ၊ မွိုင်ရာရဲ့ အမေဟာ အဆုတ်ရောဂါဖြစ်ပြီး ကိုးပတ်လုံးလုံး ဆေးရုံတက်ရတယ်။ အဲဒီ တစ်ချိန်လုံး မွိုင်ရာတစ်ယောက်တည်း အိမ်ကို ထိန်းရတယ်။ အငယ် ကလေးနှစ်ယောက်က မူလတန်း ကျောင်းသားကလေးတွေတဲ့။ ဒါကြောင့် ကလေးတွေ ကြုံဖို့ သူ့ကို ကျောင်းစောစော လွှတ်ပေးရတယ်လေ "

" အင်း ... တော်တော် ရုန်းကန်ရတာပဲနော် "

" ဒါပေမဲ့ မွိုင်ရာက မူမယ်မထင်နဲ့ ဆရာမ၊ ခပ်ပျော်ပျော်ပဲ။ သူ့အဖေက သူချက်တဲ့ ထမင်း ဟင်းကို ဘယ်လို ချီးကျူးကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းသာအားရ ပြောပြဖူးတယ်။ သူတို့ကို ကလေးတွေလို့ ကျွန်တော်မို့ မြင်နေ တာ တစ်ခါတလေ မှားနေတယ် ဆရာမ "

" ကျွန်မတော့ သူတို့ကို အဲဒီလို မမြင်ပါဘူး။ တော်တော်များများကို ပြောတာပါ ဆရာ၊ ပါမလာဒဲယားဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ဆိုရင် ဆရာ့ကို ကျိတ်ပြီး ချစ်နေတယ်လို့တောင် ကျွန်မထင်တယ် "

ကျွန်တော် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ပါ။ အမျိုးသမီးတွေဟာ တော်တော် ပေါက်ကရ ပြောတတ်ကြပါကလား။ ဆရာမက ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောနေသော်လည်း လေသံမှာ အေးနက်နေ၏။

" ဟာဗျာ ... မဟုတ်တာ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော် ဘာမှလည်း သတိမထားမိပါဘူး၊ ကျွန်တော် သူ့ကို အားလုံးနဲ့ ဆက်ဆံသလိုပဲ ဆက်ဆံတာပါ "

" ဆရာ မသိဘူးဆိုတာ ကျွန်မ ယုံပါတယ်။ ဆရာမ သိတာက တစ်ပိုင်းလေ၊ ဒါတွေက ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောတွေ ဆရာရဲ့၊ ကျွန်မ အတန်းထဲမှာလည်း ကျောင်းသားတချို့ ကျွန်မကို ရူးမတတ် စွဲလမ်းနေကြ တယ်လေ "

သူ့ဘာသာသူ သဘောကျပြီး ဆရာမ ရယ်သည်။ ငွေဆည်းလည်း သံကလေး အခန်းထဲတွင် ပဲ့တင်သွား၏။ သည်တော့လည်း သူ့ကို ငွေယူဖို့ ခက်နေသည်။

" ဒါထက် မနက်က ရထားပေါ်မှာ ဆရာ ခံလိုက်ရတယ်ဆို "

" အလကားပါ ဆရာမရယ် "

ကျွန်တော်က အဘွားကြီး နှစ်ယောက်အား ပါမလာ ဝင်ချသည့် အဖြစ်အပျက်ကို ခပ်ရွှင်ရွှင် ပြန်ပြောပြ လိုက်သည်။ ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သည့် မျက်လုံးရွှ့ကြီးများနှင့် စောင့်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ -

" ဆရာဟာ တကယ်ပဲ သူတို့ကို နှပ်ချေးတွဲလောင်းကလေးတွေလို့ ထင်နေတာ ကိုး၊ တခြား ကျောင်းသူတွေ ကိုထင်ချင်ထင်၊ အဲဒီတစ်ယောက်ကိုတော့ မထင်နဲ့နော်၊ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီ "

" ဒီမယ် ဆရာမ၊ ရထားပေါ်မှာ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကလည်း ရိုးရိုးတန်းတန်းပါဗျာ။ သူမဟုတ်လည်း တခြားတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ကာကွယ်မှာပါ "

" ဒါက ဆရာဘက်က အမြင်ကိုး၊ ကောင်မလေးကို ကျွန်မ အပြစ်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဆရာ့ကို အကြည်ညိုလွန်နေတာ၊ အဲဒါ ဆရာသိရဲ့လား "

" ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲဗျာ "

အခြေအနေမှာ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားပြီဟု ကျွန်တော် သိလိုက်၏။ ဆရာမ ဂျီလီယံနှင့် ကျွန်တော်၏ ဆက်ဆံရေးတွင် ပုန်းကွယ်နေခဲ့သည့် ရွက်ပုန်းသီး စိတ်လှုပ်ရှားမှုကလေး လှုပ်ခတ် လူးလွန့်လာခြင်းပင်။ ဆရာမကို မြင်မြင်ချင်း ကျွန်တော် ရင်ခုန်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ဆရာမ ဇွတ်ပြောနေပုံကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်သွား သည်။ အောင့်သက်သက်လည်း ဖြစ်လာ၏။ သို့နှင့် မခိုင်လုံသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ကျွန်တော် သူ့အနားမှ ဇွတ်ထလာခဲ့သည်။ ခေါင်းအေးအေး စဉ်းစားလို သည်နှင့် ကျွန်တော့် စာသင်ခန်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

ကျွန်တော်သည် ဆရာမ ပြောသည့်ကိစ္စကြောင့် ထိတ်လန့်အံ့ဩနေမိ၏။ ထိုင်စဉ်းစားနေရင်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဝေဖန်ကြည့်၏။ မနူးမနပ် သူငယ်နှစ်စားလေး တစ်ယောက်လို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးကို ရှုပ်ထွေးအောင် ကျွန်တော် စဉ်းစား နေခြင်းလား။ ဆရာမ ဂျီလီယံ ဘလင်းချစ်ကို ကျွန်တော် အလွန်အလွန် သဘောကျပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ကြားတွင် ရဲဘော်ရဲဘက်ဆန်သည့် ပျော်စရာ ဆက်ဆံရေးတစ်မျိုး ရှင်သန် ကြီးထွားခဲ့သည်။ သည်ဆက်ဆံ ရေးကို ကျွန်တော် ထာဝရ သိမ်းဆည်းထားချင်ပါသည်။ အင်္ဂလန်တွင် ကျွန်တော် နေခဲ့သည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး တစ်ကိုယ်တော် ဘဝဖြင့် ဧကစာ ကျင့်နေခဲ့ သည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ကျောင်းသား ဘဝက ဇာတ်လမ်းလေး တစ်ပုဒ်၊ နှစ်ပုဒ် ရှိခဲ့ဖူးပါ၏။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အတွေ့အဆုံ နည်းလှသည့် ဇာတ်လမ်းမျိုးကလေး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် လေးနက်ပါ၏။ စစ်အတွင်းမို့ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် လေယာဉ် ပျံသည် အဒိကဖြစ်နေ၏။ နေ့သေမလား၊ ညသေမလားဟူ သည့် မရေမရာ ကာလတွင် အချစ်ကိစ္စသည် အလိုလို နောက်တန်း ရောက်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်လည်း သူများနည်းတူ ရံခါတွင် ချစ်သူနှင့် တွေ့ချိန်ရှိပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့် အသား ရောင်သည် လုံးဝ အရေးမကြီးခဲ့ပါ။ ပြောကြစို့ ဆိုလျှင် ဘောလုံး၊ တင်းနစ်၊ လက်ပေ့နှင့် အားကစားမျိုးစုံတွင် ရှေ့တန်းက နေခဲ့သူမို့ စန်းပွင့်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို အမျိုးသမီးများ စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ကျွန်တော့်လောက် မစွံသည့် အဖြူ သူငယ်ချင်းများကတော့ တစ်မျိုးကောက်ချက်ချကြ၏။ လူမည်းများတွင် အချစ်ခွန်အားကြီး သည် ဟူသည့် ဆိုရိုးစကားကို သူတို့ အဖြူမတွေ့က စိတ်ဝင်စားကြခြင်းပါတဲ့။ သို့သော် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ အမျိုးသမီးများ၏ အိပ်ခန်းသုံးပစ္စည်း မဖြစ်ခဲ့ပါ။

သည် အတိတ်ကဏ္ဍများသည် ဟိုအဝေးကြီးတွင် ကျန်ခဲ့ပါလေပြီ။ လက်ရှိဘဝတွင် ခွင်ကျအောင် ကျွန်တော် နေရပါတော့မည်။ ခြေလှမ်းတိုင်းကို သတိကြီးစွာ လှမ်းနေရသည့်ဘဝ။ အဖြူမ တစ်ယောက်နှင့် နီဂရိုးတစ်ယောက် တွဲသွားလျှင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း နှာခေါင်းရှုံ့ကြသည့် လန်ဒန်သားတွေကို ကျွန်တော် မကြာခဏ

တွေ့ဖူးသည်။ သည်အဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်တော် မေ့နေလျှင်လည်း သည်နေ့ မနက် အဖြစ်က ကျွန်တော့်ကို သတိပေးနေပါလိမ့်မည်။

ဆရာများ အခန်းထဲတွင် ဂျီလီယံနှင့် နှစ်ယောက်တည်း အေးအေး ဆေးဆေး ထိုင်စကားပြောရုံလောက်ကမူ ကိစ္စမရှိပါ။ သို့သော် သည့်ထက်ပိုလျှင်တော့ သူ့များ စူးစူးရဲရဲ မလိုတမာ အကြည့်ခံရတော့မည်မှာ မှချ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို သည်လို အကြည့်မခံရလေအောင် ကျွန်တော်တို့၏ ကြည်နူးဖွယ် လက်ရှိဆက်ဆံရေးကို မည်မျှကြာကြာ ထိန်းထားနိုင်ပါမည်လဲ။ အသားမည်း တစ်ယောက်နှင့် တွဲသွားသည့် မျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီးကို သူတို့ ကြည့်ပုံမှာ အကြင် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က အောက်တန်းကျခြင်း၊ မသန့်ရှင်းတော့ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အမျိုးသမီးထု တစ်ရပ်လုံးကို စော် ကားခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်နေသည့် အကြည့်များဖြစ်ပါ၏။ တော်ရုံ သတ္တိဖြင့် သည်မဟာရုံတံတိုင်းကို ကျော် ဖြတ်ဖို့ မလွယ်ပါချေ။

ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် လူမည်းတစ်ယောက်သည် မျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် မပေါင်းစပ်ရ ဟူ၍ ပုံနှိပ် မထားသော ဥပဒေတစ်ရပ်ပြဋ္ဌာန်းထားသည်နှင့် တူနေ၏။ သို့ဆိုလျှင် လူမည်းတို့သည် ဗြိတိန်တွင် ယောက်ျား ဘဝ ဆုံးနေသော ယောက်ျားများနှင့် တူနေတော့မည်။ နှင့်နိစ္စ ခံစားတွေးတောနေစဉ် ကျွန်တော့် စာသင်ခန်းထဲသို့ ဂျီလီယံဝင်လာသည်။ အစဉ် ကြည်လင်နေ သည့် သူ့မျက်နှာကလေးမှာ အိုနေသည်။ သူ အနားရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော် ထ ရပ်ပေးလိုက်သည်။

" ဆရာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ "

" ဗျာ ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဆရာမ၊ ကျွန်တော့်မှာ စဉ်းစားစရာလေး ပေါ်လာလို့ အေးအေးဆေးဆေး လာစဉ်းစားနေတာပါ "

" နောက်မှ စဉ်းစားလို့ မရဘူးလား "

မခံချို မခံသာ ဖြစ်နေသည့် အမူအရာဖြင့် မေးသည်။ မျက်ဝန်းနက်များကမူ အရောင်တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပလျက်။

" ရပါတယ် ဆရာမ။ ကျွန်တော် အလကား ကြောင်နေတာပါ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော် "

" ကျွန်မ ပြောတဲ့ ကိစ္စကြောင့်လား ဆရာ "

သူ့ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေ မသိမသာ တုန်နေသည်။ ရင်ခွင်ထဲကို အသာကလေး ဆွဲယူပြီး နှစ်သိမ့်လိုက်ချင် ပါ၏။

" အဲဒါလည်း ပါသင့်သလောက် ပါတာပေါ့လေ၊ ဆရာမ ပြောနေတုန်း ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲကို စဉ်းစားစရာ ဝင်လာလို့ပါ "

" ကျွန်မ အကြောင်းလား ဆရာ၊ ကျွန်မတို့အကြောင်း မဟုတ်လား "

" ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းပဲ ဆိုပါတော့ "

" ကျွန်မ စိတ်ထဲက သိနေသလိုပဲ ဆရာ "

ကျွန်တော် သူကလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ရင်ထဲက ငေးကြည့်နေမိခြင်း။ စက္ကန့်များသည် အဖြစ်အပျက် ပေါင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်နေသည့်အလား။

" ဆရာ ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးနေလား ဟင် "

" ကျွန်တော်က ဆရာမကို စိတ်ဆိုးရမယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘာအတွက် စိတ်ဆိုးနိုင်မှာလဲ ဆရာမရယ် "

" တော်သေးတာပေါ့ "

ချစ်စရာ နှုတ်ခမ်းများပေါ်တွင် ရှိနေကျ အပြုံးရိပ် ရေးရေးပြန်ထင်လာသည်။ ကျွန်တော် စွဲလမ်းခဲ့သည့် အပြုံး။ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းကလေးများ ဦးစွာ တဆတ်ဆတ် လှုပ်ရှားလာပြီးမှ ပါးစပ်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ကူးစက်သွားကာ တအားပြုံးလိုက်သည့် အပြုံးမျိုး။ လျှပ်စီးတစ်ချက် ဝင်းလက်သွားလိုက်သည်နှင့်လည်းတူ၏။ " ကျောင်းဆင်းမှ တွေ့မယ် "ဟု ပြောကာ အခန်းထဲမှ ချက်ချင်း ထွက်သွားသည်။ ဘာမှန်းမသိဘဲ ကျွန်တော့်ရင်တွေ ခုန်ကျန်ရစ်၏။ ခေါင်းထဲတွင် နောက်ကျိကျိဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ကတုန်ကယင်နှင့် ပျော်နေမိသည်။

*နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကျွန်တော် ကျောင်းနည်းနည်း ကျောက်ကျသွားသည်။ ရထားတွေက စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှသည်။ ကြာလေ အချိန်မမှန်လေဖြစ်နေ၏။ ဘူတာရုံက အချိန်မှန် ထွက်လာဖြစ် ပြန် လျှင်လည်း လမ်းတွင် ရပ်ချင်ရပ်နေ၏။ ကျွန်တော် ရောက်တော့ အခန်းထဲတွင် ကလေးတွေ စုံနေကြ လေပြီ။

" မင်္ဂလာပါ ဆရာ "

အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ရုတ်တရက် ပြန်နှုတ်မဆက်နိုင်ဘဲ ကြောင်နေမိ၏။ ခါတိုင်း ကျွန်တော်က စတင်နှုတ် ဆက်သည်ကိုပင် အားလုံး တုံ့ပြန်ကြသည်မဟုတ်။ ခုတော့ တစ်တန်းလုံး သံပြိုင်နှုတ်ဆက်သံသည် ဟိန်းထွက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ နွေးသွား၏။ ကျွန်တော်က တုံ့ပြန်နှုတ်ခွန်းဆက်ပြီး စားပွဲဆီသို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ အလို စားပွဲပေါ်တွင်လည်း ပန်းတွေ ဝေနေသည့် ပန်းအိုးကြီး တစ်လုံးပါလား။ သူတို့၏ အိမ်နောက်ဖေး မြေကွက်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးများ၊ ပြတင်းပေါက် ပေါင်များပေါ်တွင် ကပ်စိုက်ထားသည့် ပန်းအိုးများမှ ခူးပြီးသူတစ်ပွင့် ငါတစ်ပွင့် စုလာကြပုံပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်မူ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှဆုံး ပန်းအိုးကြီး ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော့်အပေါ် သူတို့၏ ချစ်ခင်လေးစားမှု သင်္ကေတ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအတွက် စုပေါင်း ဂုဏ်ပြုလိုက် ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပန်းအိုးထဲမှ ပန်းပွင့်များနှင့် တူသည့် သူတို့၏ အပြုံးမျက်နှာကလေးများကို ကျွန်တော် ငေး ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးမှ အူလိုက်သည်းလိုက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

" ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တပည့်တို့ရယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ "သည်တစ်ပတ် ဝေဖန်ရေး စာတမ်းများတွင်တော့ အားလုံးလိုလို ပြတိုက်လေ့လာရေး ခရီးအကြောင်း ရေး ကြသည်။ သူတို့အမြင် ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် တင်ပြကြသည်။ သူတို့ကိုယ် သူတို့ ပြန်ဝေဖန်သည့် ကျောင်းသား များပါရှိလာ၏။ သူတို့စာအုပ်တွေကို ဖတ်ပြီး ဆရာကြီးက နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်နေ၏။ နောက် လေ့လာရေးခရီး ထွက်ချင်လျှင်လည်း အကူအညီပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

ကျွန်တော့် စာသင်သက် နှစ်လ ရှိခဲ့ပြီ။ သင်ခန်းစာတွေလည်း တဖြည်းဖြည်း မြင့်လာပြီ။ ပို၍ ပို၍ စိတ်ဝင် စားစရာ ကောင်းလာသည်။ ကျွန်တော်က စာကို သမားရိုးကျ

မသင်ဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သင်သည်။ ကျောင်းသုံး စာအုပ်များတွင် ပါသည့် အချက်များကိုပင် ဝေဖန်ချင် ဝေဖန်ဖို့ ကျွန်တော် လမ်းဖွင့်ပေးသည်။ သိပ္ပံခန်းထဲတွင် နှစ်ရှည်လများ ချိတ်ထားသည့် အရိုးစုကြီး အလုပ်များစ ပြုလာ၏။ အရိုးနှင့် အဆစ်အမြစ် အကြောင်း သင်တော့ သူတို့ဆီမှ မေးခွန်းတွေ မြားပစ်သလို လာတော့၏။ ကျွန်တော်က အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြေသည်။ သူတို့ကို ကလေးသူငယ်တွေလို မဖြေဘဲ အရွယ်ရောက်နေသည့် လူငယ်လူရွယ်တွေကို ဖြေသလို ဖြေသည်။ သူတို့ တုံ့ပြန်မှုကလည်း အားရစရာကောင်းလှ၏။

သည်အရိုးစုကို ကျွန်တော်က မိန်းမအရိုးစုဖြစ်ကြောင်း ပြောတော့ သူတို့က အထောက်အထားပြခိုင်းသည်။ တင်ပါးဆုံရိုး ခွင်အကျဉ်းအကျယ်ကို ကြည့်ပြီး ခွဲခြားနိုင်ကြောင်း ရှင်းပြရသည်။ သည်ဘာသာရပ်တွင် မလွဲ သာမရှောင်သာဘဲ လိင်ကိစ္စ၊ အိမ်ထောင်သားမွေးကိစ္စ အမေးအဖေတွေ ပါလာတော့သည်။ သူတို့တစ်တွေသည် ကျွန်တော် ထင်ထားသည့်ထက် သည်ကိစ္စများနှင့် ယဉ်ပါးနေကြောင်း အံ့ဩစွာ တွေ့ရ သည်။ မိသားစုများသည် အိမ်ထောင်စုများမှ လာကြသူတွေမို့ အကြားအမြင်များခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် ကောက်ချက် ချမိပါသည်။ အလွန် စကားနည်းသည့် ဆီးလ် ပင် အသံထွက်လာပြီး သူလည်း အများနည်းတူ ဗဟုသုတ မနည်း လှကြောင်း၊ ဟာသဉာဏ်ရှိကြောင်း မကြာခင်တွေ့ရသည်။ တစ်နေ့ ပထဝီဝင် သင်နေစဉ် ဖြစ်၏။

" ပထဝီဝင် ဆိုတာ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးတွေ၊ ရုက္ခဗေဒ၊ သတ္တဗေဒနဲ့ သယံဇာတ ပစ္စည်းတွေကို လေ့လာတဲ့ ပညာရပ်ပဲ "

" ရုက္ခဗေဒ ဆိုတာ ဘာလဲ ဆရာ "

" ရုက္ခဗေဒ ဆိုတာ ကုန်းပေါ်မှာရော ရေထဲမှာပါ စိုက်ပျိုးပေါက်ရောက်တဲ့ အပင်တွေကို လေ့လာတဲ့ ပညာ ရပ်ပဲ၊ သတ္တဗေဒ ဆိုတာက တိရစ္ဆာန်တွေ အကြောင်း လေ့လာတာလေ၊ ဒီနေ့ ဆရာတို့ အာဖရိကတိုက် အကြောင်း ဆွေးနွေးကြရအောင် "

" ဆရာက အာဖရိကတိုက်သားလား ဟင် "

ဆီးလ် နောက်ထပ် မေးပြန်သည်။

" မဟုတ်ဘူး ဆီးလ်၊ ဆရာက ဗြိတိသျှဂီနီကပါ "

" အဲဒါ ဘယ်မှာလဲ ဆရာ "

" တောင်အာဖရိကတိုက် မြောက်ပိုင်းကမ်းခြေမှာပေါ့၊ တောင်အမေရိကမှာရှိတဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဗြိတိသျှ ပိုင် ကိုလိုနီနိုင်ငံလေ၊ မင်းတို့ မြေပုံပေါ်မှာ လွယ်လွယ်ကလေး ရှာလို့ရပါတယ်၊ ဆာရီနိုမ်းနဲ့ ဗယ်နီဇွဲလား ကြားမှာပေါ့ "

" ဒယ်မီရာရာလို နိုင်ငံလား ဆရာ၊ သကြား ထွက်တယ်လေ "

ဇာမင် ၏ မေးခွန်း။ ဆရာမ တချို့ပင် မသိကြ၍ ကျွန်တော့်အားမေးဖူးသည့် မေးခွန်း။ ကိုလိုနီနိုင်ငံများ အကြောင်း ဆရာ ဆရာမတွေ နားလည်ထားကြပုံမှာ တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်သည်။ လက်အောက်ခံ နိုင်ငံများ အပေါ် လူမျိုးကြီးဝါဒဖြင့် အပေါ်က စီးကြည့်သည့်အမြင်။ သူတို့သိသည်မှာ ဂျမေကာကျွန်းသည် သကြား၊ ရမ်နှင့် ငှက်ပျောသီးထွက်၏။ နိုက်ဂျီးရီးယားက ကိုကိုး၊ ဗြိတိသျှ ဂီနီက သယံဇာတ။ ဤသို့

ထွက်ကုန်နှင့်တွဲပြီး တိုင်းပြည်တွေကို မှတ်မိနေခြင်းဖြစ်၏။ သည်တိုင်း ပြည်က လူတွေ၏ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ၊ နိုင်ငံရေးအမြင်၊ စီးပွားရေး တိုးတက်မှုတွေ သူတို့ ဘာမှ မသိ။ စိတ်လည်း မဝင်စားကြ။

သူတို့ သုံးနေကျ စကားလုံးကို ကြည့်ပါ။ ကိုလိုနီ နိုင်ငံသားများကို ပြည်သူတွေဟု ဘယ်တော့မှ မသုံး။ တိုင်း ရင်းသားများဟုသာ ခေါ်သည်။ နီဂရိုးများအပေါ် သူတို့အမြင်မှာလည်း စာအုပ်တွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲက အတိုင်း ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လူရိုင်းတွေ၊ ရွံ့ထဲထဲတွင် နေပြီး အမဲလိုက်စားသည့် ကြောက်စရာ လူသား တွေ။ သည်လို မြင်ကြသည့်အတွက် သူတို့တွင် အပြစ်မရှိပါ။ သူတို့ငယ်ငယ်က သင်ခဲ့ရသည့် ကျောင်းသုံး စာအုပ်များ ထဲတွင် သည်အတိုင်း သင်ကြားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ သည်နေ့ ကလေးများကို လည်းသည် စာအုပ်များ ကိုပင် ဆက်လက် သင်ကြားလျက်ရှိပါသည်။ သူတို့ကလေးတွေ လက်ထက် ကျပြန်တော့လည်း လူမည်းများကို လူမှုရေးအရရော၊ ယဉ်ကျေးမှုအရပါ သူတို့ထက် များစွာ အောက်တန်းကျသည့် လူမျိုးများအဖြစ် စွဲလမ်းယုံကြည်ကြပြန်၏။ သည်လို အမနာပ ပြောခြင်း အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ။

ကိုလိုနီတိုင်းပြည်များ၏ သရုပ်မှန်ဘဝကို ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် သူတို့ကလေးတွေအား ရှင်းပြပါသည်။ သို့သော် လက်ခံဖို့ သူတို့ အင်တင်တင် ဖြစ်နေကြ၏။ ပုံနှိပ်စာလုံး၏ ဩဇာသက်ရောက်မှုက ခွန်အား ကြီးမားသည် မဟုတ်လား။ သည်ပုံနှိပ်စာလုံးတွေက သူတို့မိဘတွေလက်ထက်ကတည်းက သင်ကြားခဲ့ရပြီး သူတို့ အသွေးထဲ အသားထဲအထိ စိမ့်ဝင်နေသည့် စာလုံးတွေ။ အကွက်ဆိုက်လာလျှင် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် ကိုယ် ကျွန်တော် ဥပမာပေးပြီး ပြောသည်။ ဒါကိုလည်း သူတို့ ဘဝင်မကျ။ "ဆရာက တစ်မျိုးပဲ ဆရာရဲ့" တဲ့။ ဖာမင် ကို ကျွန်တော် ဆက်ရှင်းပြသည်။ ကမ္ဘာ့မြေပုံကို ဖြန့်ပြပြီး ဒယ်မီရာရာမှာ ဗြိတိသျှကိုလိုနီ နယူးဂီနီ၏ အကြီးဆုံး ပြည်နယ်ဖြစ်ကြောင်း၊ သီးနှံကုန်မျိုးစုံ ထွက်ပြီး သကြားမှာ အဓိကထွက်ကုန် ဖြစ်ကြောင်း စသည် စသည်။

" ကဲ ဆရာတို့ အာဖရိကတိုက်အကြောင်း သင်ရင်း တခြား ချော်ထွက်သွားတယ်၊ အာဖရိကတိုက်မှာ သိပ် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာက တိုက်သားတွေထဲမှာ လူမျိုးစုတွေ၊ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာတွေ၊ ယဉ်ကျေးမှု တွေနဲ့ ရာသီဥတုတွေ မျိုးစုံလွန်းလို့ပဲ။ သူတို့ရဲ့ အသားရောင်က နီဂါမြစ်ပှမ်း နီဂရိုးတွေလို မည်းတာ ရှိတယ်၊ အာရေဗျ လူမျိုးတွေလို ခပ်ဖျော်ဖျော့ မည်းတာ ရှိတယ်၊ ဥရောပတိုက်သားတွေလို ဖြူတဲ့ လူမျိုးလည်း ရှိတယ်"

" တောင်အာဖရိက နိုင်ငံသားတွေက ဖြူတယ် မဟုတ်လား ဆရာ"

" အဲဒါက အသားရောင်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ၊ တောင်အာဖရိကမှာ မွေးတဲ့လူကို တောင်အာဖရိက နိုင်ငံသားလို့ ခေါ်တယ် မဟုတ်လား "

" ဒါပေမဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေ အားလုံး မည်းတာ မဟုတ်ဘူးလား ဆရာ "

" မဟုတ်ဘူး ဖာမင်၊ တိုင်းရင်းသားဆိုတာ မင်းလည်း တိုင်းရင်းသားပဲ၊ ဆီးလ်လည်း တိုင်းရင်းသားပဲ၊ မင်းတို့ ဟာ အင်္ဂလန် တိုင်းရင်းသားတွေလေ။ ဒါပေမဲ့

မင်းတို့ကျတော့ ဖြူတယ်၊ ဆရာကျတော့ ဗြိတိသျှဂီနီရဲ့ တိုင်း ရင်းသား၊ ဆရာတို့ တိုင်းရင်းသားထဲမှာ ဖြူတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ရွှေရောင်ဆံပင်တွေ၊ အနီရောင် ဆံပင် တွေလည်းရှိတယ် "

ကျောင်းသုံးစာအုပ်၏ အကူအညီ များများ မပါဘဲ သင်ကြားရမည့် အလုပ်မှာ မလွယ်လှပါ။ သူတို့ကလေးတွေ၏ စိတ်အားထက်သန်မှုကြောင့်သာ ခရီးရောက်သင့်သလောက် ရောက်နေခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ တစ်နေ့ ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ကုန်စုံဆိုင်ရှင် အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဆိုင်ထဲမှ လှမ်းခေါ်သည်။ ကျွန်တော် ဝင်သွားတော့ သူက အတွင်းဘက် လှည့်ပြီး ဂျူးဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။ အတွင်းဘက် မှ ပြန်ထူးသံနှင့်အတူ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

" အမေကြီး၊ ဒါ ဂရင်းစလိတ်က ဆရာ အသစ်လေ "

ကျွန်တော်က အဒေါ်ကြီးကို ပြုံးပြီး ဦးညွတ်အရိုအသေ ပေးလိုက်သည်။ အဒေါ်ကြီးက နှစ်နှစ်ကာကာ ပြန်ပြုံး ပြသည်။

" မောင်ရင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ "

ဆိုင်ရှင် အဘိုးကြီးက မေးသည်။

" ဘရိတ်ဂိတ်ပါ ခင်ဗျာ၊ ရစ်ကီ ဘရိတ်ဂိတ်ပါ "

" ကျုပ်နာမည်က ပင်းကပ်စ်၊ ဒါက မေမေ ပင်းကပ်စ်ပေါ့ "

" တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မေမေ ပင်းကပ်စ် "

" မောင်ရင့်အတွက် ကျုပ် တစ်နေရာ တွေ့ထားတယ် "

မစ္စတာ ပင်းကပ်စ်က ပြောပြောဆိုဆို ကြောငြာသင်ပုန်းဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ကတ်ပြားကလေးတစ်ခု ထုတ်ယူလာသည်။

" မောင်ရင့်နဲ့ အကိုက်ဆုံး ဖြစ်မယ်လို့ မေမေ ပင်းကပ်စ်က ပြောနေတယ်ကွယ့် " ကတ်ပြားကလေးကို လှမ်းယူပြီး အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး လင်မယားကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ဂရုတစိုက် အကူအညီ ပေးခြင်းပါကလား။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ ကြင်နာမှုကို ကျွန်တော် နွေးထွေးစွာ ခံစားလိုက်ရပါသည်။ သည်နေရာကို အမြန်ဆုံး ပြောင်းနိုင်အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားရတော့မည်။ ကျွန်တော် ကျောင်းနောက် ကျပေါင်းများနေပြီ။ ရထားများ၏ အခက်အခဲကို ဆရာကြီး ဖလောရင့် သိနေ၍သာ တော်တော့သည်။ အဖေနှင့် အမေတို့ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ကြတန်ကောင်းပါရဲ့။ ကြိုးစားပြီး ခွင့်တောင်းရမည်။ မရလျှင်လည်း ကျွန်တော် ဘာမှ တတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

အိမ်မှာ ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေ လမ်းကလေးထဲတွင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အိမ်ဥပစာမှာ ရှင်းသန့်နေ၏။ နံဘေးအိမ်များ လည်း အလားတူ သန့်သန့် ရှင်းရှင်း ရှိသည်။ တံခါးဝတွင် ကြေးဝါ ခေါင်းလောင်းကလေး တွဲလဲဆွဲထားသည်။ ဇာခန်းဆီး တွေက အိမ်ရှင်၏ အဆင့်အတန်းကို အကဲခတ်လို့ရသည်။ အဆင့်မြင့်မြင့် ရှင်းရှင်းသန့်သန့် နေ တတ်မည့်ပုံ။

ခေါင်းလောင်းကလေး ကိုင်လှုပ်လိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်း တံခါးပွင့်လာသည်။
မျက်နှာနီနီနှင့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ပြုံးပြီး ထွက်လာသည်။

"မင်္ဂလာပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အခန်း စုံစမ်းချင်လို့ပါ "

နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ အပြုံးချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အခြေအနေကို ကျွန်တော်
နားလိုက်ပါပြီ။

" ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ အခန်း မငှားတော့ပါဘူး "

" ခုလေးတင်ပဲ မစွတာပင်းကပ်စ် လွှတ်လိုက်တာပါ ခင်ဗျာ "

" ဟုတ်လား၊ ကျွန်မ စိတ်ပြောင်းသွားပြီလေ "

ဟန်ပါပါ လက်ပိုက်လိုက်ပြီး မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနှင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။
နောက်ထပ် ဘာမှ ပြောစရာ မရှိတော့ဟူသည့် အမူအရာ။

" မေမေ၊ ဘယ်သူလဲ ဟင် "

အတွင်းဘက်မှ ကလေးမတစ်ယောက်အသံ ပေါ်လာသည်။

" ဒီမှာ လူမည်းတစ်ယောက် အခန်းလာမေးနေလို့ "

တစ်တစ်ခွခွ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အရှက်ကြီးရက်ကာ ကျွန်တော့် မျက်နှာတွေ
ထူပူသွားသည်။ ချာခနဲ လှည့်ထွက်မည့်ဆဲဆဲတွင် -

" ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲ မေမေရာ၊ အဲဒါ သမီးတို့ ဆရာလေ "

မို့ယင်ချေးသဲ့သဲ့နှင့် ဘာဘရာပက်၏ မျက်နှာကလေးကို လှစ်ခနဲ ကျွန်တော်
မြင်လိုက်သည်။

" ဒုက္ခပါပဲ မေမေရယ် "

သူတို့ သားအမိကို ကျောခိုင်းကာ ကျွန်တော် သုတ်ခြေတင်ခဲ့၏။ အခန်းငှားနေဖို့
ကျွန်တော် စိတ်လျှော့လိုက်ပါသည်။ သည် အဖြစ်အပျက်၏ နောက်ပိုင်းတွင်
ဘာဘရာကလေးသည် မျက်နှာအပျက်ကြီးပျက်လျက် ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်း
မဆိုင်မိအောင် ရှောင်နေသည်။ ကျွန်တော်က မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် သဘောထားကာ သူ
ကို လိုက်လိုက်လျော့လျော့ လုပ်သည့်တိုင် ဘာဘရာ တစ်ယောက် မျက်နှာပူ၍ မဆုံးသလို
ခေါင်းငိုက်စိုက် ချထား လေသည်။ နောက် ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ် အကြာတွင်
ကျွန်တော်နှင့် ဂျီလီယံတို့ ချိန်းတွေ့ဖြစ်ကြသည်။ ပြတိုက် လေ့လာရေး ခရီးနေ့
နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဆရာမသည် ထုတ်ဖော်ပြောကြားခြင်း မပြုသည့် သဘော
တူညီမှုတစ်ခု ရရှိခဲ့ကြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ပြောချင်နေသည့် စကားများကို မပြောဘဲ မျိုသိပ်နေကြခြင်း
ဖြစ်၏။ သို့သော် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရပ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့နေသည့်
သံယောဇဉ်ကြီးများက တင်းသည်ထက် တင်းလာသည်။ တစ်ည နေတွင် အပြင်မှာ
ချိန်းတွေ့ရန် လမ်းဖွင့်ပေးသူက ဂျီလီယံ ဖြစ်၏။ မမေနိုင်စရာ ညနေခင်း ဖြစ်ပါ ၏။
စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ လိုက်ကြ၊ ရယ်လိုက်ကြနှင့်။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ရောက်တော့
တစ်ယောက်လက်ကို တစ် ယောက် မလွှတ်တမ်း ကိုင်ထားကြသည်။ တစ်ဦး၏

ရင်ခုန်သံကို တစ်ဦး ကြားနေရ၏။ သည်နေ့လို နေ့မျိုး ကျွန်တော့် ဘဝတွင် ဘယ်တုန်းကမျှ မရှိခဲ့ဖူးပါ။

နောက်ပိုင်းတွင်တော့ ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ကပွဲရုံတွေကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် မှန်မှန် သွားဖြစ်ကြသည်။ ဂျီလီယံ က သူ့အကြောင်းကို အိတ်သွန်ဖာမောက် ပြောပြသည်။ ဂျီလီယံ၏ မိဘများသည် ရစ်ချ်မွန်းတွင် နေကြသည်။ ဖခင်လုပ်သူမှာ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဘဏ္ဍာရေး တာဝန်ဖြင့် မကြာခင် နိုင်ငံခြားသို့ သွားရတတ်သည်။ မိခင်က ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်း ထုတ်လုပ်သူ။ ဂျီလီယံက ချယ်လီစီ တွင် အခန်းတစ်ခန်းငှားနေပြီး အိမ်မှာ လူစုံချိန်တွင် ရစ်ချ်မွန်းကို ပြန်သည်။ ဂျီလီယံ သည် ကောလိပ် ကျောင်းသူ ဘဝကတည်းက လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေခဲ့သည်။ အမျိုးသမီး မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် ၁၈ လတိတိ အယ်ဒီတာ ဝင်လုပ်ခဲ့သေးသည်။ ငြီးငွေ့လာသည်နှင့် ကျောင်းဆရာ ဝင်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ငွေရေးကြေးရေးအတွက် လုပ်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ မိဘများက သူ့အတွက် နှစ်စဉ် ထုတ်သုံးဖို့ လုံလုံလောက်လောက် ထားပေးပြီးဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်း မုန့်စားဆင်းချိန်တွင် စာသင်ခန်းထဲ၌ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း လေ့ကျင့်ခန်း စာအုပ် တွေကို အမှတ်ခြစ်နေသည်။ တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ မစွက်ပက် ဝင်လာသည်။

" မင်္ဂလာပါ မစွက်ပက် "

" မင်္ဂလာပါ ဆရာ၊ ဆရာ ကျွန်မကို မှတ်မိတယ်နော် "

ကျွန်တော် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ သူ့အပြောကို စောင့်နေလိုက်သည်။

" အခန်းကိစ္စ ဆရာနဲ့ ထပ်ပြောချင်လို့ လာခဲ့တာပါ။ ဆရာ့ကို ဘာဘရာ ဆရာရယ်လို့ ကျွန်မ မသိခဲ့လို့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်မ ပြောတာ ဆရာနားလည်ပါတယ်နော် "

ဟိုတုန်းက သူ ပြောသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် နားလည်ပါ၏။ ခုဘာဆိုလိုသည် ကိုလည်း ကောင်းကောင်း သိပါသည်။

" ပြီးခဲ့တာ တွေ အားလုံး မေ့ပစ်လိုက်ကြရအောင်လား မစွက်ပက် "

" ကျွန်မ အနေနဲ့တော့ မေ့လို့မရဘူး ဆရာ၊ ဘာဘရာက နေ့ရော ညပါ ဒီကိစ္စကို ဂျီကျနေတယ်၊ ဆရာ့ဆီ သွား ရှင်းပြဖို့လေ၊ ဆရာ ကြိုက်တဲ့အချိန် လာနေနိုင်ပါတယ် ဆရာ "

" ကိစ္စ မရှိတော့ပါဘူး မစွက်ပက်၊ ကျွန်တော် အခန်းငှား မနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ "

" ဒုက္ခပါပဲ ဆရာ၊ ကျွန်မ ဘာဘရာကို ဘယ်လို ပြန်ပြောရမလဲ၊ ဆရာ ကျွန်မကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်လို့ အခန်း မယူတာ လို့ ထင်တော့မှာပဲ "

အမျိုးသမီးက ပူပူပင်ပင် ပြောနေသည်။ ဘာဘရာသည် တကယ့် သတ္တိခဲမလေးပါကလား။ ဒေါင်းတင် မောင်းတင်နှင့် အလွန်ကြမ်းပုံရသည့် သူ့အမေကို လွှမ်းမိုးနိုင်သည့် ဘာဘရာ။

" အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့ မစွက်ပက်၊ ကျွန်တော် ဘာဘရာ နားလည်အောင် ရှင်းပြလိုက်ပါ့မယ် "

" ဪ ... ဆရာရယ်၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ ဟိုနေ့ကလည်း ဆရာ့ကို ထိခိုက် နှစ်နာစေလိုတဲ့ဆန္ဒ ကျွန်မမှာမရှိပါဘူး "

အမျိုးသမီး ပြန်ထွက်သွားမှ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ပေါ့သွားသည်။ သူပြောသည်ကို ကျွန်တော် လုံးဝ မယုံပါ။ သမီး အလိုကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ ကျွန်တော့်ဆီ တကူးတက လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ဘာဘရာနှင့် ကျွန်တော် စကားပြောခွင့် ကြုံသည်။ သူ့အမေ လာသွားကြောင်း၊ အခန်း ယူဖို့ ပြောကြောင်း ရှင်းပြပြီး -

" ဆရာ မယူတော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဆရာလက်ရှိ နေရာမှာပဲ ဆက်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလေ "

" ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက မေမေ သဘောတူရင် ဆရာ နေမှာ မဟုတ်လား "

" မှန်တယ် မစ္စပက်၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေဟာ ဒီလိုပဲ စိတ်ပြောင်းတတ်ကြတယ်လေ "

" ဆရာ မေမေ့ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးလား ဟင် "

ကလေးမက စိတ်ထိခိုက်ဟန်ဖြင့် မေးသည်။

" ဒီလို မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဟိုနေ့က စိတ်ခုခံတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာ အခု စိတ်မဆိုးတော့ ပါဘူး။ မင်းတို့ သားအမိရဲ့ စေတနာကို ဆရာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကဲ မင်း စိတ်ကျေနပ်အောင် ဆရာ တစ်ခု ပြောမယ်၊ ဆရာ အိမ်ခန်းငှားဖို့ စိတ်ကူးရင် မင်းတို့အခန်းကို ပထမဆုံး စိတ်ကူးမယ်၊ အားသေးရင်ပေါ့လေ၊ ဘယ်နှယ်လဲ "

" ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ "

" ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့် အားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား ... "

" ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ "

ခုမှ စိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့် နှစ်နှစ်ကာကာ ပြုံးသည်။ အလွန်ထက်မြက်သည့် ကလေးမလေးဖြစ်သည်။ နောက်တွင်လည်း မအေလုပ်သူကို အရေးကြီးသည့် လူမှုရေး နှိတ်တွေ သူ သင်ပေးနိုင်လိမ့်မည် ထင် ပါသည်။ ဩဂုတ်လ ကျောင်းပိတ်ရက်များသည် ကျွန်တော့်အတွက် ပျင်းစရာအတိ ဖြစ်နေ၏။ စာဖတ်လိုက်၊ ပြပွဲ တကာ လည်ကြည့် လိုက်နှင့် အချိန်ဖြုန်းနေရသည်။ မကြည့်ရသေးသည့် ရုပ်ရှင်၊ ပြဇာတ် ဟူ၍လည်း မရှိ တော့။ ဂျီလီယံ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် သူ့အမေနှင့်အတူ ဂျနီဗာသို့ အလည်လိုက်သွားသည်။ ဂျနီဗာရောက်မှ ကျွန်တော့် ဆီ စာနှစ်စောင်ရောက်ပြီးပြီ။ ခပ်ရွှင်ရွှင် ရေးထားသည့် စာများဖြစ်သည်။ သူရောက်ခဲ့သည့် ဒေသ များမှ ရှုခင်းသာတွေ အကြောင်း ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ရေးခြယ်ပြသည်။ သူ ပြန်ရောက်လာမည့် အချိန်ကို မှန်းဆပြီး ကျွန်တော် ပျော်နေသည်။

ဒုတိယနှစ်ပတ် ကျောင်းပြန်ဖွင့်တော့ အတန်းတစ်ပတ် ကျောင်းပျက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ နောက်မှ နှစ်စဉ် ဤသို့ပင် ပျက်ကွက်ကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်တော့် ကျောင်းသားများသည် ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း မပျော် နိုင်ကြရှာဘဲ တောဘက်မှ မိဘများ၏ ခြံလုပ်ငန်းများတွင် ကူညီလုပ်ကိုင်ကြရသည်။ အတန်းထဲ မှ အမာခံ တော်တော်များများ ပြန်မရောက်သေး၍ အတန်းမှာ ခြောက်ကပ်ကပ် ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော် တို့တစ်တွေ သူတို့ကို အောက်မေ့နေကြ၏။ သူတို့ အပြန်အလာကို လည်တဆန့်ဆန့် မျှော်နေ ကြ၏။ ကျောင်းပြန်ဖွင့်တော့ ပါမလာတစ်ယောက် အလျင်နှင့် မတူတော့ဘဲ တစ်မျိုး ဖြစ်လာသည်။

ပိုပြီး ငြိမ်သက်လာသည်။ ရှုတည်တည်နှင့် ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိဘဲ ဝိုင်တိုဝိုင်တိုင် လုပ်နေ၏။ သူ့ အလွန် ဝါသနာ ပါသည့် အကသင်တန်းချိန်တွင်လည်း ဆင်းမကတော့။ သူ့အဖော် ဘာဘရာ မရောက်သေးလို့ ထင်ပါရဲ့ဟု ကျွန်တော် တွေးကြည့်သည်။ ဘာဘရာက သူ့အမေနှင့် သစ်သီးခူး လိုက်သွားရာက ပြန်မရောက်သေးပေ။ မကြာခင် ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာမည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့် ထားလိုက်သည်။ စက်တင်ဘာလ တတိယပတ်တွင်မှ အတန်းသားအားလုံး ပြန်စုံသည်။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသလိုပင် အတန်းသည်ယခင်အတိုင်း ပြန်လည်အသက်ဝင် လာသည်။ သူတို့ အတွေ့အကြုံများ၊ စွန့်စားခန်းများကို ပြောပြ ကြသည်။ စုလာသည့် ငွေစကလေးများကို မည်သို့မည်ပုံ အသုံးချရမည့် အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော့် ကို ပိုင်းပြောကြသည်။ ဘာဘရာ ပြန်ရောက်လာသော်လည်း ပါမလာတစ်ယောက် သိသိသာသာ ပြောင်းလဲလာသည်ကို မတွေ့ရ။ သူ့အပြုံး ကို မတွေ့ရသလောက် ဖြစ်လာ၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြိုတင်မိတ်ခံစားနေပုံ၊ အလွန်ရွှင်သည့် ကလေး မကလေး သည် သုန်မှုန်ထိုင်းမိုင်းနေ၏။ အားလပ်ချိန်များတွင်လည်း ဘယ်မှ မထွက်တော့ဘဲ အတန်းထဲတွင် ချန်နေတတ်၏။ သူ့ကို မခိုင်းဘဲကျွန်တော့် ဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်ပေးနေတတ်၏။ ကျွန်တော့်စားပွဲကို သိမ်းဆည်း သန့်ရှင်းပေးသည်။ ဆရာများအခန်းမှ လက်ဖက်ရည် သွားယူပေးသည်။ ကလင်တီက ကျွန်တော့်ကို စသည်။

" ဆရာ ကျောင်းသူတွေ က ဆရာ့ကို ဆရာမတွေနဲ့ စိတ်မချလို့ ထင်တယ်၊ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ တော့ဘူး "

" ဟာဗျာ ... ဆရာမကလဲ၊ ကတ်သီးကတ်သတ် "

ပြောမည်ဆိုလည်း ပြောစရာပင်။ သို့သော် မိန်းကလေးများချည်း မဟုတ်ပါ။ ယောက်ျားလေးများလည်း ပါပါ သည်။ အားလပ်ချိန် များတွင် ကျွန်တော့် စားပွဲမှာ ပိုင်းအုံကာ ကျွန်တော့်အကြောင်း မေးကြ၊ သူတို့ အကြောင်း တွေ ပြောကြနှင့်။ ဆရာများ အခန်းသို့ ကျွန်တော် အရောက်အပေါက် နည်းလာသည်။ ကျောင်း ကြီးပိတ်ဖို့က သုံးလ သာ လိုတော့၍ သူတို့တစ်တွေ အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်နေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကြာတော့ သူတို့ မိသားစုရေးရာတွေကို ကျွန်တော် အကုန်အစင် နီးပါး သိလာသည်။ သူတို့ အစ်ကို အစ်မ များ ၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းများ၊ အဖေ ဆိပ်ကမ်းသပိတ် မှောက်ကတည်းက စားဝတ်နေရေး ကျပ်တည်းလာ ပုံများ၊ အမေ က နောက်တစ်ယောက် မွေးတော့မည့် သတင်းများ။ ကျွန်တော်သည် သူတို့နှင့် တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်းလို ဖြစ်လာ၏။ ယင်းအတွက် ကျွန်တော် အပျော်ကြီးပျော်မွေ့နေမိပါသည်။ မနက်မနက်တွင် ကိတ်မုန့်ထုပ်ကလေးတွေ ကျွန်တော့် စားပွဲပေါ်ရောက်နေတတ်သည်။ ဘယ်သူ လာထား မှန်းလဲ မသိ။ " ဆရာ့အတွက် " ဟူသည့် စာလုံးကလေးများမှ လွဲပြီး ဘာမှ မပါ။ အားလပ်ချိန်ကျမှ ကျွန်တော့်အနား လာပြီး သူတို့ မိသားစုထဲက ဘယ်သူ့မွေးနေ့၊ ဘယ်သူ့မင်္ဂလာဆောင် ဟူ၍ ပြောလေ့ရှိသည်။ သည်လို နေ့မျိုးတွင် လက်ဖက်ရည်ချည်းသာ မဟုတ်ဘဲ မုန့်နှင့် ဟန်ကျ ပန်ကျ လွေး ရတတ်သည်။

ပါမလာ တစ်ယောက်ကမူ အားလုံးနှင့် ဝေးလံနေဆဲ။ သူများတွေ ပြောသမျှ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ကာ နားထောင်၍ သာနေ၏။ နေ့ချင်း ညချင်း မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားသလို ကုန်ကြွေးတစ်ခွဲသားနှင့်။ ဆံပင်ပုံစံက အစ မြင်ပြီးပုံစံ မဟုတ်တော့။ သိက္ခာရှိရှိ နောက်တွဲထုံးလာသည်။ သူ့ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းသည် တည်ငြိမ်နေ၏။ ကျက်သရေ ရှိနေ၏။ သည်ကလေးမမှာ ဘာပြဿနာများ ရှိနေလို့ပါလိမ့်။ ပြဿနာဖြစ်မြစ်ကို သိရလျှင် ကျွန်တော် ကူညီနိုင်မည် ထင်ပါသည်။ သို့သော် သူ၏ သီးခြားကမ္ဘာလေးထဲသို့ ကျွန်တော် ဖွတ်မဝင်လိုပါ။ အခြေအနေကို စောင့် ကြည့်ရုံသာ ရှိပါသည်။ သည်ကလေးများ၏ ပြဿနာသည် ကျွန်တော့် ပြဿနာပင် ဖြစ်ပါ၏။ သူတို့၏ အခက် အခဲသည် ကျွန်တော့်အခက်အခဲပင်ဖြစ်ပါ၏။ တစ်နေ့မနက်ခင်း အားလပ်ချိန်တွင် ဒင်ဟန်တစ်ယောက် ဘောလုံးအသစ်တစ်လုံးနှင့် ကျွန်တော့်ဆီ ဝင် လာသည်။ သူ့နောက်မှ ဖာမင်၊ ပေါ်တာ၊ ဂျက်ဆင်နှင့် ဆီးလ်တို့ပါလာကြ၏။

" ကျွန်တော်တို့ကို ကူပါဦး ဆရာ၊ လေထိုးပြီး ကြိုးထိုးရခက်နေလို့၊ ဆရာ ဝက်စတန်က လုပ်ပေးမယ် ပြောပြီးမှ အလုပ်တွေရှုပ်နေလို့တဲ့ "

" ပေးလေ၊ ဆရာ လုပ်ပေးမှာပေါ့ "

သူတို့ လူသိုက် ဝင်လာတော့ မိန်းကလေးတွေ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြသည်။ ပါမလာကမူ ထုံးစံအတိုင်း ကျန်ရစ်နေ၏။ ဘောလုံးကို တင်းသည်ထက် တင်းအောင် လေထပ်ထိုး၏။ ဘောလုံးကို စားပွဲပေါ် တင်ကာ ကျောင်းသား နှစ်ယောက်ကို ငြိမ်ငြိမ် ကိုင်ထားစေပြီး ကျွန်တော်က ကြိုးထိုးပြီးချုပ်သည်။ နောက်ဆုံး အပေါက် ရောက်ခါ မှ စူးက ချော်ပြီး ကျွန်တော့် လက်ချောင်းကလေး တစ်ခုကို စူးတော့သည်။ သွေးတွေ ပန်း ထွက်လာ၏။

" ဟာ ... ဆရာ သွေးတွေ ပန်းထွက်လာပြီ၊ နီရဲရဲတွေ ဆရာ "

ပေါ်တာ၏ မျက်နှာပြင်ကြီး ပိုကြီးလာပြီး အလန့်တကြား အော်သည်။ တခြားကျောင်းသားများက သူ့ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ကြသည်။ ပါမလာ ချက်ချင်း ရောက်လာပြီး-

" ဟဲ့ ... ဖက်တီး ရဲ့၊ သွေးပဲ ... နီမှာပေါ့၊ မင်မှနက်တာ " ဟု ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောကာ သူ့နေရာသူ ခပ်တည်တည် ပြန်ထိုင်နေသည်။ ဒင်ဟန် က မြွေဟောက်မ တစ်ကောင်လို ပါးပျဉ်းထောင်ကာ ထဟောက်သော ပါမလာ ကို ကြည့်ပြီး ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် -

" ဟာ ... သေတော့မှာပဲ "

ဆီးလ်နှင့် ဖာမင်တို့က ပါမလာကို တစ်လှည့်၊ ပေါ်တာကို တစ်လှည့် အကြောင်သား ကြည့်နေကြ၏။ ပေါ်တာကမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် -

" ကျွန်တော်က ဘာကိုမှ ရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ တကယ်တော့ ဆရာရယ် ... ဖြူတယ် မည်းတယ် ဆိုတာ စပါးလုံးတစ်ထောက်လောက် ထူတဲ့ အရေခွံပေါ်က ပြဿနာပါ " ပေါ်တာ ပြောသည်မှာ သဘာဝကျပါသည်။

" မင်းပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ အသားရောင်ဟာ သွေးထဲ မရောက်ပါဘူး၊ အရေခွံပေါ်တင်ပါ "

ဘောလုံး ကို ကြိုးထိုးချုပ်ပေးပြီး စားပွဲထဲမှ ဆေးပလတ်စတာ နှင့် ကျွန်တော့် လက်ချောင်းကလေးကို ကပ်လိုက်သည်။ ပေါ်တာ ကို အခြောက်တိုက် ဝင်ပြီး ရန်တွေ့သည့်အတွက် ပါမလာကို ကျွန်တော် မကျေ မနပ် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ခပ်မဆိတ်ပင် နေလိုက်၏။

ချာတိတ်တစ်သိုက်က ပါမလာ ဆီကို လျှောက်သွားကြသည်။ ပါမလာက အေးစက်စက် မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်ကြည့်နေ၏။

" မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ ဟင် "

ဒင်ဟန်က ရှေ့တည့်တည့်မှ ရပ်ပြီး မေးသည်။

" မင်းကိုယ့်ကို ပြောနေတာလား ဒင်ဟန်၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောလေ "

ကောင်းပါပြီ မစ္စဒဲယား၊ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ "

" ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ဒင်ဟန် "

" ပေါ်တော့ကို ဆရာရှေ့မှာ မင်းရန်လုပ်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကို ဖက်တီးလို့လည်း ခေါ်တယ်၊ အဲဒါ ကောင်းလား "

" သူက ဖက်တီးမို့ ဖက်တီးလို့ ခေါ်တာ နာစရာလား "

ပါမလာက ပေါ်တော့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

" ငါက ရိုးရိုး ပြောတာပါဟာ၊ ဆရာကလည်း ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး "

ပေါ်တာက ပါမလာ ၏ အကြည့်ကို မခံနိုင်သလို အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ရှင်းပြနေရှာသည်။ ဤတွင် ပါမလာက ပုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး ဒေါသ အမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်နေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် -

" ဘာ ... ဆရာက ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူး ဟုတ်လား၊ ဆရာက ဆရာမို့ သဘောထားကြီးနေတာ နားလည်လား၊ ဆရာ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေမလဲ၊ နင်တို့ ဝင်ကြည့်လို့ရသလား။ နင်တို့အားလုံး ဘာမှ နားမလည်ဘူး၊ ငတုံးတွေ "

ဆံပင်နီနီနှင့် ကောင်မလေးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ကြက်သေသေနေသည်။ မီးလျှံတစ်ခုနှင့်တူနေ၏။

" နင်တို့ကို အဲဒီလို ပြောရင် ခံနိုင်ကြမလား၊ ဟေ့ ငတုံးတွေရဲ့၊ ပြီးတော့ ဆရာ့ကို ခဏခဏ မေးကြသေးတယ်၊ ဆရာဘဝ အကြောင်းတွေ "

ပါမလာ စကားကို ခဏရပ်ပြီး မျက်နှာကို ရှေ့သို့ ထုတ်ကာ ယောက်ျားလေး အမူအရာ လုပ်၍ -

" ဆရာ ရေချိုးရဲ့လား၊ ဆရာ ချမ်းတတ်ရဲ့လား၊ ဆရာ ဆံပင်ညှပ် ရဲ့လားနဲ့၊ သိပ်တုံးတဲ့ ငတုံးတွေ၊ နင်တို့ အားလုံး တူတူပဲ "

တစ်ဂျက်ဆင်က ပါမလာ့ အမူအရာကို သဘောကျပြီး -

" တော်တယ်ဟေ့ ... ပါမလာက သိပ်အမူအရာ ကောင်းတယ် "

" ဘာ ... "

ပါမလာက တစ်ဂျက်ဆင် ဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ပြီး ဟောက်လိုက်ပြန်သည်။

" ဪ... မစ္စဒေယားလို့ ပြောတာပါဟာ၊ မှားသွားလို့ "

" ဆရာက ပြောထားတာပဲ၊ တို့တွေကို ကြိုက်တာ မေးတဲ့၊ မင်းလည်း သိသားပဲ " ဒင်ဟန်က အယူခံဝင်သည်။

" နင်လည်း ငတုံးပဲ။ အဲဒီလို မေးခွန်းမျိုးကို ဆရာ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့မေးခွန်းတွေက ဆရာ အသားရောင်ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး မေးတဲ့ မေးခွန်းတွေချည်းပဲ၊ တခြားဘာမှ မမေးတတ်ကြတော့ဘူးလား "

တစ်ယောက်မှ အလွတ်မပေးလိုဟန်ဖြင့် ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ ပွဲကြည့်ပရိသတ်လုပ် နေသည့် ဆီးလ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်၏။

" နင်လည်း အတူတူပဲ၊ နင်က ပိုနားလည်ဖို့ ကောင်းတယ် "

" ကိုယ် ဘာလုပ်လို့လဲ မစ္စဒေယား၊ ဘာမှလည်း ဝင်မပြောရပါလား "

ဆီးလ် အထိတ်အလန့် ဖြစ်သွားသည်။

" မပြောလို့ ပြောနေတာပေါ့၊ နင်လည်း လူမည်းသွေး ပါတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ တေမိလုပ်နေလဲ၊ ဆရာဘက်က ဝင် ရပ်ပါလား၊ နင် သူတို့ကို ကြောက်လို့လား " ပါမလာ ရန်စွယ်နဲ့ ငေါငေါ ဖြစ်နေပုံက ကြည့်လို့လည်း ကောင်းနေ၏။ ဘွာဒီစီယာ ရှင်ပြန် ထမြောက်လာသည့်အလား။ ဆီးလ်က သူ့ကို လူကြီးဆန်ဆန် စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စောင့်ကြည့်နေ၏။

" သူတို့တစ်တွေ ဆရာ့ကို ထိခိုက်နစ်နာစေလိုတဲ့ ဆန္ဒနဲ့ မေးတာလို့ ကိုယ်တော့ မထင်ဘူး မစ္စဒေယား၊ မသိ မနားလည်တာကို ရိုးရိုးမေးတာလို့ပဲ ကိုယ် ထင်တယ် " ပါမလာက လွယ်လွယ်နှင့် မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

" ဒါဆို နင့်ကို သူတို့ မေးပေစေပေါ့၊ ဒါလောက် သိချင်နေရင် "

" ကိုယ်က ဆရာမှ မဟုတ်ဘဲ မစ္စဒေယား၊ ဆရာ့ဘဝကို အားကျရုံ အားကျနေတာ " ဒင်ဟန် က ဝင်ထိန်းဖို့ ထပ်ကြိုးစားသည်။

" နေပါဦး မစ္စဒေယား၊ ဆရာက ဘယ်သူ့အကာအကွယ်မှ မလိုပါဘူး၊ မင်းက ဘာမို့ ဆရာ့ရှေ့ လာရပ်နေတာလဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း ဘာများအောက်မေ့နေလဲ "

" ဆရာ့ကို ကာကွယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့ အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိလုပ်တာတွေ များလွန်းလို့ ငါ ဝင်ပြောတာ၊ အေး ငါ့ကိုယ်င် ဘာထင်ထင် နင့်အလုပ် မဟုတ်ဘူး မစ္စတာ ငနီဒင်ဟန် "

ဓားသွားလို ထက်သည့် စကားလုံးများဖြင့် ပါမလာက ခုခံပစ်ပေါက်သည်။ တွင်မှ ပေါ်တာက တစ်ဖက်ကို လှည့်လိုက်ပြီး - " ကဲ အပေါင်းအသင်းတို့၊ လာကြပါကွာ၊ သွားဖို့ သူ့ကို နိုင်အောင် ပြောလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး "ဟု စည်းရုံးပြီး ခေါ်ထုတ်သွားသည်။ တံခါးဝ ရောက်ခါနီးမှ ဒင်ဟန်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်ဟန်ဖြင့် ပြန်လှည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။ တံခါးဝ ရောက်ခါနီးမှ ဒင်ဟန်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်ဟန်ဖြင့် ပြန်လှည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

" နှင့်ကိုယ်နှင့် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... နှင့် သိလား၊ ဆရာ့ကို အတင်းလိုက်ကြိုက် နေတာ။ အဲဒါကြောင့် ... အဲဒါကြောင့် "

တံခါးကို ပုန်းခနဲ ပိတ်ပြီး သူတို့တစ်သိုက် ထွက်သွားကြသည်။ ပိတ်သွားသည့် တံခါးရွက်ကို ငေးလျက် ပါမလာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ကျန်ရစ်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်စားပွဲဘက် ပြန်လှည့်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။ ကျွန်တော့် မျက်နှာ ဘယ်လိုထားရမှန်း မသိတော့ပါ။ သူလည်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲကာ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားတော့၏။

အပျက် အပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေး ထွက်ရတော့မည်။ စိတ်ထဲက ကြိုသိသလိုလို ရှိနေပြီး မဟုတ်နိုင်ပါဘူးဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငြင်းနေခဲ့သည့် ပြဿနာ။ ပါမလာသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အဘယ်မျှ ဖွံ့ထွားဆူဖျိုးနေ စေကာမူ ကျွန်တော့်အတွက် ကလေးတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော့် ထိန်းသိမ်းမှုအောက်မှ တပည့်မ ကလေး တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါ၏။

မြီးကောက်ပေါက်ကလေးများ သည်အရွယ်တွင် စိတ်ကစားတတ်သည်ကို ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။ အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားများနှင့်ပင် ငြိစွန်းတတ်ကြ သေးသည် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်သည် ပါမလာကို သဘောကျသည်။ ချစ်သည်။ တပည့်မကလေးတစ်ယောက်ကို ဆရာက ချစ် သည့်အချစ်မျိုးထက် တစ်ဆံ့ခြည်မျှ မပိုပါ။ အခြား အခြားသော မိန်းကလေးများအပေါ်တွင်လည်း ထိုနည်းတူပင်။ ဖခင် တစ်ယောက်၏ မေတ္တာမျိုး၊ တာဝန် ဝတ္တရားမျိုးဟု ကျွန်တော် ရင်ဝယ်ပိုက်ထားပါသည်။ ဒင်ဟန် မြင်သလို အားလုံးက မြင်လျှင်တော့ ပြဿနာတွေ ရှုပ်လှာနိုင်စရာ ရှိပါသည်။ သို့သော် ဒင်ဟန်တစ် ယောက် ပါမလာနှင့် စကားနိုင်လှ၍ မရတော့သည့်အဆုံး ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ စွတ်ပြောသွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ သည်ကိစ္စကို တစ်ယောက်ယောက်နှင့် တိုင်ပင်ဖို့ လိုလာပါပြီ။ ထိုတစ်ယောက် ယောက်သည် ဂျီလီယံတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ " အစောကြီးက သတိပေးသားပဲ "ဟု ဂျီလီယံ မုချပြောတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည်လိုအပြောမခံနိုင်ပါ။

ဂရေ့စ်အီဗန်နှင့် ဆိုလျှင် အဆင်ပြေမည်။ တမြေတည်းနေ တရေတည်းသောက်သည့် ကျောင်းသူကလေး များအကြောင်း သူက ပိုသိသည်။ စားသောက်ခန်းမှ ပြန်လာသည့် ဆရာမ ဂရေ့စ်ကို ကျွန်တော် တိုးတိုးကပ် ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ဆရာမ၏ အခန်းထဲတွင် ဆုံပြီး ကျွန်တော် ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင် ပြောပြလိုက်၏။ ဆရာမက ကျွန်တော့် ဇာတ်လမ်း ဆုံးသည်အထိ နား ထောင်နေသည်။ ပြီးမှ -

" ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါ ဆန်းသလား ဆရာ "

" ဟာ ဆရာမကလည်း ဗျာ၊ နောက်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို အကြံဉာဏ်ပေး ပါဦး၊ ကျွန်တော့်တော့ ဘာ လုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး "

" ကျွန်မ နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ဒါမျိုးက ဖြစ်နေကျပဲဟာ၊ ကျောင်းသူနဲ့ ဆရာတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာ ကျောင်းပေါ်စကတည်းကပဲ။ ကဲ ... ထိုင်ပါဦး ဆရာရယ်၊ လက်ဖက်ရည် သောက်ပါဦး၊ ကျွန်မ သွားယူပေး ပုံမယ်"

လက်ဖက်ရည် သောက်ကြပြီးမှ ဆရာမ စကားဆက်သည်။

" ဒီကျောင်းမှာ အားကိုးလောက်တဲ့ အမျိုးသားဆရာ မရှိတာ နှစ်နဲ့ချီကြာခဲ့ပြီ ဆရာ၊ အဘိုးကြီးကတော့ ထားပါတော့။ ရောက်လာတဲ့ ဆရာတွေ မနည်းတော့ဘူး၊ လာလိုက်မှဖြင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်းတွေချည်းပဲ။ အဝတ်အစားက ကပိုကရို၊ သွားတောင် မှန်မှန် မတိုက်တဲ့ ပုံစံမျိုးတွေ၊ ဖိနပ်တိုက်ဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး၊ စာသင်တော့လည်း ပေါက်တက်ကရ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆရာဖြစ်အောင် လာကြသလဲ မသိဘူး။ သူတို့ ကြည့်ရတာ ကျောင်းဆရာနဲ့ မတူဘဲ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က ပစ်ထားတဲ့ စားကြွင်းစားကျန်နဲ့တူနေ တယ်"

ပြောရင်း ပြောရင်း ဆရာမ စိတ်ပါလက်ပါ ဖြစ်လာပုံရသည်။ မတ်တတ်ထပြီး လမ်းလျှောက်သည်။ လက်ကို တင်းတင်းပိုက်လျက်။ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ဖျတ်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး -

" အဲဒီမှာ မစ္စတာ ရစ်ကီဘရိတ်ဂိတ်ဆိုတဲ့ ဆရာတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ဖိနပ်တိုက်ရကောင်းမှန်း၊ အဝတ်အစား ကို သေသေသပ်သပ် ဝတ်ရကောင်းမန်း သိတဲ့ ဆရာလေ၊ မုတ်ဆိတ်နေစဉ်ရိတ်ပြီး သွားတွေကို ဖွေးနေအောင် တိုက်ထားတတ်တဲ့ဆရာ။ လည်စည်း လက်ကိုင်ပုဂါက အစ အရောင်အသွေး လိုက်ဖက်အောင် ရွေးတတ် တဲ့ ဆရာ၊ သူက ယောက်ျား ပီသတယ်၊ ရှုပ်ဖြောင့်တယ်။ ကဲ ... ဒီတော့ ခုလိုဖြစ်တာ ဘာဆန်းသလဲ ဆရာ။

" ဆရာဟာ သူတို့ အဖေတွေနဲ့ရော၊ သူတို့ ရပ်ကွက်ထဲက ကာလသားတွေနဲ့ရော သိပ်ခြားနားနေတယ်လေ၊ ပြီး ဆရာက သူတို့ကို တလေးတစား ဆက်ဆံတော့ သူတို့ ဆရာကို ချစ်ကြတယ်၊ ခင်ကြတယ်။ ကျွန်မ အချိန် မှာ သူတို့ ချက်ရင်း ပြုတ်ရင်း ဇာထိုးရင်း ဆရာအကြောင်းပဲ ပြောနေကြတာရှင်။ ဆရာက ဘယ်လို၊ ဆရာက ဘယ်ချမ်းသာနဲ့ ဆရာချင်း မိုးမွန်နေတာပဲ၊ နားကြားပြင်းကို ကက်ယူရော ... "

ဆရာမ ဂေရေ့စ် ခုလို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောသည်ကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ။

" ဒီမယ် ဆရာရစ်ကီ၊ ဒီကျောင်းမှာ ကျွန်မ လုပ်လာတာ အနှစ် ၂၀ နီးပါး ရှိပြီ၊ ကျွန်မ ဒီကလေးတွေကြောင်း ချေးခါးအူမ မကျန်သိတယ်။ ဆရာကို သူတို့ ကိုးကွယ်ကြတာ အမှန်ပါ။ ဟိုနေ့ကတောင် ဆရာကြီးက ပြော နေသေးတယ်။ ဆရာ ဘရိတ်ဂိတ်က ကလေးတွေကို အကြင်နာနဲ့ အပြန်အလှန် လေးစားမှုနဲ့ ဆက်ဆံတာဘဲ၊ သိပ်အောင်မြင်တာပဲတဲ့။ ပါမလာနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ ဆရာ စိတ်ရှည်ဖို့ပဲ လိုတယ်။ ကောင်မလေး အနေနဲ့က အရွယ်ရောက်ခါစလေ၊ ဆရာက သူ့ရဲ့ ပထမဆုံးတွေ့ရတဲ့ သူ့ရဲ့ကောင်းဖြစ်နေ တာကိုး၊ ဆရာ ဘက်က မှန်မှန်ကန်ကန် ကိုင်တွယ်ရင် ဒီကလေးမ လမ်းမှန်ပေါ် ရောက်သွားမှာပါ"

ကျွန်တော် မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ဆရာမကို ကျွန်တော် အများကြီး ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ကျွန်တော် လိုချင်သည်ထက် ပိုပြီးရလိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

" သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမ၊ ကျွန်တော့်အတွက် အများကြီး အထောက်အကူ ဖြစ်ပါတယ် "

ဆရာမက ရယ်ပြီး - " ပြဿနာရှိရင် အန်တီဂရေ့စ်ဆီ အမြဲတမ်း လာဆွေးနွေးပါကွယ် " ဟု အရွှန်းဖောက်သည်။ အခန်းထဲမှ ထွက်မည့် ဆဲဆဲတွင် ထပ်ပြောသေးသည်။

" ဂျီလီယံ ကလေးက သိပ်တော်တာပဲ၊ ဆရာ သဘောမကျဘူးလား "

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောဘဲ လစ်ထွက်ခဲ့၏။ ဂျီလီယံ ကို အသာထားပြီး ပါမလာကလေး၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ ပေါက်ကွဲမလာခင် ထွက်ပေါက် ရှာပေးဖို့ စဉ်းစားရဦးမည်။ နောက်တစ်နေ့မှ စပြီး ပါမလာ အချိုးပြောင်းလာ၏။ မကျေနပ်ချက် အချို့ကို အန်ထုတ်လိုက်ရရှိဖြစ်မည်။ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာ၏။ အက င်တန်းကိုလည်း မှန်မှန် ပြန်တက်၏။ ရံခါတော့ ခပ်တွေ့တွေ့ကလေး ဖြစ်နေတတ်သေးသည်။ သို့သော် မကြာခင် ဒါတွေ ပျောက်ကွယ်သွားမည်ဟု ယုံကြည်နေ၏။ ကျွန်တော် စိတ်သက်သာရာ ရနေသည်။

ဆရာကြီးသည် ကျွန်တော့်အတန်းသို့ မကြာခင် ရောက်လာတတ်ပြီး တိုးတက်မှုကို စစ်ဆေးသည်။ သူ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေ၏။ ကျွန်တော့် တပည့်များသည် ဆရာကြီး ဆွေးနွေးသည့် အကြောင်းအရာများကို ရဲရင့် သွက်လက်စွာ ပြန်လည် ဆွေးနွေးနိုင်ကြသည်။ မကြာမီရောက်လာတော့မည့် အတန်းတင် စာမေးပွဲကြီး ကို သူတို့တစ်တွေ ယုံကြည်မှု အပြည့်ဖြင့် စောင့်နေကြပြီဖြစ်ပါ၏။ အောက်တိုဘာလ တစ်မနက်တွင် စုဝေးပွဲပြီးသည်နှင့် ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို သူ့ရုံးခန်းထဲ လာခွဲဖို့ ခေါ်သည်။ ဆရာကြီး၏ မျက်နှာမှာ ညိုမှိုင်းနေ၏။ မနေ့ညက ပက်ထရစ်ဖာမင် ဓားထိုးမှုဖြင့် ရဲက ဖမ်းထားကြောင်း ဆီးပြောသည်။ ရန်ဖြစ်ရာမှ တခြားလူငယ်တစ်ယောက် ကို မောင်းချခွင့် ထိုးခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ဖက်က အထိုး ခံရသည့် ကျောင်းသားမှာ မစွမ်းလစ်အတန်းမှ ဖြစ်ပြီး အတွင်းလူနာအဖြစ် ဆေးရုံတင် လိုက်ရသည် ဆို၏။ ဖာမင်ကို ရမန်တစ်ပတ် ချုပ်ထားပြီး ကလေးသူငယ် တရားရုံးတွင် တနင်္လာနေ့မှာ အမှုစစ်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဒီနေ့က ကြာသပတေးနေ့။ ဆရာကြီးက ဖာမင်၏ အကျင့်စာရိတ္တ၊ အရည်အချင်း၊ စိတ်ပင်စားမှု နှင့် ကျောင်းခေါ်ကြိမ် ကိုပါ အစီရင်ခံစာ တင်ဖို့ပြောသည်။

" အမှုက တော်တော်ကြီးမယ် ထင်တယ် ဆရာကြီး "

" ကြီးတာပေါ့၊ ဆရာ ထင်တာထက် ကို ကြီးသေးတယ်၊ ဒဏ်ရာက တော်တော်ပြင်းတယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ကျောင်းတည်းက ကျောင်းနေဖက်ချင်း ဖြစ်နေပြန်တယ်။ နဂိုကမှ ဂရင်းစလိတ်ကို တရားသူကြီးက အထင် မကြီးရတဲ့ အထဲ ခုလို ဖြစ်တော့ ဆရာ စဉ်းစားကြည့်လေ။ " ဆရာတို့ ကျောင်းက စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းပုံမျိုးကို အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းက လူတွေ မကြာခင် ဝေဖန်ကြတယ်လေ၊ ဘယ်လောက်ထိ

ပြောသလဲဆိုရင် ဆရာတို့ကျောင်းဟာ ဆိုးသွမ်းလူငယ် မွေးမြူရေးစခန်းတဲ့၊ ဒီကြား ထဲဒီ အမှုဖြစ်တော့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးစရာ ဖြစ်သွားတာပေါ့ "

" သူတို့ ဒီကျောင်း ကို လာမကြည့်ဖူးဘူးလား ဆရာကြီး "

" သူတို့ထဲက တစ်ယောက်တလေတော့ တခြားကိစ္စနဲ့ လာဖူးပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကောက်တော့ မလွဲနဲ့နော်၊ ဒီကျောင်းပေါ်မှာ သူတို့မြင်တဲ့ အမြင်နဲ့ တရားဥပဒေရေးရာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ အဲ တစ်ခုရှိတယ်၊ ဆရာတို့ အပေါ်မှာ ဒါထက် အမြင်ကြည်လင်ရင်တော့ အပုံကြီး ပိုကောင်းတာပေါ့လေ၊ သူတို့ နားလည်ထားစေချင် တာက ဆရာတို့ ကျောင်းဟာ ဆိုးသွမ်းလူငယ်မွေးထုတ်တဲ့ ဌာနမဟုတ်ဘဲ ဆိုးသွမ်းလူငယ်ဖြစ်မယ့် ဆဲဆဲ ကလေး တွေကို ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့ ထိန်းနေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ "

" ကျွန်တော် ဘယ်လို အကူအညီပေးရမလဲ ဆရာကြီး "

" ဆရာတော့ ဘာမှ လုပ်လို့ရမယ် မထင်ဘူး "

" သူ့မိဘတွေဆီ တစ်ခေါက်လောက်သွားပြီး အားပေးစကားပြောရင်ကော ဆရာကြီး " ဆရာကြီးက ခဏ တွေ့စဉ်းစားနေပြီးမှ - " အင်း သွားတဲ့အတွက် အကျိုးတော့ မယုတ်နိုင်ပါဘူး၊ သွားချင်သွားလေ၊ ဆရာ စာတစ်စောင် ရေးပေး လိုက်မယ်၊ သွားတဲ့အခါ ယူသွားပေါ့ " ဆရာကြီး ရုံးခန်းမှ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူတို့အားလုံးခေါင်းငုံ့ပြီး ရေးချွတ် နေကြ၏။ ဖာမင်အကြောင်း သူတို့ ကြားပြီး ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သို့သော် ဘယ်သူမှ စကားမစကြ။ ကျွန်တော် အစီရင်ခံစာ ထိုင်ရေးသည်။ ဖာမင်၏ အရည်အချင်းကို အလေးအနက်ပြုပြီး ရေးသည်။ ချဲ့ကား ပြီး သာသာထိုးထိုး ရေးခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ ဖာမင်သည် လူကောင်းကလေး ဖြစ်ပါသည်။ စာတော်သည်။ ဉာဏ်ထက်သည်။ အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေသည်။ ဒဏ်ရာရသွားသည့် ဘော်ဘီ အဲလစ်မှာ ၁၃ နှစ်သား လူဆိုးကလေးဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်သူ ဗိုလ်တင်မြှောက်ကာ သူထက် အငယ်ကလေးတွေကို အမြဲတမ်း အနိုင်ကျင့်နေသူ ဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်း သိရှိရပါသည်။ ဖာမင်အနေဖြင့် စားကို အသုံးပြုခြင်းအတွက် ကျွန်တော် မငြင်းနိုင်သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်သည့် အနေဖြင့်သာ သုံးခြင်းဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်နေ၏။

နေ့လယ်စာ စားချိန်တွင် ရှီလီယံကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ဖာမင်မိဘတွေနှင့် သွားတွေ့လျှင် သူပါလိုက်မည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတော့ ဖာမင်အမေက တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။ အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာမှာ ငိုထား သဖြင့် အစ်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ကို သေသေသပ်သပ် ဧည့်ခန်း ခပ်ငယ်ငယ်ကလေးထဲ ခေါ်သွားပြီး နေရာပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတွေ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက် ရသည်။ သူတို့မိသားစုက အလားတူ တုံ့ပြန်ပါသည်။ ဖာမင်၏ အဖေနှင့် အမေအပြင် အဘွားနှင့် ပါ တွေ့ခဲရသည်။ အားလုံးသောကရောက်နေကြပုံ။ မစွတာဖာမင်က ဆရာကြီး၏ စာကို ဖတ်ပြီး ခုလို အားပေးသည့်အတွက် မိသားစုအနေဖြင့် ကျေးဇူးတင် ကြောင်း ပြောပေးဖို့မှာကြားသည်။ ပြီးမှ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရှာသည်။ မအေကြီးနှင့် အဘွားလုပ်သူက နံဘေး မှ တရှုပ်ရှုပ် ငိုလျက်။ အခင်း ဖြစ်ပွားသည့် စားမှာ

ဘွားဘွားဖာမင်၏ ဓားဖြစ်သည်။ အမြတ်တန်းထားသည့် ပစ္စည်းလည်း ဖြစ်၏။ ရက်ကန်းခတ်ရာတွင် ပိုးချည်မျှင် ကလေးများကို ဖြတ်သည့်ဓားဖြစ်သည်။ ဓားကို ဘွားဘွားက အမြဲ မြနေ အောင် သွေးထားလေ့ ရှိသည်။ လမ်းထိပ် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တွင် ဓားသွေးဖို့ တာဝန်ယူရသူက ပက်ထရစ်ဖာမင်။

ပြဿနာဖြစ်ချင်တော့ ကတ္တီပါအိတ်နှင့် ဓားကလေးကို ဖာမင်က ဘော်ဘီအား ထုတ်ကြွားမိသည်။ ဘော်ဘီက ကိုင်ကြည့်ဖို့ တောင်းတော့ ဖာမင်က အကိုင်မခံဘဲ ပြန်သိမ်းသည်။ သည်မှ စပြီး အငြင်းပွားကာ ဘော်ဘီ အတင်းလှသည်။ ဘော်ဘီမှာ ဖာမင်ထက် ဗလကောင်းသူ ဖြစ်သည့်အပြင် အကြမ်းဖက်ဖို့လည်း ဝန်လေးသူ မဟုတ်။ လုရင်း လုရင်း ကတ္တီပါ ဓားအိတ်ကလေး ကြေမွသွားသည်။ ဓားကို လက်ထဲက မလွှတ်ဘဲ ဖာမင်က ဆုပ်ကိုင် ထား၏။ တစ်ဖက်က အတင်းကြမ်းလာတော့ ဖာမင် ဆောင့်ထိုး ထည့်လိုက်သည်။ သူ့လက်ကိုလည်း ဓားရှာသွားသေးသည်။

ဘော်ဘီအော်သံ ကြားပြီး သွေးတွေ စီးကျလာတာ မြင်မှ ဖာမင်လည်း အလန့်တကြားဖြစ်ကာ အိမ်သို့ ပြန် ပြေးလာခဲ့သည်။ လက်မှ ဒဏ်ရာကလည်း သွေးတွေကျကာ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေ၏။ ဖလေ လုပ်သူ ဖာမင် က လမ်းထိပ်မှ ဆေးခန်းကို ခေါ်သွားကာ ဒဏ်ရာကို ပတ်တီးစည်းပေးပြီးမှ ရဲဌာနသို့ ခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒဏ်ရာရသွားသည့် ဘော်ဘီအဲ လစ်ကိုမူ အနားရောက်လာသည့် မော်တော်ကားတစ်စီးက ဆေးရုံ ပို့ပေးသည်။ ဆို၏။ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိကြည့် မိသားစုကလေးမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ရှိ၏။ ကျွန်တော်က ကျောင်းမှ ဆရာများလည်း များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြကြောင်း၊ ပက်ထရစ်ဖာမင်မှာ လိမ္မာ ရေးခြားရှိသည့် ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ အကူပေးပါမည့် အကြောင်း အားပေး စကားပြောသည်။ ဂျီလီယံကလည်း ဝိုင်းဝန်း အားပေးဖော်ရ၍ ကျွန်တော် ဝမ်းသာရပါသည်။ မိန်းမလှကလေး တစ်ယောက်က သူတို့ ဘာသာ စကားဖြစ်သည့် ရေဝတီ စကားဖြင့် ချိုချိုသာသာ ပြောခြင်းဖြစ်၍ ဂျီလီယံ ပါလာသည်မှာ ကျွန်တော့် အတွက် များစွာ ခရီးရောက်နေသည်။

လူမှုရေး ထူးချွန်ဆုကို မှန်းပြီး သည်မိန်းကလေးက အကူအညီပေးနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဂျီလီယံသည် ပင်ကို အားဖြင့် ရိုးသားမြင့်မြတ်သော စိတ်ထားဖြူစင်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် တရားခွင့်ကို ကျွန်တော် သွားရောက် နားထောင်လိုကြောင်း ဆရာကြီးထံ ခွင့်ပန် လိုက်သည်။ ဥမမည် စာမမြောက် အရွယ်ကလေးတွေ တရားခွင့်တွင် တရားခံဘဝဖြင့် သူတို့အရွယ်နှင့်မမျှ သည့်တရားပဒေ တည်းဟူသော အလျော့အတင်းမရှိ တရားစီရင်ရေး စက်ယန္တရားကြီးကို မည်သို့ မည်ပုံများ ရင်ဆိုင်ကြမည်ကို ကျွန်တော် လေ့လာမှတ်သားလိုပါသည်။

တနင်္လာနေ့ မနက် ၁၀ နာရီတွင် တရားရုံးသို့ ကျွန်တော် ရောက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ကလေးသူငယ် တွေ၊ မိဘတွေ နှင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ အများအားဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သည့် ကလေးတွေမှာ ကျောင်းသား အဟုတ်ကြကြောင်းနှင့် ဖောက်ထွင်းမှု၊ ခိုးယူမှု၊ မိန်းကလေးများအား အကြမ်းပတမ်းပြုမှုတွေ များပြားကြောင်း သိရသည်။

ကျွန်တော်က ရဲအရာရှိများကို လာရင်းကိစ္စပြောပြီး ဆိုင်ရာ တရားရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ခွင့်တောင်းသည်။ ဖာမင် ကို သူ့မိသားစုနှင့်အတူ ရုံးခန်းထောင့်တွင် တွေ့ရ၏။ သူနှင့်ရွယ်တူ တရားခံ ကလေးများမှာ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သလို ပျော်ပျော်ပါးပါးပင်။ သို့သော် ကျွန်တော့် တပည့်ကလေးဖာမင်မှာ သူ့မိဘများနှင့်အတူ ညှိုးငယ်နေရာသည်။

တရားရုံးခန်းမှာလုံးဝ ခမ်းခမ်းနားနား မရှိပါ။ တရားရုံးခန်းနှင့် မတူပါ။ လေးထောင့် အခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေး အလယ်တွင် ခပ်စုတ်စုတ် စားပွဲခင်း လွှမ်းထားသည့် ခေါက်စားပွဲများ ချထား၏။ စားပွဲသုံးဖက်မှာ ကုလား ထိုင်တွေ ချထားပြီး တစ်ဖက်တွင် မိဘနှင့် အုပ်ထိန်းသူများ ထိုင်ရန် ခုံတန်းရှည်များ ချထားပေးသည်။ အမျိုးသား တစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ပါဝင်သည့် တရားရေးအဖွဲ့ နေရာယူလိုက်ကြ သည်။ စားပွဲ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရှေ့ဖက်စာရေးနှင့် ဘီလစ်စာရေးကြီးက နေရာယူသည်။ ကလေးသူငယ် များ စောင့်ရှောက်ရေးအသင်းမှ ကိုယ်စားလှယ်များလည်း ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကြ၏။ ပြည်သူ့ရဲ အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသား ဝန်ထမ်းများလည်း တံခါးဝတွင် စုပုံ့ ရပ်နေကြသည်။ ပထမဆုံး ကြားနာစစ်ဆေးသည့် အမှုမှာ ၁၄ နှစ်အရွယ် ပါးအိုနီနီနှင့် ကလေးမတစ်ယောက်၏ အမှု။

ကိုယ်ခန္ဓာ ထွားကျိုင်းဖွံ့ဖြိုးပြီး ဂျစ်ကန်ကန် အမူအရာဖြင့်၊ ခပ်ငယ်ငယ် အမျိုးသမီး ရဲတစ်ယောက် ရှေ့ထွက် လာပြီး စွဲချက်ကို အနိမ့်အမြင့် မရှိသည့် လေသံဖြင့် ဖတ်ပြသည်။ ဒုတိယအကြိမ် ကြားနာစစ် ဆေးသည့် အမှုဖြစ်သည်။ ကလေးမ၏ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို စုံစမ်းစစ်ဆေးနေစဉ် ရဲက ထိန်းသိမ်း ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ စွဲချက်တွင် ကာယိန္တရဲ့မဲ့မှုကြောင့် အကြင် မိန်းကလေးအား အထိန်းအသိမ်း အစောင့်အရှောက်နှင့် ထားသင့်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

လူငယ် လူရွယ်ပေါင်းများစွာကို လက်ခံပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိလာသည့်အခါ ကလေးအဖေကို ကာယကံရှင် မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် မသိတော့ဟု ဆို၏။ စွဲချက် တွင် မိန်းကလေး၏ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်များကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားသည်။ တရားခံ မိန်းကလေးသည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ နားထောင်နေ၏။ အရွယ်ငယ်သော်လည်း စွဲချက်ကို ဖော်ပြနေသည့် ရဲ အမျိုးသမီးထက် အတွေ့အကြုံ ရင်ကျက်နေပုံ။ ၁၄ နှစ်အရွယ်တွင် မိခင်လောင်း ဖြစ်နေသည့် မိန်းကလေး။ ဆင်းရဲမွဲတေခြင်းနှင့် အသိဉာဏ် နည်းပါးမှုကြောင့် ဘဝပျက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အတောင့်သား ထိုင်နေသည့် အဒေါ်လုပ်သူက ခွင့်မလွှတ်နိုင်သည့် အမူအရာကို ပြနေ၏။ စွဲချက်ထဲက စကားလုံးများကို ကလေးမ နား လည်ဟန်မတူ။ စိတ်ဝင်စားပုံလည်း မရ။ ဤသို့ အများပြည်သူ နားမလည်နိုင်သည့် စကားလုံးများကို သုံးနှုန်း ခြင်းကပင် တရားရုံးများ၏ အစဉ်အလာ ဖြစ်နေသည်ထင်၏။ အမှု၏ ခေါင်းစဉ်ကိုပင် ကြည့်ပါ။ " ကာယိန္တရဲ့မဲ့မှု " တဲ့။ ကလေးတွေ နားလည်လွယ်အောင် သည့်ထက် လွယ်သည့် စကားလုံး မရှိကြလေရောသလား။ တရားသူကြီးက စိတ်မချမ်းသာစရာကောင်းသည့် အမှုကို ကြားနာပြီး နံဘေးမှ အဖွဲ့ဝင်များနှင့် တီးတိုး တိုင် ပင်နေသည်။ ပြီးတော့ တရားခံ ကလေးမကို ကြင်နာစွာ မေးသည်။

" ခု ဖတ်ပြသွားတာတွေ အားလုံး ကလေးမ နားလည်ရဲ့လားကွယ် "

" ဟုတ်ကဲ့ "

" မင်းမှာ ဘာများ ပြောစရာ ရှိသေးလဲ "

" ဘာမှ မရှိပါဘူး "

" မင်း ဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် မင်းအဖေ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲရတယ်ဆိုတာ မင်း သဘောပေါက် ရဲ့လား "

ကလေးမ က ပခုံးတွန့်ရုံ တွန့်ပြသည်။ သူ့အဖေ ဘာဖြစ်နေနေ စိတ်မဝင်စားဟန်။ တရားသူကြီးမင်းက ရဲဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ကို ကလေးမ၏ ကျောင်းထောက်ခံစာကို ဖတ်ပြခိုင်းသည်။ စာကြိုးစားကြောင်း၊ ဉာဏ်ကောင်းကြောင်း၊ အပေါင်းအသင်းများနှင့် သဟဇာတဖြစ်ကြောင်းများ ကျောင်း ထောက်ခံစာတွင် ဖော်ပြထားသည်။ အောင်ချက် အဆင့်လည်း မြင့်သည်။ ကျောင်းတက်လည်း မှန်သည်။ သည်မျှနှင့် လုံလောက်သည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။ သူ့လိုပင် စာတော်သည့် အဆင့်မြင့်သည့် ကျွန်တော့် အတန်းထဲမှ တပည့်ကလေးများနှင့် ယှဉ်ကြည့်မိပါသည်။ ကျောင်းချိန်ပြင်ပ သူတို့ဘဝကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက်ထိ သိနိုင်ပါမည်လဲ။ သူတို့ အလွန်မတန် ဂုဏ် ယူဝင့်ကြားသည့် အပျိုဘော်ဝင်စ သူတို့၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးမှုတွေကို သူတို့ ထိန်းချုပ် ကြပုံကို ကျွန်တော်တို့ မသိနိုင်ပါ။ သူတို့ကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းသည့် သို့မဟုတ် အားကျစေသည့် အကျင့်ပျက် မိန်းမတွေ၊ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားတွေ သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မရှိဘဲနေမည် မဟုတ်ပါ။ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက် အနေဖြင့်သည်အထိ ကျွန်တော် မည်သို့ လွှမ်းမိုးနိုင်ပါမည်နည်း။

ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသည့် မိန်းကလေးများသည် ယခု ကျွန်တော့်ရှေ့မှ မိန်းကလေးကဲ့သို့ပင် ရေတိမ် နှစ်နိုင်ပါသည်။ ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်မှ ရုန်းထွက်ပြီး အပျိုဘဝကို လုံးလုံးဝင်တော့မည့် သူကလေး တို့၏ စိတ်ဓာတ် အပြောင်းအလဲကို မည်သို့ သိနိုင်ပါမည်လဲ။ သည်နေ့ စာသင်ခန်းထဲတွင် ရှိနေပြီး အကြောင်းမလှသဖြင့် မနက်ဖြန် အလုပ်ခွင် ဝင်ကြရမည့် သူကလေးများအတွက် ကလေးဘဝ ဘယ်မှာ ဆုံးပြီး လူကြီးဘဝ ဘယ်မှာ စသည်ကို ဘယ်သူထောက်ပြနိုင်ပါမည်လဲ။ ကိုယ့်ဝမ်းစာ ကိုယ်ရှာစားနိုင်သည့် အရွယ်ရောက်လျှင် ဘာကြောင့် သူတို့ကို အရွယ်ရောက်သူများအဖြစ် အသိအမှတ် မပြုနိုင်ရမည်လဲ။ အရွယ်ရောက်သူများလို ဘာကြောင့် ပြုမူခွင့် မရှိခြင်းလဲ။ သမိုင်း၊ ပထဝီဝင်၊ သင်္ချာနှင့် ဘာသာရေး သင်ခန်းစာများကို သင်ကြားပေးနေကြ၏။ ဒါနဲ့ လုံလောက်နေပြီလား။ ကျွန်တော်သည် တပည့်များနှင့် အတန်းထဲတွင် လူ့ဘဝ အကြောင်းကို ဆွေးနွေးပါသည်။ သို့သော် သူတို့အရွယ်နှင့် အတွေ့အကြုံ နနယ်မှုကို ထောက်ပြီး အရိပ်အမြွတ်မျှသာ ပြောလို့ဖြစ်သည့် ကိစ္စ များရှိပါသည်။ ဥပမာ ဂရာဝါသကိစ္စ။ သူတို့ကို နိမိတ်ပုံလောက်ဖြင့်သာ ကျွန်တော် ပြောနိုင်ပါသည်။ သည် ကြားထဲမှပင် ကျွန်တော့် သင်ကြားမှုများကို သူတို့ တလွဲအဓိပ္ပာယ် ဖွင့်မည်ကို စိုးရိမ်နေရပါသေးသည်။

" ကဲ ကလေးမ၊ မင်းအဒေါ်က မင်းကို ပြန်ခေါ်ဖို့ အခြေအနေ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ မင်း မွေးဖွားပြီးတဲ့အထိ အမျိုးသမီး စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာမှာ မင်းကို ထားပေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား " တရားသူကြီး လုပ်သူက တကယ့် ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်လို စိတ်ထိခိုက်စွာ ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ အတွေ့ အကြုံရင့်ကျက်လှပြီဖြစ်၍ တရားသူကြီးသည် ကလေးမ၏ မထိမဲ့မြင် ဗဟိဒ္ဓသဏ္ဍာန် နောက်ကွယ်မှ အားငယ်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း စသည့် အဇ္ဈတ္တကို ထိုးဖောက်မြင်နေဟန်တူပါသည်။ စင်စစ် သည်ကလေးမ၏ ပြစ်မှုမှာ လောကအကြောင်း ဘာမှမသိခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ အမျိုးသမီး အစောင့် အရှောက်တွေ ခြံရံလျက် ကလေးမကို ချက်ချင်း တွဲခေါ်သွားသည်။ အမှုပေါင်းများစွာ ဆက်လက်စစ်ဆေးပြီးမှ ဖာမင် အလှည့်သို့ ရောက်သည်။ မိဘတွေရှေ့မှ ခေါင်းငိုက်စိုက် ချပြီး ဖာမင် ဝင်လာသည်။ ညာဘက် လက်ကို သိုင်းကြိုးဆိုင်းလျက်။ ရဲသားတစ်ယောက် စွဲချက်ကို ဖတ်ပြသည်။ သူ ဖတ်နေပုံက ဘာသာမျိုးခြား စာစကားကို ဖတ်ကြားနေသည့် အလား။ နောက်ဆုံးမှ အဓိက စွဲချက်များကို တန်းစီ ချပြသွားသည်။

တစ် ။ ။ အသွား ၈ လက်မရှိသည့် သေစေနိုင်လောက်အောင် လက်နက်ကို ကိုင်ဆောင်ခြင်းကိစ္စ၊

နှစ် ။ ။ ကိုယ်ထိလက်ရောက် အနာတရဖြစ်အောင် ပြုမှုခြင်း။

သုံး ။ ။ တမင်တကာ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အနာတရ ဖြစ်စေခြင်း။

ဓားကလေးကို ရုံးတော်တွင် သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် တင်ပြထားသည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဘာမှ အပြစ်မရှိသည့် ချစ်စရာ အရာဝတ္ထုကလေးအဖြစ်သာ မြင်နေမိပါသည်။ ဘော်ဘီ ဒဏ်ရာရပုံကို ရဲသားက အသေးစိတ် ဖတ်ပြတော့ ဖာမင် မျက်နှာကလေး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ စာရေးကြီးက ရဲသားကို မကြာ ခဏ ကြားဖြတ်မေးသည်။ ဖာမင်၏ ကျောင်းထောက်ခံစာနှင့် စွဲချက်မိတ္တူများကို ရုံးတော်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။

" ဒီကလေးဟာ အရင်က ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ဖူးသလား "

တရားသူကြီးက မေးတော့ အမှုလိုက် ရဲအရာရှိ တစ်ယောက်က ထ ဖြေသည်။

" မကျူးလွန်ဖူးပါဘူး ခင်ဗျာ။ ဒဏ်ရာ ရသွားတဲ့ သူငယ်ကတော့ ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူ့အမေကို မီးဖုတ် ထားတဲ့ သံချွန်နဲ့ ထိုးတဲ့ သူငယ်ပါ။ သူ့ကို တစ်နှစ်အတွင်း ကောင်းမွန်စွာ နေဖို့ ရုံးတော်က အမိန့်ချမှတ်ထား ပါတယ် ခင်ဗျ "

" သူ ဆေးရုံမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေရမလဲ "

" ခြောက်ပတ်လောက် ကုရမယ်လို့ ဆရာဝန်တွေက ခန့်မှန်းပါတယ် ခင်ဗျ "

" ကျေးဇူးတင်ပါတယ် "

တရားသူကြီးက ဖာမင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဖာမင်ကလေးသည် ဒူးခွေကျသွားမတတ် ဖြစ်သွား သည်။

" မင်းစွဲချက်က သိပ်ပြင်းထန်တယ် သူငယ်၊ သိပ်ကံကောင်းလို့သာ ဒီထက် မဆိုးတာ၊ ဆေးစာအရ ဒါထက် နည်းနည်း ကလေး အထဲဝင်သွားရင် ဒီထက် နည်းနည်းကလေး အားစိုက်လိုက်ရင် ဒီနေ့ မင်းဟာ လူသတ် သမားဖြစ်နေပြီကွယ် "

ဖာမင်ကလေးမှာ မြင်သာအောင်ပင် တုန်တုန် ယင်ယင် ဖြစ်လာသည်။
ရဲသားတစ်ယောက်က သူ့အနား တိုး သွားပြီ -

" တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ သူ့ကို ကုလားထိုင်ပေးဖို့ ခွင့်ပြုနိုင်ပါသလား ခင်ဗျာ "

" ပေးလိုက်ပါ။ ပေးလိုက်ပါ။ ထိုင်ပါစေ " ဟု အေးစက်စက်အသံဖြင့်
လိုက်လျောသည်။ တရားသူကြီးမင်းက နံဘေးမှ အမျိုးသမီး တရားရေး အဖွဲ့ဝင်များနှင့်
ခေါင်းချင်းရိုက်ပြန်၏။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်က ဓားကလေးကို ကောက်ကိုင် ကြည့်သည်။

" ကျုပ်တို့နိုင်ငံမှာ ဒီလိုလက်နက်မျိုးနဲ့ ဒီလို ပြစ်မှုမျိုး ကျူးလွန်တာကို
ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရှုတ်ချကြတယ်။ အစိုးရအနေနဲ့ ဒီလို လူ့အသက်ကို အန္တရာယ်ဖြစ်စေတဲ့
လက်နက်မျိုး ထုတ်လုပ်ရောင်းချမှုကို လုံးဝ ပိတ်ပစ် သင့်တယ်။ ဒီလက်နက်မျိုးဟာ ဘာမှ
အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ မိုက်ရူးရဲ ကလေးတွေရဲ့ လက်ထဲမှာဆိုရင် ပိုပြီး အန္တရာယ်ကြီးတယ် "

ကြားနာသူတွေ တွေးတောစဉ်းစားချိန် ရရန် အချိန်ပေးသည့် အနေဖြင့် တရားသူကြီးက
ခေတ္တ ရပ်ထား လိုက်သည်။

" မပေါက်ကွဲသေးတဲ့ ဗုံးတစ်လုံးကို ကလေးလက်ထဲ ဆော့ဖို့ ပေးထားတဲ့ မိဘကို
ကျုပ်တို့ပဲ ပြင်းပြင်းထန် ထန် ရှုတ်ချ ရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ ဆင်ခြင်တုံ တရားနဲ့
တွက်ကြည့်လို့ရတယ်၊ ဒီလို ပစ္စည်းကလေးဟာ ... "

တရားသူကြီးက လက်ထဲမှ ဓားကလေးကို မောင်းနှိပ်လိုက်သည်။ ၈
လက်မရှည်သည့် သံမဏိအသွား ကလေး လက်ခနဲ ခုန်ထွက်လာသည်။

" ဟောဒီလို ပစ္စည်းကလေးဟာ ခုတင်က ကျုပ်ပြောတဲ့ ကလေးလက်ထဲက ဗုံးလိုပဲ
အန္တရာယ်ကြီးတယ်။ ဒီ လက်နက်ကလေးကို ဒီထက်များတဲ့ အားနဲ့သုံးလိုက်ရင်
ဟိုတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်တစ်ချောင်း ပစ်လိုက်ရပြီး၊ ဝိုင်းငိုလို့လည်း ပြန်ရှင်လာမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး "

အဆောင်အယောင် အခမ်းအနား မလှပသည့် အခန်းကလေး မဟုတ်တော့ပေ။
အောင်မြင် လေးနက်သည့် အသံသည် ဩဇာအာဏာ အပြည့်ဖြင့် နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်
ပေါ်ထွက်နေ၏။ တရားဥပဒေ၏ ဂုဏ်သတ္တိသည် ခွန်နှင့်အားနှင့် လွှမ်းမိုးလာ၏။

" ရုံးတော်အနေနဲ့ ဒီသူငယ်နဲ့ သူ့မိဘတွေရဲ့ ထွက်ချက်ကို လေ့လာသုံးသပ်ပြီးပါပြီ။
ဒီဓားကလေးကို လက်နက် အဖြစ် ယူဆောင်သွားခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ရုံးတော်က
သံသယကင်းကင်းနဲ့ ယုံကြည်လက်ခံပါတယ်။ လူကြီး တွေက ခိုင်းလို့ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် ကို
သွေးဖို့ ယူသွားတာပဲ။ ဘာမှ ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ခါတိုင်း လည်း ဒီကလေး ကို
ခိုင်းနေကျပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ အလွန်အလွန် စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ ဖြစ်လာတယ်။

" ဘယ်သူမဆို အန္တရာယ်ပြုခံရရင်၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ထက် ခွန်အားကြီးမားသူရဲ့
ရန်ပြုခံရရင် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့စိတ်နဲ့ လက်လှမ်းမီရာ လက်နက်ကို ဆွဲပြီး
ခုခံတတ်ကြတာ မေ့တာပါပဲ။ ဒီသူငယ်ဟာလည်း ဒီ အတိုင်းပဲ။ သူ့ထက်
အားကောင်းမောင်းသန် တစ်ယောက်ကို သတ်ပုတ် ခုခံရာကနေ ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်မိရာက လက်လွန်သွားတာပဲ ဖြစ်တယ်။

" ကျုပ် မောင်ရင့်ကို သတိပေးချင်တယ် ပက်ထရစ်၊ နောင်ကို ဘယ်လို လက်နက်မျိုးကိုမှ မောင်ရင် မကိုင် ပါနဲ့။ မောင်ရင် ကိုယ်တိုင်ရော၊ မောင့်ရင့် မိဘတွေရော ဒီအဖြစ်အပျက်ကြောင့် အကြီးအကျယ် စိတ်ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ကြတာဟာ သင်ခန်းစာယူဖို့ အကောင်းဆုံး အချက်ပဲ "

တရားသူကြီးမင်းသည် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဘက်ကို လှည့်လာသည်။ ကျောင်းနာမည်ကို ထုတ်ဖော် ကြေညာခြင်း မပြုသော်လည်း ဂရင်းစလိတ် ကို ရည်ညွှန်းနေကြောင်း သိသာပါသည်။ သူ့ဝေဖန်ချက်တွေက တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်လာသည်။ " လွတ်လပ်စွာ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းမှု"ကို အပြတ်အသတ် သရော်သည်။ သည်စနစ်ကို သည်နယ်မြေထဲက ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ကျင့်သုံးနေကြောင်း၊ သည်လို ကျောင်းမျိုးတွေ ကလူသော့ လူသွမ်း လူသရမ်း ကလေးတွေ မွေးထုတ်နေကြောင်း၊ သည်လိုကျောင်းမှ စိတ်ကူးယဉ်သမား များသည် လူငယ်များ၏ အကျိုးထက် အပြစ်ကို ဦးတည်နေကြကြောင်း၊ သူငယ်များကို လမ်းလွဲလိုက်အောင် တွန်းပို့နေကြကြောင်း စသည်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ဝေဖန်သည်။

" သူတို့ကို ယုံမှတ်လို့ ကလေးတွေကို မိဘတွေက ပုံအပ်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ အပြစ်အတွက် သူတို့ ခံကြရမှာ ဖြစ်တယ် "

တရားသူကြီးမင်းသည် ဂရင်းစလိတ် ဝေဖန်ရေးကို ရပ်လိုက်ပြီး ဖာမင်ဆီသို့ အာရုံစိုက်လိုက်ပြန်သည်။ ပြင်း ထန်လှသည့် တရားသူကြီး၏ စကားလုံးများကြောင့် ဖာမင်ကလေးမှာ မျက်နှာပျက်ကာ ဇက်ကလေးပုပြီး ထိုင်နေသည်။ သို့ပေသော် သူ့ဘက်လှည့်ပြီး စကားပြန်စတော့ တရားသူဘက်၏ အသံမှာ အေးမြနေပြန် သည်။ ဦးလေးသားချင်း တစ်ယောက်က တူသား နောင်မယ်ကလေးကို ဆုံးမနေသည့်အလား။ တရားသူကြီးက ဖာမင်အနေဖြင့် ၎င်းကိုယ်တိုင်ရော မိဘများပါ အကြီးအကျယ် စိတ်ဒုက္ခခံစားခဲ့ကြရပြီး ဖြစ် ကြောင်း၊ ဤသည်ပင်လျှင် ပြစ်ဒဏ်ဟု မိမိ သတ်မှတ်ကြောင်း။ သို့သော် သူငယ်အတွက် အကောင်းဆုံး စဉ်းစားပြီး တစ်နှစ်အတွင်း ကောင်းမွန်စွာ နေကြောင်း ရဲစခန်းတွင် အပတ်စဉ် သွားရောက် လက်မှတ်ထိုးရန်များ ပြောကြားပြီး သူတို့ မိသားစုကို ပြန်ခွင့်ပေးလိုက်သည်။ မိသားစုသည် မျက်ရည်တွေကြားထဲက တရားသူကြီးကို ကျေးဇူးတင်စွာ လှမ်းကြည့်ပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ထွက် သွားကြသည်။

ကျွန်တော် သွားနှုတ်ဆက်လျှင် သူတို့ အနေရကျပ်မည်စိုး၍ သူတို့ ထွက်သွားပြီး အတန်ကြာမှ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။ တရားရေးဌာနမှ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းအပေါ် တစ်ဖက်သတ် အမြင်ကို ကျွန်တော် လုံးဝ လက်မခံပါ။ သို့ သော် တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် အမြတ်ရလိုက်သည်။ ကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ တာဝန် သည် ကျွန်တော် ထင်သည်ထက် အပုံကြီး ပိုနေပါကလား ဟူသည့် အသိကို ရလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ဖာမင်တစ်ယောက် တစ်ပတ်လုံးလုံး နှုတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။ စိတ်ဓာတ် အကျကြီး ကျနေပုံ။ လက်မှ ဒဏ်ရာ ကြောင့် စာလည်း မရေးနိုင်သေး။ စာဖတ်လိုက်။ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးသည့် သင်ခန်းစာများကို နားထောင်လိုက် နှင့်

နေသည်။ ဝင်ရောက် ဆွေးနွေးမြေးမြန်းခြင်းတော့ မရှိ။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပုံမှန် သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ အလျင်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာသည်။ အားလုံးနှင့် ပူးပေါင်း လှုပ်ရှားလာသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆရာကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ညနေခင်း လေ့လာရေးခရီးများ ဆက်တိုက် ထွက်ဖြစ် ကြသည်။ ဘဲလေးကဇာတ်နှင့် ပြဇာတ်များလည်း ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။ ဝင်ဘလေ အားကစားရုံသို့ သွားပြီး နာမည်ကျော် ဟာလင် ဘတ်စကတ်ဘောပွဲလည်း ကြည့်ကြသည်။ ညနေခင်း လေ့လာရေးခရီးမှာ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ဖြစ်လာသည်။ စရိတ်စကများကို ကျွန်တော်တို့ ဘာသာစုပြီး ခံကြသည်။ ခရီးမထွက်ခင် ကုန်ကျစရိတ်ကို တွက်ပြီး ပိုက်ဆံကောက်သည်။ ငွေကောက်ခံရေး ကို ကျောင်းသား တစ်ယောက်အား တာဝန်ပေးထားပြီး အမှားအယွင်းမရှိစေရန် စနစ်တကျ ဆောင်ရွက်စေ ပါ သည်။ ပိုက်ဆံ မထည့်နိုင်သူများအတွက် ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီးက စိုက်ထည့်ပြီး မလိုက်ရသူ မရှိအောင် စီစဉ် သည်။ အများအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မီးရထား တွဲလုံး ငှားသွားဖြစ်ကြသည်။ သွားရေးလာရေး ပိုအဆင်ပြေသည်။ စုစု စည်းစည်းနှင့် အထိန်းရ လွယ်ကူသည်။

ဤသို့ အစစ အဆင်ချောနေသဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကူညီမည့် ဆရာမတွေ များလာသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က ပုံမှန် လို ဖြစ်လာသောအခါ ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ပြဇာတ်ရုံ၊ အာဏာပိုင်တို့က အထူးနှုန်းဖြင့် ကြည့်ခွင့်ကို စီစဉ်ပေးကြ၏။ ကျွန်တော့် ကလေးများ၏ တစ်နေ့တခြား တိုးတက်မှု၊ စုပေါင်းညီညာမှု၊ စည်းကမ်းသေဝပ်မှု တို့ကို သူတို့ အသိ အမှတ် မပြုဘဲ မနေနိုင်ကြတော့ပါ။ ဘဲလေး ကဇာတ်ရုံ သို့မဟုတ် ပြဇာတ်ရုံ မသွားမီ ကြည့်မည့် ဇာတ်လမ်းနှင့် ယင်းဇာတ်နှင့် ဆက်နွယ်သည့် သမိုင်းကြောင်းကို သူတို့ ဆွေးနွေးကြသည်။ ကြည့်ပြီး အပြန်တွင်မူ မီးကုန်ယမ်းကုန် ဝေဖန်ကြတော့၏။ သူတို့ ဝေဖန်ရေး များမှာ ထက်မြက်ကြပါပေသည်။ သမားရိုးကျ ပြကွက်များကို ဆန်းသစ်၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်အောင် ထဲထဲဝင်ဝင် ထိုးဖောက် ဝေဖန်နိုင်လာ ကြသည်။ သူတို့ကလေးတွေသည် ပြဇာတ်။ ကဇာတ်မျိုးစုံကို အရသာ ခံတတ်လာကြ၏။ ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှု ကို အများ နည်းတူ လက်ခံလာကြ၏။ သည်လိုအချိန်မျိုးတွင် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းကို တောရမ်းမယ်ဘွဲ့ ဝေဖန် နေကြသူများ အနားတွင် ရှိစေချင်ပါသည်။ ဝင်ဘလေ အားကစားကွင်း လေ့လာရေးခရီးမှာ ထူးခြားလှသည်။ ဟာလင် ဘတ်စကတ်ဘော အဖွဲ့မှာ အဆင့်မြင့် ကမ္ဘာကျော်အဖွဲ့ ဖြစ်ပါသည်။ သေသပ်လှပစွာ အနုပညာမြောက်စွာ ကစားသွားသည်။ သူတို့ ကစားပုံ မှာ ရံခါတွင် မျက်လှည့်ပြလေသလား အောက်မေ့ရ၏။ ပရိသတ်ကို အသက်ရှူဖို့ မေ့နေအောင်လည်း သူတို့ လုပ်နိုင်ကြ၏။ တစ်ဖက်သင်းကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်ကာ လူရွှင်တော်တွေလို သူတို့ လုပ်ပြီး လက် တစ်လုံးခြား ကစားပြခြင်းဖြင့် တဝါးဝါး ပွဲကျအောင်လည်း လုပ်နိုင်ကြ၏။ ကျွန်တော့် ချာတိတ်တွေ အူတက်မတတ် ရယ်ကြသည်။ အပြန် ရထားတွဲထဲအထိ စားမြုံ့ပြန်ပြီး သူတို့ ရယ် ကြတုန်း။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဟာလင် အသင်းအကြောင်းနှင့် ဘောလုံးသမားများ အကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်း မေးကြသည်။ ဘောလုံးသမားများမှာ အများအားဖြင့်

တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြတော့ သူတို့ တအံ့ တဩ ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့ သိထားသည့် အမေရိကန် နီဂရိုးများမှာ အများအားဖြင့် ရုပ်ရှင် ပိတ်ကားပေါ်မှ အောက်တန်းစား နီဂရိုးများဖြစ်သည်။ နီဂရိုးလူမျိုးတွေကို ခေတ်ပညာတတ်ဟု သူတို့ မမြင် နိုင်ကြပေ။

မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်တော် ရှင်းပြတော့လည်း သူတို့ တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာကြသည်။ လူသား အချင်းချင်း ကြည့်မြင်ရမည့် ရှုထောင့် အသစ်ကို သူတို့ မြင်လာကြပါပြီ။ တစ်နေ့ မနက်ခင်း အားလပ်ချိန် အပြီးတွင် ဆရာကြီး ကျွန်တော့် အခန်းသို့ ပေါက်ချလာသည်။

" ဆရာရုံးခန်းထဲမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊ ဆရာဘရိတ်ဂိတ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့ " ကျွန်တော့် ဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး အတန်းကို ကျောပေးကာ အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ပြောသည်။

" မိဘ တွေကို ဆရာကျောင်းက ဆရာတွေနဲ့ ကျောင်းမှာ တိုက်ရိုက်တွေ့ဆုံခွင့် ဆရာ မပေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ လာရင်း ကိစ္စ ကို သိရတော့ ဆရာအူအညီလိုနေကြောင်း ထင်ရှားနေတယ်။ သွားတွေ့လိုက်ပါ။ အတန်းကို ဆရာ ဆက်ဝင်ထားလိုက်မယ် " ဆရာကြီး ရုံးခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် လှမ်းဝင်သွားသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တွေ့ရသည်။ ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်ပြီး အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့် လိုက်သည်နှင့် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ ကျွန်တော် တန်းသိလိုက်၏။ နီညိုရောင် ဆံပင်က တလက်လက်၊ အသားအရေမှာ ဖြူစင်ဝင်းသန့်သည်။ မျက်နှာပေါက်ကလည်း တစ်ဖြတ်တည်း။ မာနခဲ ပုံစံ မျိုး။ သေချာ ပါသည်။ ပါမလှ အမေပဲ ဖြစ်ရမည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

" ကျွန်တော် ဘရိတ်ဂိတ်ပါ။ ဆရာကြီးက လွှတ်လိုက်လို့ပါ။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆို "

" ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်မ မစွက်ဒဲယားပါ။ ပါမလှ အမေပါ။ သမီးကိစ္စ တိုင်ပင်ချင်လို့ပါ ဆရာ "

ဘုရား..... ဘုရား၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်လို ကိစ္စမျိုးများပါလိမ့်။

" ကျွန်မ သိပ်စိတ်ပူနေရပါတယ်၊ ဆရာပြောရင်တော့ သူနားထောင်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဆရာ့ကို သူသိပ်လေးစားပါတယ်ဆရာ " ကျွန်တော့်နားကို ကျွန်တော် မယုံနိုင်အောင်ပင်။ ရင်ခုန်လျက်ကပင် ပြန်မေးရပါသည်။

" ဘယ်လို ကိစ္စမျိုးပါလဲ မစွက်ဒဲယား " လှပတင့်တယ်သည့် အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကလေးမှာ ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေသည်။ ညှိုးငယ်နေသည်။

" သူ ခုတလော အိမ်ပြန်သိပ်နောက်ကျတယ် ဆရာ၊ တစ်ခါတလေ ည ၁၁ နာရီကျော်မှ ပြန်လာတယ်။ ဘယ်သွားတယ်၊ ဘာလုပ်တယ် ဆိုတာလည်း မေးလို့မရဘူး

ဆရာ။ ကျွန်မ ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ဆရာ နားလည် ပါတယ်နော်။ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာ ကျွန်မ သိပ်စိတ်ပူနေတယ် ဆရာ၊ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းလဲ မသိဘူး။"

ပြောနေရင်း နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ လက်တစ်ဖက်က ပိုးလက်အိတ်ကလေးကို ခြေမူ နေသည်။

" ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မစ္စက်ဒီယား၊ ကျွန်တော်က သူ့ရဲ့ အတန်းပိုင်ဆရာပါ။ တကယ်က ကျောင်း အုပ်ကြီး ... " အမျိုးသမီးက ကြားဖြတ်ပြီး -

" မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ဆရာပြောမှ ရမှာပါ။ စောစောပြန်ဖို့ ဆရာပြောပေးရင် သူ လိုက်နာမှာပါ။ ဆရာ့ကို သူ ဘယ်လောက် လေးစားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အသိဆုံးပါ။ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်မှာဆိုကြရင် ဆရာ့ အကြောင်း ပဲ သူတို့ ပြောကြတာပါ ဆရာ "

" ပါမလာ အဖေကကော၊ သူ တစ်ခုခု လုပ်ပေးနိုင်ဘူးလား "

" ဂျင်မီ မရှိတော့ပါဘူး ဆရာ၊ ၁၉၄၃ ခုနှစ်မှာ ကျဆုံးခဲ့ပါတယ်။ ပါမလာ ရှစ်နှစ်သမီးပေါ့။ ဂျာမနီမှာ ပစ်ချခံရ တာလေ။ သူက လေသူရဲပါ။ ဆရာလည်း လေသူရဲ တစ်ဦးပဲလို့ ပါမလာ ပြောတယ်၊ ဟုတ်ပါ သလား ဆရာ "

" မှန်ပါတယ် မစ္စက်ဒီယား "

" ဒါကြောင့် ဆရာ့ကို သူ သိပ်တွယ်တာနေတာလေ၊ ဆရာ ပြောရင် သူ မြေဝယ်မကျ နားထောင်မှာပါ "

အသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။ မျက်ရည် ကျလုမတတ် ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်က ခပ်သွက်သွက် ထသွားပြီး စိတ်မပူဖို့အကြောင်း၊ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး အကူအညီပေးမည့်အကြောင်း ပြောပြီး ကျောင်းအောက်ကို လိုက်ပို့ လိုက်သည်။ အခန်းထဲကို ကျွန်တော် လှမ်းဝင်သွားတော့ ဆရာကြီး ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာသည်။

" ပြန်သွားပြီလား " " ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး "

" ဆရာ ကလေးမနဲ့ ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား " " ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ရှောင်လို့ မရတော့ဘူးလေ "

" ဟုတ်ပြီ၊ ဒါ လုပ်သင့်ပါတယ်၊ သူ့အမေအတွက် မဟုတ်ဘူး၊ ပါမလာအတွက် ပိုအရေးကြီးတာ "

နေ့လယ်စာ စားချိန်တွင် ကျောင်းသားတွေ ဆင်းသွားကြစဉ် ပါမလာ့ကို ကျွန်တော် လက်ယပ်လှမ်းခေါ် လိုက်သည်။ ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ခဏ တွေ့ချင်ကြောင်း ပြောတော့ ပါမလာက လုံးဝ အံ့ဩဟန် မပြဘဲ -

" မေမေ ဆရာနဲ့ လာတွေ့သွားပြီ မဟုတ်လား "

" ဟုတ်တယ် မစ္စဒီယား၊ လာသွားတယ် "

" ကောင်းပါပြီ ဆရာ "

" ဒီမယ် မစ္စဒီယား၊ ဆရာ ကြားဝင် ဆွေးနွေးတာကို လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနော် "

" အို ဆရာကလည်း မဟုတ်တာ ကိစ္စမရှိပါဘူး "

" ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ကျောင်းဆင်းမှ ဆရာတို့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့ "

ဆရာများ အခန်းတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဂျီလီယံ နှစ်ယောက်ထဲ နေ့လယ်စာ စားကြစဉ် မနက်ပိုင်းက အဖြစ် အပျက်ကို ပြောပြလိုက်သည်။ ဂျီလီယံ ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေ၏။ ပြီးမှ ဝေဖန်ချက် ပေးသည်။

" ရစ်ကီ က တပည့်တွေနဲ့ သိပ်ရောတာပဲ "

" ကိုယ်တို့အားလုံး ကလေးတွေနဲ့ တစ်သားတည်း နေကြတာပဲ မဟုတ်လား ဂျီလီယံ "

" ရှင်က သူများထက်ကို ပိုပါတယ် "

" ဒါဖြင့် မင်းကကော ဂျီလီယံ "

" အဲလောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက ဒီအလုပ်ကို အချိန်ပိုနေလို့ ဝင်လုပ်တာပဲ၊ ပါသနာ ပါလွန်းလို့မှ မဟုတ် တာ "

" ကိုယ်လည်း အတူတူပါပဲ ဂျီလီယံ၊ မတော်တဆ ကျောင်းဆရာ ဖြစ်လာတာပါ၊ မိုးအေးအေးနဲ့ တစ်နေပမှာ အဲဒီဝမ်းနည်းစရာ ဇာတ်လမ်းကို ကိုယ် ပြောပြပါ့မယ် ဂျီလီယံ "

" မိုးတွေ စွေနေတဲ့နေ့မှာ တွေ့ဖြစ်ကြရင်လည်း ဝမ်းနည်းဆရာ ဇာတ်လမ်းတွေ မကြားပါရစေနဲ့ ရစ်ကီရယ်၊ အဲဒါ ထားပါလေ၊ ဒီကလေးတွေကို ရှင် သိပ်သံယောဇဉ် ကြီးတာပဲလား ရစ်ကီ "

" ဟုတ်တယ် ဂျီလီယံ၊ သူတို့ကလေးတွေတင် မကဘူး၊ ဆရာကြီးကိုရော၊ ကလင်တီကိုရော၊ ဂရေစ်နဲ့ မစ္စက်ဒရူးကိုရော ... အားလုံးဆိုပါတော့လေ " ဟဒါပေမဲ့ ဂျီစီဒေါ်နဲ့ သူ့အဆက် ဆရာမကလေးကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်ပြီး စိတ်မဝင်စားပါဘူး "

" အေးကွာ ... အဲဒီနှစ်ယောက် တစ်မျိုးပဲနော် "

" အဲဒါ သက်သက်ညှာညှာ ပြောတဲ့နည်း၊ အဲဒီထက် သရုပ်ပေါ်တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ နာမည်တပ်လို့ ရသေးတယ် "

ကျွန်တော် သူ့ကို အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့်မိသည်။ သည်နှစ်ယောက်ကို ဂျီလီယံ ထင်သလို တစ်ခါမှ ကျွန်တော် တွေးမကြည့်ဖူးခဲ့။

" ဟာ သေတော့မှာပဲ၊ မင်း တကယ်ပဲ အဲဒီလို ထင်သလား ဂျီလီယံ "

" ဘာထင်စရာလိုလဲ ရှင်ရဲ့၊ ရှင်းနေတာပဲဟာ၊ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် ကိုင်ပြီး တစ်ချိန်လုံး တိုးတိုးနဲ့၊ တော်ပါပြီ၊ ဒီအကြောင်း ပြောရတာ ကျက်သရေ မရှိပါဘူး "

" ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အသင်အပြကောင်းတဲ့ ဆရာမတွေပဲ "

" ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကလေးတွေကိုလည်း မထိခိုက်ကြပါဘူး "

" ဟော ... စကားထဲက ဇာတ်ပြလာပြီ၊ ကလေးတွေကို မင်းလည်း သံယောဇဉ်ရှိပါတယ် ဂျီလီယံ "

ဂျီလီယံ ခုမှ ပြုံးသည်။

" ရစ်ကီဟာ ခုထက်ထိ သူများကို နားမလည်သေးဘူး၊ ထားပါလေ၊ အရေးကြီးတာ တစ်ခုပြောမယ်၊ အဲဒီ ပါမလာ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကောင်းကောင်း သတိထား၊

ရှင့်အပေါ်မှာ တကယ်ညွတ်နေတယ်။ ကျွန်မ တစ်ချိန်လုံး အကဲခတ်နေတာ၊ သူ့ကို ကလေးလေးလို သဘောထားနေရင် ရှင် မှားမှာပဲ ရစ်ကီ "

" ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်မျိုး သတိထားပါမယ် "

အခန်းထဲသို့ ဆရာ ဝက်စတန်နှင့် ဆရာမတစ်သိုက် ပြန်ဝင်လာကြသည်။ ဆရာ ဝက်စတန်က ရောက်မဆိုက် ကျွန်တော့် ကို လှမ်းမေးသည်။

" မနက်က ပါမလွှာအမေကို မြင်လိုက်ပါတယ်၊ ဘာပြဿနာ ဖြစ်ပြန်ပြီလဲ ဆရာ "

" ဘာဖြစ်လို့ ပြဿနာ ဖြစ်ရမှာလဲ "

" ဪ... ကျောင်းသားမိဘတွေ လာရင် ပြဿနာ ပါလာတတ်လို့ပါ "

ဆရာမ ကလင်တီက စိတ်ဝင်စားလာဟန်ဖြင့် ဝင်မေးသည်။

" ဘာအကြောင်းထူးလို့လဲ ဆရာ "

" ဘာမှ မထူးပါဘူး၊ ဆရာကြီးဆီ လာတွေ့တာ ဖြစ်မှာပေါ့ "

ကျွန်တော်က သည်အကြောင်း မဆွေးနွေးချင်သည်နှင့် တိုတို တုတ်တုတ် ဖြေလိုက်သည်။

" လှတယ်မဟုတ်လား ဆရာ "

" မသိဘူးလေ၊ မြင်လိုက်တဲ့ ဆရာဝက်စတန်ကို မေးပေါ့ "

သူ့ကို စကားပိုင်းထဲ ပြန်ဆွဲသွင်းလိုက်သဖြင့် ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ဆရာဝက်စတန်က -

" တချို့ ယောက်ျားတွေအတွက်တော့ သွားရည်ယိုစရာပေါ့ "

" ယောက်ျားတို့အကြောင်းကို ဆရာ စလာ ပြန်ပြီနော် "

ဆရာမ ကလင်တီက ထုံးစံအတိုင်း ဆရာ ဝက်စတန်ကို ဒေါက်ဖြုတ်ဖို့ ကြိုးစားပြန်သည်။ သို့သော် သည်ဆရာ၏ စုတ်စုတ်ချာချာ ဟာသများကို ဆက်နားမထောင်ချင်သည်နှင့် အခန်းထဲမှ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့ သည်။

* ညနေပိုင်း ကျောင်းဆင်းသွားပြီးနောက် ကျွန်တော့်အခန်းထဲတွင် ပါမလွှာနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ထဲ ကျန် ခဲ့သည်။

" မင်းအတွက် မင်းအမေ သိပ်စိတ်ပူနေတယ် မစ္စဒဲယား "

" ဆရာ ကျွန်မ ကို ပါမလွှာလို့ မခေါ်နိုင်ဘူးလားဟင် "

တောင်းတောင်း ပန်ပန် ပြောပုံက တည်ငြိမ်အေးဆေးသည်။

" ကောင်းပြီ ပါမလွှာ၊ မင်း အိမ်ပြန် သိပ်နောက်ကျတယ်ဆို "

" အဘွားအိမ်ကို သွားနေတာပါ ဆရာ "

" ဒါလောက် ညဉ့်နက်ကြီးနေတယ် ဟုတ်လား "

" အိမ်နဲ့ သိပ်မဝေးပါဘူး ဆရာရဲ့၊ လမ်းထိပ်တင်ပါ "

" ဒါဆိုလည်း အမေ့ကို ပြောသွားဖို့ ကောင်းတာပေါ့ "

" အမေက ကျွန်မကို ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေလောက်သာ ဂရု စိုက်တာပါ "

" အဲဒါတော့ မဟုတ်ဘူး ပါမလာ၊ မင်းကို ဂရုမစိုက်ရင် ကျောင်းကို လိုက်လာပွဲမလာ" ပါမလာ ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။

" မင်းမှာ ဘာအခက်အခဲရှိနေလဲ ပါမလာ၊ ဆရာ့ကို ပြောလေ၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းမှာ ဘာများ သောကရောက်စရာ ရှိနေလဲ "

ခေါင်းယမ်းပြီး ဖြေသည်။

" ကျောင်းက အလုပ်တွေနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ အတန်းထဲမှာ အချင်းချင်း အတင်းပြောကြတယ်၊ အဲဒီအထဲ မှာ ဘာဘာရာတောင်ပါတယ် ဆရာ "

" မင်း ဘာကြောင့် အဲဒီလို ထင်ရတာလဲ ပါမလာ၊ ပြဿနာရှိရင် ဆရာ့ကို ပြောနော် "

ခေါင်းယမ်းပြီး ပြတင်းပေါက်အပြင်ကို ငေးနေသည်။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ဆက်မေးနေဖို့ ခက်နေသည်။ သူ့သိက္ခာကို ထိပါးမည့် မေးခွန်းမျိုးကိုလည်း ကျွန်တော် မမေးလိုပါ။ သူ့ သီး ခြားဘဝထဲသို့ ကျွန်တော် ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်ခြင်း မပြုလိုပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ထပ်မေးမိပြန်သည်။

" မင်းကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ဆရာ ဝင်စွက်ရာများ ကျနေပြီလား ပါမလာ "

"အို ... မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပါမလာ အဲဒီလို မထင်ပါဘူး ဆရာရယ်"

ဤသို့ အစချီကာ ကြေကွဲဖွယ် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ထွက်ပေါ်လာ၏။ မစ္စတာဒဲယား လေကြောင်းတိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးပြီးနောက် သားအမိ နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် အားကိုးကာ စည်းစည်းလုံးလုံး ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိခဲ့ကြ၏။ သွားအတူ လာအတူ။ သည်လိုနှင့် ပါမလာ အရွယ်ရောက်လာ သည့် အခါ သားအမိနှင့် မတူဘဲ ညီအစ်မလို ဖြစ်လာ၏။ အိမ်မှုကိစ္စ ဆောင်ရွက်နိုင်သည့် အရွယ်သို့ ပါမလာ ရောက်လာသည်နှင့် မစ္စတာဒဲယားက ကုန်ပဒေသာဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် လက်ထောက်ဆိုင်ထိုင် ဝင်လုပ် သည်။

သားအမိ နှစ်ယောက်ကြားမှ ကြည်နူးဖွယ် ဆက်ဆံရေးမှာ မကြာသေးမီ အချိန်ထိ တည်တံ့နေခဲ့သေးသည်။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မိန်းမချော မုဆိုးမ မစ္စတာဒဲယား၏ အနီးတွင် ယောက်ျားမိတ်တွေတွေ့ ပိုင်းပိုင်း လည်လာသည်။ အိမ်နီးနားချင်းများ မေးငေါ့ အတင်းဆိုသည်အထိ ဖြစ်လာသည်။ ပြီးခဲ့သည့် ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း အခြေအနေတွေ ပိုဆိုးလာသည်။ ပါမလာကွမ္မာကလေး သွက်သွက်ခါ သွားလေပြီ။ သို့သော် ပါမလာက ဘယ်သူမှ ဖွင့်မပြောဘဲ ကျိတ်ခံသည်။

"မင်းရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ မင်းအမေကို ဖွင့်မပြောဘူးလား ပါမလာ"

" စောစောပိုင်းက ကျွန်မ ပြောပါသေးတယ် ဆရာ၊ အမေ လုံးဝ ဂရုမစိုက်ပါဘူး "

"မင်းအဘွားကကော အိမ်ကို တမင်နောက်ကျပြီး ပြန်တဲ့အကြောင်း မသိဘူးလား "

" တစ်ခါတလေ အမေက နောက်ကျမှ ပြန်ရောက်တယ် ဆရာ။ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာနေဖို့ မသင့်ဘူး လို့ အဘွားက ထင်တယ်လေ "

" ဒါဆိုရင်တော့ ဆရာ့အနေနဲ့ လုပ်ပေးနိုင်တာ သိပ်မရှိဘူးထင်တယ် ပါမလာ "

" ဆရာ အိမ်ကိုလာပြီး မေမေနဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်ရင်ကော ဟင် "

" အကြောင်းထူးပျံ့မလား ပါမလာရယ် "

" အကြောင်းထူးမယ် ထင်ပါတယ် ဆရာ "

" ကောင်းပြီလေ၊ မင်းအမေ အိမ်မှာ ဘယ်အချိန် ရှိတတ်လဲ "

" ဒီနေ့ ၆ နာရီ ၁၅ လောက် ပြန်ရောက်မှာပါ "

" ကောင်းပြီ၊ ဆရာ လာခဲ့မယ်လို့ ကြိုပြောထားလိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား "

" ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ "

ဒီနေ့အဖို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ပြုံးသည်။ ကုလားထိုင်ကို နေရာပြန်ချပြီးမှ ပါမလာ အခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။ ဆရာများအခန်း ကို အနွေးထည်ယူဖို့ ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့သည်။ ဂျီလီယံ ကျွန်တော့်ကို ထိုင်စောင့်နေ၏။ ဆီးမေးသည်။

" ဘယ်လိုလဲ "

" ဒီညနေ သူ့အမေနဲ့ လိုက်တွေ့ရဦးမယ် ဂျီလီယံ "

" ဘာအတွက်လဲ ရစ်ကီ "

" ပါမလာက တောင်းပန်တယ်လေ၊ သူ့အမေနဲ့ ဆွေးနွေးပေးပါတဲ့ "

" ဘယ်မှာ ဆွေးနွေးမှာလဲ "

" သူတို့ အိမ်မှာပဲပေါ့ "

" စဉ်းစဉ်း စားစားလည်း လုပ်နေရ် ရစ်ကီ၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိပျံ့မလား "

" အကျိုးထူးလိမ့်မယ်လို့တော့ ကိုယ် ယုံကြည်တယ် ဂျီလီယံ "

ဂျီလီယံ ခဏငြိမ်နေသည်။ ပြီးမှ -

" ရစ်ကီ၊ ဒီကျောင်းမှာ ကြာကြာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိသလားဟင် "

" ကိုယ်တော့ ဒီကျောင်းက တခြားပြောင်းဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး ဂျီလီယံ၊ ဘာပြုလို့လဲဟင် "

" ဒါထက်ကောင်းတဲ့ ကျောင်းမှာ ရနိုင်သားပဲ၊ အားလုံးက ရစ်ကီကို ဆရာကောင်းတစ်ယောက်လို့ အသိ အမှတ်ပြုထားပြီပဲ၊ ဒီမှာ ဆက်လုပ်နေလို့ ဘာတက်လမ်း ရှိမှာလဲ "

" ကိုယ့်ရဲ့ ကျောင်းဆရာသက်ဟာ လပိုင်းပဲ ရှိပါသေးတယ် ဂျီလီယံရယ်၊ ဆရာကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် ပြောဖို့ စောပါသေးတယ် "

" ဘာပြုလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒါလောက် နှိမ့်ချနေရတာလဲ "

" တကယ်ပြောတာပါ ဂျီလီယံ၊ ဒီကလေးတွေနဲ့ ကိုယ် အဆင်ပြေပေမယ့် တခြားကလေးတွေနဲ့ ပြေချင်မှ ပြေမှာပေါ့။ ကိုယ်တော့ ဒီမှာပဲ ဆက်နေချင်တယ်၊ ဘယ်ကိုမှ ပြောင်းဖို့ မစဉ်းစားခင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သင်ချင်သေးတယ် "

နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး -

" ကိုယ် သွားမှ ထင်တယ် ဂျီလီယံ "

" သတိတော့ထားနော် ရစ်ကီ "

" စိတ်ချပါ ဂျီလီယံရယ် "

*ပါမလာတို့ သားမိသည် အိမ်ကို အစက်အပြောက်ကလေးမျှ မထင်အောင် တိုက်ခွတ် သန့်ရှင်းထားကြသည်။ ပါမလာကတံခါးဖွင့်ပေးသည်။ မစ္စက်ဒဲယားက ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ သားအမိနှစ် ယောက်ကြား မှ တင်းမာမှုကို ကျွန်တော် ရိပ်မိလိုက်၏။ သုံးယောက်သား ထိုင်မိသည်နှင့် -

" ပါမလာက ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်တာနဲ့ ကျွန်တော် ရောက်လာတာပါ မစ္စက်ဒဲယား၊ အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောကြတာပေါ့။ သူ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ များများမပြောပါဘူး၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စမှာ ကျွန်တော် ဝင်စွက်တယ် ထင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောနော်၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် "

" အို ... အဲဒီလို မထင်ပါဘူး ဆရာရယ် "

သမီးလုပ်သူဘက် လှည့်ပြီး -

" သမီး လက်ဖက်ရည် ဖျော်ကွယ်၊ သမီးဆရာကို မေမေ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပြောချင်တယ် "

ကျောင်းသားမိဘတွေပါ ကျွန်တော့်ကို ဆရာဟု နှုတ်ကျိုးနေကြပြီ။ ပါမလာ ခပ်ယိုယိုကလေး ထွက်သွားသည်။ မစ္စက်ဒဲယား စကားစ၏။

" အားလုံးဟာ ကျွန်မအပြစ်တွေပါ ဆရာ၊ သမီးကလေး မျက်နှာမဖော်ရဲအောင် လုပ်သလို ဖြစ်နေပြီဆရာ "

" အကျိုး အကြောင်း ပြောပြပါဦး မစ္စက်ဒဲယား "

" ဒီလိုပါ ဆရာ။ ပါမလာက ချော့ဝဲလ်မှာရှိတဲ့ သူ့အဖေအမျိုးတွေဆီကို သွားလည်ချင်နေတာ ကြာပါပြီ။ ကျွန်မ လည်း ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ စကားဘာရှိအထိ ကျွန်မ လိုက်သွားပြီး သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ပတ်တိတိ ပျော် ပျော် ပါးပါး နေကြတယ်။ ပြီးမှာ ချော့ဝဲလ်ကို လိုက်ပို့ညှိပီး ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့တယ်။ " ကျွန်မလည်း တစ်ခါတလေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သေးတယ်လေ။ ဆရာ နားလည်မှာပါ။ ကျွန်မမှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် နှစ်ယောက် ရှိပါတယ်ဆရာ၊ အတွဲ ဆိုပါတော့။ သမီးက စာနှစ်စောင် ရေးတယ်။ ဟိုမှာ ပျော်နေ တဲ့ အကြောင်းတွေပေါ့။

" ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ကျွန်မ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ အိမ်အထိ ကျွန်မ ခေါ်လာမိပါ တယ်။ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ တစ်ဆင့်ပြီးရင် နောက်တစ်ဆင့် တက်သွားတတ်တာ ဆရာလည်း နားလည်မှာပါ။ သူက အဲဒီည မပြန်တော့ဘဲ ဒီမှာ အိပ်ဖို့ ပူဆာတယ် "

လက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပုဝါကလေးကို လုံးထွေ ခြေမွှနေ၏။ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လှုံလာသည်။ ပါးပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့် စီးကျလာသည်ကို သုတ်ဖို့ သတိရဟန်မတူ။ ယူကျုံးမရ တသသ ဖြစ်နေပုံ။

" ပါမလာ ပြန်ရောက်လာတော့ ကျွန်မတို့ အိပ်ပျော်နေကြတယ်။ သူ့မှာ သော့တစ်ချောင်းရှိတာကိုး။ သူက ... သူက အမေ့ကို အောက်မေ့လို့ ပြန်လာတာတဲ့ ဆရာရယ် "

အသံပျောက်သွားပြီး တစ်ချက်၊ နှစ်ချက် ရှိုက်ပြီးမှ စကားဆက်နိုင်သည်။

" သမီးက ကျွန်မ အံ့ဩသွားအောင် တိတ်တိတ်ကလေး ပြန်လာတာတဲ့လေ။ ပြန်ရောက်တော့ ... အဲဒီ အတိုင်း တွေ့သွားတယ် ဆိုပါတော့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မ အခန်းမီးကို သူ ဖွင့်လိုက်တော့ ကျွန်မ လန့်နိုးသွား တယ်။ ဆရာရယ် ... သမီးလေးရဲ့ မျက်နှာ ဖြစ်သွားပုံကို ကျွန်မ တစ်သက် မေ့နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကို တစ်ချက် စိန်းစိန်းကြည့်ပြီး သူ့အခန်းထဲ ပြန်ပြေးဝင်သွားပြီး တံခါးချက် ချထားလိုက်တယ်။

" ကျွန်မလည်း အမျိုးသားကို ကမန်းကတန်း နှိုး၊ အဝတ် ဝတ်ခိုင်းပြီး ချက်ချင်း ထွက်သွားခိုင်းပါတယ်။ သမီး အခန်း ထဲကို ဝင်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ဖွင့်မပေးဘူး ဆရာရယ် ... "

အမျိုးသမီး၏ အသံ တဖြည်းဖြည်း တိမ်ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော် ရှေ့ကိုင်းပြီး မနည်း နားထောင်ရသည်။

" နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်မ သူ့ကို ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ သူ ကျွန်မကို စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ငိုချည်း ပဲ နေနေတယ် ဆရာ။ သမီးလေးနဲ့ ကျွန်မဟာ တစ်အိမ်တည်းနေပြီး ဝေးလာခဲ့ကြတာ အဲဒီ ကတည်း ကပါပဲ ဆရာရယ် "

ခုမှ မျက်ရည်တွေ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ဒလဟော စီးဆင်းလာသည်။

" သူ အပြင်မှာ ညဉ့်နက် သန်းခေါင်ထိ ဘယ်တွေ သွားနေတယ်ဆိုတာ မစွက်ဒဲယား သိပါသလား "

သူ့အဘွား ကျွန်မ အမေအိမ်ကို သွားနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေက သူ့ကို သိပ်ညဉ့် နက်တဲ့အထိ နေခွင့်မပေးပါဘူး "

" မစွက်ဒဲယားရော အမေအိမ်ကို ရောက်ပါသလား "

မရောက်တာ ကြာပြီဆရာ၊ အမေက ကျွန်မကို သိပ်မကြည်တော့ဘူးလေ။ လူတွေကလည်း အမေ့နား ပေါက် အောင် တစ်ဆိတ်ကို တစ်အိတ် လုပ်ကြတာကိုး၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေက အတင်းအဖျင်း ပြောဖို့က လွဲပြီး ဘာမှ စိတ်ဝင်စားတတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့ "

" ကမန်တော် တစ်ခုပြောမယ်နော် မစွက်ဒဲယား၊ ပါမလာက သူ့အမေသူ့ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘူးလို့ စိတ်ထဲမှာ စွဲနေပုံရတယ် "

" ဪ ... ဆရာရယ်၊ ဘယ်လိုအတွေးမျိုး သူ့ခေါင်းထဲ ဝင်သွားပါလိမ့်၊ ကျွန်မမှာ ကိုယ့်မိုက်ပြစ် ကိုယ်ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ပြီး သမီးလေးအတွက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေရတာပါရှင်၊ ပြီးတော့ သိပ်လည်း စိတ်ပူနေ တယ်လေ၊ ကျွန်မ ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ဆရာ ရိပ်မိပါတယ်နော်၊ ပါမလာဟာ သူ့အရွယ်ထက် ပိုပြီး ထွား ကျိုင်းတဲ့ ကလေးပါ။ တချို့က သူ့ကို ဆယ့်ရှစ် ဆယ့်ကိုးလောက် အောက်မေ့နေကြတာ၊ ကျွန်မတို့ကို မတော်တရော် မြင်တွေ့သွားပြီး မဟုတ်မဟတ်စိတ်တွေ ဝင်လာမှာ၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လျှောက်လုပ်မှာ ကျွန်မ စိုးရိမ် မဆုံးဖြစ်နေတယ် ဆရာ "

ကျွန်တော် ကျိတ်ပြီး ဘုရားတလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဘာများဝင်ပြောနိုင်ပါမည်နည်း။ မစွက်ဒဲယားက သူ ဘက်မှ အခက်အခဲတွေ ထုတ်ဖော်ဟေလေ ကျွန်တော့်မှာ အနေရကျပ်လေ ဖြစ်လာသည်။ သူတို့၏ ဘဝကို

ကျွန်တော် အတွင်းကျကျ ဘာမှ မသိပါ။ ကျွန်တော်သည် သည်အရပ်နှင့် သည်အရပ်သူ အရပ်သားများ အတွက် သူစိမ်းပြင်ပြင်မျှသာဖြစ်ပါသည်။ သည်ကိစ္စတွင် ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်တာ ဘာများရှိမည်နည်း။

ပါမလာအမေသည် ကျွန်တော့်ထက် အရွယ်ကြီးပြီး ကျွန်တော့်ထက် အတွေ့အကြုံများသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို အကြံပေးနိုင်အောင် ကျွန်တော့်တွင် အရည်အချင်း မရှိနိုင်ပါ။ ပြီးတော့ သိမ်မွေ့နက်နဲလှသည့် ပါမလာ ကိစ္စ ကိုလည်း လမ်းညွှန်သွန်သင်မှု ပေးနိုင်လိမ့်မည် မထင်ပါ။ ကျွန်တော် လာရခြင်းအတွက် အကျိုးအမြတ် ရှိလိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်တော် မထင်ပါ။ ပါမလာသည် သူ့ အမေ ပြောသည့်အတိုင်း အပျိုကြီး ဖားဖား ဖြစ်နေသည့် မိန်းကလေး ဖြစ်ပါ၏။ ဒင်ဟန်နှင့်သူ ရင်ဆိုင်ပုံ၊ ရထား ပေါ်တွင် မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်ကို ဆုံးမပုံတွေ ကြည့်ပြီး အရေးကြုံလျှင် ဘာလုပ်ရမည်ကို သိသည့် မိန်းကလေး ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်တော် ဘာအတွက် သည်ကို ရောက်နေခြင်းလဲ။ အမျိုးသမီး၏ အင်အားကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ထင်မြင်ချက် ပေးလိုက်သည်။

"ကျွန်တော် တော့ ပါမလာ ရူးရှူးမိုက်မိုက် လုပ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး မစ္စက်ဒီယား"

" ဒါပေမဲ့ ... ဆရာရယ်၊ ခုလို ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ထိ အိမ်မပြန်ဘဲနဲ့ဆိုရင် ... ။ ပြီးတော့ ဒီအပိုင်းက သိပ်စိတ် ချရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာပြောရင် ရမယ် ယုံကြည်လို့ ဆရာ့ဆီ ကျွန်မ လာခဲ့တာပါ "

ဂျီလီယံ ပြောတာ မှန်နေပြီ။ ကျွန်တော် အစကတည်းက ဒီအထိ လိုက်လာဖို့မသင့်။ အရှည် မတွေးခဲ့မိသည့် အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါပွမိ၏။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ခဲ့မိသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင် လိုက်မိသည်။ ကလေးများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထားရှိသည့် သဘောထားမှာ ရှိသင့်သည်ထက် ပိုနေသော ကြောင့် သည်လို ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး နောက်ကျိ ရှုပ်ထွေးနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်ရှင်းလင်းစ ပြုလာသည်။ ပါမလာတို့ အိမ်ကို ကျွန်တော် ရောက်သွားခြင်းကို တခြားကလေးတွေ သိလျှင် ဘယ်လို ထင်ကြမည်နည်း။ ပါမလာ ကတော့ သည်အကြောင်း သူ့အပေါင်းအသင်းများကို ထုတ်ပြောမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက်ပင် အပြစ်ကင်းစင်နေစေကာမူ သည်သတင်းသည် မလိုလားအပ်သည့် ပြဿနာ များကို ပြန့်ပွားစေနိုင်ပါသည်။ ဆရာဝန်စတုန်လို အာချောင်သည့် လူတစ်ယောက်၏နားသို့ ပေါက်ကြား သွားလျှင် မလွဲမသွေ ပုံကြီးချဲ့ပေတော့မည်။ သည်ပြဿနာထဲက ကျွန်တော် မြန်မြန် ရုန်းထွက် နိုင်လေ ကျွန်တော့် အတွက် အကျိုးရှိလေ ဖြစ်လိမ့်မည်။

" ပါမလာကိုပါ ခေါ်ဆွေးနွေးရအောင်လား မစ္စက်ဒီယား ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းတော့ သေသေချာချာ မသိသေးပါ။ သို့သော် ခပ်မြန်မြန် ပြောပြီး ကျွန်တော် ပြန်မှ ဖြစ်မည်။ သည်အမှားမျိုးနောက်ထပ် မမှားရအောင်လည်း ကျွန်တော် သတိထားရပါတော့မည်။ ပါမလာ ရောက်လာပြီး သူ့အမေ နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ကျွန်တော်က နီဒါန်းမပျိုးတော့ဘဲ -

" ပါမလာ။ မင်းအမေဆီက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ဆရာ သိပြီးပါပြီ။ မင်းအနေနဲ့ ဘယ်လို ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ ဆရာ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ မင်းတို့ သားအမိ နှစ်ယောက်စလုံးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စ ကြောင့် အပြင်မှာ ညဉ့်နက်အောင်နေပြီး မအေ ပူပင်သောက ရောက်အောင်တော့ လုပ်ဖို့ မသင့်ဘူးလို့ ဆရာ ထင်တယ်။ တကယ်တော့ ကျောင်းချိန်အပမှာ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စဟာ ဆရာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ သားအမိ နှစ်ယောက်စလုံးက ဆရာကို ဖွင့်တိုင်ပင်ကြလို့ ဆရာ ကြားဝင်ရတာပါ။ ဆရာအနေနဲ့တော့ ဆရာ တပည့်ကို ကျောင်းခန်းထဲမှာလိုပဲ အပြင်မှာလည်း သိက္ခာရှိရှိ မြင်ချင်တယ်။

" ဆရာတို့ တစ်ချက်ချင်း ပြန်စဉ်းစားရအောင်။ မင်းအနေနဲ့ ဆရာသမားအပေါ်မှာ တပည့်ပတ် ကျေဖို့ထက် အမေအပေါ်မှာ သားသမီးပတ်ကျေဖို့ ပိုအရေးကြီးတယ် ပါမလာ။ အဲဒီဝတ္တရားကို မင်း မေ့မထားစေချင်ဘူး။ အိမ်ထောင်စုတိုင်းမှာ ပြဿနာတစ်မျိုးစီ ရှိကြတာချည်းပဲ။ ဒီလိုပဲ ရှင်းကြရတယ်လေ။ အရေးကြီးတာက နောက်ပြဿနာ ထပ်တိုးလာပြီး တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူမဆင့်ဖို့ပဲ။

" တစ်ခု မင်း မှတ်ထား ပါမလာ။ အဓိကဟာ မင်းပဲ။ အားလုံး မင်းအပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်။ ဆရာရော မင်းမေမေကိုပါ စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးနိုင်သူက မင်းပဲရှိတယ်။ မင်း ခုလို ညဉ့်နက် သန်းခေါင်ထိ အိမ်မပြန်ဘဲနဲ့ အန္တရယ် ဘယ်လောက်များတယ်ဆိုတာ ဆရာ ရှင်းပြဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ မင်းကလေးမှ မဟုတ်တော့ တာပဲ "

ကျွန်တော် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပါသည်။ သူတို့သားအမိ အလိုကျ ကျွန်တော့်တာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ပြီးပါပြီ။

" ကဲ ... မစွက်ဒဲယား၊ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် "

တစ်ဆက်တည်း ပါမလာဘက် လှည့်ပြီး -

" ပါမလာ။ မင်း အိမ်ပြန် နည်းနည်းပါးပါး နောက်ကျမယ့်နေ့မျိုးမှာ မေမေ့ကို ကြိုတင်ပြောဖို့ ဆရာ တောင်းပန် ပါတယ်။ ဘယ်သွားတယ်၊ ဘယ်မှာ ရှိမယ်ပေါ့ "

" ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ "

ပါမလာ ခပ်တိုးတိုးကလေး ပြန်ပြောသည်။ သူတို့သားအမိကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော် ပြန်ခဲ့သည်။ ကျန်သည့် အပိုင်းသည် သူတို့ တာဝန်သာ ဖြစ်ပါ သည်။ နောင်တွင် မစွက်ဒဲယား အနေဖြင့်လည်း အနေအထိုင် ဆင်ခြင်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့် မိပါသည်။ ပါမလာအနေဖြင့်လည်း မကြာခင် လူကြီးဆန်လာတော့မည်ဟု ထင်ရပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် သည်ကိစ္စကို စိတ်ချလက်ချ မေ့ထားလို့တော့ မရပါ။ နားစွင့်နေရပါဦးမည်။ သူတို့အိမ်မှ အပြန်တွင် မျက်နှာသိတွေနှင့်များ တိုးနေ ဦးမလားဟု ရင်တမမ ဖြစ်ခဲ့ရပါသေးသည်။ ကံကောင်း ထောက်မ ဤ လီဗာဟု ဘူတာသို့ အသိအကျမ်းမတွေ့ဘဲ ချောချောမောမော ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ နိုဝင်ဘာလ ၁၅ရက်နေ့မှာ နှစ်ဝက် ပညာရည်မှတ်တမ်း ကတ်ပြားများ ထုတ်ပေးသည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ ဂရင်းစလိတ်ကျောင်းအတွက် အရေးကြီးသောနေ့ ဖြစ်ပါ၏။ သည်နေ့အကြောင်းကို ကျွန်တော် ကြားထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းသားများ၏ နေ့လို ဖြစ်နေသည် ဆို၏။

ရက်နီးလာသည်နှင့် သူတို့တစ်တွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြသည်။ သည်နေ့ကျလျှင် အခမ်းအနားကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်စီမံကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်တော်အတန်းသားများ ပြင်ဆင်နေကြပုံကို ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေသည်။ တာဝန်ခွဲဝေမှု စနစ်ကျသည်။ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် သေသေသပ်သပ် ထမ်းဆောင်ကြသည်။ ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူ မဆုံး ဖြစ်နေမိ ပါသည်။ အခြား အတန်းသားများနှင့်လည်း တီးတိုးတိုင်ပင်ကာ ပူးပေါင်းလှုပ်ရှားနေ သည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ထိုနေ့တွင် တစ်ကျောင်းလုံး စုဝေးမှုကို အနားပေးလိုက်သည်။ သူတို့အားလုံး ဝတ်ကောင်းစားလှ များ ဝတ်ဆင်လာကြ၏။ သည်ပွဲတွင် မစ္စဂျိုးဇက်နှင့် ဒင်ဟန်တို့ နှစ်ယောက်မှာ အဓိက အရေးပါသူ များ ဖြစ်ဟန် ရှိသည်။ နှစ်ယောက်သား မနားမနေ လှုပ်ရှားနေကြ၏။ မနက် ၁၀နာရီတွင် ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ပေါ်လာသည်။ ခန်းမထဲသို့ အတန်းလိုက် စီဝင်ကြရ၏။ သတ်မှတ်ထားသည့်နေရာတွင် အသီးသီး နေရာယူကြသည်။ စင်မြင့်ပေါ်တွင်မူ ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီး မစ္စတာဖလောရင့် သည် ဘေးနှစ်ဖက်တွင် ကျောင်းသူတစ်ယောက်၊ ကျောင်းသား တစ်ယောက် ခြံရံလျက် နေရာ ယူသည်။ ကျောင်းသူမှာ မစ္စဂျိုးဇက် ဖြစ်ပြီး ကျောင်းသားမှာ ဒင်ဟန်။ အားလုံး ငြိမ်သွားမှ ဆရာကြီး မိန့်ခွန်း ထပြောသည်။

မိန့်ခွန်း မှာ အရှည်ကြီး ဖြစ်၏။ ကျောင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပေါ်လစီကို ဆရာကြီးက ထပ်ရှင်းလိုက်သည်။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအနေဖြင့် တစ်ဦးချင်း ကြိုးစားမှုသည် သည်ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပေါ်လစီ အကောင်အထည် ပေါ်ရေး တွင် မည်မျှ အရေးကြီးကြောင်းကို ကလေးများ နားစွဲအောင် ပြောပြသည်။ ကျောင်း၏ တိုးတက်မှုတွေကို ချီးကျူး ပြောဆိုသည်။ သို့သော် လုပ်စရာတွေ အပုံကြီး ကျန်သေး ကြောင်းကို အသေးစိတ် ထည့်ပြောသွားသည်။ နားထောင်နေရင်း ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် ပိုကြည်ညိုလာသည်။ ဆရာကြီးသည် သူ့ကျောင်းနှင့် တစ်သားတည်း ရှိနေသည့် ဆရာကြီးပါလား။ တပည့်များ၏ အောင်မြင်မှု အတွက် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပြီး စင်မြင့်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ လက်ခုပ်သံတွေ ဝက်ဝက်ကွဲ ဆူညံသွားသည်။

ပြီးသည်နှင့် ခန်းမဆောင်ကြီးထဲတွင် လှုပ်ရှားမှုတွေ ရုတ်ခြည်း သွက်လက်မြန်ဆန်လာသည်။ ပထမဆုံး မစ္စဂျိုးဇက် က ကျောင်းကောင်စီ၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် လုပ်ရပ်များကို ခပ်တိုတို ရှင်းပြ သည်။ ကျောင်းကောင်စီ က အတန်းကိုယ်စားလှာများကို ဘာသာရပ်အလိုက် ရွေးထားပြီး နှစ်ဝက် အစီရင်ခံစာ ပြုစုစေသည်။ အတန်းပေါင်းစုံမှ အစီရင်ခံစာများ အသီးသီး တင်ပြီးသည့်အခါ ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့ကို စင်မြင့်ပေါ်တွင် နေရာယူဖို့ ပန်ကြားသည်။ ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့က အစီရင်ခံစာပါ အချက်အလက်များ နှင့် ရွေးချယ်ရာတွင် ဘယ်ဆရာတွေ ပါမည်ကို ဆရာများအားကြိုတင် အသိပေးပါ။ ကျောင်းသား များက တိုက်ရိုက်ရွေးချယ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အငယ်တန်းများကို ဦးစားပေးပြီး စသည်။ သူတို့အတန်းသားများမှာ ပြီးခဲ့သည့် နွေကမှ သည်ကျောင်းကို ဝင်ခွင့် ရကြသည့် ၁၂နှစ်အရွယ်ကလေးများ ဖြစ်ကြ၏။

ပရိသတ်ရှေ့တွင် မေးဖို့ ရှက်ကြောက်နေကြ၏။ သို့သော် ခဏကြာတော့ အရှိရသွားသည်။ သူတို့ကလေးများ၏ အစီရင်ခံစာနှင့် မေးခွန်းများမှာ တိုတိုတုတ်တုတ်ပင်။ သူတို့ အခက်အခဲများ၊ သူတို့ ပြဿနာများကို သူတို့ကိုယ်တိုင် များများစားစား သိသေးဟန် မတူ။ တစ်တန်းပြီးတစ်တန်း ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့နှင့် ဆွေးနွေးကြသည်။

"ဒီ" တန်း အလှည့်သို့ ရောပါပြီ။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကျွန်တော် ထရပ်လိုက်၏။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် စာရွက်ကို ဖတ်ပြီး ဒင်ဟန်က အတန်းကိုယ်စားလှယ်များ၏ နာမည်ကို ဘာသာရပ် နှင့် တွဲပြီး ခေါ်သည်။

- ပေါ်တာ - သဘာဝသိပ္ပံ
- မစ္စပက်နှင့် ဂျက်ဆင် - ပထဝီဝင်
- မစ္စဒဲယားနှင့် ဖာမင် - သတ္တဗေဒ
- မစ္စဒေါက် - သမိုင်း
- ဒင်ဟန် - အားကစား
- မစ္စဂျိုးဇက် - အိမ်တွင်းမှုသိပ္ပံ

ကျောင်းသူလေးများကို ဒင်ဟန်က တလေးတစား မစ္စတပ်၍ ခေါ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် တသိမ့်သိမ့် ကြည့်နူးနေမိပါ၏။ ဂုဏ်လည်း ယူမိပါသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ရင့်ကျက်စေဖို့ အများကြီး အထောက်အကူ ပြုလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်လိုက်ပါသည်။ နာမည် အခေါ်ခံရသူများက စင်မြင့်ပေါ်တက်ကာ သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာများသို့ ကျွန်တော် လျှောက်လျှောက်သွားကြသည်။ မစ္စဂျိုးဇက်က ခပ်တိုတို နီဒါန်းပျိုးသည်။ မိမိတို့ သင်ကြားခဲ့ရသည့် ဘာသာရပ်များသည် လူသားအချင်းချင်း ညီရင်းအစ်ကိုလို ချစ်ကြည်ရေး အတွက် လုံးဝ ဦးတည်ထားကြောင်း၊ ထို့ပြင် ပထဝီဝင် အနေအထား ကွဲပြားသဖြင့် အသားရောင် ကွဲပြားနေကြသော လူသားအချင်းချင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အညမည ပြုကြပုံများကို သင်ကြားရ ကြောင်း ပြောပြီး ပေါ်တာကို လှမ်းခေါ်သည်။

ပေါ်တာက သင်္ချာဘာသာရပ်ကို ဆွေးနွေးရာတွင် ကီလိုဂရမ်နှင့်ပေါင်၊ မီတာနှင့်ပေ ဆက်နွယ်ပုံများ ကို ဆွေးနွေးသည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် သည်စနစ် နှစ်ခုထဲက တစ်ခုခုကို အသုံးပြုသည်ဖြစ်စေ၊ မပြုသည်ဖြစ်စေ နားလည်နေကြကြောင်း၊ ဤသည်မှာ လူမျိုးတစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး နားလည်နေကြ ခြင်းကို ပြဆိုကြောင်း၊ ဆာပီယာနီက အတန်းထဲတွင် သင်ခဲ့ရသည့် သီးနှံဖျက်ပိုးမွှားများအကြောင်းကို ပြောသည်။ ဂျုံကို အန္တရာယ် ပေးသည့် ပိုးနက်ကောင်၊ ဝါဖျက်ပိုးနှင့် အားလူးပိုးများအကြောင်း၊ ၎င်းပြင် ပိုးမွှားများ ပြန့်ပွားပုံအကြောင်း၊ သုတေသန လုပ်နေကြသည့် တိုင်းပြည်များအကြောင်းကို ပြောရင်း ယခုဆို လျှင် သုတေသနလုပ်ငန်းများ အောင်မြင် နေ၍ သီးနှံဖျက် ပိုးမွှားများ၏ အန္တရာယ်မှာ တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းလာပြီ ဖြစ်ကြောင်းများကို ပြည့်ပြည့် စုံစုံ ပြောသွားသည်။

မစ္စပက်နှင့် ဂျက်ဆင်တို့က ပထဝီဝင်ကို နှစ်ပိုင်းခွဲပြီး ဆွေးနွေးကြ၏။ ဂျက်ဆင်က ကမ္ဘာမြေပေါ်မှ သီးနှံ နှင့် သယံဇာတ ပစ္စည်းများ အကြောင်း တင်ပြသည်။

ယင်းနှစ်မျိုးအနက် တစ်မျိုးဖြင့် ကြွယ်ဝ ချမ်းသာသော နိုင်ငံ များတွင် တခြားတစ်မျိုး ဆင်းရဲနေတတ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မလ္လာ မရှောင်သာဘဲ ကုန်ပစ္စည်းဖလှယ်မှု ပေါ်ပေါက် လာကြောင်း၊ တစ်နိုင်ငံမှ တစ်နိုင်ငံ အပြန်အလှန် အားပြုကြရကြောင်းများ။

မစ္စက်က ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အပြီးတွင် လူတို့၏ စားဝတ်နေရေးအတွက် ရင်ဆိုင်ရသည့် ပြဿနာများ၊ ဘယ်တိုင်းပြည် ကမှ လက်မခံလိုကြသည့် ထောင်ပေါင်းများစွာသော စစ်ဘေးဒုက္ခ သည်များအကြောင်းနှင့် ကုလသမဂ္ဂ မှ ကယ်ဆယ်ရေး အစီအစဉ်များကို ဆွေးနွေးသည်။

ဖာမင်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပုဂံဖဲတစ်ချပ်ကို အမြဲကိုင်ထားတတ်သူ။ သူ့အလှည့်ရောက်သည်နှင့် စင်မြင့် ပေါ်ကနေ တစ်ဖက်ထောင့်သို့ အချက်ပြလိုက်သည်။ ပဲလ်နှင့် အယ်လီဆန်တို့ နှစ်ယောက်က အရိုးစုကြီးကို မပြီး စင်မြင့်ပေါ်ယူလာသည်။ တိုင်ထိပ်တွင် ကြိုးနှင့် ဆွဲထားခြင်း ဖြစ်၍ အရိုးစုကြီးမှာ ခြေကားရာ လက်ကားရာ ပါလာ၏။ ဒါကပင် ရယ်စရာ ဖြစ်နေ၍ ရယ်သံတွေ ဝေါခနဲ ထွက်လာသည်။ အားလုံး ငြိမ်မှ သူ စကားစ သည်။

ဖာမင့်အသံ မှာ ကြည်လင်အောင်မြင်ပြီး ပြောပုံမှာလည်း သိုင်းသိုင်းဖွဲ့ဖွဲ့ ရှိလှပါပေသည်။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လည်း ရှိ၏။ "ဒီအရိုးစုဟာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အရိုးစုပဲ ၊ သက်သေပြဖို့ ဘာမှ မခက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအမျိုးသမီးဟာ တရုတ်မလား၊ ဂျာမန်မလား၊ ပြင်သစ်မလား ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါ ဘူး၊ ပြီးတော့ ဖြူသလား၊ ညိုသလား ဆိုတာလည်း ပြောလို့ မရပါဘူး" ဟု အစချီပြီး အခြေခံအားဖြင့် လူသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတူတူသာ ဖြစ်ကြောင်းကို ဖာမင် ရှင်းသွားပုံမှာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိလှပါပေ၏။

မစ္စဒဲယားက ဖာမင်၏ နိဂုံးကို ဆွဲဆန့်ပြီး လူသားတို့ ရင်ဆိုင်ကြရသည့် ရောဂါဘယများအကြောင်း ဆွေးနွေးသည်။ ထို့နောက် မစ္စဒဲစ်က အတန်းထဲတွင် သင်ကြားခဲ့ရသည့် သမိုင်းဘာသာရပ်အကြောင်း၊ ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်ဆင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲလာပုံအကြောင်းများ ပြောသည်။ ဒင်ဟန်၏ အစီရင်ခံစာကြောင့် အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ အားကစားကဏ္ဍမှာ အချိန်နည်းကြောင်း၊ နေရာကျဉ်းကြောင်း၊ ထိန်းချုပ်မှုများကြောင်းများကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန် သွားသည်။ ကျောင်းသားအားလုံး၏ ခံစားချက်ဖြစ်၍ လက်ခုပ်သံတွေ ဟိန်းထွက်သွားသည်။ အစီရင်ခံခြင်းများ ပြီးသည်နှင့် ဒင်ဟန်က ပရိသတ်ထဲမှ ကျောင်းသားလေး နှစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ် လိုက်သည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး အပါအဝင် ဆရာအားလုံး၏ နာမည်ကို စာရွက်ပိုင်း ကလေးများပေါ်တွင် ရေးခိုင်း သည်။ ပြီးမှ စာရွက်ပိုင်းကလေးများကို လိပ်ပြီး ဦးထုပ်တစ်လုံးထဲတွင် ထည့်သည်။ ခလောက်သည်။ ပြီးမှ မဲလိပ် များကို တစ်လိပ်ချင်း နှိုက်၍ နာမည်ကို ကြေညာသည်။

"မစ္စတာဝက်စတန် ... မစ္စက်ဒေးလ်အီဗန် ... မစ္စဖီးလစ်"

ဒင်ဟန်နှင့် မစ္စဂျိုးဇက် ခေါင်းဆောင်ပြီး အားလုံး စင်မြင့်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည်။ ဆရာများက တစ်လှည့် စင်ပေါ်တက်ပြီး နေရာယူကြ၏။ ဝက်စတန်မှာ ဆရာမနှစ်ယောက်ကြားတွင် ပို၍ ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်သည် ထင်ရ၏။

မေးခွန်းတွေ မေးကြသည်။ အများအားဖြင့် အတန်းကြီး ကျောင်းသားများသာ မေးကြ၏။ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားချိန် မရှိ၍ အချို့မေးခွန်းများကို ဆရာတွေ ကျေညက်အောင် မဖြေနိုင်ကြ။ သည်နေရာတွင်လည်း ကျွန်တော် အံ့ဩစရာ တွေ့ရပြန်သည်။ ခပ်ထုံထုံ ခပ်ထိုင်းထိုင်းဟု ထင်ခဲ့သည့် ဆရာမ မစ္စဖီးလစ်သည် သူတို့သုံးယောက်ထဲတွင် သွေးအအေးဆုံးနှင့် ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် အဖြေနိုင်ဆုံး ဖြစ်နေ၏။ သူ့ဆီလာသည့် မေးခွန်းများကို ဖြေနေရုံမက ကျန်ဆရာနှစ်ယောက်ကို လည်း မသိမသာ ဝင်ကူနေသေးသည်။ ဒင်ဟန် ၏ ပြောပြပေးပေးမှုနှင့် ဖာမင်၏ ပညာပါပါ မွေးခွန်းများကြားတွင် ဆရာဝက်စတန် တစ်ယောက် ပုံပျက် ပန်းပျက် ခံနေရ၏။ ဝက်စတန်သည် သူ တာဝန်ကျသည့် ကဏ္ဍများကို ဘယ်တော့မှ ထိထိ ရောက်ရောက် မလုပ်ခဲ့ပါ။

ဒင်ဟန်က လက်ပေးသမားဖြစ်သည့်အလျောက် လက်ပေးလို အားကစားနည်းမျိုးမှာ နေ့စဉ် လေ့ကျင့် သင့်ကြောင်း၊ အချိန်ကိုလည်း သည့်ထက် ပိုပေးသင့်ကြောင်း၊ တစ်ပတ်တွင် နှစ်ရက်သာ အချိန်ပေးပြီး လေ့ကျင့်ချိန် ကျပြန်တော့ မိနစ် ၂၀သာ သတ်မှတ်ပေးထားခြင်းမှာ အလကား အချိန်ဖြုန်းခြင်းမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း ထောက်ပြသည်။ မစ္စဖီးလစ်က ဆရာဝက်စတန်အတွက်ပါ ခြံ့ဖြေသွားသည်။ ကျောင်းအနေဖြင့် စာသင်ချိန်နှင့် ကစားချိန်များကို မျှ၍ အချိန်ဇယား ဆွဲရကြောင်း၊ ကျောင်းသားများ၏ အကျိုးကို လုံးဝ ရှေးရှုပြီး လက်ရှိ အချိန်ဇယားများကို ဆွဲထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘာသာရပ်ပေါင်းများစွာ၊ ကျောင်းသား ပေါင်းများစွာအတွက် ကြည့်ရခြင်းဖြစ်၍ ကျောင်းသားတိုင်း စိတ်ကြိုက်နှင့် ကိုက်ချက်မှ ကိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာမ က ဒင်ဟန်ကို ရိုးသားသည့် မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်ပြီး နိဂုံးချုပ်သည်။

"မင်းတို့အထဲက တချို့ဆိုရင် ပင်ကိုကျန်းမာရေး၊ ကြံ့ခိုင်ရေးတွေ ကောင်းပြီးသားမို့ ကျောင်းက ပီတိ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ မလိုသလောက်ပါပဲ။ တစ်ခု မင်းတို့ သတိထားရမှာက ကျောင်းရဲ့ အစီအစဉ်တွေဟာ အများစုအတွက် အဆင်ပြေချောမွေ့နေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ အဲဒါကြောင့် မင်းတို့ကျောင်းသားကြီးတွေက အများအတွက် ညှာတဲ့သဘောနဲ့ သည်းခံကြဖို့ပါပဲ" ဒင်ဟန်က လွယ်လွယ်နှင့် လက်လျှော့မည် ကျောင်းသားမျိုး မဟုတ်။

"ဒါဖြင့်လည်း ဘာပြုလို့ ပီတိချိန် ထားနေသေးလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ပီတိချိန်ကို လိုအပ်တဲ့ ကျောင်းသား တွေ အတွက်ပဲ ရွေးပြီးပေးပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေက ဘောလုံးဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု ကစားမယ်လေ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ အချိန်ကုန်နေတာနဲ့စာရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် အဲဒါက အကျိုးရှိ ဦးမယ်" ဒင်ဟန်က ချက်ကျလက်ကျ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောချလိုက်သည်။ သို့သော် ဆရာမကလည်း ခေသူ မဟုတ်။ ချက်ချင်း ပြန်ဖြေသည်။

"ဒီလိုရှိတယ် ဒင်ဟန်၊ ပီတီဆိုတာ ကာယလေ့ကျင့်ခန်း သက်သက်ချည်း မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ကို အနားပေးဖို့ရယ်၊ ကာယနဲ့အတူ ဉာဏအင်အားကိုပါ ဖွံ့ဖြိုးအောင် လုပ်ဖို့ရယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် တွေပါတယ်၊ ဆရာမတို့ အချိန်စာရင်း ဆွဲတဲ့အခါ မင်းတို့တစ်တွေ ကျောင်းကထွက်ပြီး လူ့လောက ထဲကို တိုးဝင်ဖို့အထိ အရှည်ကို ကြည့်ပြီး ဆွဲကြတာပါ။ မင်း တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာပါ လိမ့်မယ် ဒင်ဟန်" ထို့ နောက်တွင် ဆရာကြီးက နိဂုံးချုပ် စကားပြောပြီး အခမ်းအနားကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။ နိုဝင်ဘာလ ၁၈ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့မှာ ဂျီလီယံ၏ မွေးနေ့ ဖြစ်သည်။ တနင်္လာနေ့ညနေတွင် ကဗျာစာအုပ် ကလေး တစ်အုပ် ကျွန်တော် ဝယ်ထားလိုက်သည်။ ကြာသပတေးနေ့တွင် နေ့လယ်စာ စားရင်းမှ ပေးမည်ဟု စိတ်ကူးပြီး ကျွန်တော့် လက်ဆွဲအိတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်၏။ မနက်ပိုင်း အားလပ်ချိန်တစ်ခုတွင် သူ ကျွန်တော့် စာသင်ခန်း ထဲကို ရောက်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့် အနားတွင် ပိုင်းပိုင်းလည် နေ၏။ ဂျီလီယံ ဝင်လာတာ မြင်တော့ သူတို့အားလုံးကို ခွင့်တောင်းပြီး ကျွန်တော် ထနုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"ဆရာနဲ့ ကျွန်မ ခဏကလေး တွေ့ချင်လို့ပါ"

"ရပါတယ် ဆရာမ"

စူးစမ်းသည့်အကြည့်ဖြင့် ပိုင်းကြည့်နေကြသည့် သူတို့အားလုံးကို ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အပြင်ထွက်လာကြသည်။ အပြင်ရောက်သည်နှင့် ဂျီလီယံက -

"အံ့ဩစရာသတင်း ပြောမလို့"

"ဟုတ်လား၊ ဘာများ ပါလိမ့်"

"ဒီကြာသပတေးနေ့က ဂျီလီယံ မွေးနေ့လေ"

"ဒါအံ့ဩစရာလား၊ သိသားပဲ"

"ညစာစားဖို့ စီစဉ်ထားတယ်၊ ပိုင်လည်း ပါမယ်၊ "ပိုဆင်ဒီအော" မှာ"

"ကောင်းတာပေါ့၊ ပိုဆင်ဒီအောက ဘယ်မှာလဲ"

"ချယ်လ်စီမှာ၊ ဆိုင်သစ်လေ၊ ရုပ်ရှင် အရင် ကြည့်မယ်၊ ပြီးမှ ညစာ စားမယ်" ပြုံးပြုံးကလေး ပြောပြီး ဂျီလီယံ ထွက်သွားသည်။ အခန်းထဲ ကျွန်တော် ပြန်ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ဂျက်ဆင်က ဆီးပြောသည်။

"မစ္စ ဘလင်းချဒ်က သိပ်ချောတာပဲ ဆရာ၊ ဆရာ စွံနေပြီ ထင်တယ်"

ကျွန်တော် "အင်း ... ချောပါတယ်" ဟု သာမန်ပြန် ပြောပြီး ကျန်သည့်အပိုင်းကို ပိုးတိုးဝါးတာ လုပ်နေ လိုက်သည်။ မိန်းကလေးများက ဂျီလီယံ၏ ဆံပင်ပုံ၊ အဝတ်အစားနှင့် ဖိနပ်ကအစ ဝေဖန် နေကြ၏။ ပါမလာ က ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ ခပ်မဆိတ်နေသည်။ ကြာသပတေးနေ့ရောက်တော့ လူပျိုပေါက်ကလေးတစ်ယောက်လို ကျွန်တော် ရင်တွေ ခုန်နေ သည်။ ကျောင်းဆင်း ခေါင်းလောင်းထိုးမှ ရင်ငြိမ်စပြု၏။ ဂျီလီယံ မီးခိုးနုရောင် ဝတ်စုံဖြင့် လှချင်တိုင်း လှနေ၏။ ဦးထုပ်အနက်ကလေးကို ကပိုကရီ ဆောင်း ထားသည်။ ဆရာဝက်စတန် က ကျောင်းဂိတ်ဝအထိ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လျှောက်လိုက်လေ သည်။ သူကျွန်တော်နှင့် နေရာ လဲချင်နေမည်မှာ မှချ ဖြစ်ပါသည်။

ဘတ်စ်ကား ဆိုက်လာတော့ အပေါ်ထပ်က ကျွန်တော်တို့ စီးလာခဲ့ကြသည်။ ဂျီလီယံက ကျွန်တော့် လက်မောင်း ကို မှိန့်နဲ့ ခိုတွဲလျက်။ လောကသည် နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဖွယ်ရာ အတိပါကလား။ ဘာမှ အရေးမကြီး သည့် အကြောင်းအရာကလေးများကို ကျွန်တော်တို့ ခပ်တိုးတိုး ပြောလာကြ၏။ ပျော်တပြုံးပြုံး ဖြင့်။ ရုပ်ရှင် ဝင်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ချယ်လစ်သို့ ဘတ်စ်ကားဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ပိုဆင်ဒီအောမှာ အဆင့်မြင့် စားသောက်ဆိုင် ကလေး ဖြစ်၏။ စားပွဲထိုးတွင် ပန်းအိုးအစား လှေထောင့် မှန်သေတ္တာ ကလေးများ ချထား သည်။ အထဲတွင် ရွှေရောင် ငါးကလေးများ ဆော့ကစားနေကြ၏။ မှန်သေတ္တာ ကလေး၏ အတွင်းဘက် ပတ်ပတ်လည် ကို ရေအောက်ကမ္ဘာနှင့်တူအောင် သန္တာကျောက်တန်း ကလေးတွေ၊ ရေအောက်အပင် စိမ်းစိမ်း ကလေးတွေနှင့် တည်ဆောက်ထားသည်။ အစား အသောက်ကတော့ ဈေးကြီးမည့်ပုံ။

မန်နေဂျာ လုပ်သူက ကျွန်တော်တို့အတွက် သီးသန့်စားပွဲကို လိုက်ပို့ပေး၏။ ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သည့် မျက်လုံးဖြင့် ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေသည်။ နှစ်ယောက်သား ထိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောကြ၏။ ငြိတွယ်နေပြီ ဖြစ်သည့် ထူးထူးခြားခြား ခံစားမှုတစ်မျိုးကို နှစ်ယောက်စလုံး သိသည်။ သို့သော် ဘယ်သူမှ ထုတ်မပြောကြ။ ကျွန်တော်တို့ စားပွဲအတွက် စားပွဲထိုး တော်တော်နှင့် ပေါ်မလာ။ အခြား စားပွဲတွေမှာတော့ ခြေချင်း လိမ်နေ၏။ အတန်ကြာမှာ တစ်ယောက်ပေါ်လာပြီး ဈေးနှုန်းနှင့် ဟင်းလျာ စာရင်းကို စားပွဲပေး လာတင်ပြီး ချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဂျီလီယံ ဒေါပွစပြုလာသည်။ ကျွန်တော်က မသိဟန်ဆောင်ပြီး ကတ်ပြားကို ကောက်ယူ ၍ ဟင်းလျာ ရွေးနေသည်။

စားပွဲထိုး ပြန်ရောက်လာသည်။ မှာသည့် ဟင်းလျာများကို မှတ်ယူသွားသည်။ သို့သော် သူ့အမူ အရာက လေးလေး စားစား မရှိ။ မထီမဲ့မြင် မျက်နှာပေးမျိုး။ ပြီးတော့ တော်တော်နှင့် ပြန်ပေါ်မလာ ပြန်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စ ပြုလာပြီ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်။ မေ့လောက်မှ စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်နှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော့် ရှေ့တည့်တည့်တွင် ပန်းကန် ကို ချသည်။ မတော်တဆလား၊ တမင်လုပ်ခြင်းလား မသိ။ ဟင်းရည်တွေ စားပွဲခင်းပေါ် ဖိတ်ကျ ကုန်သည်။ ကျွန်တော် က သုတ်ပေးမည့်အထင်ဖြင့် နံဘေးသို့ အသာငဲ့ပေးလိုက်၏။ ကိုရွှေစားပွဲထိုးက ဘာမှမလုပ်ဘဲလက်ပိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ရန်လိုသည့် မျက်နှာပေးဖြင့် ကြည့်နေ၏။ ဂျီလီယံ က သွက်လက်စွာ တုံ့ပြန်သည်။ လက်အိတ်တစ်စုံနှင့် လက်ပွေ့အိတ်ကို ကောက်ယူပြီး ပုန်းခနဲ ထရပ်သည်။

" လာ ... သွားစို့ ရစ်ကီ "

ဦးခေါင်းကို ခပ်မော့မော့ထားကာ ဂျီလီယံ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော် နောက်မှ လိုက်သွားရတော့၏။ အပြင် ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်နှာကလေးမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေ၏။ မျက်လုံး နက် များကမူ တဖျပ်ဖျပ် အရောင်တောက်လျက်။

" အိမ်ပြန်မယ် ... ရစ်ကီ၊ ပြန်ပို့ပေးတော့ "

ကျွန်တော် တက္ကစီတစ်စီး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဂျီလီယံက ကားပေါ်တွင် ကျွန်တော့်အား သူစိမ်း ပြင်ပြင်ပမာ တစ်ဖက်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး တိုးကပ်ပြီး စီးသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ရှေ့သို့ ငေးကြည့် နေ၏။ သို့သော် ဘာကို မှ မြင်ဟန်မတူပါ။ သူနှင့်ဝေးပြီဟု ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် နှင့်နှင့်နဲနဲ ခံစား လိုက်ရ၏။ သူနှင့်ရော၊ ကျောင်းနှင့်ရော အားလုံးနှင့်ပါ ဝေးရာသို့ ကျွန်တော် သွားလိုက်ချင်ပါ၏။ လျင်မြန်စွာ လွင့်မျောသွားလိုက်ချင်ပါ၏။ ကိုယ့်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ဂျီလီယံရယ်၊ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ရဲ့ မယဉ်ကျေးမှုဟာ ကိုယ့်အပြစ် လားကွယ်။ ကျွန်တော် ယူကျုံးမရ တွေးနေမိ၏။ သည်နေရာကိုလည်း သူကိုယ်တိုင် ရွေးခြင်းပါ။ သည်အဖြစ်အတွက် ကျွန်တော့် အဖြစ် ဟုတ်နိုင်ပါမည်လား။

ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ရှိ ဂျီလီယံ၏ တိုက်ခန်းရှေ့တွင် ကားရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး လှေကားဆီသို့ ပြေးချသွားသည်။ ကျွန်တော် ဆိုနှင့်စွာဖြင့် သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ နောက် ပြန်မှ တွေ့နိုင်ပါတော့မည်လား။ လှေကားရင်း ရောက်မှ ပြန်လှည့်လာပြီးမေးသည်။

" မဆင်းတော့ဘူးလား "

ဒေါသစွက်နေသည့် အသံဖြင့် မေး၏။ စောစောပိုင်းက ဂျီလီယံ မဟုတ်တော့ပေ။ အေးစက်စက် နှင့် အမုန်းတရားတွေ လွှမ်းခြုံနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ ကျွန်တော် ထွက်ပြေးချင်လှပါပြီ။ သို့သော် ဂျီလီယံကို ကျွန်တော် လွယ်လွယ်နှင့် မေ့ပစ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ တက္ကစီခ ပေးပြီး သူနှင့်အတူ အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ လိုက်ဝင်သွားသည်။ ဂျီလီယံအခန်းမှာ မြေညီထပ် တွင် ဖြစ်ပါသည်။ အခန်းမှာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း ဖြစ်သော်လည်း နေပျော်အောင် ပြင်ဆင် မွမ်းမံထားသည်။ ဇောက်နက်နက် ကုလားထိုင်များနှင့် ရှေးခေတ် ပုံစံ ဆိုဖာကြီးတွေကို စီချထား သည်။ ခပ်နိမ့်နိမ့် သွန်းထု ထားသည့် ပန်းပုရုပ် အမျိုးမျိုး၊ နံရံတွင်လည်း ခေတ်သစ် ခံစားမှု ပန်းချီ ကားများ ချိတ်ဆွဲထား၏။ မွေးရှည်ကော်ဇောကမူခန်းလုံးပြည့်။ အခန်းမှာ စိတ်ကြည်လင်ရွှင်ပူစရာ အတိဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အခန်းထဲမှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးစလုံးမှာ နောက်ကျရီပေနေကြ။

ဂျီလီယံက လက်ပွေ့အိတ်နှင့် လက်အိတ်တွေကို ဆိုလာပေါ်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ကို ထိုင်ဖို့ နေရာပေးပြီး သူက ဆောက်တည်ရာမရ ဟိုလျှောက်လိုက် သည်လျှောက်လိုက်၊ စာအုပ်ဗီရိုပေါ်မှ ပန်းပုရုပ် တွေကို ဟိုရွှေ့လိုက် သည်ရွှေ့လိုက်နှင့်။ ဘာပြော ရမှန်း မသိသိဖြင့် ကျွန်တော် သူ့ကို အကြောင်သား ငေးကြည့်နေမိသည်။ ပေါက်ကွဲတော့ မည့်အချိန်ကို ကျွန်တော် စောင့်နေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အိပ်ခန်းတံခါးကို ပုန်းခနဲ ဆွဲ ဖွင့်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော်က လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ကဗျာစာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ပြီး စားပွဲနိမ့်ကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် တင်ထား လိုက်သည်။ ပျော်စရာ ညနေခင်း ကလေး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ပျက်စီးခဲ့ရပါလေပြီ။ ကျွန်တော့် လက်ဆောင် ကဗျာစာအုပ်ကလေး ပေးဖို့လည်း အခြေအနေ မလှတော့ပြီ။

ခဏနေတော့ သူ ပြန်ထွက်လာသည်။ စိတ်ကို ကြိုးစားပြီး ထိန်းလာခဲ့ပုံ။ လှလှပပ ထုပ်ထားသည့် စာအုပ်ကလေးကို ကောက်ယူပြီး ပန်းစက္ကူကလေးများကို သူ ခွာသည်။ စာအုပ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး သည် နှင့် သူ့လက်နှစ်ဖက် နံဘေးသို့ လျော့ရဲစွာ ပြုတ်ကျသွားသည်။

" အလကားပဲ၊ သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်းတယ် "

နာကြည်းစွာ ထွက်လာသည့် စကားလုံး ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

"ဘာပြုလို့ ငြိမ်ခံလာတာလဲ "

" ဪ ... စောစောက ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို ပြောတာလား "

" ဟုတ်တယ် ၊ ရှင် ... ဘာလို့ ငုံ့ခံနေတာလဲ "

" ငုံ့မခံလို့ ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲ ဂျီလီယံ၊ ထ ထိုးရမှာလား၊ အဲဒီလို နေရာမျိုးမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်တာ မင်းမြင်ချင်လို့လား "

" ဟုတ်တယ်၊ မြင်ချင်တယ်၊ အသေအလဲ ချတာကို ကြည့်ချင်တာ "

တစ်တစ်ခွခွ ရင့်ရင့်သီးသီး ထွက်လာသည့် စကားလုံးများ။ သူ့မျက်လုံးများက ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့် လျက်။

"အဲဒီလိုလုပ်တော့ ဘာအကျိုးထူးမှာလဲ ဂျီလီယံ "

"အဲဒါ မသိဘူး၊ လိုချင်တာက ဒီလို ကောင်မျိုးကို ဆုံးမဖို့ပဲ၊ သေတဲ့အထိ ရိုက် "

ဒေါသကြီးလွန်းလာပြီး စကားမဆက်နိုင်တော့ဘဲ ငိုချလိုက်တော့။

" မထူးပါဘူး ... ဂျီလီယံရယ်၊ ဘာမှ အကြောင်းမထူးနိုင်ပါဘူး "

" ဘာလို့ မထူးရမှာလဲ၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ခရစ်တော်များ အောက်မေ့နေလား၊ ခန္တီပါရမီနဲ့ လည်စင်းခံနေ တယ်၊ ရှင်ကြောက်လို့လား ရစ်ကီ၊ ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ စားပွဲထိုးနဲ့ ရှင် ရင်မဆိုင်ရဲဘူးလား "

" မင်း သိပ်စိတ်ဆိုးနေတယ် ဂျီလီယံ၊ လူတစ်ယောက်ကို ရိုက်နှက်ဆုံးမလို့ ပြဿနာ မပြီးဘူး ထင်တယ် "

" ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ဘယ်လိုပြီးအောင် လုပ်မလဲ၊ ဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံး ခေါင်းငုံ့ခံသွားမှာလား၊ ရှင့်မှာ သတ္တိ နည်းနည်း ကလေးမှ မရှိဘူးလား "

သူ့အသံက စူးသထက် စူးလာသည်။ ငါးစိန်းသည်လေသံ ပေါက်လာသည်။

"တစ်ယောက်ယောက်က ရှင့်ကို အမြဲ အကာအကွယ်ပေးနေမှာလား၊ ကလင်တီက ပက်စတန်ကို ရှင့်အတွက် တိုက်ပွဲပင်ပေးရတယ်၊ ရထားပေါ်မှာလည်း ရှင့်ရှေ့က ပါမလာဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ပင်ရပ် ပေး ရတယ်၊ ဒီညလည်း ရှင့်ကို ကျွန်မက အကာအကွယ် ပေးရဦးမှာလား "

ကျွန်တော် စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်သွားသည်။ အားလုံးကို စိတ်ကုန်သွားသည်။

"အဲဒီအကြောင်း တော်ကြပါဖို့ ဂျီလီယံ "

"အရှုံးပေးတာနဲ့ အတူတူပေါ့ "

"ဪ ဂျီလီယံကလည်းကွာ၊ မေ့လိုက်ကြရအောင်ပါ "

"မေ့လိုက်ကြရအောင် ... ဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ ဘာနေလဲ၊ မေ့သွားပြီလား၊ အပျော်ဆုံးနေ့ဖြစ်အောင် ဒီက ကြိုးစားလိုက်ရတာ၊ အိမ်ကိုတောင် မပြန်ဘဲ သူနဲ့ ... ခုတော့ မေ့လိုက်ကြရအောင်တဲ့။ မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မကို မုန်းတယ်၊ရှင်ဟာ နီဂရိုး ..."

ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး လက်ထဲမှ စာအုပ်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ပေါက်သည်။ အားမရသေးဟန်ဖြင့် လက် နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းကား ကျွန်တော့်ကို ကုတ်ဖို့ ပြေးဝင်လာသည်။ သွင်သွင် ရူးသွားသည့် အရူးမ တစ်ယောက် နှင့် မခြား။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖမ်းပြီး မနည်း ချုပ်ထားသည်။ ဒေါသတကြီး ဝင်လာသည့်အရှိန်ကို ပြင်းထန်လွန်း ၍ လဲကျမသွားအောင် မနည်းထိန်းထားလိုက်ရ၏။ ပထမတော့ အကျောက်အကန် ရုန်းနေသေး သည်။ နောက်မှ ပျော့ခွေသွားပြီး ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ တအင်းအင်း ညည်းညူကာ ညွတ်ကျလာ တော့၏။

လုံးဝ ထိန်းနိုင်ခါမှ ကျွန်တော် လွတ်ပေးလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာ ခပ်လွဲလွဲထားပြီး တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေ၏။ စလယ်ဝင် ဖင်မမည်းခင်က ကွဲကြရ မည့် ဖြစ်ကို ရင်နှင့်စွာ တွေးရင်း ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေ၏။ ဘာမှ ဆက်ပြောစရာမရှိတော့။ ကျွန်တော် ထပြန်သင့်ပြီ။ သို့သော် အပြီး အပိုင် မခွဲခွာမီ အချိန်ကလေးကို တမင် ဆွဲနေခြင်း ဖြစ်ပါ ၏။ ဤတွင် သူ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီး မေးသည်။

"ဂျီလီယံတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဟင် ... ရစ်ကီ"

"မသိဘူး ဂျီလီယံ"

ကျွန်တော် ဘာပြောရမည်နည်း။ စိတ်ထဲကတော့ မျှော်လင့်ချက် မှိန်မှိန်ကလေး ထားနေသေး၏။ သူ့နှုတ်မှ ထွက်လာ မည့် စကားလုံးလေးများကို အသက်မရှူဘဲ နားစွင့်နေ၏။

"အဲဒီ ပြဿနာ က တစ်သက်လုံး ရင်ဆိုင်သွားရမှာလား ဟင်"

"ဒီညဖြစ် တဲ့ ပြဿနာမျိုး ပြောတာလား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီလိုပဲ ခဏခဏ ဖြစ်တတ်သလား ရစ်ကီ"

"ဟင့်အင်း၊ ကိုယ် လေတပ်ထဲမှာတုန်းကတော့ လုံးလုံး မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ တပ်က ထွက်ပြီးတော့လည်း ဒီလို အခြေ အနေ မျိုးနဲ့ တစ်ခါမှ မသွားဖူးဘူးလေ" ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိသဖြင့် သူ့အခြေအနေကိုသာ စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ စားပွဲထိုး တစ်ယောက်၏ အစော်ကားခိုလိုက်ရ၍ ဂျီလီယံ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေ၏။ အရှက်ခွဲခံရသည်ဟု ထင်နေ ၏။ သည်အဖြစ်မျိုး ရှိနိုင်သည် ဟု သူမ မသိခြင်းလား၊ မမျှော်လင့်ခြင်းလား။ ဂျီလီယံသည် အင်္ဂလန် ပြည်ပေါက် အင်္ဂလိပ်စင်စစ် ဖြစ်သည်။ တကယ်ပင် အသားရောင် ခွဲခြားမှုကို သူ သည်းမခံနိုင်ခြင်း လား။

"ဒီလို ကိစ္စမျိုးတွေ ရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား ဂျီလီယံ"

"ဝတ္ထုတွေထဲမှာတော့ ဖတ်ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဂျီလီယံနဲ့ပဲ တိုက်ရိုက် ပတ်သက်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး"

"ဟုတ်တယ်ပေါ့လေ၊ ကိုယ်နဲ့ မဟုတ်ရင် မင်း ဒါမျိုး ဘယ်ကြုံရမလဲ"

သူ ကျွန်တော့် ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

"အဲဒါ ဘာဆိုလိုတာလဲ ရစ်ကီ"

"နောက် ဒီကိစ္စမျိုး မင်း မတွေ့ရတော့ပါဘူး"

ရင်ထဲတွင် အသက်ရှူမရအောင် နာကျင်စွာဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

"ရစ်ကီ က အဲဒီအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ချင်လို့လား"

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ အရာအားလုံးသည် ရုတ်ခြည်း အလွန်အလွန် ကြီးကျယ် သွားလေပြီ။ အကြီးအကျယ် ရှုပ်ထွေးသွားလေပြီ။ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းအရေး မဟုတ်တော့။ သန်းပေါင်း များစွာသော ကျွန်တော်နှင့် ဘာမှမဆိုင်သော လူတွေနှင့် ဆိုင်လာပြီ။ ဂျီလီယံ နှင့် တွဲသွားလျှင် ကျွန်တော့်ကို မုန်းတီး ရန်လိုကြမည့် လူတွေ၊ ဂျီလီယံ လှ၍ မဟုတ်။ ဂျီလီယံ ချစ်စရာ ကောင်း၍ မဟုတ်။ စိတ်ထားမြင့်မြတ်၍ မဟုတ်။ အသားဖြူနေခြင်း တစ်ခုတည်း အတွက်သာ ဖြစ်ပါ၏။

"ကိုယ်ကတော့ ဘယ် ဒီလို ဆုံးဖြတ်ချင်ပါ့မလဲ ဂျီလီယံရယ်"

ကျွန်တော့် အသိစိတ်က ရင်ဆိုင်ရမည့် အန္တရာယ်နှင့် အခက်အခဲတွေကို မြင်နေ၏။ သို့သော် အသည်းနှလုံးက ရဲဝံ့စွာ ဖြေကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ ထလာသည်။ ကျွန်တော့် ကုလားထိုင် လက်တန်းပေါ်တွင် လာထိုင်သည်။

"ရစ်ကီကို ဂျီလီယံ ချစ်နေပြီ ... သိလား"

"ကိုယ်လည်း မင်းကို ချစ်နေမိပါပြီ ... ဂျီလီယံရယ်"

"ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ဂျီလီယံ သိပ်ကြောက်လာတယ်၊ ရစ်ကီ၊ အရင်တုန်းက အဲဒါတွေ လုံးဝ မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး၊ ရစ်ကီ ဘာပြု လို့ သည်းခံနေတာလဲဟင်၊ စိတ်အနှောင့်အယှက် လုံးဝ မဖြစ်မိဘူး လား"

"ဪ ... ဂျီလီယံရယ်၊ မဖြစ်ဘဲ နေပါ့မလားကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လို သဘောထားရမယ် ဆိုတာ ကိုယ် နားလည်လာပြီလေ။ ပထမတော့ သိပ်ခံရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ အရေထူလာပြီ၊ ဒီအသားရောင်နဲ့ လူလောက မှာ ဘယ်လိုသိက္ခာရှိရှိ နေသွားရမယ်ဆိုတာ ကိုယ် နားလည်လာပြီ လေ"

သည်တော့မှ အင်္ဂလန်ရောက် ကျွန်တော့်ဘဝ အထွေထွေကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြ ဖြစ်တော့၏။ ကျောင်းဆရာ ဘဝ ရောက်ပြီး သူနှင့် တွေ့သည့်ကာလအထိ ကျွန်တော် ရင်ဖွင့်လိုက် သည်။ ဂျီလီယံ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နားထောင်နေသည်။ အတန်ကြာမှ သူလက်ဖဝါးကလေး တစ်ဖက် ကျွန်တော့်လက်ထဲ ရောက်လာသည်။ တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်နယ်နေ၏။ ကျွန်တော့် ဇာတ်လမ်းဆုံးသည်နှင့် -

"ဂျီလီယံ စိတ်မကောင်းပါဘူး ရစ်ကီရယ်"

"ဘာမှ စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့ ဂျီလီယံ၊ ဖြစ်ခဲ့တာတွေ အားလုံး မင်း သိထားသင့်လို့ ကိုယ် ပြောပြ တာပါ။ နောင်လည်း ထပ်မဖြစ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး"

"ဂျီလီယံ စိတ်မကောင်းဘူး ပြောတာက အဲဒီအတွက် မဟုတ်ဘူး ရစ်ကီ၊ ဒီည ဂျီလီယံ ပြောခဲ့မိတာ တွေအတွက် ပြောတာပါ"

"ကိုယ် နားလည်ပါတယ်လေ၊ အဲဒါ မေ့လိုက်ပါတော့၊ ဘာမှလည်း မဖြစ်လောက်ပါဘူး"

နှစ်ယောက်သား အတွေးကိုယ်စီဖြင့် အတန်ကြာ စကားပြတ်နေကြသည်။ ခဏနေမှ ဂျီလီယံ ပြုံးလာသည်။ ကျွန်တော့်လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး - "မနက်ဖြန် မေမေ့ဆီ စာရေးရမယ်၊ ရစ်ကီအကြောင်းတွေ အများကြီး ပြောပြထားပြီးသားလေ။ သိပ်အံ့ဩမယ် မထင်ဘူး"

"ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဂျီလီယံရယ်"

"မေမေ ကန့်ကွက်မယ် မထင်ပါဘူး၊ မေမေက သိပ်ပြည့်ဝတာ ပြောထားလက်စလည်း ရှိပြီးသားပဲ"

"အဖေ့အတွက်ကကော"

"အဖေ့ကို အမေ စည်းရုံးလိမ့်မယ်လေ၊ နောက်အပတ် အိမ်ကို ခေါ်ခဲ့မယ်လို့ စာကြိုရေးလိုက်မယ်၊ တွေ့ရင် အဖေ နဲ့ အမေကို ရစ်ကီ သဘောကျမှာပါ ၊ နှစ်ယောက်စလုံး သိပ်သဘောကောင်းတာ"

ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိ၏။ အပြင်တွင် ညသည် မည်းမည်းမှောင်နေ၏။ ဘဝဆိုသည်မှာ ကြိုတင်စီမံထားလို့ ရစကောင်းသည့်အရာမျိုး မဟုတ်ပါလား။ ချစ်စဖွယ် ကျွန်တော့်ချစ်သူ နနနယ်နယ်ကလေးကို ကျွန်တော် နမ်းပင် မနမ်းဖူးသေးပါ။ သို့သော် အလေးနက်ကြီး လေးနက်နေပြီ။

"ရစ်ကီ"

"ဟင်"

"ဂျီလီယံ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆန့်ကျင်ရဲတဲ့ သတ္တိတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရစ်ကီကို ချစ်နေပြီ၊ ရစ်ကီ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဂျီလီယံ ကြိုးစားပါမယ်နော်၊ ပျော်မှာပါနော်"

"ကြိုးစားရမှာပေါ့ ဂျီလီယံရယ်"

တိုးတိုးကလေး ရှိုက်ကာ ငိုပြန်သည်။ ခုမှ ကျွန်တော် ဆွဲယူထွေးပွေ့ ဖြစ်သည်။ ချစ်သူကို အန္တရာယ်ပေါင်းစုံမှ အကာအကွယ် ပေးချင်ပါ၏။ ကျွန်တော် မကြောက်စဖူး ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် ကြောက်ရွံ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ခရောင်းလမ်းကို ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဖြတ်သန်းမည်ဟု လက်တွဲလာသည့် ချစ်သူ အတွက် ဖြစ်ပါ၏။ သည်လို ပြဿနာမျိုးတွေကို ကြုံတွေ့ဖြတ်သန်းဖူးသူတွေ အများအပြား ရှိခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ နည်းတူ ကြိုးစားရပါမည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကြိုးစားရမည် ဖြစ်ပါ၏။

ကျောင်းသည် ကျွန်တော့်အတွက် အပျော်ဆုံးနေရာ ဖြစ်လာသည်။ ကျောင်းဆရာဘဝရောက်မှ ယုံကြည်မှု အသစ် တွေ၊ ခွန်အားသစ်တွေ ကျွန်တော် ရလာသည်။ မကြာမီ အချိန်အတွင်း ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသားလောက နှင့်သာမက ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်နှင့်ပင် ထိတွေ့ကာ သူတို့ဘဝကို အတွင်းကျကျ သိရှိ နားလည်ခွင့် ရလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝတ်တနေလမ်းကို ကျွန်တော် ဖြတ်လျှောက်ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဆိုင်ခန်းငယ် ကလေးတွေ၊ တွန်းလှည်းဆိုင်ကလေးတွေနှင့်

ပြည့်ကျပ် ပြတ်သိပ်နေသည့် ဈေးလမ်း ကလေး။ ရောင်းကုန် တွေက မျိုးစုံလှသည်။ သစ်သီးဝလံ၊ သား၊ ငါး ပုစွန်၊ ကုန်စိမ်း ကုန်ခြောက်၊ မုန့်မျိုးစုံမှ အထည်ဆိုင်များအထိ ရှိသည်။

အချို့ တွန်းလှည်းများကို ဆိုင်ရှေ့ မျက်နှာစာအဖြစ် ခင်းကျင်းထားကြသည်။ မကြာခင် ဈေးသူ ဈေးသားတွေ ကျွန်တော် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာ သိသွားကြသည်။ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့အချင်းချင်း ပြောကြသံများကိုလည်း ကြားရတတ်၏။

"အဲဒါ မာရီတို့ ဆရာလေ"

"အဲဒါ ဂရင်းစလိတ်က ဆရာပေါ့၊ ဂျူးက သူ့အတန်းမှာလေ၊ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေအပေါ်မှာ သိပ်စေတနာ ရှိတာတဲ့အေ့"

တစ်နေ့ သစ်သီးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ကျွန်တော် ရပ်လိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီးက ဝဝတုတ်တုတ်ကြီး။ ပန်းသီး တွေ ချိန်တွယ်နေရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြပြီး။

"မော်တစ်ယောက် တနင်္ဂနွေနေ့က စေ့စပ်လိုက်ပြီး ဆရာ"

မော်ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို ကျွန်တော် မကြားဖူး၍ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်။ အဒေါ်ကြီးက ဒါကို ချက်ချင်း အကဲခတ်မိပြီး -

"ဆရာအတန်းက၊ အင်း ... ဘလိုးကို သိတယ် မဟုတ်လား၊ သူ့အစ်မပေါ့ ဆရာရဲ့၊ အမေရိကန် စစ်သား တစ်ယောက် နဲ့ လေ၊ ကောင်လေးက ရည်ရည်မွန်မွန်ပဲ ဆရာရဲ့။" တစ်ခါတစ်လေ လည်း "ဆရာ ဒီလမ်းကလာမှာပဲဆိုပြီး ကျွန်မ စောင့်နေတာ" ဟု ဆိုကာ ကျောင်းပျက်သည့် ကလေး မိဘများ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဖြင့် ခွင့်တောင်းတတ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့တခြား သူတို့တစ်တွေနှင့် အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်လာရသည်။ ရံခါတွင် သူတို့အပြုအမူကြောင့် ကျွန်တော်မျက်နှာ အထားရခက် သည့်အခါလည်း ရှိသည်။ တစ်နေ့တွင် ပန်းသီးဝယ်ပြန်ချင်သည်နှင့် သစ်သီးဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် တန်းဝင်စီလိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင် ဂျူး အမျိုး သမီးကြီး မစွက်ဂျိုးဇက်က တန်းနောက်ဆုံးတွင် ရပ်နေသော ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားပြီး ရှေ့သို့လာခဲ့ဖို့ ခေါ်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် အလျင် ချိန်တွယ်ပေးရင်း မျက်မှောင် ကုတ်နေကြသည့် ကုန်ဈေးဝယ်သူ တွေကို တောင်းပန်သည်။

"သမီး မွိုင်ရာ တို့ ဆရာမို့ပါရင်၊ သည်းခံကြပါ၊ ဆရာ အရေးကြီးလာပုံ ရလို့ပါနော်"

တစ်ပြိုင်တည်းတွင် ကလေးများနှင့် ကျွန်တော့် ဆက်ဆံရေးမှာလည်း တစ်နေ့တစ်ခြား တိုးတက်လာခဲ့သည်။ တစ်ဖက် နှင့် တစ်ဖက် သံယောဇဉ် ကြီးလာကြသည်။ အပြန်အလှန် ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှု တွေ ရလာကြသည်။ သည်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ ပျော်လို့မဆုံး၊ အားတက်လို့ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါ၏။ သူတို့ စိတ်ဝင်စားမည့် အကြောင်းအရာအသစ်တွေကို ကျွန်တော် နေ့စဉ် ချပေးသည်။ အပြန်အလှန် ဝေဖန် ဆွေးနွေး ခိုင်းသည်။ အကြောင်းအရာကို သူတို့ ချဉ်းကပ် တွေးခေါ်ပုံတွေ၊ ဝေဖန် သုံးသပ်ပုံတွေ သိသိသာသာ တိုးတက် လာသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အမြင်ချင်း မတူဘဲ အငြင်းအခုံ ဖြစ်သည့်အခါ များတွင် လည်း သည်းခံတတ်လာကြသည်။

သူတို့ကို သင်ကြားရင်း သူတို့ဆီမှ ကျွန်တော် ပညာ ပြန်ယူရသည့်အခါများလည်း ရှိပါသည်။ သူတို့ကို သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင် နှင့် ယှဉ်ပြီး ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာသည်။ ပထမပိုင်းတွင် သူတို့ ဝတ်စား ဆင်ယင်မှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် လုံးဝ ဘဝင်မကျခဲ့ပါ။ ကျောင်းသူကျောင်းသားများနှင့် လားလားမှ မသင့်သည့် ဆွယ်တာကျပ်ကျပ်၊ ဘောင်းဘီ ကျဉ်းကျဉ်း၊ စကတ်တင်းတင်းတွေ။ ခုတော့ သူတို့တစ်တွေ အဝတ်အစားထက် တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေးကို အလေးပေးလာကြပါပြီ။ သူတို့ ဘာကြောင့် ဒီလို အဝတ်အစားမျိုးတွေကို ကြိုက်ကြပါလိမ့်။ ဒါမျိုးတွေ ဝတ်လျှင် သူတို့၏ ကာယ အရည်အသွေး တွေ ပေါ်လွင်လာမည်ဟု ထင်နေကြ၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထိုစဉ်တွင် ဆရာအသစ်တစ်ယောက် ကျောင်းကို ရောက်လာသည်။ ဆရာနာမည်က မစ္စတာဘဲလ်။ လက်ရှိ ဆရာအင်အားကို ယာယီ ထပ်ဖြည့်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ မစ္စတာဘဲလ်မှာ ပိန်ပိန် ပါးပါးနှင့် အသက် လေးဆယ်ခန့် ဖြစ်သည်။ ပိန်သော်လည်း ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းသည်။ တပ်တွင်း ပညာရေးဌာနတွင် ကျောင်းဆရာ လုပ်ခဲ့ဖူးသည် ဆို၏။ စာသင်ချိန်အချို့နှင့် အတန်းကြီးများ ပီတီချိန်ကို ယူဖို့ ဆရာသစ်အာ ဆရာကြီးက တာဝန်ချထား လိုက်သည်။ ဆရာဘဲလ်၏ ဝါသနာတစ်ခုမှာ ဓားခုတ် လေ့ကျင့်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အုပ်ချုပ်ပြီး လေ့ကျင့်ခန်း များကို တိတိကျကျ လုပ်စေသူ ဖြစ်၏။ ပီတီ လေ့ကျင့်ခန်းတစ်မျိုးကို အထပ်ထပ်အခါခါ လေ့ကျင့် ခိုင်း၏။ မနားမနေ လုပ်ခိုင်း၏။

ဆရာ၏ တင်းကျပ် ပြင်းထန်လှသော စည်းမျဉ်းများကို မကျေနပ်ကြသော်လည်း ကျောင်းသားတွေ ဖွဲ့နဲ့ပဲဖြင့် ကြိတ်မှိတ် လိုက်နာကြသည်။ သို့သော် ဒင်ဟန်လို၊ ဆီးလ်လို၊ ဖာမင်လို အမာခံ ကျောင်းသားကြီးများအတွက် မထောင်းတာသော် လည်း အားကစား တွင် အားနည်းလှသည့် ရစ်ချတ်ဘာကလေးအတွက် မချောင်တော့ပေ။ ရစ်ချတ်ဘာကလေး မှာ ပုပုဝ ချာတိတ်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ကျောင်းစာတွင်ရော အားကစားတွင်ပါ အားနည်း သူ ဖြစ်၏။ သို့သော် လူချစ်လူခင် ပေါ်သည်။ သူ့ကို ဘယ်လောက်စေ စိတ်မဆိုးတတ်။ အတန်း ထဲတွင် သူ့ကို မညှာမတာ နောက်ပြောင် ကျီစယ်ကြသော်လည်း တခြားတစ်ယောက် ယောက်က ယင်းသို့ ပြုမူလျှင် သူ့ဘက် ပိုင်းရပ်ဖို့ အားလုံးအသင့် ရှိကြသည်။

ဘာကလေး သည် ပင်ကိုနိုက်က အားကစားတွင် အထုံပါရမီနည်းသည့်ကလေး ဖြစ်၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ဖွဲ့စည်းပုံ ကိုက သိသာလှသည် ဒါကို ဘာကလေး က လူ့သဘာဝအရ တုံ့ပြန်ရသည်။ အားကစား ကဏ္ဍတိုင်းတွင် မပါ မနေ ကြိုးစားသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အခုန်အပျံ အလူးအလိမ့် လေ့ကျင့်ခန်းများတွင် ခရီးမတွင်ဘဲ ရယ်စရာသက်သက် ဖြစ်နေ တတ်သည်။ သို့သော် ဘာကလေးက ဘယ်တော့မှ လက်မြောက် အရှုံးမပေး။ အရာထင်သည် ဖြစ်စေ၊ မထင် သည်ဖြစ်စေ ခိုင်းသမျှ လုပ်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဘာကလေးသည် ဆရာဘဲလ်၏ အနှိပ်စက်ခံ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာ သည်။ မဖြစ် ထွန်းနိုင်မှန်း သိလျက်နှင့် ကလေးကို မြှောက်ပင့်ပေးပြီး ခဲရာခဲဆစ် လေ့ကျင့်ခန်းများ ကို လုပ်ခိုင်း၏။ ဤသို့ဖြင့် ဘာကလေးသည် ငပေါက်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာ သည်။ တစ်တန်းတည်း သားတွေ က ဆရာဘဲလ် ၏ အပြုအမူကို ကန့်ကွက်ကြသည်။ သို့သော် ဆရာက လက်မခံဘဲလဲ သူတို့ကို ပြန်မဲ သည်။ သည်တော့မှ ကျောင်းသားတွေက သူတို့ အပတ်စဉ် ဝေဖန်ခန်းမှာ ထည့်ရေးကြသည်။ ဆရာကြီး အနေဖြင့် ဆရာ များ အစည်းအဝေးတွင်ချ ဆွေးနွေးရတော့၏။ ဆရာဘဲလ်ကို ကြည့်ပြီး -

"ကျောင်းသား တွေကတော့ ဆရာ ပီတီလေ့ကျင့်ခန်းကို ဝေဖန်ကုန်ကြပြီ၊ သူတို့ သိပ်ဘဝင်မကျဘူး ထင်တယ်"

"ဘယ်လို ဝေဖန်ကြလို့လဲ မစ္စတာဖလောရင့်"

ဆရာဘဲလ် က ဆရာကြီးကို အမြဲတမ်း နာမည်ကို ခေါ်သည်။ မထီမဲ့မြင် ဆက်ဆံလေ့ရှိ၏။

"သူတို့ ရေးတဲ့အတိုင်း ဆိုရင် သူတို့ကို ဆရာ မလိုအပ်တာတွေ ဝေဖန်တယ် ထင်တယ်"

"အနို့အသက် နဲ့ ပတ်သက်လို့လား"

"အင်း ... အဲဒါရယ်၊ သူတို့ အပတ်အစားတွေရယ်ပေါ့"

"ကျွန်တော် သူတို့ကို ရေမှန်မှန် ချိုးခိုင်းတာပါ"

"ကဲ ... ဒီမှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ဆရာပြောတကို ပြန်ရေးထားတာ ကြည့်ရအောင်"

ဆရာကြီးက ဖာမင်၏ စာအုပ်ကို ဖွင့်ပြီး -

"မင်းတို့ကိုယ်က အနို့ဟာ အမှိုက်ပုံးစုတ်စော် နံနေတာပဲ" တဲ့။

ဆရာကြီးအသံက အေးစက်စက်။

"ကျွန်တော်က သူတို့ခြေထောက်တွေကို ပြောတာပါ။ ဖိနပ်ချွတ်လိုက်တဲ့အခါ ထွက်လာတဲ့ အနံ့က မခံ နိုင်အောင်ပဲ"

"တစ်ခုရှိတယ် ဆရာ၊ ဒီကလေးတွေထဲက တော်တော်များများ ရေပေါတဲ့ အရပ်မှာ မနေနိုင်ကြဘူး"

"ခြေထောက်ဆေးဖို့လောက်တော့ ရေရှိရမှာပေါ့ဗျာ"

"ဒါပေမဲ့ ဆရာ အနို့မခံနိုင်တဲ့ ခြေအိတ်တွေကိုပဲ ပြန်ဝတ်တော့ ဘာထူးမှာလဲ"

"ဆရာ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ နေဖူးသလား"

"ဟာဗျာ ... မဟုတ်တာ"

"ဒါဆို ဒီရပ်ကွက် အခြေအနေကို ဘယ်သိနိုင်မလဲ၊ ဆရာ အမှတ်မထင် ပြောပြောနေတဲ့ ရေဆိုတဲ့ ပစ္စည်းဟာ ဆရာထင်သလို သူတို့ စည်ပိုင်းတွေ၊ သူတို့ ရေချိုးကန်တွေထဲမှာ ရှိမနေပါဘူး၊ ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ သုံးလောက်ရုံကိုတောင် အနိုင်နိုင်ရယ်၊ အပေါ်ထပ်တွေဆိုရင် ရေတက်တာ မဟုတ်ဘူး။ လေးငါးအိမ်အတွက် တစ်ခုလောက်ရှိတဲ့

ရေပိုက်ခေါင်းမှာ ဆင်းခပ်ရတာ။ ဒီတော့ ဆရာပြောတဲ့ ဘာမှ မဖြစ်လောက်တဲ့ ခြေဆေး ဖို့ ကိစ္စကလေးဟာ သူတို့အတွက် အခက်အခဲတွေ အများကြီး"

ဆရာဘဲလ် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သွားသည်။ "ဆရာ တာဝန်ပိုင်းကို ကျုပ် ဝင်မစွက်ချင်ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ပီတီ မှာ ဆရာဟာ ကျုပ်ထက် အပုံကြီး နားလည်တာပဲ။ အဲဒီနေရာမှာလည်း သူတို့ဘက်က အခက်အခဲကလေးတွေကို ထည့်စဉ်းစားစေချင်တယ်"

ဆရာကြီးက ရုတ်ခြည်း စကားဖြတ်ပြီး တခြားအကြောင်းအရာ တစ်ခုကို လမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ် လိုက်သည်။ ဆရာဘဲလ် မှာ မကျေမနပ် အမှုအရာဖြင့် သုန်မှုန်နေ၏။ တနင်္လာနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ပြဿနာခေါင်ခိုက်အောင် တက်လာတော့သည်။ အချင်းဖြစ်ပွားစဉ်က အားကစား ရုံထဲတွင် ကျွန်တော် ရှိမနေသော်လည်း ကျောင်းသားများထံမှ ကြားရပုံနှင့် မစ္စတာဘဲလ် ပြောပုံကို ကြည့်ပြီး အဖြစ်မှန် ကို ကျွန်တော် ပုံဖော်ကြည့်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

မြင်းခုန်ဘား လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေကြစဉ် ဖြစ်၏။ ဘာကလေး အတွက် အလွန်မလွယ်သည့် လေ့ကျင့်ခန်း။ ထို့ကြောင့် အသာ ချောင်ခိုနေလိုက်သည်။ သို့သော် ဆရာဘဲလ် မြင်သွားသည်။

"ဟေ့ ... ဘာကလေး" ဟု လှမ်းအော်ခေါ်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

"လာလေကွာ၊ မင်း မခုန်ရသေးပါဘူး။ ငါ မင်းကို စောင့်နေတာ"

ဆရာက ထုံးစံအတိုင်း မြင်းခုန်ဘားနံဘေးတွင် ရပ်စောင့်နေသည်။ မတော်တဆ မဟန်နိုင်ဘဲ အရှိန်လွန် ကျလာလျှင် ဝင်ထိန်းပေးရန် ဖြစ်၏။ ဘာကလေးက မလှုပ်။ ဆရာဘဲလ်က ဒေါတသကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဤတွင် ဒင်ဟန်က ကြားဝင်ပြီး -

"ဘာကလေး ခုန်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ သူ့အတွက် သိပ်မြင့်လွန်းတယ်"

ဆရာဘဲလ် လှမ်းအော်သည်။

"မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း ဒင်ဟန်၊ ငါ မတောင်းမချင်း မင်းဘာအကြံဉာဏ်မှ ဝင်မပေးနဲ့" ဆရာဘဲလ် က ဘာကလေးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဘာကလေးသည် ဆရာလုပ်သူကို ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ သည့် မျက်လုံးကြီးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။ ရာက သူ့အပေါ် မိုးရပ်လိုက်ပြီး-

"ကဲ ... မင်း ငါပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မလား၊ မလုပ်ဘူးလား"

"လုပ်ပါ့မယ် ဆရာ"

အားလုံး အသက်မရှူဘဲ မြင်းခုန်ဘေးကို အာရုံစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ဘာကလေးက နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် တစ်ချက် သပ်လိုက်ပြီး ဆရာ သူ့နေရာ ပြန်ရောက်သည်အထိ စောင့်နေသည်။ ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်လျက်။ ပြီးမှ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် တအားပြေးချေသွားပြီး မြင်းခုန်ဘားပေါ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားပြုကာ ခုန်ချ လိုက်သည်။ ဘားတန်းခြေထောင်တစ်ဖက်သည် ဖြောင်းခနဲ ကျိုးထွက်သွားသည်။ ဘာကလေးသည် လက်ဆန့် ထားသည့် ဆရာဘဲလ်ဘက်သို့ မရောက်တော့ဘဲ မြင်းခုန်ဘားနှင့် ရောထွေးကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့

ပုန်းခနဲ ကျသွားတော့သည်။ မြင်ကွင်းကြောင့် တစ်တန်းလုံး ကြက်သေ သေနေကြ၏။ ဘာကလေး ချော မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ကျသည့် အနေအထား အတိုင်း ငြိမ်သွားသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း သတိဝင်လာပြီး အတန်းသား တွေ သူ့ဆီသို့ ပြေးသွား ကြသည်။

သို့သော် ဘာကလေးဆီသို့ ပြေးသွားသည့် အုပ်စုထဲတွင် ပေါ်တာတစ်ယောက် မပါ။ အလွန် သဘော ကောင်းသော ပေါ်တာ ဆိုသည့်ကောင်ကြီး စိတ်ဆိုးလေပြီ။ သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် ဘာမျှ မမြင်တော့။ ကျိုးထွက် လွင့်စဉ် လာသည့် ဘားတန်းခြေထောက်ကို ကောက်ပြီး ဆရာဘဲလ်ဆီသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

"အသုံးမကျတဲ့ ဆရာ၊ သေပေတော့"

"ဟေ့ ပေါ်တာ၊ လွတ်ချလိုက်စမ်း၊ မင်း ဘာကောင်လဲ"

ဆရာဘဲလ် က ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲနေသည့် ပေါ်တာအား အော်ပြောရင်း နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်နှင့် ရှောင်သည်။

"သူ မလုပ်နိုင်တာကို ခင်ဗျား ဇွတ်လုပ်ခိုင်းတယ်"

ပေါ်တာ က အသံကုန်ပြောရင်း ရှေ့တိုးသွားသည်။

"မမိုက်ချင်ပါနဲ့ ပေါ်တာ၊ မင်းလက်ထဲက ဟာကို လွတ်ချလိုက်ပါ"

ဆရာဘဲလ်က တောင်းပန်သည့်အသံ စွက်ပြီး ပြောသည်။

"ခင်ဗျားဟာ လူသတ်သမား၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပြန်သတ်မယ်"

ဆရာဘဲလ်သည် ဗလသေးသူ မဟုတ်။ သို့သော် ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်နေသည့် ပေါ်တာနှင့် စာလျှင် သေးငယ်သွားသလို ထင်ရ၏။ ပေါ်တာသည် ဧရာမ သစ်သားချောင်းကြီးကို အားပါးတရ လွှဲပြီး ...။ ထိုစဉ် ကျွန်တော် ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ဂျက်ဆင်က ကြောက်အား လန့်အားဖြင့် ကျွန်တော့် အခန်းထဲအထိ ပြေးတက်လာပြီး ...

"ဆရာ ... မြန်မြန်လုပ်ပါ ဆရာ၊ အောက်မှာ ချကုန်ပြီ၊ အားကစားခန်းမထဲမှာ ဆရာ ... မြန်မြန်လုပ်ပါ ဆရာ"

ကျွန်တော် ရောက်သွားချိန်တွင် နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်နှင့် ရှောင်နေသော ဆရာဘဲလ်အတွက် ထပ်ဆုတ်စရာ မရှိတော့။ နောက်တွင် နံရံခံနေပြီ။ ပေါ်တာကလည်း စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချထားသည့် ပုံစံဖြင့် တအား လွှဲရိုက်တော့မည်ဆဲဆဲ ...

"ဟေ့ ... ပေါ်တာ၊ မလုပ်နဲ့"

ကျွန်တော့်အသံ ကြားတော့ ပေါ်တာ လှည့်ကြည့်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း ရောက်သွားပြီး ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

"ပေး ... အဲဒါ ဆရာ့ကို ပေး"

ကျွန်တော်က လက်ဆန့်ပေးပြီး တောင်းလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်နောက်က ဆရာဘဲလ်ကို ကျော်ကြည့်ပြီး တဟီးဟီးနှင့် သူ့အံကြိတ်နေဆဲ။ သူ့ကို ဒေါသစိတ်က လုံးဝ လွှမ်းမိုးထားလေပြီ။ ကြောက်စရာ အတိ ဖြစ်နေ၏။

"ပေးလေကွာ၊ အဲဒါ ထားခဲ့ပြီး ဟိုမှာ ဘာကလေး ဆီ မင်း သွားကူလိုက်"

သည်တော့မှ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်ဘက်သို့ သူ လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့အနား တိုးသွားပြီး သစ်သားချောင်းကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ သစ်သားချောင်းကြီးကို အသာတကြည် ပေးပြီး ဘာကလေးဆီသို့ ပြန် သွားသည်။

ဤတွင်မှ ဆရာဘဲလ် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားနိုင်တော့၏။ သူတို့ တစ်သိုက် ရှိရာသို့ ကျွန်တော် လျှောက် သွားသည်။ ဒင်ဟန်က ထပြီး ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေ၏။

"ဆော်ထည့်လိုက်ဖို့ကောင်းတာ ဆရာ၊ ဘာကလေး မခုန်နိုင်ပါဘူးလို့ ကျွန်တော် ပြောရက်သားနဲ့"

ကျွန်တော် အသာ နားထောင်နေလိုက်သည်။ သူတို့တစ်တွေ ဒေါသဖြစ်နေကြချိန်မို့ အဆဲအဆိုး ကလေးတွေ ပြန်ပါ လာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဆာပီယာနီနှင့် ဆီးလ်တို့က ဘာကလေးကို တွဲထူးပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပေးလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော် ဝံ့ကြည့်တော့ ဘာကလေးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ပြုံးသည်။

"ဟေ့ကောင်ကြီး၊ ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ"

"တော်တော် နာသွားတယ် ဆရာ"

သူက ပြုံးပြီး ဖြေသည်။

"ဆရာ မြင်စေချင်တယ်၊ လူရော မြင်းရော တစ်ခါတည်း ပုန်းခနဲ ပစ်ကျသွားတာ ဆရာ"

"မြင်းခုန် ဘားကြီး ခြေထောက်ကျိုးသွားတဲ့ အသံက တအားပဲ ဆရာ"

"အလကား ဆရာဘဲလ်၊ ဘာကလေးကို လုံးဝ မဖမ်းနိုင်ဘူး"

သူတို့ တစ်တွေ ကျွန်တော့်ကို လှပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဘာကလေးကို အမြဲ နှိပ်စက်တယ် ဆရာ"

ဆာပီယာနီ ၏ ဝေဖန်သံ ဖြစ်၏။ မော်လတာကျွန်းသားပီပီ သွေးဆူလွယ်သူ ဖြစ်၏။

"ငါ့လက်ထဲမှာသာ တုတ်ရှိရင် ဘယ်သူဆွဲဆွဲရမှာ မဟုတ်ဘူး"

ဒင်ဟန်က လက်စားမချေလိုက်ရ၍ တန့်န့် ဖြစ်နေဆဲ။

"မင်း ရပ်နိုင်မလား ဘာကလေး"

ကျွန်တော် မေးလိုက်တော့ ဆီးလ်နှင့် ဆာပီယာနီကို အားပြုပြီး ဘာကလေး ထရပ်သည်။ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် နှင့် ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်က ဒင်ဟန်ဘက် လှည့်ပြီး ... "ဒင်ဟန်၊ မင်းပါ ဝင်တွဲကွာ၊ မစွက်ဒေးလ်အီဗန်ဆီ ခေါ်သွား၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လောက် တိုက်ဖို့ ဆရာ ပြောလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကို အဲဒီမှာ ထားခဲ့၊ မင်းတို့ အတန်းထဲ ပြန်ကြ၊ ဆရာ ခုပဲ လာခဲ့မယ်"

ပြောပြောဆိုဆို လှည့်ထွက်လာခဲ့ပြီး ဆရာများအခန်းသို့ ဘဲလ်ကို ရှာရန် ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။ အပြင်ပန်းအားဖြင့် ဘာကလေးမှာ စိုးရိမ်စရာမရှိပေ။ သို့သော် သေသေချာချာ စစ်ဆေးဖို့ လိုသေး သည်။ အတွင်းကြေဒဏ်ရာမျိုး ရှိကောင်းရှိဦးမည်။ ကျောင်းကောင်စီ စည်းမျဉ်းအရ ထိခိုက် ဒဏ်ရာရမှုအားလုံး ဆရာကြီးထံ အစီရင်ခံရမည်။ သည်ကိစ္စကို အရိပ်အမြှက် သတိပေးထားလျက် က ဖြစ်သည်ဆိုတော့ ဆရာဘဲလ်အပေါ်

ဆရာကြီး ခွင့်လွှတ်ချင်မှ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည်။ အခန်းထဲတွင် ဆရာဘဲလ် မျက်နှာသစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

"ဘာကလေးကို ကျွန်တော် အပေါ်ပို့လိုက်ပြီ၊ လက်ဖက်ရည်အတိုက် ခိုင်းထားလိုက်တယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းရတာပဲ"

"အဲဒီတော့ ..."

သူ့လေသံက ရန်လိုနေသည့် လေသံမျိုး။

"အဲဒီတော့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်မှာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း ဥပဒေ နားလည်သားပဲ၊ ဆရာကြီးဆီ သတင်းပို့ ရမှာပေါ့"

"ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် ခုချက်ချင်း သွားမယ်၊ ချာတိတ်ကို လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေးမလို့ပါ။ ဟိုတစ်ကောင် ဝင်ရှုပ်နေလို့၊ ခင်ဗျား ဝင်လာတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လေ"

"အဲဒါ ထားလိုက်ပါ၊ ဆရာ ဘာပြုလို့ဒီကလေးကို ဖွတ်ကြီး အခုခိုင်းရတာလဲ"

"သူများ ခုန်ရင် သူလည်း ခုန်ရမှာပေါ့၊ အမိန့်ကို မနာခံလိုတော့ ဘယ်ရမလဲ၊ အားလုံးကလည်း ကျုပ်ကို ပိုင်းကြည့် နေကြတယ်လေ။ ကျုပ်ဘက်က တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာပေါ့" သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

"ကျွန်တော် ဆရာ့ကို ဝေဖန်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မေးရုံ မေးကြည့်တာပါ။ ဘာကလေးဟာ တစ်တန်းလုံးရဲ့ အချစ်တော် ဗျ၊ ဒါကြောင့် ပေါ်တာ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားတာ"

"သူ ခုန်တာ ပုံမကျလို့ ဖြစ်သွားတာပါ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မဖမ်းလိုက်နိုင်ဘူး"

"သူ ဒီဘက်မှာ လုံးဝ ပါရမီ မရှိပါဘူး။ အဲဒါ ဆရာသိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ပုံကို ပြောပြရင် ဆရာကြီး နားလည် မှာပါလေ"

"သူ ဟိုနေ့က သတိပေးလျက်နဲ့ ဖြစ်သွားတော့ အဘိုးကြီး ဒေါပွမယ် ထင်တယ်"

"မတော်တဆ ဖြစ်တာပဲဗျာ၊ ချာတိတ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ရာ မရတာ သိပ်ကံကောင်းတယ်နော်"

ဆရာဘဲလ် က လက်သုတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်တွင် သွားရပ်နေရာမှ ...

"အပတ်စဉ် ဝေဖန်ခန်းမှာ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို အကြီးအကျယ် ဆော်ကြဦးမှာပေါ့ ဟုတ်လား"

"ကျွန်တော် ချာတိတ်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းပေးပျံ့မယ် ဆရာ၊ ပေါ်တာလည်း သွေးအေးသွားရင် ငြိမ်သွား မှာပါ"

အခန်းထဲမှ ဆရာဘဲလ် ထွက်သွားသည်နှင့် ဆရာမ ကလင်တီ ဝင်လာသည်။

"ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ ဆရာ၊ ဘာကလေးကို အပေါ်ထပ် တွဲတက်သွားတာလည်း တွေ့လိုက်တယ်" အဖြစ်အပျက် ကို ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်သည်။

"ဆရာဘဲလ်တော့ ဆရာကြီးအခန်း သွားလေရဲ့"

ဆရာမက ရယ်ပြီး ...

"ပေါ်တာက ဆရာဘဲလ်ကို ရိုက်တော့မလို့၊ ဟုတ်လား ဆရာ၊ ကျွန်မ ဒီချာတိတ်ကို လူအေးကလေး ထင်နေတာ။ အင်း .. အကဲခတ်ရခက်တယ်နော်"

"သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ဆရာမ၊ ဆာပီယာနီနဲ့ ဒင်ဟန်တို့လည်း ဒေါပွဲကြတာပဲ၊ ဘာကလေး အနား မှာ အလုပ်ရှုပ်နေကြလို့ပေါ့၊ မဟုတ်ရင် အဲဒီဆရာ မချောင်ဘူး"

"ဒီဆရာ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ သိပ် အတွေ့အကြုံ ရှိဟန် မတူပါဘူး၊ ဒါကြောင့် မလုပ်သင့်တာတွေ သူ စွတ်လုပ်နေတာပေါ့"

"ပီတိမှာ စည်းကမ်းကြီးရုံ၊ အမောင်းကြမ်းရုံလောက်နဲ့ ကလေးတွေ မဖြူပါဘူး ဆရာမ၊ ဘာကလေး ကိစ္စကြောင့် သူတို့ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကြတာပါ။ ဘာကလေးနေရာမှာ ဒင်ဟန်လိုကောင်ဆိုရင် မလွယ်ဘူး ဆရာမ"

"အင်း ... သူ့ကို တိုင်ရုံးက ဘယ်လောက်ကြာကြာများ ဒီမှာ ဆက်ထားဦးမယ် မသိဘူး၊ သူက စပြီး ရန်လိုမနေပါစေနဲ့လို့ ကျွန်မတို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ"

"သွေးအေးသွားရင် ငြိမ်သွားမှာပါ ဆရာမ၊ ကျွန်တော် အတန်းထဲ သွားလိုက်ဦးမယ်"

ဆရာမကို ခပ်သွက်သွက် နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။ ဆရာမကလင်တီနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း နေရာမှာ ခပ်လန့်လန့် ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော့်ကို ပြောစရာရှိနေသည် ထင်၏။ ကျွန်တော် နား မထောင်ချင်ပါ။ အတန်းထဲတွင် ကျောင်းသားတွေ ပူးပူးကပ်ကပ် စုထိုင်နေကြသည်။ သူတို့မျက်နှာတွင် အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေကြပုံ ရသည်။ သူတို့အနေဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်မည်ဆိုက ဖြစ်သင့်ပါသည်။ ဆရာမက ငြိမ်ငြိမ် မနေရင် ကြက်ဆူဆီ တိုက်မယ်ဆိုမှ ငြိမ်သွားတယ် ဆရာ၊ အော့ ..."

ဆီးလ်ကို ကြည့်ပြီး အားလုံး ပြုံးကြသည်။

"အေး ... ကောင်းတယ်၊ သူ ဘာမှ ဖြစ်ပုံ မရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းတို့ကို ဆရာ ပြောစရာ ရှိတယ်"

ကျွန်တော်က ဖာမင်၏ စားပွဲစွန်းတွင် တင်ပါးလွှဲ ထိုင်လိုက်သည်။ "ပေါ်တာ၊ အားကစားရုံထဲမှ ဆရာတစ်ယောက်ကို မင်းရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်တာတော့ ခွင့်လွှတ်ဖို့ လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆရာထင်တယ်" ပေါ်တာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩ ကြည့်သည်။ တံတွေး အကြိမ်ကြိမ် မျိုချပြီးမှ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် အယူခံပင်သည်။

"သူ ... ဆရာဘဲလ်ကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ ဆရာ၊ သူ့ကြောင့် ဘာကလေး ကံကောင်းလို့ ဇက်ကျိုးမသေတာ"

သူ့ ကို ကျွန်တော် စွဲချက်တင်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မျှော်လင့်ထားဟန် မတူပေ။ ပေါ်တာ၏ အသံမှာ ဒေါသကြောင့် စူးရှနေ၏။

"မစ္စတာဘဲလ် ဆရာလေ၊ အားကစားရုံထဲမှာ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ အဆိုးအကောင်း အားလုံး သူ တာဝန်ယူလိမ့်မယ်။ ဘာကလေး မတော်တဆ ဖြစ်တာနဲ့ မင်း ဆရာတစ်ယောက်ကို ရန်ရှာခွင့် မရှိဘူးလေ"

"ဒါပေမဲ့ ဘာကလေးက မခုန်နိုင်ပါဘူးလို့ ပြောတယ်လေ ဆရာ၊ သူ ဇွတ်ခိုင်းတာ ဆရာ"

ပေါ်တာ ပြောရင်း မျက်ရည်လည်လာသည်။ ကျွန်တော် က မတရားသည့်ဘက်မှ လိုက်နေသည်ဟု သူမြင် သွားပြီး ပို၍ မံခမရပ်နိုင် ဖြစ်နေပုံရသည်။ အခြားကျောင်းသားများလည်း ထိုနည်းတူစွာ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့် နေကြ၏။ "ဟုတ်ပြီ၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာဘဲလ်ရဲ့ အပြုအမူကိစ္စက ဆရာနဲ့ တိုက်ရိုက် မဆိုင်ဘူး၊ မင်းရဲ့ အပြုအမူနဲ့ပဲဆိုင်တယ်။ မင်းဟာ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်မထိန်းနိုင်တာနဲ့ ကြောက်ဖို့ ကောင်းအောင် ကြီးလေးတဲ့ ပြစ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိလုနီးနီး ဖြစ်သွားတယ်။ ပေါ်တာ နှုတ်အမူအရာနဲ့သာ ရိုင်းပျ ဆဲဆို ရုံမကဘူး၊ ဆရာတစ်ယောက်ကို သေလောက်တဲ့ လက်နက်နဲ့ ရိုက်ဖို့ ကြိုးစားသေးတယ်။"

"မင်းလိုပဲ တစ်တန်းလုံး ဒေါသမထိန်းနိုင်ဘဲ မစ္စတာဘဲလ်ကို ဝံပုလွေတစ်အုပ်လို ဝိုင်းပြီး ခဲကြရင် ဘာတွေ ဖြစ်ကုန် မယ် ထင်သလဲ"

"သူလုပ်တာနဲ့ ဘာကလေး သေပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်လိုက်လို့ပါ ဆရာ"

"အေး ဟုတ်ပြီ၊ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်း သေသေချာချာ မကြည့်ဘဲ တုတ်ကိုင်ပြီး ပြေးဝင်သွား တယ်။ လမ်းသရဲ လူဆိုးတစ်ယောက်ကို ဆရာဘဲလ်ကို ရိုက်သတ်ဖို့ မင်းကြိုးစားတယ်။ ဒီလို မဟုတ်လား။ မင်းသူငယ်ချင်း ကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားလို့ မင်းက ပြန်သတ်မယ် ဟုတ်လား။ မင်းလက်ထဲမှာ ရောက်သွားတဲ့ လက်နက် ဟာ သစ်သားချောင်း မဟုတ်ဘဲ လှမ်းပေါက်လို့ရတဲ့ ဓားတို့၊ သေနတ်တို့ဖြစ်နေရင် ငါ့တပည့် ခုလောက် ဆို ဘာဖြစ်နေမလဲ"

ပေါ်တာရော တခြားကျောင်းသားများပါ မျက်နှာ ပျက်သွားကြသည်။

"အဖြစ်အပျက် ကို ကြည့်ပြီး ပေါ်တာ ဖြန်းခနဲ ဘာမှ မမြင်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလို့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး လည်း အတူတူပါပဲ"

ဒင်ဟန်က ဝင်ပြီး ရှေ့နေလိုက်ပေးသည်။

"မင်း ဘေးချော်ထွက်သွားပြီဒင်ဟန်၊ မင်းတို့အားလုံး နည်းနည်းလွဲနေကြတယ်၊ ဆရာတို့တစ်တွေ ဒီအခန်း ထဲမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ထိုင်ပြီး သင်ကြားဆွေးနွေးခဲ့ကြတာတွေ ဘာအတွက်လဲ ဆိုတာ မင်းတို့ အားလုံး သိကြတယ်၊ မင်းတို့တစ်တွေ လိမ္မာရေးခြားရှိဖို့၊ ပညာတတ်ဖို့၊ ဆင်ခြင်တုံတရား မြင့်မားဖို့ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာတစ်ခုပဲ လက်တွေ့ရင်ဆိုင်ရသေးတယ်။ မင်းတို့ အဲဒါတွေ မေ့ကုန်ကြရော၊ မကြာခင် မင်းတို့ တစ်တွေဟာ အလုပ်ခွင်ကို ဝင်ကြရတော့မယ်။ လူ့လောကထဲ တိုးကြရတော့မယ်။ အဲဒီမှာ စိတ်ဆိုးစရာတွေ၊ ဒေါသ ဖြစ်စရာတွေ ဒုနဲ့ဒေး ထပ်တွေ့ကြရဦးမယ်။ အဲဒီလို အခါတိုင်းမှာ မင်းတို့ ခုလိုပဲ စိတ်လွတ်လက်လွတ် လုပ်ကြ မှာလား၊ လက်လွတ်စပယ် တုတ်တပြက် ဓားတပြက် လုပ်ကြမှာလား"

ကျွန်တော် မတ်တတ် ထရပ်လိုက်ပြီး ...

"မင်းတို့တစ်တွေ ကြီးကြပ်ရေးမှူးနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ထိပ်တိုက် တွေ့ကြမှာပဲ။ အဲဒီလိုအခါမှာ ဘယ်လို ဖြေရှင်းမလဲ ဒင်ဟန်၊ တို့ဆရာကြီးဟာ အုပ်ချုပ် ရေးပိုင်ရဲ့ အဝေဖန်ကို လိုမ့်ပိန့် ခံနေရတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ မင်းတို့အပေါ်မှာ သူ ယုံကြည်လို့၊ မင်းတို့တစ်တွေဟာ ဒီကျောင်း က ထွက်သွားရင်း လူတော်လူကောင်းကလေးတွေ အဖြစ်နဲ့ ရပ်တည်နိုင်ကြမယ်လို့ ယုံကြည်လို့။ သူ အောင်မြင် သလား၊ မအောင်မြင်ဘူးလား ဆိုတာတော့ မင်းတို့အပေါ်မှာပဲ တည်တယ်။ ဒီနေ့ ပုံစံအတိုင်း ဆို ရင်တော့ ဆရာ တယ် မထင်ဘူး" ထိုအချိန်တွင် ဘာကလေး အတန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ဘာမှ မဖြစ်သလို ပြုံးဖြူနှင့်။ သူ နေရယူပြီး သည့်အထိ ကျွန်တော် စောင့်နေလိုက်သည်။

"ဒီကိစ္စအတွက် ဆရာ မင်းတို့ကို အပြစ်မပေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်း ပြီးသွားဖို့တော့ မသင့်ဘူး ပေါ်တာ၊ ဆရာ တစ်ယောက်ကို စော်ကား မော်ကား ပြုမိခဲ့တဲ့အတွက် မင်း တောင်းပန်ဖို့သင့်တယ် လို့ ဆရာ ထင်တယ်" ပေါ်တာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပြန်သည်။ သို့သော် သူ ဘာမှ မပြောနိုင်ခင် ဒင်ဟန်က ပုန်းခဲနဲ ထရပ်ပြီး ... "တောင်းပန်ရမယ် ... ဟုတ်လား ဆရာ" သူ့အသံမှာ ဒေါသကြောင့် ပိုကျယ်နေသည်။

"ပေါ်တာက ဘာပြုလို့ တောင်းပန်ရမှာလဲ ဆရာ၊ သူ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီ အသုံးမကျ တဲ့ ဆရာကို အဖက်လုပ်ပြီး တောင်းပန်ဖို့ လိုသလား ဆရာ"

ဒင်ဟန်က ခြေထောက်နှစ်ဖက် ခပ်ချဲ့ချဲ့ထား ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည်။ တစ်တန်းလုံး ကလည်း ဒင်ဟန်ကို ထောက်ခံသည့် အနေဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ သူတို့၏ တင်းမာမှု အတိုင်းအတာ ကို ကျွန်တော် ခံစားကြည့်နိုင်ပါသည်။

"ကဲ ... ဒင်ဟန် ထိုင်ပါ။ တို့ ဒီအတန်းထဲမှာ ဘယ်လောက် ကြီးကျယ်တဲ့ ပြဿနာဖြစ်ဖြစ် အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေး လို့ ရပါတယ်။ အော်ဟစ်ပြောစရာ မလိုဘူးလေ" ကျွန်တော်တို့၏ ကြည်နူးစရာ လက်ရှိ ဆက်ဆံရေး ကမ္ဘာကလေး ပျက်သုဉ်းသွားမည်ကို ကျွန်တော် စိုးရိမ် ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ဒင်ဟန်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ဒင်ဟန် သည် နံဘေးပတ်လည်ကို ဇဝေဇဝါ လှမ်းကြည့်ပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်က အချို့သာဆုံး အသံဖြင့် ...

"ဒင်ဟန်အနေနဲ့ ဒီလိုမေးတာ သဘာဝကျပါတယ်။ တင်ပြပုံ တင်ပြနည်းတော့ နည်းနည်းလိုတာ ပေါ့လေ။ ပြီးတော့ ဒီထက် သိမ်မွေ့ဖို့လည်း လိုတာပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား" ကျွန်တော်က ဒင်ဟန်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ဒင်ဟန်မျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်တို့ မတွေ့ရတော့ ဘဲ ကျွန်တော့် ကို ပြန်ပြုံးပြသည်။

"ပေါ်တာ မင်းကို ဆရာ မေးပါရစေဦး၊ ပီတီဆရာအပေါ်မှာ မင်းရဲ့ အပြုအမူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းကိုယ်မင်း ကျေနပ် နေသလား"

ပေါ်တာ ပထမ ကျွန်တော့်ကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။ နောက်မှ မပွင့်တပွင့် လေသံဖြင့် ...

"မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ"

"သူ့အနေနဲ့ စိတ်မထိန်းနိုင်လို့ ဖြစ်သွားတာပါ ဆရာ"

ဒင်ဟန် က ဖြတ်ပြောသည်။

"ဟုတ်ပါပြီလေ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က သူ့အပြုအမူကို မကျေနပ်ကြောင်း ထုတ်ပြောနေပြီပဲ"

"ဒါဖြင့် ဆရာဘဲလ်ကကော ဘာကလေးကို တောင်းပန်ဖို့ မလိုဘူးလား" ဒင်ဟန်က လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့ပေးတတ်သူ မဟုတ်။ တစ်ဖက်မှ လှည့်လာပြန်သေးသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါ မေးသင့်တယ်"

ဆာပီယာနီက ဒင်ဟန်ကို ထောက်ခံသည်။

"ဆရာက မင်းတို့နဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်လေ၊ မစ္စတာဘဲလ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး"

အင်း ... မလွယ်ပါလားဟု ကျွန်တော် နားလည်လိုက်၏။ ခေါ်နေကျ "ဆရာ" ဟူသည့် စကားလုံးကို ဒင်ဟန်နှင့် ဆာပီယာနီ တို့ ဖြုတ်ထားခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိ၏။

"ဆရာ့အနေနဲ့ ပြောတော့ လွယ်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ခံရတဲ့ကောင်တွေ အနေနဲ့ မလွယ်ဘူး၊ ဆရာက ခံရတဲ့လူ မှ မဟုတ်ဘဲကိုး၊ ဆရာ တစ်ခါမှ အစော်ကား မခံရဖူးဘူးလား" ဆီးလ်၏ အသံက တည်ငြိမ်သည်။ ဒေါသသံ မစွက်။ အားလုံးသူ့ကို ပိုင်းကြည့်ကြသည်။ အမူအရာ ဖြင့် ဆီးလ်ကို ထောက်ခံကြသည်။ ဆီးလ် ပြောပုံကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွား သည်။ လပေါင်း များစွာ ငုပ်လျှိုးနေခဲ့သည့် ရင်နာစရာ အဖြစ်တွေကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဘာလုပ်မိမှန်း မသိလိုက်ဘဲ ဆီးလ်၏ စားပွဲဆီ သို့ လျှောက်သွားနေ၏။

"ဆရာ သိပ်ခံရဖူးတာပေါ့ ဆီးလ်"လေသံအေးအေးဖြင့် ကျွန်တော် ရှင်းပြသည်။

ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ခံရတယ်ဆိုတာတွေတော့ ဆရာ မပြောပါရစေနဲ့တော့၊ ဆရာ့ဘဝမှာ လူလူချင်း အနိုင်ကျင့် မှုကို ဘယ်လောက်ခံရသလဲဆိုရင် လူတွေကို မုန်းလာတဲ့အထိ၊ ကျားနာလိုမျိုး တွေ့ရာ မြင်ရာကို သတ်ချင် ဖြတ်ချင်စိတ် တွေ ပင်လာတဲ့အထိ ခံရဖူးတယ်။ ဒီတော့ ဆရာသိပ် ကိုယ်ချင်းစာတတ်တာပေါ့ ဆီးလ်။

"ဒါပေမဲ့ ဆရာ ခံရဖန်များတော့ အသိတစ်ခု တိုးလာတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူတို့တွေထက် အဆင့်အတန်း မြင့်တယ်၊ ကြီးမားတယ်ဆိုတဲ့ အမြင်မျိုး မြင်နိုင်အောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အသိ၊ သူတို့ကို အပေါ်စီးက ကြည့်နိုင် မယ့် အသိမျိုးပေါ့။ လက်နက်အားကိုး စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ဖို့ကိစ္စက လွယ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဓားဆွဲမိပြီး ဒါမှမဟုတ် သေနတ် ကိုင်မိပြီး ကိုယ်ထိ လက်ရောက် လုပ်မိရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ လက်နက်က လူ့ရဲ့စိတ်ကို ခိုင်းစေတဲ့သဘော ရောက် မသွားဘူးလား၊ လက်နက်ရဲ့

ကျေးကျွန်ဖြစ်မသွားဘူးလား၊ ပြဿနာတစ်ခုကို ဖြေရှင်းမပြီးခင် နောက်တစ်ခု ထပ်တိုးမလာဘူးလား"

ဘာကြောင့် ကလေးတွေ ရှေ့မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မထိန်းနိုင်ပါလိမ့်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသ ဖြစ်မိခြင်းနှင့် အတူ သတိပြန်ဝင်လာပြီး ကျွန်တော့် စားပွဲဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုခံစားနေရသည်ကို ကျွန်တော့်တပည့်ကို နားလည်သွားပုံရသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အတူ နင့်နှင့် နဲနဲ ခံစားပြီး စာနာစိတ်တွေ ဝင်လာဟန်လည်း တူ၏။ ကျွန်တော် စကားဆက်လိုက်သည်။

"ပေါ်တာ့ ကို ဆရာပြောချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်က မင်းအနေနဲ့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်ပြီ လား၊ ဆရာ ပြောတဲ့ အမြင်မျိုး မြင်နိုင်ပြီလား ဆိုတာပါပဲ။ အပြင်လောကထဲကို မင်းရောက်လို့ ဆရာ ပြောသလို အဖြစ်မျိုး တွေနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ မင်း ဘာလုပ်မလဲ၊ ဆရာတို့ ကျောင်းရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းဖို့ပဲ။ မိမိကိုယ်ကို ကောင်းအောင် ကြိုးစား ဖို့ပဲ။ "ခု တစ်ကြိမ်မှာတော့ မင်းအနေနဲ့ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ မင်းရဲ့ဆရာကို တော်တော်ကလေး ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပြုမှု ခဲ့မိတယ်။ အဲဒီအတွက် ဆရာဘဲလ်ကို တောင်းပန်လောက်အောင် မင်းကိုယ်မင်း လူလားမြောက်ပြီလို့ မထင် ဘူးလား"

ပေါ်တာသည် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ဖြစ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ အဖြေ ထွက်လာသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါ့မယ်"

"တောင်းပန်တယ်ဆိုတာ သိပ်တော့ လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ်မနှစ်မြို့တဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ကိုယ်မကြည်ညို တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တောင်းပန်ဖို့ ပိုမလွယ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့တပည့် စိတ်ထဲမှာ စွဲထားရမှာက ခုလို လုပ်ရတာဟာ ဆရာဘဲလ်အတွက် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအတွက်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ"

ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူတို့အားလုံး ငြိမ်သက်နေကြ၏။ ကျွန်တော့် ဦးတည်ချက်ကို သူတို့ နားလည် သွားကြပြီဟု ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်၏။ ပေါ်တာ က မတ်တတ် ထရပ်ပြီး ...

"ခု သူ ဆရာတွေ အခန်းမှာ ရှိမလား မသိဘူး ဆရာ"

"ခုလောက်ဆို ပြန်ရောက်လောက်ပါပြီ"

ဒင်ဟန် နှင့် ဆီးလ်တို့ပါ ပေါ်တာနှင့်အတူ ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့ ထွက်သွားသည်နှင့် ကျွန်တော် ဘာကလေး ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ...

"ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ ဘာကလေး"

"ကောင်းပါတယ် ဆရာ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

ခါတိုင်းလိုပင် သူ့မျက်နှာက ချိုသာ ပြုံးရွှင်လျက်။

"မင်းအိမ်က လူကြီးတွေ ဒီကိစ္စ သိသွားရင် ဘာပြောကြမလဲ မသိဘူးနော်"

ကျွန်တော်က ပူပူပင်ပင် မေးမိသည်။ ကြံဖန် တွေးပူမိခြင်းမျိုး။

"ကျွန်တော် ပြန်မပြောပါဘူး၊ ပြောဖို့လိုလို့လား ဆရာ"

"ဒါတော့ မင်းသဘောပဲ ဘာကလေး၊ မင်းကိုယ်မင်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သေချာရင်တော့ မလိုဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်း နာလာမယ်၊ ကိုက်လာမယ် ဆိုရင်တော့ ပြောပြလိုက်ရင် ကောင်းမယ်"

ခဏအကြာတွင် ပေါ်တာတို့ သုံးယောက် ပြန်ဝင်လာကြသည်။ ပေါ်တာမှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲပြီး အနေရ ကျပ်နေဟန်။ သူတို့နောက်မှ ဆရာဘဲလ် ဝင်လိုက်လာသည်။ "ဆရာ ဘရိတ်ဂိတ်၊ ဆရာ့တပည့်တွေကို ခဏ စကားပြောခွင့်ပြုပါ" ဟု ကျွန်တော့်ဆီ ခွင့်တောင်း သည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

"စောစောက ဖြစ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တပည့်တို့ အားလုံးကို ဆရာ စကားနည်းနည်း ပြောပါရ စေ၊ ဆရာတို့ တစ်တွေ မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်သွားရတဲ့ ကိစ္စအတွက် ဆရာ သိပ်ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို အမြန်ဆုံး မေ့ပစ်နိုင်လေ ကောင်းလေပဲလို့ ဆရာထင်တယ်"

ဆရာဘဲလ် က ဘာကလေးဘက် လှည့်ပြီး ... "မင်း ဘယ့်နယ်နေသေးလဲ ဘာကလေး"

"ကောင်းပါတယ် ဆရာ၊ ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး"

"တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ကဲ ... ဆရာတို့ ခါတိုင်းလိုပဲ နောက်အပတ်မှာ ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့" ဆရာဘဲလ်သည် ယင်းသို့ တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောပြီး တရင်းတနီး အမှုအရာဖြင့် တစ်တန်းလုံးကို နှုတ်ဆက် ထွက်သွားသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် ခပ်တိုတို ဖြတ်သွားမှန် သိသာလှသည်။ သူပြောသည့်အတိုင်း ကျောင်းသားများ အနေဖြင့်လည်း ဒီကိစ္စကို မေ့လိုက်ချင်ပုံ ရပါသည်။ ယခုမှ ကျွန်တော် တို့ အခြားအကြောင်းများဆီသို့ ဦးတည်ဖြစ်ကြ၏။ နောက်တစ်ပတ်တွင် ကျောင်းကို လေ့လာဖို့ သတင်းစာတိုက်တစ်တိုက်မှ သတင်းထောက်များ ရောက်လာ ကြ၏။ ဆရာကြီးအတွက် အခွင့်အရေးကောင်း တစ်ရပ်ပင်။ သူ့ကျောင်းကို သားပုပ်လေလွင့် ဝေဖန်နေကြ သူများအား သတင်းစာမှ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ချေပခွင့် ရတော့မည်။ သတင်းထောက်များ ရောက်မလာခင် တစ်ရက်တွင် ဆရာကြီးက ဆရာအားလုံးနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးသည်။ ဆရာများ၏ လက်တွဲကူညီမှုကို သတင်းထောက်များက ရယူလိုကြောင်း ပြောသည်။ ဆရာကြီး၏ အစီအစဉ် တွေမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှ၍ ကျွန်တော်တို့အားလုံးက လိုအပ်သမျှ ကူညီပါမည့် အကြောင်း တညီ တညွတ် တည်း သဘောတူကြသည်။

ကျောင်းသူကျောင်းသားများ၏ ပုံမှန်လှုပ်ရှားမှုကို ဓာတ်ပုံရိုက်မည့် အစီအစဉ်ပါသည်။ ကလေးတွေကို ကြို တင် ပြောမထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ မနက် ၁၀ နာရီတွင် သတင်းထောက်တွေ ရောက်လာကြသည်။ ရိုးရိုး သတင်းထောက် တစ်ယောက်နှင့် ဓာတ်ပုံ သတင်းထောက် နှစ်ယောက်။ ရောက်မဆိုက် တစ်ကျောင်းလုံး နေရာအနှံ့ တဖျတ်ဖျတ် ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကြတော့၏။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ အံ့အားသင့်ကာ ရင်တွေ ခုန်နေကြ၏။ ကျွန်တော့် အတန်းသားတွေ လည်ပင်းတဆန့်ဆန့် ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့တစ်တွေ ဓာတ်ပုံ အရိုက်ခံချင် လှပြီ။ မနက်ပိုင်းမှာပင် ဆရာကြီးက

ကျွန်တော့်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်သည်။ ဆရာကြီးက သူ့အခန်းထဲတွင် လက်ဖက်ရည် ထိုင်သောက်နေကသည့် သတင်းထောက်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီး -

" သတင်းထောက်တွေက ဆရာနဲ့ ခဏ စကားပြောချင်လို့တဲ့ ဆရာ "

ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်သည်နှင့် သတင်းထောက်တစ်ယောက်က စကားစ၏။

" ဒီကျောင်းမှာ ဆရာရှိတဲ့အကြောင်း ဆရာကြီးက ပြောတော့ ဆရာနဲ့ ဆရာ့ အတန်းသားတွေကို ဓာတ်ပုံရိုက် ဖို့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးရလာတယ်။ အထူးသတင်းဓာတ်ပုံ ဆိုပါတော့ ဆရာ၊ ဒီကျောင်းမှာ ဒီမိုကရေစီ ရှိတယ် ဆိုတာရယ်။ အဆင့်အတန်း မခွဲဘူး ဆိုတာရယ်ကို စံနမူနာ ပြရာလည်း ရောက်သွား တာပေါ့ " သတင်းထောက် ဆိုသူကို ကျွန်တော် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီမိုကရေစီတဲ့၊ အဆင့်အတန်း မခွဲဘူး တဲ့။ သူပြောပုံကို ကျွန်တော် လုံးဝ မကြိုက်နိုင်ပါ။ မထင်ဘဲနှင့် ကျွန်တော့် လေသံ မာသွားသည်။

" ဘာအတွက်လဲဗျ၊ အကျိုးအမြတ်က ဘာလဲ "

" အင်း ... အနည်းဆုံး ဗြိတိန်မှာ အသားရောင်ခွဲခြားမှု မရှိဘူးဆို တာတော့ ပြနိုင်တာပေါ့ဗျာ "

" ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ဒီမယ် ကိုယ့်လူ ... ကျုပ် ဒီကျောင်းက ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက်၊ ဒါထက် ဘာမှ မပိုဘူး၊ ကျုပ်ကို ပညာရေးဌာနက အသားမည်းလို့ ဒီအလုပ် ပေးထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘယ်ဝါဒ ဖြန့်မှုမျိုးရဲ့ " ဟန်ပြ " အဖြစ်မှ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အသုံးချမခံနိုင်ဘူး။ အထူး သဖြင့် ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဝါဒဖြန့်မှု မျိုးကို ပိုပြီး မခံနိုင်သေးတယ် "

ကျွန်တော့်လေသံ ပြင်းထန်လွန်းသွားသည် ထင်၏။ သူတို့တစ်တွေ ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩ ကြည့်နေ ကြသည်။ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီး - " ဒီကိစ္စကို ဆရာ စိတ်ကူးရတာပါ ဆရာဘရိတ်ဂိတ်၊ ဂရင်းစလိတ်က ဆရာတွေထဲမှာ ဆရာဘရိတ်ဂိတ် ပါ နေကြောင်း သတင်းစာဖတ် ပရိသတ် သိသွားရင် ကျောင်းအတွက် ပိုအကျိုးရှိမလားလို့လေ။ အင်္ဂလန်မှာ နီဂရိုးကျောင်းဆရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဆရာဘရိတ်ဂိတ်ကို ကျုပ်တို့ရတာ သိပ်ကံကောင်းပါတယ်။ အဲဒါကို လူအများ သိစေချင်တဲ့ သဘောပါ "

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆရာကြီး၊ လူအများ သိအောင်လုပ်တဲ့ ကြော်ငြာ လုပ်ငန်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ လုံးလုံး မပတ်သက် ပါဘူး၊ နောက်တစ်ခုက အသားရောင် ခွဲခြားမှု မရှိပါဘူးဆိုတဲ့ ဝါဒဖြန့်မှုမှာ ကျွန်တော် အနစ်မခံ ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ သာမန် ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ယုံကြည်တဲ့ လုပ်ငန်း မျိုးက လွဲပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ကြော်ငြာလုပ်ငန်းမှာ အသုံးချ မခံနိုင်ပါဘူး " သူတို့အားလုံး စိတ်ပျက်သွားကြပုံရသည်။ သို့သော် ကျန်သည့် အလုပ်တွေကို အရှိန်မပျက် ဆက်လုပ်ကြပါ သည်။ ကလေးတွေ နေ့လယ်စာ စားနေကြပုံ၊ စာသင်နေကြပုံ၊ ကစားနေကြပုံတွေနှင့် အကလေးကျင့်ခန်းကို ရိုက်ယူ သွားကြသည်။

ဆရာဘဲလ် ကျောင်းသား တစ်သိုက်နှင့် ပီတီလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေသည်ကို အမျိုးမျိုး ရိုက်ယူနေသည်။ သူတို့ပုံ သတင်းစာထဲ ပါမည်ဆို၍ ကျောင်းသားတွေ တက်ကြွနေကြ၏။ ပုံပါလာလျှင် မိဘတွေ၊ သူငယ်ချင်း တွေကို ကြားလိုက်မည် ဟူ၍။ ကျောင်းသားငယ်များက ကျောင်းသားကြီးများကို အားကျနေကြသည်။ နောက် တနင်္လာနေ့ ဂရင်းစလိတ်အကြောင်း ဓာတ်ပုံသတင်းပါလာသည်။ ဤသည်မှာ သတင်းစာ မဟုတ်၊ အတင်းစာဟု ကျွန်တော် အမည်ပေးလိုက်၏။ ဓာတ်ပုံ သုံးပုံသာ ပါလာ၏။ သတင်းကလည်း တိုတိုကလေး။ ပြီးတော့ သတင်းမှန်များ မဟုတ်။ မလိုတမာ ရေးသည့် သတင်းများသာ ဖြစ်၏။

ပုံတစ်ပုံမှာ ဆံပင်ဖြူဖြူ ခါးကုန်းကုန်းနှင့် ပုပုသေးသေး ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး မစ္စတာ ဖလောရင့်သည် အရပ် မြင့်မြင့် ကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွဲကနေ၏။ မြင်ကွင်းမှာ ရယ်စရာ အတိဖြစ်နေ၏။ အပေါ်စား ဆန်လှသည်။ ကျက်သရေ မဲ့လှသည်။ နောက်တစ်ပုံမှာ စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းတွင် မထိတထိခဲကာ ကင်မရာကို မထီမဲ့မြင် ကြည့်နေသည့် ကျောင်းသားတချို့။ နောက်တစ်ပုံက ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ဝရန်းသုန်းကား စားသောက်နေကြသည့် ကလေးတစ် သိုက်။ သတင်းစာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အော့နလုံးနာလာသည်။

ကျောင်းရောက်တော့ ဆရာအားလုံး ကျွန်တော့်နည်းတူ ဒေါပွနေကြ၏။ သူတို့ ကျောင်းကို သက်သက် အပုပ်ချသွားသော သတင်းစာတိုက်ကို အခဲမကျေ ဖြစ်နေကြ၏။ မစ္စင်ဒရူးက သည်ကိစ္စ ဆွေးနွေးဖို့ မနက် ပိုင်းတွင် ဆရာကြီး အစည်းအဝေး ခေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများကမူ သူတို့ပုံတွေ ပါလာသဖြင့် သဘောကျနေကြ၏။ စင်စစ် ကျောင်းသားတချို့ ဆေးလိပ်ခိုးသောက် ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ပုံထဲတွင် ပေါ်နေသည်က ဆေးလိပ်သောက်ခွင့်ကို ကျောင်းက တရားဝင် ခွင့်ပြုထားသည့် အလား။ ဆရာဘကီးသည် သတင်းစာပါ သတင်းများကြောင့် များစွာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ဆရာ ဆရာမ အားလုံးလည်း ကိုယ့်အသား ထိသလို နာနေကြ၏။ ဆရာကြီး စကား စသည်။

" သတင်းစာတိုက်နဲ့ ဆရာ နားလည်မှုယူထားတာက တစ်မျိုး၊ ဆရာတို့ ကျောင်းရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်အားလုံး၊ လှုပ်ရှားမှု အားလုံးကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သတင်းပေးချင်ပါတယ်ဆိုလို့ ဆရာ ခွင့်ပြု လိုက်တာ။ သူတို့ကို ဆရာ ယုံမိလိုက်တယ်၊ ကျောင်းရဲ့ စီမံချက်တွေကိုတောင် သူတို့ သတင်းရေးရလွယ် အောင် ဆရာ ရေးပေးလိုက် သေးတယ်။

" ခုတော့ ရှင်းနေပြီ၊ ဆရာတို့ကို သက်သက် အပုပ်ချဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီး လာတာကိုး၊ ခုလောက်ဆို ကင် မရာကို ညာလို့မရဘူး ဆိုပြီး သူတို့ ပါးစပ်သတင်း ထပ်လွှင့်နေလောက်ပြီ၊ ဘာပြုလို့များ ဆရာကို တိုက်ရိုက် ထိခိုက်အောင် သူတို့လုပ်ကြသလဲ မသိဘူး "

" ဖြစ်သွားရတဲ့ ကိစ္စကတော့ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး "

ဆရာ ဝက်စတန်က သူကိုယ်တိုင် တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်ခဲ့သည်ကို မေ့သွားပြီး ဝေဖန်သည်။

" ဆရာ ဝက်စတန် ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ အားလုံး ကျုပ်တာဝန်ပါ။ ကျုပ် ညံ့လို့ ဖြစ်ရတာပါ " ဆရာကြီးက ဝန်ခံသည်။

" တော်စမ်းပါ ဆရာ ဝက်စတန်၊ ဟိုနေ့ကတော့ ရှင်ပဲ တက်တက် ကြွကြွပါခဲ့တာ မဟုတ်လား "

ဆရာမ ကလင်တီက ဝင်ဟောက်သည်။ ဆရာကြီးက စကားဆက်သည်။

" ဆရာဝက်စတန် အနေနဲ့ အားလုံးပြီးမှ ဝေဖန်တာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့၊ လုပ်တုန်းက ကျုပ်တို့အားလုံး ပါခဲ့တာပဲ၊ လုံးဝ မပါဘဲ ဖယ်နေတာက ဆရာ ဘရိတ်ဂိတ် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ် "

" ကျန်တဲ့ပုံတွေ သူတို့ ဘာလုပ်ကြမယ် မသိဘူး ဆရာကြီး။ ကျွန်မမှာဖြင့် အပေါ်ထပ်မှာ ကလေးမ တစ်သိုက်နဲ့ ကြိုးကြိုးစားစား ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်ရတာ "

ဆရာမ ဂရေ့စ် အီဗန်က ညည်းညည်းညာညာ ပြောသည်။

" မပူပါနဲ့ ဆရာမ၊ မထူးခြားတဲ့ ပုံတွေ သူတို့ သုံးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရိုးရိုးတန်းတန်း ကျောင်းသူ ကျောင်းသား တွေ ပုံမှန် လှုပ်ရှားနေတာ သူတို့အတွက် သတင်းမဟုတ်ဘူးလေ။ သူတို့ လိုချင်တာက ဒီ ကျောင်းဟာ ဆိုးသွမ်းလူငယ် မွေးမြူရေးစခန်း၊ ဒီကျောင်းထဲမှာ မြင်မြင်သမျှဟာ စည်းမဲ့ ကမ်းမဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတယ် ဆိုတဲ့ မြင်ကွင်းမျိုး "

" ဆရာက ဒီအစီအစဉ်မှာ ဘာကြောင့် မပါတာပါလဲ "

မစ္စဖီးလစ်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးသည်။

" ဘာကြောင့်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း အလုပ်ကို ကျွန်တော် မလုပ်ချင်လို့ပါ "

" နို့ ခင်ဗျားက ထူးထူးဆန်းဆန်း မဟုတ်ဘူးလား၊ အင်္ဂလန်မှာ လူမည်းဆရာ ဘယ်နှယောက် ရှိလို့လဲ "

ဝက်စတန်က ဒက်ခနဲ ဝင်ထောက်ပြန်သည်။ သူ ပြောတာ မှန်ပါသည်။

" ဒီမယ် ဆရာ ဝက်စတန်၊ ကျုပ် ပြောမယ်။ ကျုပ်ကို လူထူးလူဆန်းလို့ ထင်နေတဲ့လူတွေ ရှိချင်ရှိမယ်။ ကျုပ်က လူမည်း ဖြစ်နေတဲ့အတွက် သိမ်ငယ်နေတယ်လို့ တင်တဲ့လူတွေ ရှိချင်ရှိမယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ ငတုံးတွေ၊ လူ့အန္တရာယ်တွေချည်းပဲ။ ကျုပ်က စာသင်နေတဲ့ ကျောင်းဆရာပဲ၊ ဘာထူးဆန်းစရာရှိလဲ။

" သတင်းထောက်က ကျုပ်ကို လူဖြူကလေးတစ်သိုက်နဲ့ ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ပြီး အထူးအဆန်း လုပ်ပြချင်တယ်။ ကျုပ် ကျောင်းသားတွေအတွက် ကျုပ် ဘာလုပ်နေတယ်။ ဘယ်လို စေတနာထားတယ်ဆိုတာ ပြချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတစ်ချည်တည်းနဲ့ ကျုပ် ပယ်ချလိုက်တာ " ကလင်တီက ထုံးစံအတိုင်း ဝက်စတန်ကို ဝင်ကလိသည်။

" သိပ်အားမလျော့ပါနဲ့ ရာဝက်စတန်ရယ်၊ တစ်နေ့နေ့ ရှင့် အကြောင်း ကမ္ဘာ့သတင်းမှာ ပါလာနိုင်ပါသေးတယ်

" ပါလာရင်လည်း ကျွန်တော့်ပုံက သိပ်ရယ်စရာ ဖြစ်နေမယ် မထင်ပါဘူး "

ဝက်စန်က အဘိုးကြီးကို လှည့်ခတ်ပြန်သည်။ ကလင်တီက ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး နှုတ်ပိတ်ပေးလိုက်မှ ဝက်စတန် ငြိမ်ကျသွားသည်။ " ရှင့်ကို အကသင်တန်းမှာတော့ ဘယ်လိုမှ ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ကွက်မှ မှ မကတတ်တာ "

ဂျီလီယံက ဆရာများ အစည်းအဝေးကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မဝင်စား။ ဝင်ရောက် ဆွေးနွေးခြင်းလည်း မရှိ။ ခုလို သူ ဝင်ဆွေးနွေးတော့ သူ့ကို အားလုံး ပိုင်းကြည့်နေကြသည်။

" ကျွန်မ သတင်းစာတိုက် အကြောင်းကို နည်းနည်းပါးပါး သိပါယ်။ အဲဒါကြောင့် ဝင်ဆွေးနွေးတာပါ။ ဆရာတို့အားလုံး သတင်းထောက်တွေကို ချည်းမဲနေကြတာ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ့်အဓိကက သူတို့တစ်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ အယ်ဒီတာပဲ။ ဓာတ်ပုံကိုရော၊ သတင်းကိုရော အယ်ဒီတာက အဆုံးအဖြတ် ပေးတာ၊ ဒီကျောင်း ကိုလည်း အယ်ဒီတာက လွှတ်လိုက်လို့ သူတို့လာကြရတာ၊ ကျွန်မ သိသလောက် ဒီကျောင်းဟာ တချို့ ရပ်ကွက် တွေမှာ ခဏခဏ ဝေဖန်ခံနေရတယ်၊ တစ်ခါတလေ ဘယ်လောက် ပြင်းထန်လဲဆိုတာ ဆရာတို့ ကြားရင် လန့်သွားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဝေဖန်နေတဲ့ ရပ်ကွက်တွေမှာပဲ နောက်တစ်နေ့ကျရင် အဲဒီအကြောင်း မေ့သွားရော " ဒီတော့မှ ဆရာကြီး ပြုံးနိုင်သည်။

" ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စဘလင်းချဒ် "

စိတ်ညစ်ညူးဖွယ် အကြောင်းအရာတို့ဖြင့် လေးလံနေသည့် အခန်းထဲတွင် ချက်ချင်း ပေါ့ပါး ရွှင်ပျသွားသည်။ ခရစ္စမတ်အတွက် ဘယ်လို စီစဉ်ရမလဲ ဆရာကြီး "

တစ်ယောက် စမေးလိုက်သည်နှင့် တခြား ဆွေးနွေးစရာ ကိစ္စတွေ ဆက်တိုက် ဝင်လာတော့သည်။ ဒီဇင်ဘာလ ၆ ရက်နေ့တွင် ဆီးလ် ကျောင်းပျက်သဖြင့် ကျောင်းခေါ်ကြိမ်မှတ်ပုံတင်တွင် ကျွန်တော် ရက် ပျက်မှတ်လိုက်သည်။ အားလပ်ချိန် ပေးခါနီးဆဲဆဲတွင်မှ အခန်းထဲသို့ ဆီးလ် ကတိုက်ကရိုက် ဝင်လာပြီး -

" ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာ၊ ဒီနေ့မနက် အစောကြီး ကျွန်တော့်အမေ ဆုံးသွားပါတယ်၊ လုပ်စရာရှိတာ တွေ အဖေနဲ့ ပိုင်းလုပ်ရတာ ဆရာ "

လူကြီးတစ်ယောက်လို အားတင်းပြီး ပြောနေရာက တဖြည်းဖြည်းနှင့် မျက်နှာကလေး မဲ့လာပြီး ကလေး တစ်ယောက်လို ရှိုက်ကြီးတင် ငိုတော့သည်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းထပြီး သူ့ကိုတွဲကာ ကျွန်တော့် ကုလား ထိုင်တွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ သည်တော့မှ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ မျက်နှာမှောက်ချပြီး သည်းထန်စွာ ငို ကြွေးတော့၏။ ဝမ်းနည်းစရာ သတင်းကို တစ်တန်းလုံး ကြားအောင် ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ အားလုံး အထိတ်တလန့် နှင့် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြသည်။ သူတို့တစ်တွေ၏ နနယ်သည့် နှလုံးသားတွင် ပြင်းထန်စွာ လှုပ် ခတ် သွား ပုံရသည်။ ဆီးလ်နှင့်အတူ လိုက်ငိုကြတော့၏။

ဆီးလ်ကို ကျွန်တော် နှစ်သိမ့်ချော့မော့ပြီး ပြန်ပို့ပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆရာကြီးထံ အကျိုးအကြောင်းကို သတင်းပို့လိုက်သည်။ ကျောင်းချိန် ပြန်စလို့ သမိုင်းသင်မည့် ဆဲဆဲတွင် ဘာဘရာပက် မတ်တတ်ထရပ်သည်။ အတန်းထဲတွင် ပိုက်ဆံကောက်ပြီး ဆီးလ်အိမ်သို့ ပန်းခွေတစ်ခွေ ဝယ်ပို့ဖို့ တိုင်ပင်ထားကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။

ကောင်းသည့် အစီအစဉ် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်ပါ ထည့်မည့်အကြောင်း ပြောပြီး ဆက်လုပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

စနေနေ့တွင် အသုဘ ပို့မည်ဟု သိရသည်။ သောကြာနေ့တွင် ဘာဘရာ ကောက်သည့်ငွေမှာ နှစ်ပေါင်ထိ ရရှိခဲ့သည်။ နံနက် စုဝေးပွဲအပြီးတွင် ပန်းခွေဝယ်ရေးအတွက် တိုင်ပင်ကြသည်။ အားလုံး သဘောတူညီမှု ရရှိပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

" ပန်းခွေကို မင်းတို့ထဲက ဘယ်သူ သွားပို့မလဲ "

တစ်တန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ သူတို့မျက်နှာကို ရေခဲရည်ဖြင့် ပက်လိုက် သည့် အလား။ စောစော ကစည်းလုံး အားတက်နေသော၊ ရွှင်ပျသွက်လက်နေသော အမူအရာတွေ ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွား လေသည်။ ကျွန်တော် ကျောင်းသို့ ရောက်စ နေ့ကလို သံသယမျက်လုံးများ မယုံကြည်သည့် မျက်လုံးများ ဖြင့် ပိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သူတို့နှင့် ကျွန်တော့်ကြားမှာ ကာဆီးနေသည့် မှန်နံရံကြီးကို ကျွန်တော်က တွန်း ဖယ်ပစ်လိုက်သည့် အလား။ သူတို့နှင့် ကျွန်တော့်အကြားတွင် အခိုင်အခံ ကာဆီးထားသည့် မှန်နံရံကြီး။ အလွန် အရပ်ဆိုးသည့် တဒင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ရုတ်ခြည်းအပြင်ရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ရက်ရက်စက်စက် အမုန်းခံလိုက်ရပြီဟု ထင်လိုက်၏။ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားပုံမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် မြန် ဆန်လှပါကလား။

" မင်းတို့ ဘာဖြစ်သွားကြတာလဲ၊ ပန်းခွေ သွားပို့ဖို့ မေးတာနဲ့ ချက်ချင်း ဘာဖြစ်သွားကြတာလဲ "

ကျွန်တော့်အသံကို ကျွန်တော် အကျယ်ကြီး ပြန်ကြားလိုက်ရ၏။

မြိုင်ရာက မတ်တတ်ရပ်ပြီး -

" ကျွန်မတို့ ယူသွားလို့မဖြစ်ဘူး ဆရာ "

" မင်း ဘာဆိုလိုတာလဲ မစ္စဂျိုးဇက်။ ဘာပြုလို့ မဖြစ်တာလဲ "

မြိုင်ရာက အခန်းထဲမှ မျက်နှာများကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကို ထောက်ခံကြဖို့ တောင်းပန်နေသည့် အလား။

" ကျွန်မတို့ ပန်းခွေသွားပို့ရင် အပြောခံရမယ် ဆရာ။ ဆီးလ်က ... ကပြား ဖြစ်နေတော့ ... "

မြိုင်ရာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

အင်း ... ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ချက်ချင်း နံးခွေသွားသည် ထင်လိုက်၏။ တဒင် အတွင်း ကျွန်တော် သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်သွားလေပြီလား။ ရက်ပေါင်းများစွာ။ လပေါင်းများစွာ တည် ဆောက်ခဲ့ သည့် ပျော်စရာ ပေါင်းစည်းမှုသည် သည်စကားလုံးများကြောင့် သဲထဲရေသွန် ဖြစ်သွားလေပြီ။ ကျွန်တော့် သင်ကြားမှုတွေ၊ သည်းခံမှုတွေ၊ စည်းရုံးမှုတွေ ဘာတစ်ခုမျှ အရာမထင်တော့ပါကလား။ သူတို့ တစ်တွေလည်း ဘတ်စ်ကားပေါ်၊ မီးရထားပေါ်က လူတွေလိုပဲ အရေပြားပေါ်က အသားရောင်ကို ကြည့်ကြသူ ကလေး တွေပါ တကား။

ဆီးလ်သည် သူတို့နှင့် အတူမွေး၊ အတူကြီးခဲ့သည့် တစ်မြေတည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက် ကစားဖော် ကစားဖက် ဖြစ်သည်။ ဆီးလ်၏ အမေသည် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က ဗြိတိသျှ အဖြူသွေးစစ်စစ် ဖြစ်သည်။ ဝေဒနာဟောင်းသည် ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲသို့ ကြမ်းတမ်းစွာ ဝင်ရောက်လာပြန်ချေသည်။ အမေ ဘယ်လောက် အဖြူစစ်စစ်၊ အဖြူသွေးတွင် အမည်း အနည်းငယ် ရောလိုက်ရုံဖြင့် ထိုကလေးသည် ဘယ် တော့ မှ အင်္ဂလိပ် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ သည်ကိစ္စမှာ ရောဂါလို ဖြစ်နေပြီ။ သည်ရောဂါသည် ကျွန်တော် အလွန်ချစ်သည့် သူတို့ကလေးတွေတွင် အမြစ်တွယ် နေခြင်းပင်။ သူတို့ အသားရောင်၊ သူတို့ ဇာစ်မြစ် ဘာမှ မခွဲခြားဘဲ ကျွန်တော် ချစ်ခဲ့သည့် တပည့် တွေ။ သူတို့တစ်တွေ၏ အသိအာရုံကို သည်ကြောက်စရာ ရောဂါပိုးက တိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးခဲ့လေပြီ။ အဖြူ မဟုတ် သူ အင်္ဂလိပ် မဟုတ်သူ မှန်သမျှ အောက်တန်းစားချည်း ဟူသည့် အမြင်ကို အမြစ်တွယ်စေခဲ့လေပြီ။

အခန်းပြင်ဘက်သို့ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲတွင် နှင့်နေအောင် နာလျက်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရင်ဖွင့်လိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်။ သို့သော် မည်သူ့ကို အန်ထုတ်ပြရမည်လဲ။ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု အားလုံး အဖြူတွေချည်း။ ဂျီလီယံလည်း အတူတူ၊ အားလုံး အတူတူ။ သူတို့က ပညာတတ်တွေမို့ ရင်ထဲက ခံစား ချက် ကို ဖုံးကွယ်သိုသိပ်နိုင်ကြသည်ပဲ ကွာသည်။ ကျွန်တော် ဆရာကြီး ရုံးခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆရာကြီးက ကျွန်တော် ပြောသမျှကို နားထောင် သည်။ သူ့မျက်နှာ တွင် ကရုဏာ အရိပ်အယောင်များကို မြင်နေရ၏။ စင်စစ် ကရုဏာတရား၊ မေတ္တာတရား သည် ဆရာကြီး ၏ ရင်ထဲတွင် အမြဲ ကိန်းဝပ်နေပုံ ရပါသည်။

" ခု အဖြစ်ဟာ ဝမ်းသာစရာပဲ ဆရာ ဘရိတ်ဂိတ်၊ အထူးသဖြင့် ဆရာ့အတွက် ဝမ်းသာစရာ ပိုကောင်းတယ် "

" ဗျာ ... "

" ဒီလိုရှိတယ် ဆရာ၊ ဆရာ ဘရိတ်ဂိတ်အနေနဲ့ လုပ်ရပ်တိုင်းလိုလိုဟာ မြန်မြန်ဆန်ဆန် အောင်မြင်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာဟာ ဆန္ဒတွေ စောစောလာတယ်။ ဖြစ်စေချင်တာတွေ များလာတယ်။ တကယ်တော့ ဆရာတို့ ကျောင်း ဟာ ကျောင်းစာသက်သက် သင်လွှတ်လိုက်မယ့် ကျောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာတို့ တစ်တွေနဲ့ သူတို့ တစ်တွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အညမည နေတတ်ဖို့။ အပြန်အလှန် ကူညီတတ်ဖို့တွေပါ သင်ပေးချင် တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အနေနဲ့ မလွယ်ဘူး " လာပြန်ပြီဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်၏။ ကလေးတွေ လုပ်သမျှ အမြဲတမ်း ထောက်ခံသည့် ဆရာကြီးပါ လား။ ခုလည်း ကြည့်လေ၊ ဒီဆရာကြီး မျက်စိမှိတ်ပြီး ကလေးတွေဘက်က ရပ်တည်နေတာများလား။

" လွယ်တာ မလွယ်တာ ထားပါ ဆရာကြီး၊ ခုကိစ္စက ဆီးလ်ဟာ သူတို့နဲ့ ငယ်မွေးခြံပေါက်ပါ။ ကျွန်တော့်လို သူစိမ်း ဆိုရင် ထားပါတော့ "

" ဒါပေမဲ့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်က ဘာသာရေး၊ လူမျိုးရေး အာယာတတွေ၊ အယူသီးမှုတွေ သိပ်ပြင်းထန်တယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့တစ်တွေရဲ့ အသွေးထဲ အသားထဲမှာ စွဲနေလောက်ပြီ"

" အဲဒီအတိုင်းပဲ ထားပါဦး ဆရာကြီး၊ မစ္စက်ဆီးလ်ဟာ ဒီအရပ်သူပါ။ အင်္ဂလိပ်မ စစ်စစ်ပါ။ ပင်မင်းလုပ်ငန်းမှာ ဒီ ရပ်ကွက် က ကလေးမိဘတွေနဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အမျိုးသမီးလည်း ဖြစ်တယ်။ ဆီးလ်ကို သူတို့ သိကြ သလို ဆီးလ် ရဲ့ အမေကိုလည်း သူတို့ ရင်းနှီးပြီးသားပါ ဆရာကြီး"

ကလေးတွေ၏ အပြုအမူဘက်က ရပ်တည်နေသည့် ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် ဒေါပွစ ပြုလာပါပြီ။

" ဆရာ ခုတင်က ပြောခဲ့သလို ဆရာဘရိတ်ဂိတ်ဟာ အတန်းထဲမှာ အောင်မြင်တာနဲ့ တခြားကိစ္စတွေမှာ သိပ်ဆန္ဒ စောနေတယ်၊ လောဘကြီးနေတယ်။ မစ္စဆီးလ်ကို သူတို့ ခင်မင်ကြမှာပါ။ အဲဒါကို ဆရာ သံသယ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းပရိပုဂ္ဂိုလ် အတွင်းနဲ့ အပြင်နဲ့ မတူဘူး ဆရာ၊ အဲဒါကို ပထမဆုံး နားလည်ထားရမယ့် သူကတော့ ဆရာတပည့် ဆီးလ်ပဲထင်တယ်

" ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီး ... "

" ခဏလေး တစ်ဆိတ် နားထောင်ပါဦး ဆရာ"

ဆရာကြီးက မတ်တတ်ထရပ်ပြီး စကားဆက်သည်။

" စိတ်ရှည်လက်စနဲ့ ဆက်ရှည်ပါ ဆရာ၊ ဆရာ ဒီကျောင်းရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ မေလက စ ရောက်တာဆိုတော့ ခုနစ်လနီးပါးရှိရောပေါ့၊ သူတို့အတွက် ဆရာ လုပ်ခဲ့တာတွေ အများကြီးပါ။ တစ်နှစ် ဒါမှ မဟုတ် နှစ်နှစ်ပေါ့၊ ဆရာ ဖြစ်စေချင်တာတွေ ဖြစ်မလာဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မလဲ၊ သူတို့ဆီကို ပြန်သွားပါ ဆရာ၊ ဆရာ စိတ်ရှည်မှု၊ ကြင်နာမှုတွေ၊ စေတနာတွေ ဆက်ထားမြဲ ထားပြီး သူတို့ တုံ့ပြန်မှုတွေ ရောင်ပြန်ဟပ် လာအောင် လုပ်စမ်းပါ ဆရာ "

ဆရာကြီးသည် ခါတိုင်းလိုပင် စကားပြောနေရင်း ကြီးမားလာသည်ဟု ထင်ရပြန်သည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် သေးငယ်မှု သည် လုံးဝ ပျောက်ကွယ်လျက် ရှိပြီး ကြည်ညိုချင်စရာများ၊ ဦးခိုက်ချင်စရာများ၊ ဉာဏ်ပညာ ကြီး မြတ်ခြင်း များသည် အတိုင်းသား ပေါ်လွင်လာသည်။ ဆရာကြီး ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ကျွန်တော် အခန်းအပြင်ဘက် ဝရန်တာတွင် အကြာကြီး ရပ်နေမိသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်တွေ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေ၏။ သူတို့တစ်တွေနှင့် သူတို့မိဘတွေ ဆီးလ်အပေါ်ထားသည့် သဘောထားသည့် ကျွန်တော့်အတွက် ကိုယ်ပိုင် သင်ခန်းစာ တစ်ခုပင်။ သည်ပြဿနာသည် ဂျီလီယံနှင့် ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်ရမည့် ပြဿနာပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့် ရင်တွေ ပူလောင်လာသည်။ သည်ကိစ္စမျိုးကို ဂျီလီယံ သိလျှင် မည်သို့ တုံ့ပြန်လေမည်နည်း။ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့လျှင်ကော ကျော်လွှားနိုင်ပါ မည်လား။ သည်ထက် ကောင်းမွန်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်၊ သည်ထက် ပညာတတ်သည့် အသိုက်အဝန်းတွင် ကျွန်တော်တို့ နေလျှင်ကော။ သည်ပြဿနာမျိုးက ကျွန်တော်တို့

ရှောင်ပြေးငြိမ်သက်နေကြ၏။ အတန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့သည်။ အားလုံး ငြိမ်သက်နေကြ၏။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် နှုတ်က ဘာမှ မထွက်။ ဂျက်ကလင်း ဘလင်ဒါ မတ်တတ်ထရပ်သည်။

" ကျွန်မ တစ်ခုရှင်းပြပါရစေ ဆရာ၊ ဒီကိစ္စကို ဆရာ အတွင်းကျကျ မသိသေးဘူး ထင်လို့ပါ။ ကျွန်မတို့အားလုံး ဆီးလ် ကို ချစ်ကြပါတယ်။ တကယ်ပါ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတွေ သူ့အိမ်ကို သွားတာနဲ့ အရပ်ထဲက လူတွေ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်လို ပြောကြမယ်ဆိုတာ ဆရာသိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အမျိုးမျိုး စွပ်စွဲခံရမှာ ဆရာ ဂျက်ကလင်း ဘလင်ဒါ ရှည်ရှည်ပေးပေး ရှင်းပြပြီး ထိုင်လိုက်သည်။

" ဆရာ့ကို ရှင်းအောင် ပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စဘလင်ဒါ၊ ယောက်ျားလေးတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲလား သူတို့မျက်နှာတွေ စောစောကလို မဟုတ်တော့။ ပျော့ပျောင်းနေပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့် မကြည့် ဘဲ မျက်နှာလွှဲထားကြ၏။

" ကျွန်မ သွားပို့မယ် "

ပါမလာဒေယားက မတ်တတ်ထပြီး ရင်ချိုကာ ရဲရဲတင်းတင်း ကြေညာလိုက်သည်။

" ဘာကြောင့်လဲ မစ္စဒေယား၊ သူများတွေ ပြောကြဆိုကြမှာ မင်း မကြောက်ဘူးလား "

" မကြောက်ပါဘူး ဆရာ၊ အတင်းအဖျင်း ပြောတာကို ကျွန်မ မကြောက်တတ်ပါဘူး။ လော့ရင့်စ်နဲ့ ... အဲလေ ဆီးလ် နဲ့ ကျွန်မ ဟာ ငယ်ငယ်ကလေး ကတည်းက ကစားဖက်တွေပါ ဆရာ "

" ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စဒေယား၊ အသုဘက ဆယ်နာရီဆိုတော့ ဆရာ ခါတိုင်း ရထားနဲ့ပဲ လာခဲ့မယ်၊ အသုဘ အိမ်မှာ ဆရာတို့ ဆုံကြတာပေါ့။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ် " ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင် ပါမလာ့ စကားများကြောင့် ကြည်နူးနေ၏။ အားတက်နေ၏။ သည်မျှနှင့် ဖြတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် စာဆက်သင်သည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် အခြားအကြောင်းများကို ချန်လှပ်ပြီး အသုဘကိစ္စကို ဂျီလီယံအား ပြောပြလိုက်သည်။ သည်နေ့ ကိစ္စကို ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး မေ့ပစ်လိုက်ချင်သည်လေ။ စနေနေ့ မနက်တွင် ဘရင့်ပုဒ်မှ မနက်စောစော ဘတ်စ်ကားဖြင့် ကျွန်တော် လိုက်လာခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ် နောက်ဆုံး ခုံတွင် ကျွန်တော် ရွေးထိုင်သည်။ လူဖြူတွေနှင့် တွေ့စရာ၊ စကားပြောစရာမလိုအောင် အပေးဆုံး ရှောင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့် တပည့်တွေကို ကျွန်တော် ကိုယ်စွမ်းရှိသရွေ့၊ ဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့ သင်ပေးခဲ့သည်။ သို့ သော် အရာ မထင်ခဲ့ပါ။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ အဖေတွေ၊ အဘိုးတွေ၏ လမ်းဟောင်းအတိုင်း " ကျွန်တော် တို့ဆီးလ်ကို ချစ်ကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... " ဟူသည့် ဖွတ်ဖွတ်ကြေနေသည့် ဆင်ခြေကိုပင် သူတို့ပေးကြသည်။ ခုတော့ သူတို့ သဘောထားကို ကျွန်တော် နှောကျသွားပါပြီ။ အမိပ္ပာယ်မှာ ဆီးလ် ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး၊ မိန်းမထိန်း တစ်ယောက် ဖြစ်နေဦး၊ လူသတ်သမားဖြစ်နေဦး သူသာ လူဖြူစစ်စစ်ဖြစ် လျှင် အကြောင်းမဟုတ်၊ အရေး မကြီး။ ခုတော့ ဆီးလ်အိမ်ကို သူတို့ ပန်းခွေမပို့ပုံကြ။

ဆီးလ်၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်း၊ အပေါင်းအသင်းအပေါ် သစ္စာရှိခြင်းစသည့် အရည်အချင်းများသည် ဆီးလ်၏ ဒုစရိုက်မှု ကို မဆေးကြောနိုင်ခဲ့ အသားမဖြူခြင်း တည်းဟူသော ဒုစရိုက်မှု၊ ကျောင်းကောင်စီ ဆွေးနွေးပွဲများတွင်မူ နားထောင်လို့ ကောင်းလှသည်။ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ကြီးမား သည့် စကားလုံးကြီးများကို သုံးစွဲကြသည်။ မွေးရာပါ အခွင့်အရေးတို့၊ လူတိုင်း တန်းတူညီမျှရေးတို့၊ ဒီမို ကရေစီ ရေးတို့ကို ရေလဲ သုံးပြီး အဓိပ္ပာယ် နားမလည်ဘဲ အပေါ်ယံရှုပ်ကာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောကြသည်။ သို့သော် အရေးအကြောင်းဆိုလျှင် သူတို့ မျက်နှာဖုံးတွေ ကွာကျကုန် သည်သာ။ ဟို ... ရှေးရှေးက နှင့် ဘာများ ထူး ပါသလဲ။

- လူမည်းဖြစ်၍ သူ့ကို ကားစင်တင် သတ်စေ။
- အသားမည်း ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့ကို လည်ပင်း ကြိုးကွင်းစွပ်သတ်ကြ။
- သူသည် လူမည်းဖြစ်၍ မြိုင်ရပ်ကို နှင်စေ။

ပထဝီဝင် အနေအထားအရ အပြစ်ပေးပုံချင်း နည်းနည်းသာ ကွာသည်။ သုံးနှုန်းသည့် စကားလုံးများက ယနေ့ သူတို့ အော်ဟစ် ကန့်ကွက်နေကြသည့် စကားလုံးများ။ စည်းချက်မှန်မှန် ထွက်ပေါ်နေသည့် ဘတ်စ်ကား၏ ပြေးလွှားသံသည် ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှ အမုန်းမီးလျှံကို လေပင့်နေသည့်နည်း။ လန်ဒန်ဆေးရုံမှတ်တိုင်တွင် ကျွန်တော် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ကုန်သည်လမ်း ဘက်သို့ လျှောက်လာပြီးမှ ဆီးလ်တို့နေသည့် ပရစ်ဒဲလ်လမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

ရပ်ကွက် လမ်းကျဉ်းကလေး တစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်နှင့် စိတ်မချမ်း မြေဖွယ်ရာ ပြင်ဆင်ထားသည့် အသုဘ ယာဉ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ခွေးဟောင်သံကြားလျှင် ခေါင်းထောင်ကြည့်တတ်ကြသည့် လူတစ်ရာ သည် အသုဘယာဉ်ကို ပိုင်းဝန်း ကြည့်ရှုနေကြ၏။ အလို ... ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားမိသည်။ ကျွန်တော့်ကို လွှမ်းခြုံထားသည့် အမုန်းတရားတို့ သည် ရုတ်ခြည်း ဆေးကြောပစ်လိုက်သကဲ့သို့ရှိ၏။ မွတ္တရိယစိတ်တို့သည် ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေမတင်သကဲ့ သို့ ကျွန်တော့် ကိုယ်တွင်းမှ ကင်းစင် လွင့်ပြယ်သွားကြလေပြီ။ ကျွန်တော့် မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တွေ တစ်မဟုတ်ချင်း ပြည့်လျှံလာသည်။

သူတို့အားလုံးကို စုစုစည်းစည်း လှမ်းမြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့် အတန်းသားများ၊ ကျွန်တော့် တပည့်များ၊ အသုအိမ်ရှေ့ကပြင်တွင် တန်းလုံးကျွတ် စုရုံး ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။ သူတို့အားလုံး ဣန္ဒြေရရ သပ်သပ်ခပ်ခပ် ဝတ်ဆင်လာကြသည်။ ကျွန်တော့် ကလေးတွေ၊ ကျွန်တော့်တပည့်တွေ။ သူတို့ ကိုယ် သူတို့ ယုံကြည်မှု အပြည့်ဖြင့် သီးသီးခြားခြား စုရုံးလျက်။ ကျွန်တော့် ရင်တွင်းက ဘုရားသခင်ကို တ ပြီး ကျွန်တော် ၏ မလိုမုန်းထား ဒေါသတရားများအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါရန် ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော် သူတို့ကို မမုန်းနိုင်ပါ။ သည်လူဆိုးကလေးတွေကို ကျွန်တော် သံယောဇဉ် တွယ်နေမိပါပြီ။

ကျွန်တော် သူတို့ဆီသို့ သုတ်ခြေတင်သွားသည်။ သူတို့ အုပ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို သူတို့တစ်တွေ တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ကြိုနေကြ၏။ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊

ဂုဏ်ယူခြင်းဖြင့် သူတို့မျက်လုံးတွေ တဖျတ်ဖျတ် အရောင် တောက်နေ၏။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးထဲတွင်မူ မျက်ရည်တွေ များသထက်များလာသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော့် လက်ထဲသို့ နူးနူးညံ့ညံ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ရောက်လာသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ လက်ကိုင်ပဝါ လေးတစ်ထည်၊ မျက်ရည်သုတ်ပြီး နံဘေးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ တောက်ပရွန်းလဲ့နေသည့် ပါမလာဒဲယား၏ မျက်လုံး အစုံနှင့် ဆုံမိသည်။ ကျောင်းပိတ်ခါနီး ရက်များမှာ လေတပ်ကထွက်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော့်အတွက် အပျော်ဆုံးနေ့များ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဂျီလီယံတို့လည်း တစ်စတစ်စ ပိုမို နီးစပ်လာခဲ့သည်။ စိတ်ဝင်စားမှုချင်း တူသည်။ သဘောထားခြင်း တိုက်ဆိုင်သည်။ အရာရာကို ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းစွာ မျှဝေခံစားကြသည်။

သူမိဘများနှင့်လည်း ကျွန်တော် တွေ့ပြီးပြီ။ အလွန်ပြည့်ဝသည့် ဇနီးမောင်နှံဖြစ်ပါသည်။ အရိုးထဲ စွဲနေအောင် သမန်ရှည်ကြာခဲ့သည့် အစွဲအလမ်းများကို ဘေးချိတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ ဆက်ဆံ ဖော်ရ ကြပါသည်။ ဂျီလီယံ၏ မိဘများသည် သမီးလုပ်သူကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေးခေါ် မြောက်မြင်ခွင့်၊ သွားလာ လှုပ်ရှားခွင့် ပေးထားသည်။ ယခုလည်း တားဆီးပိတ်ပင်ဖို့ လုံးဝ မကြိုးစားကြပါ။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို အချစ်ကြီး ချစ်ကသည့်အလျောက် ဂျီလီယံ၏ ပျော်ရွှင်မှုကို စိုးစဉ်းမျှ ဟန့်တား ဖို့ မကြိုးစားကြပါ။ ဤနေရာတွင် သံသယတွေ အမျိုးမျိုး ဝင်ကာ မယုံမရဲ ဖြစ်နေသူက ကျွန်တော်။ ကြိုးရှည်ရှည် နှင့် လှန်ထားပြီး ဘယ်အချိန်တွင် ကျွန်တော့်ကို မောင်းထုတ်မည်နည်းဟူသည့် အတွေးမျိုးသည် ကျွန်တော် ၏ ခေါင်းထဲသို့ ရံခါ ရောက်လာတတ်သည်။

" ရှင်တို့သမီးကို နီဂရိုးနဲ့ ပေးစားမယ် ... ဟုတ်လား " ဟူသည့် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဂယက်လှိုင်းတွေကို သူတို့ခံနိုင်ပါမည်လား။ ဂျီလီယံနှင့် မတွေ့ခင်က မျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ဖို့ လုံးဝ မစဉ်းစားခဲ့ပါ။ လက်ထပ်ချင် စိတ်လည်း မရှိပါ။ သူတို့နှင့် တရင်းတနီး ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် လင်မယားဖြစ်ဖို့ စိတ်ကူးထဲပင် ကျွန်တော် မထည့် ခဲ့ပါ။ ဘယ်လို အာယာတကြောင့်မှ မဟုတ်ပါ။ သူတို့သည် နှစ်သက်ဖွယ်ရှိ၏။ အတွေးအခေါ် ထက်မြက်၏။ ပေါင်းလို့ သင်းလို့ ကောင်း၏။ သို့သော် အဖြူအမည်း စပ်ပြီး မွေးလာကြသည့် ကပြားကလေးများအပေါ် သူတို့ အစွဲအလမ်းကြီး ပုံ ကို ကျွန်တော် သိနေ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဂျီလီယံနှင့် တွေ့တော့မှ ကျွန်တော့် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ နေရောင်ခြည်အောက်တွင် နင်းပွင့်ကလေးများ ပျောက်သလို ခန်းခြောက်ပျောက်ကွယ် သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျီလီယံသည် ဟာနေသည့် ကျွန်တော့်ဘဝ ကွက်လပ် နှင့် ခွင်ကျဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင် တိုက်ခိုက်မှု မှန်သမျှကို ခွန်နှင့်အားနှင့် တုံ့ပြန်တိုက်ပွဲဝင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားကြ၏။

အိမ်ထောင်ရေးတွင် မိဘများ၏ သဘောတူညီမှုရယူရမည်ဟူသည့် အချက်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး လက်ခံကြ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သူတို့အိမ်သို့ ကျွန်တော် မှတ်ကျောက် အတင်ခံရန် လိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ချလက်ချတော့

မဟုတ်။ အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီးတွေနဲ့များ တွေ့ရဦး မလားဆိုပြီး အသိအာရုံကို အနီးကြားဆုံး တပ်လှန့်ထားရသည်။ ကျွန်တော် တို့ နေ့လယ်စာ အတူစားကြသည်။ ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်းများ စပ်မိသလို ပြောကြရာမှ ကျွန်တော့် အကြောင်း၊ ကျွန်တော့် မိဘများအကြောင်း၊ ကျွန်တော့် ပညာအရည်အချင်းနှင့် စစ်အတွင်း အတွေ့အကြုံများ အကြောင်း၊ အနာဂတ် ရည်မှန်းချက်များ အကြောင်း မေးကြသည်။ ကျွန်တော့် အဖြေများကို သူတို့ သဘောကျကြသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ခု လစ် ဟာနေသကဲ့သို့ စိတ်ထဲ ထင်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို နီးစပ်သည်ထက် နီးစပ်အောင် တွန်းအား ပေးခြင်းမျိုးမရှိဟူသည့် အတွေးမျိုး၊ စားသောက်ပြီး ဧည့်ခန်းတွင် ဆေးလိပ်သောက်ကြသည်။ မီးလင်းဖိုနှင့် ထွေးထွေးနွေးနွေးရှိလှ၏။ မစ္စတာ ဘလင်းချဒ်က တောင်အမေရိကအကြောင်း စပြောသည်။ စစ်မဖြစ်မီက အလုပ်ကိစ္စဖြင့် သူ ရောက်ဖူးသည့် ဒေသများအကြောင်း ပြောရင်း " အာဂူဘာ " ကျွန်း အကြောင်း ရောက်သွားသည်။

သည်ကျွန်းအကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိပါသည်။ ဘွဲ့ရပြီးစက သည်ကျွန်းပေါ်ရှိ စတင်းဒတ် ရေနံချက် စက်ရုံတွင် ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ တဖြည်းဖြည်း စကား လက်ဆုံ ကျလာသည်။ ကျွန်းပေါ်က လူတွေအကြောင်း၊ သည်ကျွန်း၏ ရေနံကြွယ်ဝမှု အကြောင်း စသည် စသည်။ မစ္စတာ ဘလင်းချဒ်က ကောက်ခါ ငင်ခါဖြင့် -

" အဲဒီ ကျွန်းသားတွေရဲ့ စကား မောင်ရင် တတ်ခဲ့သေးလား "

" ဟုတ်ကဲ့ ထမင်းစား ရေသောက်လောက်တော့ ပြောတတ်ပါတယ်။ စပိန်စကား ပြောတတ်ရင် အဲဒီကျွန်း စကား သိပ်မခက်တော့ဘူးခင်ဗျ"

" မြင်းပုကလေးတွေ စီးလေ့ရှိတယ်၊ နေ့ပါဦး၊ သူတို့ ခေါ်တာ ရှိပါတယ် "

" ဗျူရိုစ်ပါ ခင်ဗျ "

" အဲ ဟုတ်တယ်၊ ဗျူရိုစ် ... ဗျူရိုစ် "

" လာဂိုတောင်ကုန်းပေးက ကလပ်ကို ဦး ရောက်ခဲ့သေးလား "

" ရောက်ခဲ့တာပေါ့၊ အဲဒီမှာ ဘတ်စကက်ဘောရော၊ ဘော်လီဘောရော ကစားခဲ့သေးတယ် "

" အမျိုးသားတွေအတွက် သိပ်သင့်လျော်တဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းပဲ ခင်ဗျ "

" မြို့ကလည်း အမျိုးသားတွေချည်းကို၊ ဘယ်ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ယောက်ျား ချည်းပဲ "

မစ္စတာ ဘလင်းချဒ်က တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်ဟန် ပြုပြီး ရယ်နေသည်။ ပြီးမှ-

" ဟီဂျာဒေလီယာကို သွား အမှတ်ရလို့ပါ "

ကျွန်တော် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သည်နေရာတွင် ကျွန်တော့် အသားရောင်ကို ကျေးဇူးတင် လိုက်မိသည်။ မျက်နှာတွင်သွေးရောင် လွှမ်းသွားသည်ကို ရုတ်တရက် မြင်နိုင်ကြမည် မဟုတ်သောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

" မောင်ရင် မှတ်မိလား "

ဂျီလီယံနှင့် သူ့အမေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော်က အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့"ဟု ပြောရင်း ဒီအကြောင်း ဆက်မပြောဖို့ သူ့ကို မျက်ရိပ်မျက်ကဲ ပြလိုက် သည်။

" ကိစ္စမရှိပါဘူး မောင်ရင်ရဲ့၊ သူတို့ သားအမိကို ပြောပြထားပြီးသားပါ "

သေတော့မှာပဲ၊ ဒီအင်္ဂလိပ် လူမျိုးတွေဟာ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ပါလားဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသည်။ သည်လို အကြောင်းအရာ ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူကောင်း သူကောင်းများအား ပြောပြနိုင်ပါမည်လဲ။ ကျွန်တော် ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး မစွတာဘလင်းချိန် သဘောကျနေ၏။

" ကိုရင် အထဲထိ ရောက်ဖူးသလား "

" မရောက်ဖူးပါဘူး ခင်ဗျ "

" လူတန်းကြီးတွေ သွားသတိရတယ် "ဟု ပြောပြီး ရယ်ပြန်သည်။ ခုမှ ကျွန်တော် စိတ်သက်သာရာ ရလာ သည်။ ကျွန်တော့်ကို လေ့လာဖို့၊ မှတ်ကျောက်ပေါ်တင်ဖို့ အဘိုးကြီး မေ့သွားပြီ။ ချက်ချင်း ကျွန်တော်နှင့် ပို ရင်းနှီး လာသလို ဖြစ်သွား၏။ အာဂူဘာကျွန်း၊ ကလပ်နှင့် လူတန်းကြီးများအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက် စလုံး သတိရနေပါသည်။ ကျွန်တော့် တစ်သက်တာတွင် ဤမျှ ရှည်လျားသော လူတန်းကြီးကို ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဖူးပါ။ လူကြီး လူငယ်၊ လူရွယ် လူပျို၊ လူအို လူမင်း။ အရောင်အဆင်းကလည်း အမျိုးမျိုး အဖြူ အညို အမည်း။ အရောင်စုံ အသွေးစုံ။

ခေါက်ရိုးမကျိုးသည့် သစ်သစ်လွင်လွင်တွေ ပါသလို ရှစ်နာရီဆိုင်းမှ ထွက်လာကြသည့် ပေပေကျကျ လုပ်ငန်းခွင် ဝတ်စုံနှင့် လူတွေလည်း ပါ၏။ အချို့ စကားလက်ဆုံကျလျက်၊ အချို့ တိတ်ဆိတ်လျက်။ ဆေး ရောင် သစ်သစ်လွင်လွင်နှင့် ဧရာမ အိမ်ကြီးများရှေ့တွင် ကျွန်းပေါ်မှာ ဈေးအများဆုံးရာရှင်ပစ္စည်းကို ရဖို့ အလှည့် စောင့်နေကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။ အခြား မဟုတ်ပါ။ အိမ်ကြီးတွေမှာ ဆောင်ကြာမြိုင်တွေ ဖြစ်ပြီး ရှားပါး လွန်း၍ ရာရှင်စနစ်ဖြင့် ပေးနေသည့် ပစ္စည်းမှာ "မိန်းမ" ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က အစစ အရာရာ ပေါ်ကြွယ်ဝသည့် အမေရိကန်မှ သည် ကျွန်းပေါ်ကို ခဏ ရောက်သွားသူဖြစ်၍ ကျွန်း ၏ ရှားပါးမှုဒဏ်ကို သိပ်မခံလိုက်ရပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် လုပ်သည့် ကုမ္ပဏီက သားငါးနှင့် သီးနှံမျိုးစုံ၊ သစ်သီးဝလံ မျိုးစုံ ကို အမေရိကန်မှ မှန်မှန်ပို့ပေးသည်။ ဧရာမ ရေခဲသေတ္တာကြီးထဲမှ ထုတ်ယူစားသုံးရုံပင်။

ကျွန်းပေါ်တွင် ပေငါးဆယ် ခန့်မြင့်သည့် တစောင်းလက်ပတ်ပင်ကြီးများမှလွဲ၍ ဘာပင်မှ မပေါက်ရောက်။ ဆူး တစ်ချောင်းတစ်ချောင်း ငါးလက်မခန့် ရှည်သည်။ သဘာဝမိခင်က သည်ကျွန်းကို ရယ်စရာဖြစ်အောင် လုပ်ရက် သည်။ တခြား ဘာပင်မှ မရှိသည့်အတွက် ဘာမှ အသုံးမကျသည့် သည်တစောင်း လက်ပတ်ပင်ကြီး ကိုပင် မျိုးဆက်မပြတ်အောင် မွေးနေကြရသည်။

သောက်ရေကိုလည်း နိုင်ငံခြားမှ တင်သွင်းရသည်။ သို့သော် အရှားပါးဆုံးမှာ မိန်းမဖြစ်၏။ ရေနံချက်စက်ရုံကို အမေရိကန် ကုမ္ပဏီက တည်ဆောက်ပြီး လူဖြူ လူမည်း

အလုပ်သမားများကိုလည်း အမေရိကန်ကပင် တင်သွင်းလာခြင်းဖြစ်၏။ တောင်အမေရိကတိုက်နှင့် ကာရီဘီယံကျွန်းသားများ၊ ခန္ဓာကိုယ် တောင့်တင်းသည့် အာဂူဘာကျွန်းသားများလည်း ရေနံချက်စက်ရုံတွင် ဝင်လုပ်ကြသည်။ ရှစ်နာရီ သုံးဆိုင်းလည်ပတ်ခြင်းဖြစ်၍ ဈေးဆိုင် တွေ၊ စားပွဲရုံတွေ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေတွင် ထောင်ပေါင်းများစွာ သောအလုပ်သမားများဖြင့် စည်ကား နေတတ်၏။ သို့သော် အမျိုးသမီး မှု မရှိသလောက် ရှားသည်။

အလုပ်သမားများကို လုပ်ခကောင်းကောင်း ပေးထားသော်လည်း မိသားစု ထားနိုင်လောက်အောင် နေရာ ပေးမထား။ အလုပ်သမားတွေ ကိုယ်တိုင် ကျောတစ်နေရာစာသာ ရကြပြီး စုပေါင်း စားသောက်ခန်းနှင့် စုပေါင်း အိမ်ကိုသာ အားကိုးရသဖြင့် မိန်းမခေါ်ဖို့ အခွင့်အရေး မရကြ။ ဤတွင် အမြော်အမြင် ကြီးလှသော အာဂူဘာ အစိုးရက သည်ပြဿနာကို ဆောင်ကြာမြိုင် လုပ်ငန်းဖြင့် ရှင်းပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ထိန်းထိန်းချုပ်ချုပ် ခွင့်ပေးခြင်းမျိုး၊ ကျွန်းမကြီးနှင့် အခြားကျွန်းများမှ ဝါသနာ ပါသူ သားသားနားနား မိန်းကလေးများအား နှစ်ပတ်နေခွင့် လက်မှတ်ကို အလှည့်နှင့် ထုတ်ပေးသည်။

ကျွန်းပေါ်ရောက်လျှင် ဆရာဝန်များ ကြီးကြပ်မှုအောက်တွင် အလုပ်လုပ်ကြရသည်။ အမျိုးသမီးများကို တင် ဆောင်လာသည့် မီးသင်္ဘောကြီးသည် တစ်လလျှင် နှစ်ကြိမ်ကျွန်းသို့ ဆိုက်ကပ်သည်။ သည်သင်္ဘောကြီးကို သူတို့က "အမဲသားလှေ" ဟု နာမည်ပေးထားကြသည်။ မိန်းကလေးများကို ရေနံချက်စက်ရုံနှင့် မနီးမဝေး အိမ်ကြီး များတွင် ထားပေးသည်။ ဒါကို ကျွန်းစကားဖြင့် "ဟီဂျာဒေလီယာ"ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ "နေ့၏ သမီးပျို" ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

အမဲသားလှေကြီး ဆိုက်ပြီဟေ့ ဆိုသည့် သတင်းပျံ့သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟီဂျာဒေလီယာတို့၏ စံအိမ် ကြီးများတွင် ဇရာမ လူတန်းကြီးတွေနှင့် စည်ကားနေတော့သည်။ နွမ်းလျအိမ်ပြန် ခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်ကြီး ထဲ က ထွက်လာသူတွေ၊ နောက်ထပ် တန်းစီဖို့ သုတ်ခြေတင်နေသူတွေနှင့် ပြတ်သည် မရှိတော့။ သည်လူတန်းကြီးထဲတွင် ယောက္ခမလောင်းကြီး ရပ်နေပုံကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော့် အတွေး ကို သူ ရိပ်မိသွားပုံ ရသည် ပြုံးပြီး ... "ဦးလည်း အထဲ မရောက်ခဲ့ပါဘူးကွာ၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က သူ့ကားနဲ့ ဘာဂိုကလပ် လိုက်ပို့ရင်း လမ်းမှာ အဲဒီ လူတန်းကြီးတွေ မြင်ခဲ့ရတာပါ။ တော်တော် အဖြစ်ဆိုးတဲ့ ဘဝ ပဲ၊ ဦးတော့ ဒီလူတန်းကြီးတွေကို တစ်သက် မေ့တော့ မှာ မဟုတ်ဘူး "

တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လယ်စာအပြီးတွင် ကျွန်တော်တို့အတွက် လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်နေသည့် ကိစ္စကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ဂျီလီယံ၏ မိဘများသည် ပွင့်လင်းကြပါပေသည်။ မစ္စတာ ဘလင်းချဒ်က ..." သမီးကို မင်းလက်ထဲ တန်းအပ်လိုက်မှာ ရစ်ကီ၊ မင်းနဲ့သမီး ရည်ငံနေကြတဲ့အကြောင်း ကြားခါစက ဦးတို့ လင်မယား ဆွေးနွေးကြတယ်။ ဘာမှ ဝင်မစွတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ တစ်နည်းနည်းနဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ စိတ်ပျက် သွားမှာပဲလို့ ထင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးက မောင်ရင့်ကို အိမ်ခေါ်ခဲ့မယ်ဆိုတော့မှ ဦးတို့ထင်

တာထက် လေးနက်နေကြောင်း သိရတာလေ။ ဦးသမီးကို ဦးနားလည်တယ် ရစ်ကီ၊ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ သူ့ အတွက် ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ဦးတို့ နားလည်တယ်။ ခု မင်းကို ကိုယ်တိုင် တွေ့ရတော့ မင်းကို သူ ဘာကြောင့် ရွေးတယ်ဆိုတာ ဦးတို့ သဘောပေါက်ရပြန်တယ် " ခဏနားပြီး ဆေးတံ ထ ယူသည်။ ဆေးတစ်ဆုံဖြည့်ပြီး မီးညှိသည်။ ပြီးမှ ဂျီလီယံ ထိုင်နေသည့် ဆိုလာလက် တန်း ပေးတွင် သွားထိုင်ပြီး ...

" တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ရစ်ကီ၊ ဂျီလီယံဟာ အသွေးတူ အရောင်တူနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ရင် ပိုကောင်းမှာပဲဆိုတဲ့ အမြင် ကိုတော့ ခုထိ ဦးတို့ မြင်နေတုန်းပဲ။ ဒါမှ သူ့အတွက်ရော၊ ဦးတို့အတွက်ရော အစစ အဆင်ချောမှာကိုး။ အဲဒါကို မပြောခင် ပြောချင်တာက ဦးဟာ အသားရောင် ခွဲခြားတာကိုရော၊ လူမျိုးခွဲခြားတာကိုရော လက်မခံ ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုကိစ္စက ကိုယ်နဲ့ တိုက်ရိုက် ပတ်သက်လာလို့ ပြောရတာပါ။ " ဦးအနေနဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို သုံးပြီး မင်းတို့ကိစ္စ မပျက် ပျက်အောင် လုပ်ရင် ရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလုပ်တာ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူးလေ။ ဒါက မင်းတို့နှစ်ယောက်တည်းကိစ္စ မဟုတ်တော့ဘူး ရစ်ကီ။ မင်းတို့ မွေးလာမယ့် ကလေး တွေအတွက်ပါ စဉ်းစားရမယ်။ သူတို့ကလေးတွေ ဘာဖြစ်ကြမလဲ၊ ဘယ်သူကမှ သူတို့ကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး "

ကျွန်တော် တလေးတစား နားထောင်နေပါသည်။ ဂုဏ်ပုဒ္ဓိ ဝရပုဒ္ဓိ သဘောထက် ဂျီလီယံ အဖေဖြစ်နေ၍ ငြိမ် နားထောင် နေရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ အဘိုးကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချစွာနှင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆီသည်မ လက်သုတ်ဖြစ်နေသည့် အကြောင်းပြချက်များသာ ဖြစ်ပါ၏။ ဖန်တစ်ရာ တေနေသည့် ဆင်ခြေ များသာ ဖြစ်ပါ၏။ ခါးပတ်အောက်ကို အသားလွတ် စွတ်ထိုးသည့် လက်သီးချက်များသာ ဖြစ်ပါ၏။ ကြားရဖန်များသဖြင့် နားထဲတွင် လျှံထွက်မတတ် ဖြစ်နေသည့် သံချေးတက်နေသည့် တက္ကဗေဒများသာ ဖြစ်ပါ၏။

" ကလေးတွေ ကိစ္စကတော့ ဘယ်သူနဲ့မှ မဆိုင်ပါဘူး ဦး၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်နဲ့ပဲ ဆိုင်ပါတယ် "

ကျွန်တော် လေသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းပြီး တုံ့ပြန်သည်။ " ကျွန်တော်နဲ့ ဂျီလီယံ လက်ထပ်ရင် ကလေးတွေ မွေးမှာပဲ။ အဲဒီ ကလေးတွေကို ကျွန်တော်တို့ပဲ ပိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ အခွင့်အရေးကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မလွတ်တမ်း ယူကြမှာပါ။ ကျွန်တော် ဂျီလီယံကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူပါ ကျွန်တော့်ဘက်က ဝင်ဆွေးနွေးစေချင်၏။ သို့သော် ဂျီလီယံက အပြုံးကလေးဖြင့် အားပေးရုံ အားပေးသည်။ နှုတ်ခမ်းရော မျက်လုံးများပါ ပြုံးနေသည့် အပြုံးမျိုး၊ ကျွန်တော် အားတက်ရပါ၏။

" ကလေးတွေအတွက်ရော၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အတွက်ရော ဦး စိတ်မပူပါနဲ့ ခင်ဗျား၊ တစ်ခုပဲ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်။ ဦးတို့ ရလာမယ့် မြေးကလေးတွေက အရောင်အသွေး မတူတဲ့ ကလေး တွေ ဖြစ်နေတဲ့ အတွက်ပါပဲ ... "

အဘိုးကြီး မျက်နှာ တစ်ချက် နီသွား၏။ ကျွန်တော့်ကို ဆက်မပြောဖို့ လက်ကာပြပြီး -

" တော်လောက်ပါပြီ ရစ်ကီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျီလီယံဟာ ဦးတို့သမီးဆိုတာ မောင် မမေ့ပါနဲ့၊ မင်းကို သူ လက်ထပ်လို့ ဘာမှ ပြောင်းလဲသွားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဦး ဒီကိစ္စ ပြောရတာလည်း စိတ်မချမ်းမသာနဲ့ ပြောရတာပါ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိပ်နားလည်ဖို့ လိုမယ်၊ မင်းတို့ လျှောက် ရမယ့်လမ်းက သိပ်ကြမ်းတယ် " ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးရင်း ဆက်ပြောသည်။

" မင်းကို ဦးတို့ သဘောကျပါတယ် ရစ်ကီ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် အောင်မြင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလောကြီး လက်မထပ်သေးဘဲ ခြောက်လလောက် ဆိုင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကျင့်သားရသွားအောင် နေနိုင် ရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ် " သူက အသံမြင့်ပြီး ...

" နောက်တစ်ခု ... မင်းဟာ တို့မိသားစု စာရင်းဝင် ဖြစ်သွားပြီ၊ တို့ အိမ်သား အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း တွေ ဖြစ်နေဖို့ လိုတယ်၊ ရင်းနှီးနေဖို့ လိုတယ်" သူ ကမ်းပေးလာသည့် လက်ကို ကျွန်တော် ဆွဲဆုပ်လိုက်သည်။ " စိတ်ချပါ ဦး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ" ဂျီလီယံ မိဘများနှင့် တွေ့ပြီးနောက် များမကြာမီ ကျွန်တော်တို့ စာသင်ခန်းထဲသို့ လူငယ်များ အလုပ်အကိုင် နေရာချထားပေးရေးအဖွဲ့မှ အရာရှိ တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ သူက ကျွန်တော့် အတန်းသားများအား ဌာနေ စက်ရုံ အလုပ်ရုံများတွင် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်နိုင်မည့် အခွင့်အလမ်းများ အကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။ အဓိက အားဖြင့် အထည်စက်ရုံနှင့် ပရိဘောဂ စက်ရုံများတွင် လုပ်ကိုင်နိုင်ကြကြောင်း။ ယင်းအလုပ်ရုံများမှ ဂရင်းစလိတ် ကျောင်းထွက်များကို နှစ်စဉ် ခေါ်ယူခန့်ထားကြောင်း၊ သည်ကျောင်းသားများ၏ မိဘတွေ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေလည်း သည်စက်ရုံများတွင် အလုပ်လုပ်လျက် ရှိကြသဖြင့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသား များအနေဖြင့် ဥမကွဲ သိုက်မပျက် ယင်းစက်ရုံများတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်စေလိုကြောင်း ရှင်းပြသွားသည်။

ကျွန်တော့် အတန်းသားများထဲမှ အချို့က အခြားရပ်ကွက် ရုံးလုပ်ငန်းများတွင် ရုံးအကူအဖြစ် လုပ်ကြမည့် သူများလည်း ရှိ၏။ ဆီးလ်က လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုတွင် အလုပ်သင်အဖြစ် ဝင်ရမည်။ ဖာမင်က ကြေး နန်းကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုတွင် စာပို့လုလင်၊ တစ်ဂျက်ဆင်က ဟိုတယ်အမှုထမ်း၊ ပေါ်တာက သစ်သီးဈေးတွင် အရောင်းဈေးသည်။ ဒင်ဟန်ကမူ လခစားမလုပ်လို၍ သူ့အဖေ အလုပ်တွင် တွန်းလှည်းဈေးသည် ဝင်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ ပါမလာ နှင့် ဘာဘရာ တို့က လန်ဒန် အနောက်ပိုင်းမှ အထည်ဆိုင်ကြီး တစ်ခုတွင် အလုပ်ဝင်ကြမည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အထည်အဝတ် ပုံစံ ထုတ်လုပ်သူတွေ ဖြစ်ဖို့ အလားအလာရှိသူတွေ ဖြစ်သည်။ ပါမလာ၏ မိခင်ကမူ သမီးလုပ်သူ၏ ကိုယ်နေဟန်ကြည့်ပြီး စံပြမယ်ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးဖို့ စိတ်ကူးရှိနေသည် ဆို၏။

သူတို့အားလုံးသည် လေထဲတွင် ငှက်မွှေးလေးတွေ လွင့်သွားသလို တကွဲတပြားစီ လွင့်ကြတော့မှာပါ ကလား။ ညာလုပ်မည် နှင့် တက်ကြွနေကြ၏။ ငွေကို ဘယ်လို ရှာမည်၊ အဝတ်အစားတွေ ဘယ်လိုဝယ်မည်။ ဘယ်နေရာတွေ ဘယ်လို သွားလည်မည်

စသည်ဖြင့်။ သို့သော် တကယ် အလုပ်ခွင်သို့ လက်တွေ့ ပင်ကြရ တော့မည့် အချိန် နီးလာသောအခါ တဖြည်းဖြည်း တွေးပြီး လန့်နေကြသည်။ သတ်မှတ်ထားသည့် အလုပ်ချိန်အကြောင်း၊ လုပ်ငန်းခွင် စည်းကမ်းအကြောင်းကို တွေးမိကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့သော် ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရမှာ ကြောက်၍ မဟုတ်ကြပါ။ ရေထဲကို ခုန်ဆင်းဖို့ ပထမခြေလှမ်း တွန့်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ ရေစီးကြောင်းကို ကြောက်၍ မဟုတ်ပါ။ သူတို့ တစ်တွေ ရေကောင်းကောင်း ကူးတတ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ ယုံကြည်စိတ်ချပြီးသားဖြစ် ပါသည်။

သူတို့တွင် သန်မာကြံ့ခိုင်သည့် ခန္ဓာကိုယ်ရှိသည်။ လှေခွက်ချည်း ကျန် အလံမလှ ဟူသည့် သတ္တိမျိုး ရှိသည်။ ထက်သန်တက်ကြွနေသည့် စိတ်ဓာတ်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဘဝရေဆန်ကို ကူးခတ်ဖို့ သူတို့ မကြောက်ကြ တော့ပါ။ ကူးခတ်ပုံမှန်ဖို့၊ အမောခံနိုင်ဖို့ ရေစီးကြောင်း၏ အထာကို သိဖို့သာ လိုပါမည်။ ကူးခတ်ဖို့အတွက် မကြောက် ကြသည် ကတော့ သေချာလှပါ၏။ သူတို့အကြောင်းကို အခုမှ ကျွန်တော် ပို၍ ပို၍ နားလည်လာသည်။ ကျန်ရှိနေသေးသည့် မခွဲခွာမီ အချိန် ကလေးတွင် ပြောစရာ ဆိုစရာများကို အားရပါးရ ပြောနေကြ၏။ နောက်ဆုံးအပတ်တွင် ရက်ပျက်သူဟူ၍ တစ်ယောက် တစ်လေမျှ မရှိတော့ပါ။ ကျောင်းသူ တစ်ယောက်ဆိုလျှင် အမေဆေးရုံတက်နေသဖြင့် ညီမငယ် ကလေး ကို ထိန်းရမည့်အရေးပေါ်လာသည်။ ညီမလေးကို ကျောင်းသို့ ခေါ်လာခွင့်ပြုရန် ခွင့်တောင်း ပြီး ကျောင်းတက် ရှာပါသည်။ ကလေးငယ်ကို အခန်းထောင့် တစ်နေရာတွင် တွန်းလှန်းပုခက်ထဲ ထည့်ထား ရသည်။ ကလေးငယ်၏ ဗူးမှတ်သံသည် အခန်းထဲရှိ ကျောင်းသူကျောင်းသား၏ ဟဒယနှလုံးကို ရွှင်ပြုံး စေ ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ စကားတွေ အများကြီး ပြောဖြစ်ကြသည်။ သည်လို အချိန်တွင် သမားရိုးကျ သင်ခန်းစာများဖြင့် သူတို့ကို မဆွဲဆောင်နိုင်တော့ပြီ။ သည်တော့ ရောက်တတ်ရာရာတွင် ကျွန်တော် လျှောက်ပြောရ၏။ လူလူချင်း ဆက်ဆံရေးအကြောင်းကို အလေးပေး ပြောဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့် အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။ သူတို့ ၏ ထူးထူးခြားခြား အမြင်ကလေးများကို ကြားရသည့်အခါ ကျွန်တော့်မှာ အံ့ဩခြင်းလည်း ဖြစ်ရ၏။ ဝမ်းလည်း သာရ၏။

သူတို့ အားလုံးမှာ ဗြိတိန်တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် တွေ့မြင်နေကျ ပုံစံအတိုင်း လူမျိုးပေါင်းစုံနေသည့် ရပ်ကွက်တွင် ကြီးပြင်းလာသူများ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒါကို သူတို့ ရေးကြီးခွင်ကျယ် မလုပ်ကြတော့ပါ။ သူတို့ထဲမှ အချို့ကဆိုလျှင် နီဂရိုးလူမျိုးများ၊ အနောက်အိန္ဒိယ ကျန်းစုအနွယ်များနှင့် တစ်လမ်းတည်း၊ တစ်တိုက်တည်းတွင် နေကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မိရိုးဖလာ အစွဲအလမ်းကြောင့် အသားမည်းများ နှင့် လုံးဝ အဆက်အဆံ အပြောအဆို မလုပ်ကြပါ။

အချို့ကမူ မျိုးမတူ ဇာတ်ခြားသည့် ကလေးများနှင့် ကစားဖော် ကစားဖတ် ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ သူငယ်တန်းမှသည် မူလတန်းအရွယ်ထိ မြူးထူးပျော်ပါး ဆော့ကစားခဲ့ကြပါ၏။ သို့သော် အတန်းကလေး ရလာသည်နှင့် အမျှ ပတ်ဝန်းကျင် လွှမ်းမိုးမှုတွေ များသထက်

များလာပြီး ဆက်ဆံရေး ကျဲလာတော့၏။ နောက်တော့ တဖြည်း ဖြည်း နှင့် လုံးလုံးပြတ်သွားတော့၏။ သည်ကိစ္စကို သူတို့ အလေးအနက် ဆွေးနွေးကြသည်။ သူတို့က အိမ်နီးချင်းများနှင့် စည်းစည်းလုံးလုံး စုစု စည်းစည်း ရှိချင်ကြသည်။ ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်ချင်ကြသည်။ သူတို့ ဘာလုပ်သင့်ကြောင်း ကျွန်တော့်ဆီ အကြံဉာဏ် တောင်းကြသည်။

ကျွန်တော်က သူတို့ကို သင်ထားသည့် သမိုင်းနှင့် ပထဝီဝင်ကို ပြန်ကောက်ရ၏။ နေရာဒေသများအကြောင်း၊ လူမျိုးစုတွေအကြောင်း စသည် စသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဘယ်အသားရောင်ကို ဘယ်နေရာမှာနေဟူ၍ နေရာဒေသ သတ်မှတ်ပေး၍ မရကြောင်း၊ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်တွင် လူမျိုးပေါင်းစုံ ရှိနေတာကောင်း၊ ချစ်ကြည် ရင်းနှီးစွာ နေလိုစိတ်ရှိလျှင်၊ နေလို့မရစရာ မရှိကြောင်း၊ အဓိကမှာ ချစ်ကြည်ရင်းနှီး လိုသည့် ဆန္ဒသာ ဖြစ်ကြောင်း။

နီဂရိုးတစ်ယောက်ကို တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံလိုလျှင် ဘာမှ ထူးထူး ထွေထွေ ကြိုးစားနေစရာ မလိုကြောင်း၊ မိမိတို့ အမျိုးတူ လူဖြူ သူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် ဆက်ဆံသည့် အတိုင်းပင် အထူးတလည် ယဉ်ကျေး ဖွယ်ရာ ဖို့လည်း မလို၊ နိမ့်ချ ဆက်ဆံဖို့လည်း မလိုကြောင်း။

ရိုးရိုး လူလူချင်း ဆက်ဆံသည့်အတိုင်း သာမန် ဆက်ဆံမှုမျိုးဖြင့် လုံလောက်ပြီးစီးနိုင်ကြောင်းများကို ကျွန်တော် ဆွေးနွေးတင်ပြပါသည်။ တစ်ဆက်တည်း ကျွန်တော်က အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် လူမည်းများ၏ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုများကို ပြောပြသည်။ တရား မျှတ လွတ်လပ်ခြင်းမရှိသည့် ကိစ္စများကို ကန့်ကွက် ဆန့်ကျင်နေရုံမျှဖြင့် အကျိုးမသက်ရောက်သည် ကိုသူတို့ နားလည်ကြပြီး သူတို့အတွက် တိုက်ပွဲဝင်ပေးပါ မည်ဟု ကြွေးကြော်နေသည့် အဖွဲ့အစည်းများကို လည်း အားမကိုးကြတော့ပြီ။ သူတို့တစ်တွေ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး သူတို့ တန်ဖိုး၊ သူတို့အားမာန်၊ သူတို့ ဂုဏ်သိက္ခာ ကို ပြဖို့ ဆန့်ကျင်ဘက် အင်အားစုများအား အန်တုလျက် တာစုနေကြပြီ ... စသည့် သတင်းများ။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မနက်တွင် ကျွန်တော့် အခန်းထဲသို့ ကလင်တီ ဝင်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းများက ဧရာမ အပြုံးကြီးကို ဆင်မြန်း လျက်။ အမူအရာက မြူးမြူးကြွားကြွား။

" အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဆရာ "

သူ ဘာကို ဆိုလိုမှန်း မသိသည်နှင့် ကျွန်တော် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည်။ လန်ဒန် အရှေ့ပိုင်းသူ ဘာ များ အူမြူးလာပါလိမ့်။

" နောင်နှစ် ကုန်ရင် ဆရာမ ဂျီလီယံ ထွက်မယ် ကြားလို့ "

ဆရာမက ခပ်ရွှင်ရွှင် ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော် အထိတ်တလန့် မော်ကြည့်လိုက်သည်။ သည်အကြောင်း ကျွန်တော့် ကို ဂျီလီယံ ဘာမှ မပြောသေးပါ။

" ဆရာမ ဘယ်တုန်းက ကြားတာလဲ "

ကျွန်တော် အသံကို ထိန်းပြီး ပြန်မေးလိုက်သည်။

" အဘိုးကြီးက နောင်နှစ်အတွက် ဆရာအင်အားကို ထုံးစံအတိုင်း ကြိုတွက်တော့ သူ့ကို မေးတယ်လေ တစ်နှစ် ပဲ လုပ်တော့မယ်တဲ့ "

ကလင်တီ က ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့် စားပွဲစွန်းတွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်လိုက်ရင်း ပြောသည်။

" ဘာလို့ ထွက်မှာတဲ့လဲ ဆရာမ "

ကျွန်တော်က ချော်လဲ ရောထိုင်ပြီး စကားနှိုက်လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကိစ္စကို ဘယ်သူမှ အသိ မပေး ဘဲ လျှို့ဝှက်ထားဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

" ဒီကျောင်း အစုတ်ပလုတ်မှာ မလုပ်ချင်တော့လို့ နေမှာပေါ့ "

ကျွန်တော် တိတ်တခိုး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ အင်း ... တော်ပါသေးရဲ့။

" ဂျီလီယံကို ဆရာမ သဘောမကျဘူး ထင်တယ် ဟုတ်လား "

" သဘောမကျဘူးလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူက သိပ်အထက်တန်းစား ဆန်တယ်လေ၊ သူ ထွက်သွားလို့ ကျွန်မ အအောက်မေ့နေမယ်တော့ မထင်ဘူး ဆရာ "

" ကျွန်တော်တော့ အဲဒီ ဆရာမကို ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ထက်မြက်တယ်လို့ပဲ မြင်တယ် ဆရာမ "

" ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ အင်း ... သူထွက်သွားရင်တော့ ဆရာလည်း ကျွန်မတို့ ခပ်တုံးတုံးတွေနဲ့ပဲ ကျန်ခဲ့ တော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား "

" မဟုတ်တာ ဆရာမရယ်၊ ဆရာမတို့ကျောင်းမှာ အားလုံးဟာ ... အဲလေ အားလုံးနီးပါးဟာ ဆရာကောင်း သမားကောင်းတွေချည်းပါပဲ "

ဆရာမ ပြုံးနေတုန်း ချက်ချင်း ကျွန်တော် စကားလမ်းဓာကောင်း ပြောလိုက်သည်။

" ဒါနဲ့ မနက်ဖြန် အစီအစဉ်တွေထဲမှာ ဘာတွေပါမလဲ ဆရာမ "

" ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ ဆရာ၊ ခရစ္စမတ် စားသောက်ပွဲကို ထမင်းစားခန်းမှာ လုပ်မယ်၊ အားလုံး တက်ရမယ်တဲ့၊ မနက်ဖြန် ဆရာတို့နှစ်ယောက် တီးတိုးဆွေးနွေးပွဲလေး မလုပ်ရတော့ဘူးပေါ့နော် "

ကျွန်တော် ရယ်နေလိုက်သည်။ အင်း ... အဖြစ်မှန်ကိုများ ကလင်တီသိရင် ... ။ နောက်နှစ်ရက်အတွက် အစီ အစဉ်များကို ဆက်ဆွေးနွေးကြသည်။ ခေါင်းလောင်ထိုးသံ ကြားသဖြင့် ဆရာမ ထွက်သွား၏။ တစ်ခုခု ပြောဖို့ရှိ လို့ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပြီးမှ မပြောဖြစ်ဘဲ ပြန်သွားခြင်းဟု စိတ်ထဲ ထင်လိုက်၏။ အင်္ဂါနေ့မနက် အတန်းထဲတွင် ကျောင်းသားအနည်းငယ်သာ ရှိပြီး၊ မိန်းကလေးအားလုံး ခရစ္စမတ်နေ့ အခမ်း အနား အတွက် အိမ်တွင်းမှ သိပ္ပံခန်းတွင် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ယောက်ျားလေး များကို ဆရာမ ဂရေ့စ်က အလုပ်ကြမ်းတွေ ခိုင်းထား၏။ သူတို့တစ်တွေ အိုးတိုက်သူတိုက်၊ ပန်းကန်ဆေး သူဆေးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်ကို ခဏ သွားချောင်းကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ပြုံးမိပါသည်။

ခုလို စည်းစည်းရုံးရုံး အားတက်သရော တွေ့ရတော့ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင် တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ရ ပါ၏။ တလုပ်လုပ် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားရပါ၏။ ဆယ့်နှစ်နာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်ကျမှ အတန်းထဲတွင် ပြန်စုမိကြသည်။ ကျွန်တော့် စားပွဲနားသို့ ပိုင်းလာကြပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အစီအစဉ်တွေကို အလှအယက် ပြောပြကြသည်။ နေ့လယ်စာ စားဖို့ အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ကြားသည့်တိုင် သူတို့တစ်တွေ ပြောလို့ မပြီးကြသေးပါ။

ထမင်းစားခန်းမဆောင်သည် ရောင်စုံ ဖဲကြိုးများ၊ ပူဖောင်းများဖြင့် လှပဝေဆာစွာ ခမ်းနားနေသည်။ သည်နေ့ ဟင်းလျာများကို စားဖို့ဆောင်ဝန်ထမ်းများက အထူးစီစဉ်ထား၏ ဝက်သားပေါင်း၊ အာလူးမီးသင်း နှင့် အရန် ဟင်းလျာတွေ ဖွယ်ရာစုံလင်လှ၏။ အချို့ပွဲများမှာလည်း ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအကြိုက် တိုလီမိုလီ အမည်စုံလှသည်။ ဆုတောင်းခန်းကို ဆရာကြီးကတိုတို တုတ်တုတ်နှင့် ဖြတ်လိုက်ပြီး အမူအရာဖြင့် အချက်ပြလိုက်သည့်အခါ ကျောင်းသူကလေးနှစ်ယောက် ခန်းမဆောင် တစ်ဖက်ထောင့်မှ ထွက်လာ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ဧရာမ ပန်းစည်းကြီးကို ကိုင်လာသည်။

ကျောင်းသူကလေး နှစ်ယောက်သည် ခန်းမလယ် လမ်းအူကြောင်းအတိုင်း ငြိမ့်ငြိမ့် ညင်ညင်ကလေး လျှောက်သွားပြီး ဆရာမကြီး မစွက်ဒရူးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ပန်းစည်းကြီးကို ဆရာမကြီးလက်သို့ ကမ်း ပေးပြီး ကလေးနှစ်ယောက် လှလှပပ ခူးညွတ်အရိုအသေပေးကာ သူတို့နေရာသို့ ခပ်သွက်သွက် ပြန် ညှည့်သွားကြသည်။ မစွက်ဒရူး၏ မျက်နှာတွင် သွေးရောင် ရဲတက်သွားသည်။ ဆရာမကြီးအပေါ် တစ်ကျောင်းလုံးက ထားရှိသည့် ချစ်ကြည် လေးစားမှုကို ပြသည့်အနေဖြင့် ပန်းဆက်ဖို့ အစီအစဉ်ကို ဆရာကြီးက ကျိတ်စီစဉ်ပြီး ဂုဏ်ပြုခြင်း ဖြစ်ဟန် တူပါသည်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ထအော်ပြောသည်။

" ဆရာမကြီး၊ တစ်ဆိတ်စကားပြောပါခင်ဗျာ "

နောက်ထပ် အသံတွေ ထွက်လာသည်။

" ဟုတ်တယ်၊ ဆရာမကြီး စကားပြောပါ "

မစွက်ဒရူးက သူ့ပင်ကိုယ်ဟန်အတိုင်း ကျက်သရေရှိလှစွာ မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား များ၏ ဆန္ဒ အတိုင်း စကားပြောလိုဟန်ရှိပါသည်။ သို့ပေသော် ပြောလို့မထွက်ဘဲ ဆို့ဆို့နှင့်နှင့် လေသံဖြင့် ...

" ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ကွယ်၊ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"ဟုသာ ပြောပြီး ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ လက်ခုပ်သံ တွေ ခန်းမဆောင်ထဲတွင် လျှံထွက်သွားသည်။

အတန်းငယ်များအတွက် အခမ်းအနားကို အားကစားခန်းမထဲတွင် ညနေ သုံးနာရီ၌ ကျင်းပပေးသည်။ သူတို့ အတွက်လည်း အားကစားခန်းမကို ဖဲကြိုးတွေ၊ ဘောလုံးတွေနှင့် တခမ်းတနား ပြင်ဆင်ပေးထားသည်။ သို့သော် သူတို့ကလေးတွေ၏ စားသောက်ပုံနှင့် အပြုအမူကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သွားသည်။ အစားအသောက် ကို ပလုတ်ပလောင်းနှင့် ဣန္ဒြေမဲ့စွာ အလောတကြီး စားသောက်ကြသည်။ အော်ဟစ်ဆူညံ ကြသည်။ သူတို့ကို ကျွေးမွေးနေသည့် ကျောင်းသားကြီးများက ဟိန်းဟောက်ပြီး မနည်း ထိန်းနေရ၏။

သို့သော် ဆရာကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ သည်အတွက် ဘာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ဟန်မတူ။ စား သောက်နေကြသည့် ကလေးများကို လျှောက်ကြည့်ရင်း အကျွေးအမွေး တာဝန်ခံ ကျောင်းသားကြီးများကို ကူညီနေသေးသည်။ သည်ကဏ္ဍ မြန်မြန်ပြီးသွားသဖြင့်

ကျွန်တော် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ မြင် မကောင်း ရှုမကောင်း ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည့် ခန်းမကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပိုင်းရှင်းကြရသည်။ ကျောင်းသားကြီး တွေ က တံမြက်စည်း လှည်းသူ လှည်း၊ ရေလောင်းသူ လောင်း၊ ကြမ်းတိုက်သူတိုက်နှင့်။ ခဏ အတွင်း ကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံးနှင့် စားပွဲတွေ မူလအတိုင်းရှင်းသန့် ပြောင်လက်သွားသည်။ ရုတ်ခြည်း သစ် လွင်သွားသော ခန်းမကြီးကို ကြည့်ပြီး သူတို့ ပျော်နေကြ၏။ သူတို့အလှည့်က ညနေခြောက်နာရီ မဟုတ် လား။

စားပွဲတချို့ကို ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် စီပြီး စားသောက်ဖွယ်တွေ၊ အဖျော်ယမကာ တွေ အသင့်ပြင်ထား သည်။ ဓာတ်စက်ဆရာက ဓာတ်ပြားဖွင့်ရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။ သူ့နံဘေးတွင် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ သူတို့အိမ်မှ စိတ်ကြိုက် ရွေးယူလာသည့် ဓာတ်ပြားများပါ စုပုံနေ၏။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား ဟောင်း အချို့ကိုပါ ဖိတ်ထား၍ ညနေပွဲမှာ ပိုစည်ကားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်တို့အားလုံး မျှော်လင့်နေကြ၏။ ညနေ လေးနာရီတွင် ကျောင်းသားကြီးတွေ အဝတ်လဲ အလှပြင်ဖို့ အိမ်ပြန်ကြသည်။ ပါမလာက စင်္ကြံ လမ်း တွင် ကျွန်တော့် ကို တွေ့ဖို့ စောင့်နေသည်။

" ဆရာ ဒီည ကျွန်မနဲ့ က ရမယ်နော် "

" အို က တာပေါ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာ နရီသွက် တေးသွားနဲ့တော့ မကပါ ရစေနဲ့ မစွဲဒါး၊ ဆရာအရွယ်နဲ့ ကြည့် မကောင်းတော့ဘူး " ပါမလာ အားရပါးရ ရယ်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ဆရာအတွက် ကျွန်မ ဓာတ်ပြားကောင်းကောင်း ရှာခဲ့ပါ့မယ်၊ ဆရာ မမေ့ရဘူးနော် "

" မမေ့ပါဘူး မစွဲဒါး "

" ဒါထက် ... ဆရာ "

" ဘာများလဲ "

" ကျွန်မကို ပါမလာလိုပဲ ခေါ်ပါ ဆရာ၊ ဒီတစ်ညတည်းပါ "

" ကောင်းပါပြီ ပါမလာ "

တဖွဲဖွဲ ရောက်လာသည့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများကို ကျွန်တော်တို့ ဆရာ ဆရာမများက ကြိုဆိုကြရ သည်။ ဒင်ဟန်နှင့် ပေါ်တာ အစောဆုံး ရောက်လာ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ရွှင်လန်း ခုံညားစွာဖြင့်။ ဝတ်ကောင်း စားလှများ ဝတ်လာပြီး ဖိနပ်ကို ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်လာကြသည်။

တစ်ဂျက်ဆင်နှင့်အတူ သူ့အစ်ကိုပါ ပါလာသည်။ မနှစ်က ကျောင်းထွက်သွားသည့် ကျောင်းသားဟောင်းဟု သိရ၏။ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်းနှင့် လူချောကလေး ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်သိုက် ရောက်လာသူများမှာ ဆီးလ်၊ ဖာမင်၊ ဘာကလေ၊ ဆာပီယာနီနှင့် ပဲလ်တို့ လူသိုက်ဖြစ်၏။ အဝတ်သစ် တွေ ဝတ်လာရသဖြင့် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည့် အပြုံးများ ပြုံးလျက်။ သူတို့ တစ်သိုက်က တစ်စု တစ်ဝေးတည်း နေသည်။ မိန်းကလေး တစ်အုပ်ကတော့ လူမရောက်ခင် အသံက အလျင်ရောက်လာသည်။ တီးတိုးသံနှင့်အတူ ရယ်သံတွေ ကြားလိုက်ပြီးမှ အခန်းထဲသို့ သူတို့ ဘွားခနဲ ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ တောင်ပေါ်မှာ ပွင့် သည့်ပန်းရိုင်း

ကလေးများလို လန်းဆန်းလတ်ဆတ်နေကြ၏။ သည်လို အခါကြီး နေ့ကြီးအတွက် သူတို့ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားကြခြင်းဖြစ်၏။ ပိုက်ဆံစုထားပြီး အဝတ်အစား နှင့် အသုံးအဆောင်တွေ ဝယ်ကြသည်။ နှုတ်ခမ်းနီတွေ၊ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်တွေနှင့် သူတို့ကလေး တွေ လှချင်တိုင်း လှနေကြ၏။

မို့ရောဂျိုးဇက်က အနက်ရောင် လက်စည်း အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ဝတ်လာသည်။ ဆံပင်တိုတို၊ မျက်ခုံးထူထူနှင့် ကျက်သရေရှိလှသည်။ ဘာဘရာပက်က ဇာနားကွပ် ဘဘောက်စ်၊ အတွင်းခံဘော်လီနှင့် တစ်ဆက်တည်း စကတ်ကို ဝတ်ထားသည်။ လန်းဆန်း မြူးကြနေ၏။ မြင်သူ ငေးရလောက်သည့် အလှ ကြောင့် မျက်နှာပေါ်မှ မွဲခြောက်ကလေးများပင် ပျောက်ကွယ်နေသည်။

သို့သော် ကပွဲခန်းမဆောင် တစ်ခုလုံးထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား အလှသရဖူဆောင်းနေသူကား ပါမလာ။ ဖူးငုံ ကလေးဘဝမှ ချက်ချင်း ပွင့်အာသည့် ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်၏ အလှမျိုး။ ဆံပင်ကို နောက်တွင် ခပ်မြင့်မြင့် တင်ပြီး အစိမ်းရောင် ဖဲကြိုးဖြင့် စည်းနှောင်ထားသည်။ ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် လှပစွာ အခွေလိုက် အခွေလိုက် ဝဲကျနေ၏။ လည်တိုင်မှာ ကြော့ရှင်းပြီး ဖြူညက်ညက် မျက်နှာကလေးပေါ်တွင် နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ဖူးနေသည်။ အစိမ်းရင့်ရောင် သိုးမွေးဆွယ်တာကို ယဉ်ယဉ်ကလေး ဝတ်လာသည်။ လမ်းလျှောက်ပုံမှာ ကျက်သရေ ရှိလှ၏။ အမေလုပ်သူက ဂရုတစိုက် ပြင်ပေးလိုက်မှန်းသိသာလှသည်။ ကျွန်တော် ငေးကြည့် နေမိ၏။

ပါမလာ ခန်းမထဲ ဝင်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် ဂျီလီယံက ကျွန်တော့်နားကပ်ပြီး

...

" ကြည့်စမ်း ... မောင်မလေးက တကယ်လှတာပဲနော် " ဟု တအံ့တဩပြောသည်။ ပါမလာက ကျွန်တော်တို့ ရှိရာ သို့ ဖြတ်လျှောက်လာပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

" ဟဲလို ဆရာ၊ ဟဲလို ဆရာမ "

" ဟဲလို ပါမလာ "

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ပြိုင်တူ ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ပါမလာက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ...

" ဆရာ ကတိပေးထားတာ မမေ့နဲ့ဦးနော် ဆရာ "

" မမေ့ပါဘူး ပါမလာ "

" သွားမယ်နော် ဆရာ "

ပါမလာ သူ့အပေါင်းအသင်းများ ရှိရာသို့ ထွက်သွားသည်။

" ဂျီလီယံကို သူ လုံးဝ မမြင်ဘူး ထင်တယ် "

ဂျီလီယံက ကျွန်တော့်ကို " ရိ "သည်။

" မဟုတ်တာကွာ၊ မြင်လို့ တို့နှစ်ယောက်လုံးကို နှုတ်ဆက်တာပေါ့ "

ဟု ကျွန်တော် စောဒက တက်လိုက်သည်။

" နှုတ်ဆက်ပေမယ့် မမြင်ဘူးရှင့်၊ တကယ် မမြင်တာ "

သူ့လေသံက တိုးသော်လည်း တင်းမာနေ၍ ကျွန်တော် သူ့ကို ဝဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့် ပြီး ပြုံးလာ၏။ နောက်မှ ကျွန်တော့်လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး ပြောသည်။

" တော်သေးတာပေါ့၊ ဂျီလီယံက လက်ဦးသွားလို့" တဲ့။ သူ့အမူအရာက ဘယ်သူတွေ သိသိ ဂရုမစိုက်တော့ ပြီဟု ပြောနေသည့် အလား။

မကြာခင် အချိန်အတွင်း ခန်းမတစ်ခုလုံး ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ၏ ပျော်မြူး ရယ်မောသံများဖြင့် ပြည့်လှုံလာသည်။ ဖိတ်ကားထားသည့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားဟောင်းများနှင့် ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက် ပေးသည်။

အလွန်ပျော်စရာ ကောင်းသည့် အခမ်းအနား ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ကကြခုန်ကြသည်။ ပျော် စရာကစားနည်းမျိုးစုံကိုလည်း ကစားကြသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သူတို့နှင့် ရောနှောပျော်ရွှင်နေ ကြသည်။ ဆရာ ဝက်စတန်ပင်လျှင် ရယ်ကာမောကာဖြင့် သူတို့ထဲတွင် ရောပါနေသည်။ သူက ကတတ်သူ မဟုတ်၍ ဓာတ်ပြားဖွင့်ပေးသည့် အလုပ်ကို တာဝန်ယူရင်း အခမ်းအနားအမှူးအဖြစ် တက်ကြွစွာ ဆောင်ရွက် နေသည်။ ညနေပိုင်းတွင် ကျွန်တော့်ကို စီးကရက်တစ်လိပ်ပင် ရက်ရောစွာ တည်နေသေးသည်။ နောင်နှစ် တွင် သည်လို စိတ်ကောင်းကလေးမျိုး ဆက်လက်မွေးနိုင်ပါစေဟု ကျွန်တော် ဆုတောင်းလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က အခွင့်အရေးရလျှင် ရသလို ဂျီလီယံနှင့်တွဲကသည်။ စကားလုံးများနှင့် ဖော်ပြမစွမ်းနိုင်သည့် ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့မှုတို့ဖြင့် ကျွန်တော့် ရင်ဝယ် တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူးလျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ချစ်နေကြပြီဖြစ်သည့်အကြောင်းကို အားလုံး အကဲခတ်မိလောက်ပြီဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်လိုက်၏။ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်နှင့် ကလင်တီ တွဲရသည့် အလှည့်တွင် ဆရာမ က ကောက်ခါငင်ခါ မေးပါလေတော့၏။

" ဆရာ သူ့ကို ကြိုက်နေပြီ မဟုတ်လား၊ မှန်မှန်ပြော "

" ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ ဆရာမ "

" အမယ် ... လုပ်မနေပါနဲ့၊ မစ္စဘလင်းချစ်ကို ပြောတာပေါ့ "

ဆရာမ ကလင်တီ အပါအဝင် တစ်ကျောင်းလုံး ဂျီလီယံကို မစ္စဘလင်းချစ်ဟုသာ ခေါ်ကြ၏။ သူနှင့် ရင်းနှီးမှု ရဖို့ တစ်စုံတစ်ရာက တားဆီးနေသည့်နယ်။

" မစ္စဘလင်းချစ် ဘာဖြစ်လဲ ဆရာမ "

" လုပ်မနေနဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်မ ဒီလောက် မအဘူး၊ ကျွန်မ ထင်တဲ့အတိုင်း မှန်ရင်တော့ ဆရာ သိပ်ကံကောင်း တာပေါ့ "

ကျွန်တော် ရယ်ရုံသာ ရယ်နေလိုက်ပါသည်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်အပြီးတွင် ဆရာ ဝက်စတန်ဆီသို့ ပါမလာ လျှောက်သွားသည်။ လက်ထဲတွင် ဓာတ်ပြားတစ် ချပ် ကိုင်လျက်။ သူတို့နှစ်ယောက် တီးတိုး တိုင်ပင်ကြသည်။ ပြီးမှ ဆရာဝက်စတန် ကြေညာသည်။

" အခု ဖွင့်မယ့် ကကြိုးတီးလုံးကတော့ "ညအမှောင်၏ ငြိမ်သက်ခြင်း" တေးသွား ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ "

ပါမလာက ခြေဆင်းအပိုဒ်တွင် ခဏဆောင့်ပြီး တေးသံစုံမျိုးမျိုး ကြွကြွ ထွက်ပေါ်လာမှ ကျွန်တော့်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ မျက်လုံးများက အရောင်တဖျတ်ဖျတ် တောက်လျက်။ နှုတ်ခမ်းများက လျှို့ဝှက်အပြုံးကို ပြုံးလျက်။

ကျွန်တော်က လက်ဆန့် ကြိုဆိုနေလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ထဲသို့ ပါမလာ ဝင်လာပုံမှာ ဣန္ဒြေရရပင်၊ သူပိုင်သည့် နယ်မြေတွင် လွတ်လပ်စွာ ပြုမူလှုပ်ရှားနေသည့်နယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အတုံ့အ ဆိုင်း မရှိ ဂီတ ရေယဉ်ကြောတွင် လွင့်မျောလိုက်ပါသွားကြသည်။ ပါမလာကလေးသည် ကျွန်တော့် ရင်ခွင် ထဲတွင် နွဲ့နွဲ့ပျောင်းပျောင်းကလေး စည်းဝါးမှန်မှန် က နေသည်။ လုံးဝ အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် ပါမလာ၏ ရင်ခွန်သံကို ကျွန်တော် ကြားနေရပါ၏။ ကျွန်တော့် နှလုံး သားထဲ၊ ကျွန်တော့် ရင်ထဲက ကြားနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ ကလိုမဝင် သီချင်းဆုံးသွားသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ရင်ခွင်ထဲမှ အသာဖယ်ပြီး ...

" ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပါမလာ "

" ကျွန်မ ကျောင်းက ထွက်ပြီးရင် ဆရာနဲ့ လာတွေ့လို့ ရပါတော့မလားဟင် "

" အချိန်မရွေး လာနိုင်ပါတယ် ပါမလာ "

" ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ဝွတ်ဘိုင် ဆရာ "

" ဝွတ်ဘိုင် ပါမလာ "

ပါမလာသည် ဆရာဝက်စတန်ဆီမှ ဓာတ်ပြားကို ပြန်ယူပြီး ခန်းမထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

* နောက်တစ်နေ့မှာ သောကြာနေ့ ဖြစ်၏။ တစ်တန်းလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ စာအုပ်ကို ဖွင့်ပြီး နာမည် ခေါ်သည်။ နာမည်တွေကို အစဉ်လိုက် အလွတ်ရနေပြီ။ ကျွန်တော် ကျောင်းရောက်စ နေ့တွင် နာမည် ခေါ်ရင်း ရင်တုန်နေပုံ၊ သူတို့ကို လန့်နေပုံများကို ပြန်သတိရမိသည်။ အချိန်တွေ ဘယ်လို ဘယ်လို ကုန်သွားပါလိမ့်။ ရှစ်လအတွင်းတွင် သူတို့အကြောင်းကို ကျွန်တော် ချေးခါး အူမ မကျန် သိကျွမ်းခဲ့သည်။ ယခုဆိုလျှင် သူတို့နှင့် ကျွန်တော် တစ်သားတည်းလို ဖြစ်နေပြီ။ သူတို့ တစ်တွေ ဘယ်လိုအခါတွင် ဘာပြော မည်၊ ဘယ်လို အခြေအနေတွင် ဘာလုပ်မည်ကိုပင် ကျွန်တော် ကြိုတင် ပြောနိုင်လှနီးပါး ဖြစ်နေပြီ။

သို့သော် သည်နေ့၏ နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့အများစုသည် ကိုယ့်ဘဝလမ်းကို ကိုယ်လျှောက်ကြတော့မည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခွဲခွာကြရတော့မည်။ ပြန်လည်၍ တွေ့ဆုံခွင့် ရှိကြပါ တော့မည်လား။ ပေးလံသီခေါင်လျသော နေရာများသို့ ရောက်သွားကြပြီး ကျွန်တော်နှင့် ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ဖူးသလို ကင်းကွာသွားကြလေမည်လား။

အချို့တပည့်များမှာ ပါရမီဉာဏ်ခံ ရင့်သန်ကြသည်။ ကြီးစားမှု ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့တစ်တွေ အဆင့်မြင့်မြင့် အောင်ကြသည်။ သူတို့တစ်သိုက်မှာ ဖာမင်၊ ဘာဘရာပက်၊ ဆီးလ်နှင့် ပဲလ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ အချို့ကတော့ ပို၍ ကျပ်တည်းကြသူများဖြစ်၍ မြန်မြန်ငွေရမည့် ဖြတ်လမ်းကို လိုက်ကြရသည်။ ဥပမာ

ဆာပီယာနီ၊ နီ၊ ပါဆယ် တို့ဖြစ်ကြ၏။ ကျန်တပည့်များကမူ အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ကြသူများ ဖြစ်၍ ရည်ရွယ်ချက်လည်း မြင့်မြင့်မားမား မရှိကြ။ အတန်းထဲတွင်လည်း ထူးထူးခြားခြား မဆိုးကြပေ။

ဒင်ဟန်နှင့် ပေါ်တာတို့ကတော့ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်အတွင်း လုံးလုံး လူလားမြောက်ကြတော့မည်။ မိသားစု အတွက် အလုပ်ကို ကြီးကြီးစားစား လုပ်သည့် လူငယ်များ ဖြစ်လာကြမည်။ သို့မှမဟုတ် နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် ဘုရင့် အမှုတော်ထမ်း တပ်မတော်သားများလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသေးသည်။ နာမည်ခေါ်ပြီးသည်နှင့် မနေ့ညက အကြောင်းများကို သူတို့ စားမြုံ့ပြန်ကြသည်။ အဝတ်အစား၊ အစား အသောက်၊ ကပွဲနှင့် ဆရာ ဆရာမ အကြောင်း စုံနေအောင် ပြောကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဆရာ ဆရာမများက သူတို့ကို တန်းတူရည်တူ နေရာပေးပြီး လူလားမြောက်သူတွေလို ဆက်ဆံခြင်းအတွက် ပိုပျော်နေကြသည်။ တစ်ခါ မှ မကဖူးသည့် ဂျီလီယံ နှင့် ကျွန်တော် တွဲကသည်ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

" ဆရာမက ဆရာအဆက်လား ဆရာ "

တစ်ဂျက်ဆင်က စပြီး စပ်စုသည်။

" မင်းလည်း မစ္စဘလင်းချိန်နဲ့ တွဲကသေးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဆရာ သတိထားလိုက်မိပါတယ်၊ ဆရာကလည်း အဲဒီ ဆရာမ ... မင်းအဆက်လားလို့ အောက်မေ့နေတာ "

" ဟာ ... ဆရာကလဲ။ ဆရာ ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရင် သိပ်နိုင်ပေါ့" တစ်တန်းလုံး ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားသည်။ ဤသို့ဖြင့်ပျော်စရာအချိန် ကလေးတွေ မကုန်စေချင်ဘဲနှင့် နံနက်ခင်း ကုန်လွန်သွားတော့သည်။ နေ့ခင်းပိုင်း ကျောင်းပြန်တက်တော့ အတန်းကိုကြည့်ပြီး ပြောရမည့် အကြောင်းအရာကို စဉ်းစားနေစဉ် မွိုင် ရာဂျိုးဇက် မတ်တတ်ထရပ်သည်။

" ကျွန်မ အနေနဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောခွင့်ပြုပါ ဆရာ၊ ကျွန်မတို့ အားလုံးရဲ့ ကိုယ်စား ပြောမှာပါ ဆရာ၊ ကျွန်မတို့ကို ဒီလို ဖြစ်လာအောင် သွန်သင်ညွှန်ပြ ဆုံးမခဲ့တာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မတို့ ဆရာ့ကို ကျေးဇူး တင်လို့ မဆုံးဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါပဲ "

မွိုင်ရာက ခဏနားပြီး အတန်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

" ဆရာ့ဘက်က ကျွန်မတို့ကို သင်ကြားတဲ့နေရာမှာ အခက်အခဲတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျော်ဖြတ်ခဲ့ ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ သဘောပေါက်ပါတယ် ဆရာ " ဒါပေမဲ့ ဆရာဟာ မလျှော့သော လုံ့လနဲ့ နောက်မဆုတ်တမ်း ရုန်းကန်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါကြောင့်ပဲ ဆရာကောင်း တပည့်တွေ ဖြစ်လာကြတယ်လို့ ကျွန်မတို့ ယုံကြည်ကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကို ကလေးကချေ ကလေးငယ် တွေလို မဆက်ဆံဘဲ လူရာသူရာသွင်းပြီး တလေးတစား ဆက်ဆံတာကို ကျွန်မတို့ သဘောကျဆုံးပါပဲ။ ဆရာက ကျွန်မတို့အပေါ်မှာ သိပ်ကို ဆရာဝတ်ကျေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ တစ်တွေ

လက်ဆောင် တစ်ခု အမှတ်တရ ပေးချင်ပါတယ် ဆရာ။ တစ်ဆိတ်လက်ခံဖို့ တစ်တန်းလုံး ကိုယ်စား ကျွန်မ တောင်းပန် ပါတယ် "

ပါမလာဘက်ကို မျှော်ရာ လှမ်းအချက်ပြုပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ လက်ခုပ်တွေ တဖြောင်းဖြောင်း တီးပြီး ဩဘာ ပေးကြသည်။ ပါမလာ မတ်တတ်ထရပ်၏။ လှလှပပ သေသေသပ်သပ် ထုပ်ထားသည့် အထုပ်ကြီး တစ်ထုပ်ကို ကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာသည်။ ကျွန်တော် မတ်တတ်ထပြီး စောင့်နေလိုက်၏။ သူ လျှောက်လာပုံက လှလှပပ ကြားကြားဝင့်ဝင့်။ သို့သော် အထုပ်ကို ကျွန်တော့်လက်ထဲ ထည့်ပေးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချာခနဲ လှည့် ထွက်ကာ သူ့ခုံဆီသို့ ပြန်ပြေးသွားသည်။ စားပွဲအဖုံးကို ဆွဲဖွင့်ကာ မျက်နှာကို စားပွဲထဲတွင် ပုတ်ထား လေ တော့သည်။ ဪ ... ပါမလာ ... ပါမလာ၊ သည်တဒင်္ဂတွင် လူကြီး ဆန်ဆန် ပြုမူဖို့ ကြိုးစားရင်း ငယ်စိတ်၏ လွှမ်းမိုးမှုကို တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ခံလိုက်ရခြင်းပါကလား။

ကျွန်တော် က အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဆရာ ကြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဝင်လာသည်။ စောစောက လက်ခုပ်သံများကို ကြားသွားပြီး ရောက်လာဟန် တူ ပါသည်။ လက်ဆောင် အထုပ်ကြီးပေါ်တွင် ကပ်ထားသည့် စာတန်းကို ဆရာကြီးနှင့် ကျွန်တော် ပြိုင်တူ ငုံ့ကြည့်မိကြ သည်။

" ဆရာသို့ ...

အချစ်များစွာဖြင့် "

အောက်တွင် အတန်းသားအားလုံး၏ လက်မှတ်များ စီထိုးထားသည်။ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံး၏။ ဆရာကြီး၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်ပြီး ကျွန်တော့်အတန်း၊ ကျွန်တော် ချစ်သော တပည့်များ၊ ကျွန်တော့် ကလေး များကို ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

ပြီးပါပြီ။

